

Aripi de zăpadă

CAPITOLUL I

1

Uriașa cabană, cocoțată temerar deasupra vechiului burg, cu toate camerele, cu toate paturile, cu restaurantul, bucătăria, holurile și sălile de distracție, dar mai ales cu spațiile albe și cu pîrțile de schi dimprejur, fusese reținută pentru elevi, ca în fiecare an la începutul primei vacanțe și înaintea sărbătorilor de iarnă. Ninsese mult și mai ninge uneori, noaptea, cu fulgi mari care se împotriveau blînd întunericului; soarele se dăruia limpede și fără părtinire fiecărei zile, din depărtări prietene; razele lui nu topeau, dar nici nu înfrigurau prea tare; vînturile întîrziu mai întotdeauna prin alte hăuri, doar spre dimineață se burzuluiau cîva timp, încindu-se în virtejuri albe, pufoase, dar se potoleau repede pentru a nu înspăimînta tinerețea.

"Era vreme frumoasă!" spuneau toți cei care voiau să dea a înțelege că apucaseră pe-acolo, altădată, răscoale și vijelii cumplite. "Nici nu se putea vreme mai bună pentru concursurile de schi!" spuneau alții care voiau să dea a înțelege, plimbîndu-și triumfători tuleiele, că erau veterani ai concursurilor școlare de iarnă. "Era grozav!" spuneau toți, fără excepție. Și într-adevăr era grozav.

Se adunaseră elevi din toate liceele țării. La fiecare minut se făceau noi cunoștințe, se legau și se dezlegau prietenii, se formau grupuri și scăpărau rivalități, se organizau antrenamente și demonstrații de virtuozitate terminate, nu rareori, cu rostogoliri și aterizări involuntare, de un comic irepetabil, se încăierau, mai ales profanii, în pronosticuri vehemente și... nestatornice, iar seara, înainte de culcare, întreaga cabană intra în zodia farselor. Aici, fantezia nu mai avea margini. Chiar în prima seară, toți elevii se adunaseră în sala de cinema pentru a se întîlni cu celebrul Toni Sailer, în carne și oase, invitat în țară la premiera unui film în care juca rolul principal. Imediat după terminarea filmului apărură și Toni Sailer pe scenă, urmat de un cortegiu întreg de admiratori și admiratoare. Parcă sărise chiar de pe ecran, pentru că era îmbrăcat în costumul ultimei scene, întrebări și răspunsuri, mai ales emoții și autografe, pînă ce faimosul campion olimpic și mai puțin faimosul actor de cinema începu să bată din palme pentru a cere liniște. Cînd se topi și ultima șoaptă, se recomandă: Hans Bürger, elev în ultimul an la o școală de artă. Fusese prima farsă care declanșase rafala. Cîte nu se făceau! De la poștele lui Oșlobanu pînă la ședințe de iluzionism care transformau puștii în părinți, părinții în ciomege, ciomegele în țărți, țărțile în sicrie, iar din sicrie săreau pisici, căței și mingi de fotbal. Cu două zile înainte concursului, cineva lipise un afiș care anunța că după cină vor sosi la cabană, pentru o oră de încălzire morală, campioana și campionul național la combinata alpină. Exact la ora promisă năvăliseră în sala de recepție vreo treizeci de perechi de campioni naționali: unii pe uși, alții pe ferestre, alți de sub scaune, alții din cabina suflerului, alții coborînd de pe niște coloane. Dar și spectatorii erau pregătiți să întîmpine farsa. Aduseseră multe cu ei: pungi cu faină, cu zăpadă, cu funingine, cu praf de scărpinat, funii, sfori, bandaje, sîrmă. Odată imobilizați și machiați, campionii fuseseră luați pe sus și duși cu nemaipomenit alai pe terasa uriașă de la etajul întîi, iar de acolo aruncați fără teamă în movilele de zăpadă anume pregătite. Probabil că nu din întîmplare, ci ca o reacție la nesupunerea ei violentă, una din perechi fusese frecată, muștruluită și tăvălită prin zăpadă mai rău decît toate celelalte, de fapt mai bine decît toate celelalte perechi. Pentru că se zbătea și striga cel mai tare: "Noi sîntem adevărații campioni! Noi sîntem adevărații campioni!" Și, bineînțeles, erau... Numai tinerețea veritabililor campioni și spaima galbenă care paralizase brusc spectatorii îndreptaseră pînă la urmă lucrurile.

Nu se putea ca în acel noian de farse, care-l transformase pe directorul cabanei în cel mai mare jocheu englez, iar pe o ziaristă timidă și speriată în soția lui, să nu-i vină cuiva ideea celei mai năucitoare farse: în cabană, chiar printre concurenți se aflau, incognito, *cireșarii!* Fusese o farsă de dimineață, lansată în restaurant, chiar cînd concurenții își terminau micul dejun. Din clipa aceea, toate denumirile și chemările se schimbaseră ca prin farmec. Orice elev mai micuț și mai blond și, obligatoriu, cu nasul cîrn sau împins cu degetul în sus, se numea Tic. Orice vlăjgan cu umeri lați și cu mers de atlet se numea Ursu. Brunetele își făcuseră la repezeală codițe, unele mai scurte decît degetul, pentru a se transforma în Maria, blondele își îndesau părul sub căciulită, lăsîndu-și numai cîteva șuvițe pe frunte, pentru a se confunda cu Lucia, rotofeii timizi și cu ochii întrebători își retrăgeau capul între umeri și se strigau Dan... Cei care-și spuneau Ionel își duceau mîna la ceafă și loveau cu cotul brațul vreunei negricioase. Alții, cufundați în meditație, priveau ca din depărtări agitația terestră din jur sau căutau, cu licăre de spaime în priviri, chipurile unor fete îmbrăcate în alb... În tot restaurantul nu se auzea altceva decît: Victor, Maria, Dan, Tic, Ionel, Lucia, Ursu... Denumiri însoțite de rugăminți, de destăinuiri, de provocări, de amenințări. Mănuși nu se aruncau, pentru că era cam frig afară.

— Ascultă, bă Terchea! N-o mai fă pe Victor, că-i spun lui Ursu cum l-ai injurat...

– Mamă dragă! Crezi că aş deveni şi eu mai interesant dacă m-aş uita toată ziua, ca tine, într-o oglindă albastră?
– Nesuferitule! Răule! Nu puteai şi tu...
– Formidabilă prăjitură! se întâmpla să se bucure vreun întârziat oarecare.
– Depinde... Tot proteine, glucide, grăsimi şi vitamine. Ba chiar predomină vitaminele liposolubile...
– Degeaba! Mă imiţi foarte prost. Mai citeşte o dată cărţile. Şi încă o dată.
– Le-am citit de douăsprezece ori pentru că sufeream de narcisism... Înainte de peşteră. Brrrr!!
– Cine mi-a furat vorba? Asta o spun numai eu!
– Zău, Ticuşorule? Hai mai bine să facem o gigantică!

Erau atîția cireşari acolo, şi foloseau cu atîta fidelitate fraze din primele cărţi, şi se priveau unii pe alţii cu atîta complicitate: Tic pe Maria, Lucia pe Ursu, Victor pe Ionel, Dan pe toţi, speriat, aşteptînd trăsnete în creştetul capului, încît s-ar fi pierdut în hărmălaie şi mulţime, fără să fie recunoscuţi, şi mai ales fără să fie luaţi în serios chiar veritabili cireşari. Şi, bineînţeles, cireşarii erau! Da, cireşarii cei adevăraţi, cei care trecuseră prin Peştera Neagră, cei care descoperiseră Castelul celor două cruci, cei care salvaseră tanagralele erau acolo! Dar nimeni nu-i recunoscuse, pentru că nu voiau să fie recunoscuţi. Iar după farsa de dimineaţă, puteau să strige ei sus şi tare cine sînt, că nu i-ar fi crezut nimeni. Alţi elevi, prin aplomb şi imitaţie, păreau mai veritabili decît ei.

Aşa se face că la antrenamentul de dimineaţă porniră spre pîrțiile de coborîre... vreo două sute de cireşari. Şi asta după ce unii se retrăseseră din farsă pentru că aveau o înfăţişare prea anticireşărească. Oare unde erau adevăraţii şapte?

2

Tinerii urcau spre capul celor două pîrtii de antrenament, în grupuri care se formaseră încă înainte de sosirea la cabană. Erau grupurile care urmau să reprezinte liceele şi şcolile din diferite oraşe la concursuri. Dar oricît de mare ar fi fost încilceala celor care urcau, oricît s-ar fi amestecat unii cu alţii, două grupuri se distingeau net şi se recunoşteau de la prima aruncătură de ochi. Mai întîi din cauza treningurilor, în sutele de siluete albastre, un albastru închis, aproape de negru, culoare obligatorie, apăreau cîteva pete ciudate care chemau privirile mai mult spre a le însenina. Erau pete galbene, un galben palid, încârcat totuşi de oglinzi şi reflexe, şi pete de azur, dar un azur neobişnuit, aceluşi albastru de baltica, spălăcit şi strălucitor în acelaşi timp. Apoi, după felul cum purtau schiurile cînd nu le aveau în picioare. Galbenul palid ducea schiurile pe umărul drept, dar nu cap la cap, ci cap la coadă; albastrul de baltica ducea schiurile de asemenea cap la coadă, dar nu pe umărul drept, ci pe umărul stîng. Apoi, după felul cum îi priveau ceilalţi pe concurenţi îmbrăcaţi în banalele şi siciitoarele uniforme albastre: cu milă, cu dispreţ, sau, în cel mai fericit caz, cu indiferenţă. Şi, în sfîrşit, după felul cum se înţelegeau cu schiurile atunci cînd le aveau în picioare: alunecau cu o siguranţă, cu o îndemînare şi cu o eleganţă care scoteau exclamaţii de uimire de pe multe buze şi obligau multe priviri să se minuneze. Treningurile galbene reprezentau liceul din Suşteni, care cucerise campionatul şcolar cu doi ani în urmă. Treningurile de azur reprezentau liceul din Binaia, cîştigătorul ultimului concurs şcolar, cel de anul trecut. Uniformele elegante şi ispititoare, împreună cu bocancii austrieci şi schiurile iugoslave, le fuseseră înmîinate o dată cu medaliile de campioni şcolari.

Cele două grupuri erau în conflict deschis, declarat, cunoscut şi ireconciliabil. Un conflict mut, dar cu nimic mai feroce, un conflict în care privirile culeg şi revarsă atîta putere ascuţită, încît sînt în stare să sfîşie şi să strivească. Şi galbenul palid şi albastrul de baltica vedeau roşu. Cu cinci zile în urmă, adică în dimineaţa sosirii la cabană, la primele ciocniri participaseră cu prioritate vocile: glume, negaţii, insulte, injurii, ameninţări. Dar pentru că vocile riscau să se scurgă în braţe, iar braţele să se prelungească în mişcări, iar mişcările să caute anumite ţinte: urechi, obraji, păr, iar toate aceste ţinte să fie purtate de alţii, conducătorii celor două grupuri, într-un moment de inspiraţie salvatoare, hotărîseră să amuţească total în raporturile reciproce pînă în clipa în care se va termina decernarea titlurilor. Costin, conducătorul celor cinci treninguri galbene, şi Alexandru, conducătorul celor cinci treninguri azurii, consfinţiseră imediat înţelegerea nu întinzîndu-şi miinile, ci avîrlindu-şi priviri nimicitoare, parcă s-ar fi confundat cu pulberea zăpezii, fiecare.

Cele douăsprezece treninguri distinse şi distincte, şi galbenul şi azurul fiind purtate de cîte trei fete şi trei băieţi, se urmăriseră cu atîta ardoare şi încăpăţinare mută în primele două zile, încît nu măi descoperiseră nici un alt adversar capabil să le ameninţe titlul la care aspirau. Erau sigure că marea bătălie se va da între ele. Nici un alt grup, îmbrăcat în albastru închis, nu li se părea demn de cea mai mică atenţie. În a treia zi însă, Alexandru zărise un concurent absolut necunoscut lansîndu-se cu o viteză ameţitoare şi trecînd printre obstacole fără să le atingă, parcă i-ar fi purtat nişte şopîrle nevăzute schiurile. Din nefericire, îl pierduse în masa de uniforme albastre din vale. Imediat, cele cinci treninguri azurii primiseră misiunea să coboare şi să afle cine este concurentul insolent. Şi porniseră toate cinci, după Alexandru, într-o superbă trombă de zăpadă.

Scăpate de supravegherea de gheaţă a rivalelor şi de obligaţia de a răspunde cu o supraveghere de foc, treningurile galbene răsufleseră uşurate, cîteva minute, pînă ce conducătorul lor, Costin, zărise o siluetă care dansa cu atîta graţie printre obstacole şi se prăbuşea cu o asemenea viteză în vale încît se uitase imediat la Elena, pentru că stilul de dans al alunecării albastre se asemăna cu stilul Elenei şi pentru că mai apucase să vadă două codiţe împungînd umerii uniformei comune care erau şi ele aidoma cu ale Elenei.

Conducătorul fantomelor palide dăduse imediat semnalul de alarmă, indicînd cu degetul o siluetă albastră care tocmai zbură peste o rîpă și pornise cu cortegiul fantomatic pe urmele ei. După primul cot o pierduseră însă din ochi, iar după al doilea, cînd pîrtia de coborîre reapăruse în fața privirilor, nu mai zăriseră nici o săgeată albastră, ci o uriașă adunătură de gîndaci negri fiind prin zăpada lovită de soare de la capătul pîrtiei.

Tot restul celei de a treia zi și ziua a patra, în întregime, ambele grupuri de campioni căutaseră cu înverșunare, fără să-și destăinuie o iotă din misterele lor. Azurii căutau un băiat îmbrăcat în albastru, iute ca săgeata. Galbenii căutau o fată cu cozi, la fel de iute. Unii căutau un băiat, alții o fată. Fiecare culoare căuta pe pîrtia pe care și-o alesese din prima zi. Azurii pe pîrtia A, galbenii pe pîrtia B. Se instalaseră în capul pîrtiei și urmăreau cu schimbul, azurii fiecare schior care li se părea mai îndemînic, galbenii fiecare fată cu cozi și cu grație în alunecare. Căutare zadarnică în ambele tabere. Căutare înverșunată, nervoasă, mai ales spre sfîrșitul zilei a patra. Mai rămînea o zi pînă la concurs, ziua a cincea, și încă nu izbutiseră să-și descopere rivalii cei mai periculoși. Poate chiar în aceeași clipă le trecuse prin minte celor doi conducători același gînd: dacă "ăilalți" s-au deghizat în concurenți obișnuiți pentru a ne induce în eroare și a ne enerva, pentru a ne distruge moralul înaintea concursului? Răspunsul era mult mai simplu, foarte simplu: misterioșii schiori îmbrăcați în uniforme albastre schimbaseră între ei pîrțiile de antrenament. Fata trecuse pe pîrtia A, iar băiatul trecuse pe pîrtia B, nu din proprie inițiativă, ci pentru că așa îi sfătuiseră un drăcușor cu păr blond, încîlcit, și cu nasul cîrn din naștere, care nici în republica de zăpadă nu putea să se dezbrace de obiceiul lui de iscoadă.

Marii rivali în costume distinse nu se gîndiseră însă la această soluție simplă și nici nu puteau să se gîndească pentru că nu-și destăinuiseră nimic unii altora. Azurii căutau pe pîrtia A un fenomen albastru, masculin, iar galbenii căutau pe pîrtia B un miracol albastru, feminin. Campionii abia ajunseseră la o întrebare oarecare, transformată brusc în presupunere: probabil că erau trași pe sfoară de "ăilalți", pentru a li se învrăjbi nervii înaintea concursului.

În noaptea celei de a patra zile, fiecare grup luase o hotărîre de ultimă oră: a doua zi dimineața, înaintea primului antrenament, unul din membrii grupului își va căuta un post foarte discret de observație în zona inamică, pentru a vedea ce se petrece acolo, dar mai ales pentru a-și da seama dacă sînt sau nu trași pe sfoară. Și azurii și galbenii luaseră exact aceeași hotărîre, fără să știe nimic unii de alții. Și pentru a nu fi recunoscuți în rolul lor de spioni *iscusiți*, detectivul voluntar al fiecărui grup primise indicația, sau poate descoperise singur, că ar fi bine să se îmbrace în trening albastru obișnuit. Și pentru a nu bate întru nimic la ochi, azurii se înțeleseseră să trimită în iscoadă o fată, pe campioana lor, Atena, iar galbenii un băiat, pe vicecampionul lor, Tiberiu.

Noaptea trecuse în emoții cumplite, cu somn și vise rele. Iată cum începuse cea de a cincea și ultima zi de antrenament.

3

O groază de tineri transformați în cireșari urcau pe coasta muntelui spre capul celor două pîrtii paralele. De departe, păreau șiruri de furnici albastre-negre cățărîndu-se pe trunchiul unui mesteacăn. Cele cîteva pete galbene și azurii nu mai erau ca în alte zile în frunte, rămăseseră în grosul șirurilor, ba începeau să se împotmolească pe la coadă. Dacă s-ar fi găsit cineva să le numere de undeva, de sus, ar fi descoperit cu uimire numai cîte cinci gîngăni de fiecare culoare: cinci azurii și cinci galbene. Și nu le-ar mai fi văzut strînse laolaltă, ca altădată, ci disperate printre siluetele albastre, dar alcătuint cu artă niște puncte deosebite, clare, senine, la egală depărtare unele de altele, pe o linie întunecată, mobilă. De aceea nu puteau fi numărate precis decît de undeva de sus. Și undeva sus, la capătul celor două pîrtii, chiar la mijloc, între cei doi uriași oameni de zăpadă, unul cu tichie roșie și altul cu tichie verde, care distingeau într-un fel teritoriile A și B de pe platoul de lansare, se afla cineva, o mogîldeață albastră care știa să numere, care voia să numere și care chiar putea să interpreteze rezultatul numărărilor. "Cînd și cum ajunseseră acolo mogîldeață albastră?" era o întrebare la care n-ar fi putut răspunde decît ea și care nu preocupa în clipa aceea decît doi concurenți, cei care-o zăriseră, frunțașii șirurilor angajate pe cele două pîrtii. Pentru că erau doi *albaștri* care lăsaseră în urmă șirurile, strecurîndu-se într-un urcuș discret și îndărătnic cu o țintă foarte precisă: omul de zăpadă. Omul, la singular, pentru că fiecare siluetă era atrasă de un singur om, dar nu de același. Atena se furișea pe pîrtia B, spre omul cu tichie verde, Tiberiu pe pîrtia A, spre omul cu tichie roșie. Amîndoi știau că pe băncile înalte din fața oamenilor de zăpadă se ținea în fiecare dimineață sfatul azurilor, lîngă omul cu tichie roșie, și sfatul galbenilor, lîngă omul cu tichie verde.

Platoul care era străjuit la extremitățile lui de cei doi giganți albi cu tichii colorate, fiecare în capul unei pîrtii, avea forma unui pătrat cu latura de vreo două sute de metri și era tăiat drept la mijloc de o prăpastie adîncă și abruptă, cu ambele maluri acoperite de brazi. Prăpastia continua pînă în vale, despărțind în două și coasta cu pîrțiile de coborîre, și ducînd pînă jos perdeaua dublă și impenetrabilă de brazi, la adăpostul căreia urcau, nevăzuți unul de altul, cei doi detectivi în albastru. Trecerea dintr-o zonă în alta se făcea pe la marginea de nord a platoului unde prăpastia se îmblinzea. Pînă acolo însă, zonele erau perfect separate și apărate cu strășnicie de priviri indiscrete și de pericolul fofilării vreunui nechemat. Bineînțeles, în condițiile în care deveneau zone rivale.

Iată de ce Atena și Tiberiu preferaseră să gifie dis-de-dimineață și să tragă din răspuțeri la urcuș, fiecare încredințat că va ajunge primul sus pe platou, iată de ce îi

intrigase pe amîndoi apariția acelei mogîldețe albastre în cel mai îndepărtat punct al platoului, chiar pe locul de unire al celor două zone, acolo unde se îmblînzea prăpastia... pe cînd ei se aflau abia la jumătatea urcușului. Fără să știe unul de altul, fără să se vadă, ambii detectivi în albastru își grăbiră sușul.

Dar cînd ajunseră sus, pe platou, fiecare la omul de zăpadă rival, nu 'găsiră nici urmă din mogîldeța albastră, adică nu găsiră urmă vie, pentru că, în zăpadă, erau urme destule, însă atît de încilcite, de parcă se împleticiseră în fiecare zonă vreo douăzeci de bețivi. Hărmălaia celor care urcau se apropia primejdios, așa că iscoadele în albastru nu mai avură răgaz să descifreze enigma urmelor din zăpadă. Fiecare se grăbi, în zona ei, să-și găsească un loc sigur de observație, și fiecare îl găsi la adăpostul unor tufe de jnepeni, cam la vreo douăzeci de metri de statuile de zăpadă.

Repede, repede, platourile de lăsară cucerite și cotropite de siluete și bucurii albastre și de cîteva spaime și neliniști galbene și azurii. Deși aproape toți erau îndrăzneți, guralivi și în căutare de glorie, schiorii în costume întunecate priveau în fiecare dimineată cu admirație și chiar cu un fior de teamă spre băncile din fața paznicilor de zăpadă unde se adunau și se sfătuiau campionii. Nimeni nu îndrăznea să tulbure consiliul de obicei vesel și arogant al zeișorilor zăpezii. Îl ocoleau în tăcere, rareori cite un cutezător saluta în direcția băncii, așteptînd cu infrigurare un răspuns, oricît de fugitiv și de indiferent, pentru a se lăuda apoi toată ziua. Îl ocoleau mereu, dar în fiecare zi cercul admiratorilor părea că se apropie de centrul olimpului de zăpadă, fără să stîrnească mînia perceptibilă a vreunei zeități. Cea de a cincea dimineată fusese proclamată în taină de către siluetele întunecate dimineța decisivă; cercul trebuia să se contopească pe nesimțite cu centrul. Dar... mutrele zeilor de pe bănci erau atît de încruntate și gesturile lor atît de neliniștite, încît se petrecu exact mișcarea contrară: cercul se îndepărtă tot mai mult de centrul său, atîngînd un diametru care, de fapt, îl dizolva.

Așa că sfatul tainic, vegheat de paznicii cu mături în loc de arme, se bucura și într-o zonă și într-alta de liniște desăvîrșită... de care însă nu putea să profite nici unul din detectivii ascunși printre jepi, pentru că zeii vorbeau numai în șoaptă. Se discutau amănuntele cheie ale concursului de a doua zi, adică se puneau la cale însăși victoria și nici o ureche străină n-avea voie să audă un singur cuvînt. Dar urechile omului de zăpadă?

În zona A, sub oblăduirea gigantului cu tichie roșie, Alexandru, campionul cu părul aproape alb și cu fața îngustă și lunguiată pe care nu se vedeau sprîncenele, dar cu ochii vii și strălucitori ca două vîrfuri de cărbune, de statură mijlocie, subțire și suplu ca o zvrîlugă, dezvăluia marea taină:

— Nimeni n-are voie să sufle un cuvînt! începu el. Secret absolut, sub jurămint!... Așal! Urechile la mine! Coborîrea se va da pe pîrtia specială, miine la prînz. Azi după-masă și miine dimineată se vor face recunoașteri și antrenamente de acomodare... cunosc pîrtia cum îmi cunosc palma. Nici după cinci sute de antrenamente nu-i prinzi punctul nevralgic. Așal! Urechile la mine! La cota 1150 e o groapă acoperită în care coborîrea se împotmolește pe nesimțite și se pierd cam patru secunde, fără să-și dea nimeni seama. Acolo-i punctul nevralgic, dar tot acolo-i și punctul de salvare... Dacă se coboară pe la limita din dreapta pîrtiei, exact pe muchie, se prinde o ridicătură absolut invizibilă, care dă un impuls teribil, ca o catapultă. În loc să se piardă patru secunde, se cîștigă patru secunde, adică, în total, opt secunde. Asta înseamnă victorie sigură, chiar dacă le-am da handicap!

— O fi așa, îndrăzni un tînăr cu părul creț și ochi albaștri ca azurul treningului, dar de unde știm noi cînd ajungem la cota 1150? Și cum vom putea noi, în viteza aia, să prindem exact muchia pîrtiei?

— Asta e! spuse Alexandru. Asta e marea taină! Urechile la mine: trebuie să pregătim momentul, să-l anunțăm din timp prin cîteva semnale secrete. Așal! Iată ce voi face eu: cu cincizeci de metri înainte de cota 1150 voi ridica un omuleț de zăpadă cu tichie roșie pe cap, ca asta din spatele nostru, dar mult mai mic, cam un sfert din cît e asta. Va fi primul semnal: deci cîrmirea, spre marginea pîrtiei. Iar la punctul nevralgic voi înfige în zăpadă două ramuri de brad în formă de X. Voi să vă potriviți schiurile exact la o palmă de cele două ramuri. Și să fiți pregătiți pentru catapultare, altminteri vă pomeniți cu capul în groapă... Nici o vorbă, nimănu. Sfînt!

— Și dacă vreun schior tembel o să nimerească în ramurile de brad și o să le doboare? întrebă una din fete, o negricioasă cu codițe fragile și chinuite.

— La asta nu trebuie să vă gîndiți nici o clipă! răspunse imediat Alexandru. Voi să nu le loviți! Ceialți? Imposibil! Toți vor căuta muchia de vizavi și vor trece obligatoriu prin groapa acoperită... Urechile la mine: toată formația pîrtiei obligă la cotitura asta. Nimănu nu-i va trece prin cap să încerce marginea din dreapta. Și dacă din întîmplare va încerca vreunul, fără să cunoască secretul dîmbului, gata! s-a dus! Pînă se scoală din groapă trece minutul... Asta-i tot! Altceva nimic. Nimic decît secret absolut! Mormînt!

Mormîntul ar fi început, poate din clipa aceea, dacă băiatul cu părul creț și cu ochii de azur n-ar fi simțit niște fiori electrice în priviri. Își întorsese capul fără să vrea și observase o siluetă albastră trecînd pe lîngă omul de zăpadă.

— Asta de unde-a mai apărut? arătă el cu mina spre băiatul care se depărta. Din vale n-a venit...

— Și nici din spate nu putea să vină... se miră Alexandru. Am stat tot timpul cu fața spre voi...

— Și dacă el o fi stat ascuns în spatele omului de zăpadă? se îngrozi negricioasa cu codițe chinuite.

— Imposibil! o liniști Alexandru, sau mai bine zis încercă s-o liniștească, pentru că nici el nu era dumerit. De unde dracu' a apărut idiotul ăla? După el!

Dar era prea târziu... "Idiotul" în albastru ajunsese la locul de întâlnire a celor două zone, acolo unde prăpastia se îmblânzea și oferea o punte de legătură între maluri. O secundă mai târziu dispăru în cealaltă zonă, după perdeaua de brazi. Cu toate acestea, azurii porniră după el, cu Alexandru în frunte. Dar când pășiră în zona B, în zona gigantului cu tichie verde, văzură aproape o sută de mogildețe albastre zbuguindu-se pe platou.

– Ia-l de unde nu-i! se enervă Alexandru.

– Adică ia-l de unde e! îl corijă negricioasa cu codițe stoarse. Înainte de a începe discuția m-am uitat de jur împrejurul omului de zăpadă. Nu era nimeni!

– Și eu m-am uitat... spuse băiatul cu ochi albaștri: Nici eu n-am văzut pe nimeni. Și-am mai făcut un ocol chiar în toiul discuției și n-am zărit nici un albastru pe o rază de cincizeci de metri...

– O fi trecut pe lângă noi fără să-l vedem... se gândi Alexandru. Altă explicație nu e, că din pământ n-a ieșit și nici fantomă n-o fi.

Silueta misterioasă se apropiase pe nesimțite și nevăzute de omul alb cu tichie verde. Și deodată căzu pe zăpadă ca fulgerată. Dar nici nu se ridică și nici nu rămase acolo. Se împinse într-o alunecare lină spre omul de zăpadă, ajunsese cu fruntea la poalele lui... o secundă... două... și pata albastră începu să se micșoreze, parcă sub influența unei vrăji neîndurătoare, până ce se dizolvă cu totul în zăpadă. Dacă ar fi urmărit-o cineva- cu privirile de departe, ar fi asistat la acest nemaipomenit spectacol. Dar nimeni n-o urmărise și n-o văzuse, nici chiar omul de zăpadă, pentru că era cu spatele la ea. Nici chiar iscoada albastră ascunsă în tufele de jnepeni, la douăzeci de metri de omul de zăpadă, pentru că nu avea în ochi decât treningurile palide de pe bancă.

Cinci fantome galbene stăteau pe banca din fața gigantului cu tichie verde. Parcă așteptau să se întâmple ceva, pentru că nici una nu era în stare să scoată o vorbă. Fețele începeau să capete tot mai mult culoarea treningurilor, bocancii hârșiau cu vârful sau cu călciiul zăpada înghețată de sub bancă, privirile nu se dezlipeau de buza platoului de lansare, tresărind ori de câte ori vedeau o siluetă albastră ivindu-se acolo. Poate chiar în clipa când orice speranță părea pierdută, apăru pe paltou un cățărător în albastru, cu ochelari de soare, fără schiuri pe umeri, asemănându-se la mers și la înfățișare cu alți douăzeci, treizeci de tineri care se antrenau în zona omului cu tichie verde. Un singur amănunt îl deosebea, poate, de ceilalți: căciulită verde cu moț alb-roșu. Dar era exact amănuntul pe care îl așteptau fantomele galbene, și mai ales conducătorul fantomelor galbene, Costin. Noul-sosit trecu prin fața băncii cu mâinile în buzunare și, fără să privească la cei care tremurau acolo, șuieră printre dinți:

– Speciala... Mîine la unsprezece și jumătate...

Și își continuă plimbarea, la fel de liniștit, făcând un ocol prin spatele omului de zăpadă, apoi coborî pe unde venise. Nimeni nu-i dădu vreo atenție, nimeni nu-i remarcase sosirea și mai ales înapoierea.

Costin și fantomele sale se învioraseră. Șuierul acela, auzit atît de vag de urechile lor, avusese puteri vrăjite. Costin sări de pe bancă și începu să-și desfacă brațele parcă după un somn greu și tulbure. Dar nici nu se gândi să deschidă gura înainte de a face un cerc în jurul omului de zăpadă.

– Nu e nimeni în preajmă, se liniști el. Nici un intrus. Țălați ne privesc de sus de pe punte. Parcă ar avea de gînd să vină încoace. Aha! Își pun schiurile. Să ni le punem și noi cît durează colocviul...

– Adică monologul... se auzi o voce groasă.

– Acum nu mai poate fi monolog... și du-te dracului! se infurie Costin. Urechile la... Adică așa zice ăla... Atenție! Concursul se face pe pîrtia specială și începe mîine la unsprezece și jumătate. Asta am vrut, asta am așteptat. Începînd din clipa asta, ălați sînt în mîinile noastre, adică în schiurile noastre. Un singur hop trebuie să trecem, un hop pe care imbecilii nu-l cunosc, pentru că habar n-au de tainele pîrtiei speciale. Frățiorilor, i-am halit!

– Să nu ne halească ei... se auzi aceeași voce groasă.

– Ia nu mai cobi, cretinule! Urechi... adică nu... Atenție! Hopul cel mai mare e cota 1300... La insuliță, așa i se spune vara. Pîrtia înconjoară o movilită pe care s-au înfipt doi brăduleți gemeni, ca două lumînări încovoiate la rădăcină, așa ca un fel de U. Exact. Dacă te uiți de departe la ei seamănă cu un U. Ei, bine! Acolo, la insuliță, e marele hop! Cei mai mulți schiori înconjoară movilita prin dreapta. E mai ușor de cîrmit și mai în firea lucrurilor...

– Aha! descoperi cel cu vocea groasă. Noi trebuie să ocolim prin stînga... Și ce cîștig aduce ocolul prin stînga?

– Nici un cîștig! îl reteză Costin. Cel mult o deraiere și vreo zece tumbe, ca să-ți treacă pentru toată viața pofta de concurs și poate chiar de schi... dacă nu știi să faci bine stînga... Dacă te pricepi, scapi numai cu spaima și cu vreo cinci, șase secunde pierdute.

– Păi atunci ce scofală e dacă o luăm ca și ceilalți prin dreapta? întrebă altă voce cam la fel de groasă, adică tot în schimbare.

– Nu e nici o scofală! Nici dreapta, nici stînga nu aduc vreun cîștig. Dar cine trece prin mijlocul celui U, cîștigă vreo opt secunde! Parcă i s-ar prinde elice la schiuri, parcă l-ar goni un motor din spate...

– Alții nu știu șmecheria?

– Nu e nici o șmecherie, nerodule! Movilița face parte din traseu. Pe dreapta, pe la stînga, pe deasupra ei, nu contează. Numai că nimeni nu se gîndește să treacă printre cei doi brăduleți. Cînd îi vezi prima dată în față, de după cotitură, dintr-un unghi rău, și se par atît de apropiați încît primul gînd e să te ferești de ei, să nu cumva să intri în ei. Și din cauza

asta nimeni n-a simțit că acolo e o adevărată trambulină:

– Și tu de unde știi? se amestecă una din fete în vorbă. Dacă e o capcană?

– Nu e nici o capcană, fricoaso! Și nu sînt singurul care știe secretul ăsta. Îl mai știu trei persoane, o fată și doi băieți, și toți trei sînt campioni. De ce să nu fim și noi?... Și dacă anul trecut concursul ar fi avut loc tot pe pîrtia specială, poate că erai și tu campioană. Acum e clar? Toată echipa noastră va trece prin U și vom cîștigă concursul pe echipe... La individual o să vedem noi... Ce-o să-i mai halim pe idioții ăia!

Azurii se apropiiau... Și erau numai cinci! Dar și azurii văzură cu uimire numai cinci galbeni lingă gigantul cu tichie verde! Și deodată se porni de undeva un iureș albastru, o învălmășeală care cuprinse în centrul ei și cele zece pete deschise. Larmă, țipete, mișcare, trombe de zăpadă, toți concurenții se adunaseră parcă în zona fantomelor galbene. Două, trei minute ținuse vîrtejul de pe platou, apoi începură lansările. Unul după altul, la o secundă, se prăvăleau în vale schiorii albaștri. Cînd larma și agitația se potoliră, cele două grupe de campioni și de candidați la victorie se treziră față în față: cinci galbeni și un albastru contra cinci azurii și o albastră. Doar cîteva clipe de surpriză... și nu mai era nevoie de nici un raport din partea iscoadelor. "Misterul celor două siluete albastre încetase să mai fie un mister!" așa gîndeau cei doi conducători ai culorilor senine. Fiecare era încredințat că înlăturase primejdia de a fi tras pe sfoară de celălalt. Galbenii răsufară ușurați vîzînd fata în albastru printre azurii, fără să se mai întrebe dacă fata avea sau nu codițe, iar azurii, vîzînd silueta albastră ascunzîndu-se după fantomele galbene, își făcură cu cotul, apoi își împroșcară rivalii cu priviri dure din care nu lipsea o licărire de dispreț. Și pentru că povestea se încheiase, își dădură drumul la vale cu o viteză care-i transforma în năluci. Galbenii porniră după ei, ca să nu rămînă mai prejos. Pe întreg platoul rămăseseră doar două siluete albastre, o fată și un băiat, amîndoi cu figuri posomorite, încercînd să-și potrivească schiurile, dar de fapt ferindu-se să se uite unul la altul. Se spetiseră urcînd înaintea tuturor, înghețaseră în nemișcarea lor printre jnepeni, ba se și făcuseră de ris în costumele albastre, cam jerpelite și cam intrate la apă, și după toate, nimeni nu-i întrebese nimic, și nici măcar un semn sau o vorbă de mulțumire nu-i răsplătise. Prefăcîndu-se că nu se văd, se apropiară de bancă, apoi se așezară pe ea pentru a-și potrivi schiurile. Dar parcă n-aveau chef să coboare. N-aveau chef nici să-și pună schiurile. Nici măcar nu stăteau cum trebuie pe bancă: fiecare la un capăt, abia atingîndu-l. Atena la dreapta, Tiberiu la stînga. Ba la un moment dat își ridicaseră și schiurile între ei, ca o pavăză. Erau subțirei și palizi amîndoi, ea cu priviri mari, mirate, descoperind pretutindeni taine, el înspăimîntat și speriat, sau poate numai supărat, cu ochi negri, scăpărători. Primul izbucni el, cu suierături rele în glas:

– Costin ăsta e un dobitoc! Și un caraghios! Și un îngîmfat fără pereche! Cîștigă un concurs și apoi trăiește din el un an întreg. Și la română, și la matematică, și la ștrand, deși înoată ca un dezmățat, și la cofetărie, și cu fetele... numai dintr-o coborîre cu schiurile...

– E drăguț... spuse Atena foarte încet. E drăguț din partea ta că nu vorbești așa despre Alexandru, deși ar merita și mai multe...

– Pssss! Ce-mi mai sârșise inima! mărturisii Tiberiu. Credeam că-ți place Costin... De nătărăii tăi nu pot să mă leg pentru că nu-i cunosc. Pe-ai mei îi știu însă mai bine decît schiurile... Sînt băieți de treabă, mai ales fetele...

Atena zîmbi fără să vrea și dintr-o dată atmosfera se destinse. Se așezară mai bine la capetele băncii, ba chiar începură să se apropie.

– Și în grupul nostru sînt fete cumsecade, mai ales băieții... rise Atena de-a binelea. Dar Alexandru e într-adevăr un nătărău... El ne obligă la rivalitate...

Cîteva clipe nici unul nu scoase vreun cuvînt. Apoi se auzi vocea tremurîndă a băiatului:

– Știi... Am uitat să-ți spun anul trecut... cînd vi s-au dat premiile. Tot din cauza lui Costin... El ne-a înhățat și ne-a obligat să plecăm imediat... Știi... Ești foarte frumoasă...

Atena tresări și se uită speriată împrejur. Vorbele rostite atît de neașteptat o umpleau cu aer cald, dar parcă o și sufocau. Poate că trebuia să le respingă... Oare? Sau poate că ar fi avut voie să le audă chiar cu un an în urmă...

– Mulțumesc! se pomeni că șoptește fără voia ei.

Și în clipa aceea plină de tresăriri și surprize, cu un început firav de melodie, cu respirații nehotărîte, mirate, dar atît de adînci și plăcute, în clipa aceea de gheață și foc, în care două mîini încercau să se caute printre schiuri, exact în clipa aceea se produse catastrofa. Omul de zăpadă, gigantul cu tichie verde se prăbuși ca un nevolnic peste bancă, izbindu-i și aproape îngropîndu-i pe cei doi melancolici, dar și apropiindu-i pînă la atingerea frunților. Cînd izbutiră să se ridice din movila de zăpadă, să-și elibereze trupurile și mai ales capetele, văzură în locul omului de zăpadă un omuleț viu, un băiat speriat, năucit, cu păr blond, acoperit ici-colo de platina zăpezii, și cu un nas cîrn care aducea cu al...

Nu mai avură timp să-și termine gîndul sau să-și înceapă amintirea, pentru că băiatul din spatele băncii se lansă într-o goană nebună pe pîrtia de coborîre.

– Extraordinar! se minună Atena. Tu nu crezi, ca și mine, că fugarul ăsta e... el? Fratele Mariei, Tic...

– Precise! sări Tiberiu, poate pentru a-i face plăcere fetei. Pun mîna-n foc că e Tic... Dar dacă e el aici, atunci sînt și ceilalți cireșari! Și noi care am luat totul drept o farsă!

– Ca și în seara trecută cu campionii... Își aminti Atena. Oare să fie și Victor, și Ursu, și Lucia?

– Precise! Hai după el! Fără să le spunem celorlalți! Formidabil, nu? Ne jucăm mai departe rolul de detectivi. Tu vrei?

Atena clătină veselă din cap. Amîndoi se grăbeau să-și potrivească schiurile. Și parcă pentru a pecetui secretul, își prinseră mîinile și merseră așa pînă la buza văii. Mogîldeața albastră se apropia vertiginos de forfota neagră de jos.

– Nu-l mai ajungem... se sperie Tiberiu, sau poate încerca o manevră abilă.

Atena îi strînse vîrfurile degetelor cu mîna caldă, apoi se lansă ca o nălucă în vale. Parcă voia să doboare toate recordurile de coborîre. Pe la jumătatea pîrtiei, Tiberiu o ajunse. Zburau umăr la umăr. Mogîldeața albastră intrase în furnicarul de jos și poate că ar fi pierdut-o din ochi dacă nu ar fi zărit-o, vreme de o clipă, oprindu-se lîngă o altă siluetă albastră care se deosebea de cele din jur prin statură. De sus, silueta lîngă care se oprise fugarul părea că le domină pe toate celelalte. Mogîldeața dispăruse. Parcă o înghițise pămîntul. Dar uriașul rămăsese. Și pe măsură ce schiorii detectivi se apropiau, gigantul își reducea proporțiile înfiorătoare, transformîndu-se într-un tînăr înalt și solid, așa cum mai erau și alții în furnicar. Și lîngă el se afla o fată blondă, cu părul scurt, tuns băiețește, sprintenă și îmbujorată.

4

Atena și Tiberiu își găsiseră un loc de pîndă la vreo zece metri depărtare de prietenii dărîmătorului de statui, între doi bolovani care-și ascundeau deschizătura după ramurile unui brad. Spațiul de pîndă fiind mic, se lipiseră unul de altul și urmăreau zgribuliți mișcările vlăjganului și ale fetei cu păr de aur, care parcă gravita în jurul lui.

Tiberiu prinse cu mîna brațul Atenei:

– Ai văzut? Și-au pus amîndoi ochelari de soare...

– După ce s-au uitat în toate părțile... Mi-a fost teamă că ne vor descoperi... El e Ursu și ea e Lucia, nu?

– Ești foarte perspicace... nu scăpă prilejul unei laude Tiberiu. Ei sînt! Absolut sigur! Ursu și Lucia! Dă-mi mîna și hai să jurăm: să rămînă numai secretul nostru... pînă ce hotărîm amîndoi să le spunem și celorlalți.

Și pentru că Tiberiu se grăbi să-și scoată mînușa, Atena înțelese că trebuie să-l imite. Două mîini calde își schimbară fiori și tresăriri.

– Dacă se despart, spuse Atena, după ce-și recăpăta respirația cea obișnuită, eu mă duc după ea și tu după el...

– Formidabilă idee! se bucură Tiberiu și-i căută iute mîna pentru a i-o mai strînge o dată, băiețește. Eu mă iau după Ursu și tu după Lucia... și ne întîlnim... adică ne așteptăm unul pe altul la fiecare și jumătate în holișorul cu flori și draperii verzi de la etajul trei...

– Și dacă unul din noi e obligat să-și continue urmărirea, se însufleți Atena, lasă un bilețel cu amănunte... și cu ce crede el... Între foile cactusului de lîngă fereastră. Chiar lîngă rădăcina cactusului, între foile care ating fereastra... Sînt două foi gemene care se despart pe la mijloc, eu le cunosc foarte bine. Numai tu să le ții minte. Da?

Tiberiu nu mai avu vreme să răspundă, pentru că îl văzu pe vlăjganul cu ochelari, care nu putea fi decît Ursu, îndreptîndu-se cu pași grăbiți spre adăpostul mascat dintre cei doi bolovani. Amîndoi șoptiră în aceeași clipă:

– Să nu ne vadă fețele...

Dar cum oare să nu li se vadă fețele, fără să trezească bănuiele? Dacă și-ar fi întors capetele, sau și le-ar fi aplecat, sau și le-ar fi acoperit cu mîinile, s-ar fi trădat imediat și ireparabil. Există o singură atitudine firească și frumoasă.

– Doamne, ce noroc! spuse în șoapte neauzite Tiberiu, în timp ce-și incolăcea mîinile înmănușate în jurul căpșorului împroșcat de jar și își apropia obrazul de obrazul ei, pentru a-i primi și a-i da toate uimirile.

Și cuprins subit de gîndul că s-ar putea, Doamne ferește! să rămînă descoperită o parte a chipului de care-și lipise obrazul, și pe urmă să fie recunoscută de Ursu, se chinui, cu o spaimă care-i oprise inima, să atingă buzele fetei chiar cu buzele lui, și ceva subțire ca un fir de sîrmă încărcat de scînteii și fiori electrici îi incremeni buzele și-i închise ochii. Și rămaseră amîndoi, așa, cu buzele atinse și uscate, fără măcar să respire, pînă cînd inima, duduind, și pieptul, sufocîndu-se, simțiră nevoia cumplită de aer. Atunci se treziră, abia atunci, și norocul îi copleși iarăși. Lucia și Ursu tocmai se despărteau și deci trebuiau să se despartă și ei imediat, amînînd, pentru cine știe cînd, emoția, rușinea și îndrăzneala de a se privi în față.

"Ce bine că ne-am înțeles dinainte!" se bucură adînc Atena, încă neîndrăznind să se uite, măcar cu coada ochiului, spre Tiberiu. Dar Lucia se îndepărta, și se îndepărta și Ursu și abia mai avură vreme să-și întîlnească mînușile groase și fără fiori. Se despărțiră fără să se uite unul la altul și își începură sub o zodie fericită misiunea lor voluntară și misterioasă.

5

Fata cu păr blond, tăiat scurt, se plimba pe platoul de la poalele pîrtiei, fără nici o țintă. Nimeni nu-i dădea vreo atenție, dar nici ea nu dădea vreo atenție cuiva. Pur și simplu se plimba. Tăia platoul în diagonale și în cruciș, sau făcea cercuri și volute și tot felul de sinuozități, uneori o speria larva care se aprindea ici-colo ca niște focuri izolate, sau se oprea în preajma unor grupuri care păreau mai vesele și mai originale, dar le părăsea repede, cu același suris înțelegător zugrăvit pe figură, sau înțepenea pentru cîteva clipe în spații libere, fără obstacole, pentru a admira priveliștea grandioasă din depărtare. Se plimba, probabil, ca atîtea alte siluete albastre, fără țintă. Și nici nu-i trecea prin cap că e urmărită.

Atena n-o scăpă nici o clipă din ochi, dar nu se agățase de spatele ei ca o umbră sicioasă și vulnerabilă. O urmărea cu iscusință, schimbându-și mereu locul, pentru a nu fi observată. Cel mai adesea mergea paralel cu ea, la stînga sau la dreapta, uneori rămînea și în urma ei sau chiar o lua înainte, alteori o lăsa să se îndepărteze mult pînă se pierdea în grupurile albastre fără să-i fie teamă că n-o va regăsi. O recunoștea ușor, după căciuliță roșie cu cercuri albastre spre frunte și cu cercuri galbene spre creștet, dar mai ales după curcubeul care îi juca în moț: toate culorile zilei se adunaseră, strălucitoare, în moțul mare, mătăsoș, care-i aluneca pe ceafa.

În plimbarea aceea neîntrepută și inutilă, Atena auzise de atîtea ori strigîndu-se numele Luciei și văzuse atîtea fete blonde răspunzînd prin zîmbete sau strîmbături la această chemare, încît începuse s-o roadă îndoiala că urmărește o himeră. Mai întîlnise băieți înalți și puternici alături de blonde cu păr scurt, mai întîlnise atîtea tipuri care se puteau asemăna cu cireșarii... Oare nu era într-adevăr o farsă toată povestea? Oare fără ideea că eroii ei favoriți se află acolo, l-ar mai fi asemănat pe băiatul care se ascunsese sub omul de zăpadă cu celebrul Tic? Și pe blonda în urma căreia se afla, cu Lucia?... Dar fără prăbușirea omului de zăpadă poate că ar mai fi așteptat un an pînă să i se spună, chiar de către băiatul de la care voia să audă, că e foarte... dal el spusese singur, fără să-l oblige nimeni: foarte frumoasă! "Grozav!" se bucură ea și aproape se izbi de fata cu căciuliță roșie și cu moț multicolor. Noroc că mai avu vreme să se mlădieze și să evite ciocnirea, în ultima clipă.

Scufița roșie nu mai era singură. Fusese atacată pe neașteptate, din dreapta și din stînga, de doi băieți, fiecare o apucase de un braț și o răpiră într-un vârtej de zăpadă. Dar ea nu scoase nici un strigăt de ajutor, nici măcar o exclamație de uimire, se lăsă purtată pe sus, și apoi trasă ca o povară, cînd își pierdu echilibrul, și apoi se agăță de gîtul lor cînd și-l recăpătă. Asta era prea de tot! se hotărî Atena cu toată convingerea. Prea multe coincidențe ca să rămînă la o simplă bănuială: Fata devenise, cel puțin pentru ea, Lucia cea adevărată. Iar băieții care o răpiseră nu erau decît Dan și Ionel!

Iscoada în albastru se strecură ca o adiere printre neis-coadele care umpleau platoul pentru a se apropia cît mai repede de cei trei cireșari. Apărată de niște gură-cască, merse cîteva clipe în linie cu cei trei, chiar atingînd cotul lui Dan.

— Tic a pățit-o! spunea Lucia. A dărîmat omul de zăpadă din dreapta. Cel cu tichie verde. Dar a aflat toate tainele.

— Aoleu, mamă dragă! se sperie băiatul de lîngă Atena. Nu cumva au pus mîna pe el?

— Nu! îl linișți Lucia. A scăpat ca prin urechile acului de furia unei perechi. Acum s-a dus după ac...

— După ac? se miră băiatul slăbuț și puținei cîrn din partea cealaltă. Aha! Vrei să spui că și-a deteriorat pantalonii.

— Da... rise Lucia. Jumătate din pîrtie a coborît-o căzînd. Are o gaură că abia și-a putut-o acoperi cu cipilica. Dar altă șansă de salvare nu avea. Cred că l-ar fi lînșat schiorii... O să stea cîtva timp lîngă Țombi...

— Ssst! îi avertiză Ionel. Prea folosim cuvinte după care am putea fi recunoscuți...

— Dacă-i pe-așa, spuse Dan, trebuie să mă uit cu mai multă atenție la voi. Dacă vinteți alții? Am auzit atîția numindu-se Lucia și Ionel și vorbind cu atîta fidelitate în graiul nostru, că s-ar putea să fiți niște mistificatori. Și chiar nu bănuieți deloc că m-am deghizat?

Mai mult nu auzi Atena, pentru că, fără nici un avertisment, cei doi băieți o smuciră iarăși pe Lucia, obligînd-o să se lase purtată de ei pe un alunecuș în pantă. La capătul alunecușului, Dan se împiedică și toți trei se rostogoliră ca niște mingi. Atena evită alunecușul, sau mai bine zis nu ajunsese pînă la el. Cireșarii își scoteau dintr-o movilită de zăpadă schiurile. Prin urmare se pregăteau de plecare.

Iscoada alergă într-un suflet la locul unde-și lăsase schiurile, între cei doi bolovani masați cu ramuri de brad, dar nu mai găsi acolo decît o singură pereche. Schiurile lui Tiberiu dispăruseră! Numai o clipă ținu spaima ei. Parcă se vedea un capăt de hîrtie, undeva sub legăturile schiurilor. Într-adevăr, era un bilețel de la Tiberiu:

"El el Sigur. Dar nu singur. E și Maria, și Victor. Au pornit toți trei spre platoul de lansare. Pornesc și eu. La revedere și... știi tu... Tibi."

Din tot ceea ce scria în bilețel, un singur lucru o uimea și o neliniștea, acel *știi tu...* Oare ce să știe, oare ce știa, sau ce trebuia să știe... ? Întrebările misterioase erau dublate, din fericire, de mișcări harnice și îndemnatice. Nici nu respirase de două ori și schiurile i se prinseseră solid de bocanci. *Știi tu...* șopti ea în loc de rămas bun, apoi porni spre alunecușul unde se rostogoliseră cireșarii. Nu mai era nimeni lîngă movilita de zăpadă și nici în jurul ei. Și nici pe toasta care urca spre platoul de lansare nu-i zări. Dar pe drumul spre cabană parcă se zăreau trei siluete albastre la marginea unei pădurici. Exact! O fată, încadrată de doi băieți. Alunecau pe schiuri, lin, ca într-un dans ciudat. Îi ajunsese repede, dar pe tot drumul spre cabană nu se mai aflau alți schiori decît cei trei cireșari și iscoada cam neliniștită. Era neliniștită iscoada pentru că nici în urma ei nu se afla vreun schior. Pustiu în față, pustiu în spate... Și ea la zece metri în urma cireșarilor! Nu mai putea rămîne neobservată și nici nu-i trecea prin cap altă idee de salvare decît aceea de a-și încetini alunecarea. Dacă i-ar fi venit ideea asta numai cu cîteva minute mai înainte... Acum putea să fie cam tîrziu. Și chiar era.

Pentru că și cireșarii își încetiniră alunecarea. Ba unul din înaintași, cel subțire și cu nasul în vînt, își întoarse capul și o zări. Și la cîteva secunde își întoarse capul, pentru a privi în urmă, și Dan. Apoi și Lucia. Era evident că discutau despre ea. Dar pentru că se uitaseră înapoi și o priviseră fără să se ascundă, o considerau, probabil, o simplă curiozitate, nu un caz.

Atena simți cum cei din față își încetinesc și mai mult alunecarea, abia se țirau. Erau chiar la punctul de întâlnire dintre poteca de munte și drumul mare, asfaltat, care urca la cabană. Iscoada trecu pe lângă ei, dar în loc să cotească spre cabană, merse mai departe pe potecă, ba chiar accelerează alunecarea. După câteva sute de metri, chiar când voia să vadă ce se mai întâmplă în spatele ei, cei trei cireșari o depășiră. Iar după alte câteva sute de metri se opri, o dată cu ei, în fața unei cabane mici, de birne.

6

Acolo se oprea și poteca: în fața cabanei "Poienița". Atena rămase un moment năucită. Cei trei cireșari își lepădaseră schiurile și intraseră înăuntru. Ea ce trebuia să facă? Să se întoarcă sau să intre și ea în cabana necunoscută?... Chinuitoare dilemă... Ba nu! Trebuia să se hotărască imediat!... Și deodată se petrecu miracolul. De undeva din pământ apăru în fața ei... Tiberiu. Avea schiurile pe umăr. Își duse degetul la buze făcându-i semn imperios să tacă, apoi o ajută să-și desfacă legăturile înghețate. Abia atunci îi șopti primele cuvinte:

– Ufff. De jumătate de oră aștept o minune, începu el cu voce tînguitoare. Am înghețat bocnă. Cel puțin degetele de la picioare mi-au degerat de vreo trei ori... Ufff. Am găsit un ascunziș formidabil, dar străbătut de toți curenții din lume. Dacă nu veneai tu...

Gata! Introducerea fusese făcută. Apoi își ridicară și privirile, și le întâlniră. Nu era nici o umbră de jenă în ele, poate un licăr de spaimă, ca să fie totul și mai frumos. Se prinseră brusc de mîini și cu un curaj extraordinar intrară în cabană.

La început nu văzură decît patru mese în sufrageria călduță și întunecoasă, sau mai bine zis una singură, lângă tejghea, o masă mai mare la care se aflau șapte persoane, adică șapte tineri, cinci băieți și două fete: cireșarii. Dar sub masă se agita o vietate cu urechi ciulite și cu o coadă încărcată de neastîmpăr: Țombi. Își făcură cu cotul, silindu-se să pară calmi și indiferenți, dar inimile le duduiau ca niște clopote înfășurate care-și cer dreptul la sunet. Pentru a scăpa de privirile curioase ale cireșarilor, trecură în revistă încăperea și abia atunci descoperiră cea de a cincea masă, într-un fel de firidă fără fereastră, scobită în peretele opus tejgheii. Un post de observație ideal... dacă n-ar fi fost ocupat mai demult, după cum dovedea norul gros de fum prin care se puteau totuși zări doi bărbați, doi veritabili coloși, fiecare rezemat în coate, fiecare privind-și, într-o nemișcare ciudată, farfuria din fața lui.

Atena și Tiberiu se așezară la o masă mică, așa cum se cuvenea unei perechi, mai ales că măsura se afla la doi pași de sobă și tot cam la vreo doi pași de sora ei mai mare la care se îndestulau cireșarii. Gesturile și întreaga lor atitudine păreau un manifest viu al nepăsării. N-aveau priviri decît pentru ei, cam asta voiau să dovedească, dar trăgeau cu coada ochiului spre un loc anumit, ca într-un film de desen animat, și își încordau auzul mai ceva decît specialistul de sub masă.

– Doriți masa de prînz? îi trezi o voce hodorogită. Avem ciorbă de varză, sarmale, varză călită, varză murată și niște plăcinte cu... varză, specialitatea casei!... Va să zică... ciorbă, sarmale și plăcinte... Perfect!

Vocea hodorogită se stinse imediat. Era și timpul, pentru că la masa vecină se discuta în șoaptă.

– Ce e cu prefăcuții ăștia? se interesă Tic. Țștia au venit cu pîlnii în loc de urechi.

– Aiurea! i se împotrivi Dan. Azi n-ai fler, Ticușor. Nu-i vezi cum se topesc privind-se? Pe ea am întîlnit-o pe drum. Săraca! Părea năucită. Nici nu știa încotro s-o apuce. Cine știe? S-or fi certat, iar acum sint în epoca împăcării...

– Să nu fi tu în epoca aia a... Știi tu... Cînd sună capul gol. Pac, pac...

– Zău, Ticule! sări Ionel tot în șoaptă. Am văzut-o și eu, și Lucia. N-a venit ea după noi..., ci noi după ea. Probabil că și-a dat întîlnire aici cu tipulețul... Slab de tot! strigă Ionel. Dacă și asta e banc, unde ajungem?... Să vă spun eu unul. Și aplecîndu-se spre urechea lui Tic, continuă în șoaptă: Hai să-i lăsăm dracului și să vorbim despre ale noastre. Tot șoptind abia le atragem atenția.

Și Tic și Dan riseră ca după o glumă bună. Atena și Tiberiu nu auziseră nici o silabă din șoaptele schimbate între cei trei cireșari. Numai cuvintele rostite anume de către Ionel ajunseseră la urechile lor.

– Nu ți se pare ciudat? întrebă Atena. Să nu auzim chiar nici un cuvînt din bancurile lor! E prea de tot!

– Dar nici ei nu ne aud pe noi... Îi răspunse Tiberiu, nevoit și el să-și apropie buzele de cîrlionții Atenei pentru a nu-i asculta altcineva șoaptele.

– Și asta ce înseamnă? se posomorî Atena. Așa cum ne ferim noi de ei, se feresc și ei de noi. Ne-au simțit, asta e!

– Nu... zău că nu! îi șopti Tiberiu. Noi avem dreptul să vorbim în șoaptă, sîntem obligați...

– De ce? se miră Atena, dar imediat de înroși și își plecă privirile.

La cealaltă masă, Dan îi făcu semn cu ochiul lui Tic:

– Tot mai spui că-s prefăcuți? Uită-te la ei! Parcă ar fi găsit răvașe în sarmale, nu carne și orez, sau cine știe ce file de album...

– Ești tu un prost! se enervă cîrnul. Dacă vrei, uite! în două secunde îmi schimb în așa fel mutra că o să-ți vină să plîngi cu sughițuri...

– Dacă ar fi toată lumea ca tine, Ticușor, îl lăudă Dan, n-am mai ști niciodată ce e adevărat și ce nu...

– Ia fă ochii mari! îi porunci Tic. Deschide gura! Așa! Scoate și limba! Așa! Gata!

– La urma urmei ce-ai vrut? îl întrebă Dan.

– I-am simțit pe ăia că trag cu coada ochiului și-am vrut să te strîmbi la ei!
 – De ce neapărat cu gura căscată și cu ochii mari? întrebă surprins Ionel.
 – Ca să pară că se strîmbă cu adevărat, fără să știe că se strîmbă... Și ca să semene mai bine cu ceea ce este... Pac! Pac!

Dan mai scoase o dată limba și își holbă ochii în direcția lui Tic. Se strîmbă de-a binelea, dar grimasa lui părea o imitație neizbutită a celei dinainte.

– Cred c-ar fi timpul să ne odihnim, se auzi vocea Luciei. Discutăm mai târziu...
 – Mai bine acum! spuse Maria. Eu nu-s obosită deloc.
 – Eu sînt! se repezi Dan. Și mie nu-mi vin idei decît la orizontală, sau după multă orizontală...
 – Credeam că te-ai săturat la schi de amorul tău pentru orizontală...
 – Ahaaa! exclamă Dan, ca și cum s-ar fi dumerit. Te năpustești și tu asupra mea ca să acoperi înfrîngerea lui frate-tău! Bine... Atunci vreau să vă amintesc că s-a hotărît odihni după fie...
 – Oricum, trebuie să urcăm, îl întrerupse Victor. Aici tot nu putem discuta. E aer prea închis, prea mult fum...
 – Și prea multe urechi! adăugă cel mai tînăr dintre ei, uitîndu-se țintă spre masa vecină.
 – Apropo de urechi! își aminti Ionel. Vă rog din suflet să nu mai duceți în camere plăcinte cu varză. Cred c-a intrat mirosul de varză și-n creioane, și-n nasturi... Și-n urechi...
 – N-a mai dus nimeni nici o plăcintă... de două zile! răspunse Lucia, aproape ofensată. Am controlat mereu. Poate că suferi de mania persecuției...
 – Nu de mania persecuției! se apăra Ionel. De persecuția verzei, pe cinstea mea!
 – Poate că există o instalație specială, spuse Dan, care răspîndește, prin țevi și orificii invizibile, mirosul ăsta de varză gătită în fiecare cameră. La urma urmei, de unde știți voi că nu e mirosul viitorului?
 – Eu abia îl aștept seara, mărturisii Ursu. Bineînțeles, înainte de masă... Mai ales cînd se combină cu mirosul de slănină afumată. Îl simt de sus, din capul pîrtiei.
 – Apropo de pîrtie! își aminti Ionel. Încă n-am hotărît cum ne prezentăm la concurs. Tic se ciondănea cu Țombi sub masă. Auzind însă cuvintele lui Ionel, țîșni ca un fulger. Din păcate, Victor începuse să vorbească și pe el n-avea curajul să-l întrerupă.
 – Nici nu văd ce-am putea să hotărîm... spunea Victor. Ne prezentăm ca toți ceilalți... fără să știm nimic.
 – Poftim?!?! se miră foarte cireșarul cel cîrn și ciufulit. Adică eu m-am chinuit degeaba? Și dacă puneau idioții ăia laba pe mine?
 Victor ridică neputincios din umeri, dar îi făcu un semn complice, din ochi, lui Ursu. Vlăjganul transmise semnalul mai departe, spre Tic:
 – Lasă, Ticușor... Nici n-au pus laba pe tine, nici...
 – Asta am zis-o și eu așa... se apăra puștiul cu demnitate. Chiar pe mine să pună laba?!... Mi-e teamă să n-o fi pățit ăia doi cînd s-a prăbușit omul de zăpadă peste ei...
 – N-ai nici o vină, Ticușor, încercă Dan să-l liniștească. A fost un semn al justiției divine. O pedeapsă...
 – Aiurea! îl întrerupse Tic. Îmi intrase nasul în zăpadă și am ridicat prea brusc capul... ca să strănut cum trebuie...
 – Strănutul dreptății îl felicită Dan.
 – Aranjăm noi și dreptatea, Ticușor, spuse Ursu. Mîine, înainte de concurs, o să facem o inspecție tainică pe pîrtie. Noi doi... Ca niște apostoli ai dreptății, Ticușor...

7

Cireșarii părăsiseră de multă vreme sufrageria, dar nici Atena, nici Tiberiu nu aveau curaj să rupă tăcerea pe care o lăsase plecarea lor. Ascultaseră parcă pe ruguri de tortură discuția cireșarilor și ultimele cuvinte îi chinuiau pe amîndoi, ca niște sfredele îndărătnice. O undă de fericire zvicnea totuși în ei. Într-o clipă de spaimă, atunci cînd Tic amintise despre prăbușirea omului de zăpadă, își apropiaseră involuntar degetele, parcă pentru a-și umple brațele de scînteii. Și rămăseseră așa, poate că și muțenia lor urca din întîlnirea, de adieri, a celor două mîini. Nu se uitau unul la altul; din cînd în cînd își priveau mîinile și atunci degetele li se încordau și fiorii alergau pînă în pleoape, și se trezeau tremurînd, cu ochii închiși.

Într-un astfel de moment îi surprinse vocea hodorogită a cabanierului. Parcă i-ar fi împins cineva într-o prăpastie și se refăceau din bucăți dureroase. Nu se treziră de-a binelea decît în clipa cînd ajunseră în vestibul. Îi primi un șuvoi rău de aer rece... și o foaie de hîrtie înfiptă în vîrfurile unui schi. Foaia aceea le umplu ochii cu gheață și-i trezi definitiv. Conținea doar cîteva cuvinte scrise cu litere groase. O amenințare: "*Dacă ați auzit ceva – uitați! Altminteri... Apoi semnătura: Cineva care nu glumește*".

– Adică ce înseamnă acest altminteri? simți nevoia să întrebe, foarte curajos, Tiberiu.
 – Eu știu ce-o fi însemnînd? ridică din umeri Atena. Între *altminteri* și semnătură e atît de mult spațiu gol, încît îmi inchipui că a vrut să ne dea a înțelege... Adică se va alege pulberea de noi... Uite că mai scrie ceva!

Într-adevăr, chiar la capătul paginii, mai erau cîteva cuvinte, care se descifrau greu, pentru că fuseseră scrise cu litere mici, abia zgîriate pe hîrtie: Un sfat: "*Zău că e bine să uitați. Al de sus nu glumește. Un binevoitor.*"

– Ia uite, domnule! se enervă Tiberiu. Dacă-i pe-așa...

Atena îl întrerupse clipindu-i zîmbitor și discret:

– Sssst! E o frază cu dublu înțeles: Al de sus nu glumește... Mie îmi place grozav! Îmi place totul. Și amenințarea, și sfatul... tu nu-i simți pe cireșari?

– Ba da... se bosumflă Tiberiu. Dar nu ți se pare că ne iau cam tare? Vor cu orice preț să ne sperie...

– Nu cred că vor să ne sperie, rise Atena. Ba cred că nici nu ne-au observat. Dacă au vorbit cu atîta nepăsare în preajma noastră...înseamnă că ne-am deghizat foarte bine...

– Bine, bine... se înfioră Tiberiu, amintindu-și rolul pe care-l trăise nu cu mult timp înainte. Adică... tu crezi că pur și simplu ne-am deghizat?

– Nu știu... se retrase Atena. Dar poate că e mai bine să ne închipuim asta... deocamdată. Ca să ne putem gîndi mai în voie la toate întîmplările... Și la cele viitoare.

Tiberiu acceptă invitația, împotriva inimii, și cu un regret care-i aducea fiere în gură:

– Dacă tu spui așa... cu o condiție: *deocamdată!*... Așa! Dar de ce crezi că nici nu ne-au observat? se grăbi el să continue. Atunci ce e cu hirtia asta?... Cel puțin doi dintre ei ne suspectează: cel care-a scris avertismentul și cel care ne dă sfatul. După cîte-i cunosc eu, din cărți, îmi cam închipui cine sînt cei doi...

– Nu! Nu! îl opri Atena de teamă să nu audă vreo prostie care ar fi îndurerat-o. Mai bine lasă-mă pe mine să ghicesc. Te rog foarte mult...

Tiberiu se înduioșă ca un copil auzindu-i rugămintea. Și îi răspunse cu un zîmbet forțat care voia să ascundă bucuria năvalnică din pieptul lui, bucuria că poate fi mărinos cu Atena.

– Sînt convins că și tu gîndești la fel! o încuraja el. Nu-i așa că... Aoleu! Uitase... Spune!

– Îți mulțumesc... Știi... eu tot cred că nu ne-a observat nimeni, adică nu ne-a luat nimeni în serios. Unul singur dintre ei, mai mult din prudență, a vrut să ne sperie...

– Și celălalt...? întrebă mirat Tiberiu.

– Celălalt e același... numai că și-a schimbat scrisul și creionul. Ca să ne sperie și mai tare, ca să ne facă să credem în seriozitatea avertismentului... Nu-i așa că și tu te-ai gîndit la același lucru?

Tiberiu nu se gîndise la aceeași persoană, adică nu se gîndise la o singură persoană. Dar putea el să nu-i facă o plăcere sau o bucurie Atenei? Mai ales că s-ar fi putut să aibă dreptate... De aceea se grăbi s-o încurajeze:

– Da... Mi-a trecut și mie prin cap ideea asta... E destul de ingenioasă, demnă de cireșari...

Tiberiu se gîndea la ideea Atenei, fata însă își imagina că Tiberiu laudă ideea biletului.

– Numai Tic putea să facă asta! șopti Atena. Nu-i așa că și tu te-ai gîndit la el?

Putea Tiberiu să nu-i dea dreptate? Clătina din cap și mai închise și ochii, și totul părea atît de grav și de definitiv de parcă ar fi răspuns la cea mai hotărîtoare întrebare a vieții lui. De aceea avu curajul să-i strîngă mina, pentru o clipă.

– Celorlalți nu le destăinuim nimic... șopti Tiberiu la rîndul lui. Nici un cuvînt. Eu o să spun că m-am rătăcit...

– Iar eu voi spune că m-am supărat pe ei. Bravo!

– Și nici despre cireșari nu le vorbim!

– Nici despre cireșari! consfinți fata prima sa taină.

CAPITOLUL II

1

Deși de cîteva minute nu-și dezlipise ochii de la firidă, cabanierul tresări violent în clipa cînd auzi șuieratul scos de unul din cei doi coloși. Era un șuierat scurt, dens și puternic, ca o explozie ciudată, fără ecou, un șuierat parcă anume azvârlit pentru a te ridica în picioare și a te ține în stare de alarmă. Așteptarea nelămurită dură însă foarte puțin. După numai două secunde, celălalt colos își mișcă de cîteva ori arătătorul, fără să-și întoarcă însă capul spre teighea, făcînd și repetând un semn de chemare, și categoric și indiferent, care-l tulbură și mai tare pe cabanier. Era prea multă vigoare, prea multă poruncă în încordarea brațului și în mișcarea degetului care chema, dar capul ridicat spre tavan și imobilitatea trupului voiau parcă să demonstreze o stranie nepăsare. Măcar să nu se fi auzit înainte acel șuierat ca un semnal de alarmă.

Distanța dintre teighea și firidă deveni pentru cîteva secunde o cale de tortură, o cale spre tortură, pe care cabanierul o străbătu parcă împins de cineva.

– Ne cunoști? îl întîmpină o voce groasă și gravă.

Cabanierul se uită mai întîi la stînga, la cel care îl întrebuse. Și deodată i se ivi în față imaginea unui luptător de circ. Gros și mătăhălos, cu ceafă de taur, cu urechile lipite strîns de ceafă, cu bărbia rotundă, fără nici o asperitate, care făcea ca întreaga față să pară trasă cu compasul, cu ochii mici, întunecați și iscoditori, acoperiți de sprîncene negre, dese, stufoase, dar cu craniul lucitor, ras cu briciul, fără nici un fir de păr, individul parcă abia aștepta să iasă din arenă.

– N-ai de unde să mă cunoști... răspunse tot el. Sau poate că m-ai văzut *undeva*, fără să te văd eu...

Cabanierul, din ce în ce mai speriat, negă prin cîteva mișcări precipitate, apoi, supunîndu-se gestului pe care-l făcu subit arătătorul colosului, își fixă privirile spre celălalt

client, spre cel care scoase șuieratul tulburător. Avea o figură comună, care nu se remarcă prin nimic, numai ochii cenușii, cu sclipiri de oțel, trădau o energie și o hotărâre neobișnuite.

Privea însă cu pleoapele întredeschise, ca un om obosit, și cabanierul se simți mai în largul său. Amintindu-și însă statura lui, care depășea pe a colosului, și simțindu-se fixat în aceeași clipă de niște lucruri ca de oțel, cabanierul era cît pe-aci să facă un gest de retragere.

– Stai... Îl invită o voce obosită, calmă, în care se simțea însă și obișnuința de a comanda... Pe scaunul ăsta... Dumneata te numești Miron... Aristide Miron... Dacă vrei neapărat să cunoști și numele noastre...

Cabanierul negă din nou, prin câteva mișcări precipitate, în timp ce se așeza pe scaunul oferit de omul cu reflexe de oțel în priviri:

– Nu... De ce?... Vă rog... vă rog...

Cei doi încuviințară în tăcere și cabanierul simți parcă o undă de liniște trecind prin carapacea de spaimă care-l cuprinsese și în care se sufoca.

– Foarte bine! continuă omul cu oțel în priviri. Îți voi spune totuși numele meu: Liviu Iordan...

– Iar eu mă numesc Petric... Ion Petric! adăugă imediat cel cu capul ras și cu înfățișare de luptător.

– Mulțumesc... biigui cabanierul, ca și cum, destăinuindu-și identitatea, cei doi i-ar fi făcut o mare favoare.

– Îți voi pune câteva întrebări, spuse Liviu Iordan. Și ca să ne înțelegi de la început, cred că e bine să repet: *Noi* vom întreba. Da... Și încă un lucru: Dacă unul dintre noi va găsi de cuviință să noteze din cînd în cînd răspunsurile dumitale... să nu te sperii. Deocamdată nu urmărim altceva decît să ne *lămurim* asupra unor lucruri. E foarte clar?

– E foarte clar... răspunse cabanierul tot în neștire.

– Bine... continuă Iordan. De cîtă vreme lucrezi dumneata aici, la cabana asta?... Dacă vrei, poți să nu răspunzi. Nu asta ne interesează cel mai mult...

Aristide Miron simți din nou tăișul spaimei de-a lungul șirei spinării, deși vocea lui Iordan nu avea nici o nuanță de amenințare, suna obosită și indiferentă. Întrebarea însă i se părea absolut inutilă, stupidă, uricioasă, și tocmai asta îl speria. Toată lumea din împrejurimi, tot orașul de la poalele munților, și atîția alți turiști din atîtea alte regiuni, o groază de oameni știau de cînd lucrează el la cabană.

– De la cincisprezece ani... se pomeni el că răspunde. Adică de aproape treizeci și doi de ani... O viață de om.

Ion Petric, cel cu umeri cît ușa și cu craniul ras, părea că-și amintește ceva:

– Aha!... mormăi el. Cum s-ar spune, aproape că sîntem cu toții același leat. Ba chiar sîntem! N-ai făcut și dumneata armata la artilerie? La douăzeci și trei de mortiere?

– Nu! răspunse cabanierul. Nici n-am făcut armata. Am avut pe la șaptesprezece ani un accident, sus la Hodoroaga. Mi s-a zdrelit piciorul drept... Și de-atunci îl tîrăsc...

– Nu prea se cunoaște, spuse Ion Petric.

– Aproape... părea că se roagă Aristide Miron. Vreo opt ani am făcut în fiecare zi exerciții. Cîte patru, cinci ore pe zi. Așa cum m-a învățat un doctor mare. Dacă nu l-aș fi ascultat, azi nu m-aș mai fi mișcat. De două ori pe an venea să mă vadă. Să-i dea Dumnezeu sănătate, că bun om a fost...

– Doctorul Valeriu Georgescu? întrebă Liviu Iordan.

– Nu! Doctorul Atanasie Ianăș. Lui îi datorez faptul că pot să umblu. Îi plăcea să urce pe munți și întotdeauna...

Liviu Iordan făcu un semn obosit care spunea fără ocol că nu-l interesează vorbăria cabanierului:

– Altădată... Ca să fie clar... Prin urmare lucrezi la cabană de treizeci și doi de ani... Șaptesprezece plus opt... Douăzeci și cinci... Douăzeci și doi... Foarte bine!

Aristide Miron nu pricepea nici o iotă din calculele pe care le făcea Iordan, dar cifrele îi sunau înfricoșătoare în urechi. Teama iarăși se îngroșa și pentru prima dată, de zeci de ani, parcă simțea că-l doare piciorul. O încercare de revoltă nestăpinită urca în el.

– Stai! îl opri Iordan chiar în momentul cînd era să explodeze. Va să zică în 1944 erai aici... Prin iunie, iulie... Da?

– Da... răspunse iarăși temător și retras cabanierul. Aș putea spune că din 1943 n-am mai coborît de aici niciodată...

– Niciodată?! se miră a provocare colosul fără păr.

– Nu chiar niciodată... își aminti Aristide Miron. Am coborît de cîteva ori ca să-mi aranjez niște treburi. Dar n-am lipsit mai mult de o săptămînă... poate două...

Liviu Iordan îi făcu un nou semn de tăcere:

– Altădată... Va să zică începînd din 1943, în fiecare vară ai rămas aici, la cabană...

Aristide Miron clătină capul în semn de încuviințare.

– Bine... continuă Iordan. Și așa cum i se potrivește unui cabanier, ai colindat în acest timp toate împrejurimile... Sau te-au colindat ele pe dumneata... Stail... Vreau să spun că ai fost la curent cu tot ceea ce se întîmplă în împrejurimi, la celelalte cabane... E foarte clar?

– E foarte clar, răspunse Aristide Miron. Am mai cutreierat și eu coclaurile... dar mai mult au venit ceilalți pe la mine. Așa că de... Am aflat destule. Și cum sînt destul de vechi pe aici, oamenii, mai ales cunoscuții, au obiceiul să mai schimbe, cîteodată, numele cabanei. În loc să-i zică "Poienița" îi zic și ei "Traista".

– Traista?! se întrebă mirat Ion Petric. Asta cam ce-ar vrea să însemne?

– Adică un fel de traistă cu vești sau cu amintiri. Că mai toți oamenii care poposesc pe

aici, fie de-alde noi, fie de-alde dumneavoastră, vor să-și amintească și ei câte ceva... De cele mai multe ori prostii sau nimicuri: accidente, chiolhanuri, mizilicuri cu tot felul de cuconițe... Dumneavoastră le ziceți aventuri... Și altele: bățai, spaime, crime... Dar pe dumneavoastră cam ce v-ar interesa?

Pleoapele lui Iordan se îndepărtară pentru o clipă și cabanierul parcă văzu țîșnind din ele niște proiectile de oțel. Poate că era o simplă părere de o clipă, dar neliniștea începea iarăși să scurme.

— Întrebările le punem noi! aminti, cu voce înceată și gravă, Liviu Iordan. Ne interesează, mai întâi, un anume Paul Bălan. Ne interesează însă foarte discret. Dacă află că ne interesăm de el, înainte de a-l vedea, e foarte rău. E ireparabil!

— Înțelegi? spuse foarte amenințător Ion Petric. În asemenea cazuri ireparabile... Ce mai! Îți dai singur seama cât de rău este. Nimeni nu are voie să audă de acest Paul Bălan! Nimeni nu trebuie să știe că e căutat!

— Nici acum și nici *după!* amenință la rîndul lui Iordan. În ambele cazuri e la fel de grav! E foarte clar?

— E foarte clar... răspunse cam sugrumat Aristide Miron. Nici *după!*... Adică... Asta înseamnă că...?

— Asta nu înseamnă nimic! spuse Liviu Iordan. Sau înseamnă un singur lucru: sîntem aici ca să întrebăm, nu ca să răspundem!... Să fie foarte clar! Ne interesează individul Paul Bălan, iar el nu trebuie să afle că ne interesează! Scurt!

— Nici nu poate să afle! se revoltă în felul lui cabanierul. Nu poate să afle... pentru că nu are cine să afle. Eu nu cunosc nici un Paul Bălan și nici nu-mi amintesc să fi cunoscut vreun cetățean cu numele ăsta... care să stea prin împrejurimi...

Liviu Iordan făcu un semn discret, cu degetul, către Petric, un semn care nu putea să-i scape cabanierului. Petric scoase un carnet din buzunar, în care începu să noteze cuvintele pe care le repeta Liviu Iordan:

— ... Nu cunosc și nici nu-mi amintesc să fi cunoscut pe individul Paul Bălan...

— N-am spus așa! răbufni cabanierul. Am spus că nu cunosc și nici nu-mi amintesc să fi cunoscut *un individ cu numele ăsta*. N-am auzit despre nici un Paul Bălan prin împrejurimi, asta am spus. De unde știți dumneavoastră că nu și-o fi schimbat numele?

Cei doi rămaseră o clipă nedumeriți, apoi își ațintiră privirile asupra lui Aristide Miron. Priviri ascuțite, nemiloase. Cabanierul nu le putea suporta. Fața parcă i se făcuse și mai lividă, iar mîinile îi tremurau.

— Deci nu cunoști nici un individ cu numele Paul Bălan, spuse cu voce insinuantă Liviu Iordan. Bine... Dar nu-l cunoști nici pe cel care a avut cîndva numele ăsta?

— De unde să știu eu cine și cînd și-a schimbat numele? se dezmeteci cabanierul. Nu pot să jur decît pentru numele unui singur om și omul acela sînt eu. Și pe mine mă cheamă Aristide Miron. Și mai știu că niciodată nu m-a chemat altfel...

— Notează! sună ca o poruncă vocea lui Liviu Iordan. Numitul Aristide Miron nu cunoaște și nici nu bănuiește vreo persoană care are sau care a avut cîndva numele de Paul Bălan. E clar?

— Așa e foarte clar, acceptă cabanierul. Ce vină am eu dacă nu-l cunosc?... Și dacă s-a aciuat prin împrejurimi și eu nu-l cunosc, nu vād cine altul ar putea să vă pună pe urmele lui.

— Nici nu ne gîndim la altcineva... se auzi iarăși glasul ciudat al lui Liviu Iordan. Chiar dumneata ne vei pune pe urmele lui... De aceea discutăm cu dumneata!

Din nou pluteau valuri de amenințare și din nou inima cabanierului se făcu cît un purice.

— Dacă nu-l cunosc, începu el să se tînguie. Ce vină am eu? N-am comis nici o neregulă, nici o...

— Poftim?! îl întrerupse brutal Ion Petric. Dacă ții cu tot dinadinsul să ajungem la dumneata...

Cabanierul simți că îngheață. Își duse mîinile la frunte, nu atît pentru a-și ascunde privirile, cît pentru a-și sprijini capul, care începuse deodată să-i atîrne greu, ca plumbul, ca un corp străin.

— Ai cel mai bun prilej ca să-ți răscumperi... prostia! spuse Liviu Iordan. Asta ți-o declar eu, cu toată răspunderea. Amintește-ți termenul pe care l-am folosit. Am spus *prostie*, nu altceva... Deocamdată... Numai de dumneata depinde schimbarea termenului. Cred că știi cît de simplu se poate ierta sau uita o prostie oarecare...

Cabanierul ridică din umeri ca un om care nu mai are scăpare:

— Nu știu cum v-aș putea fi de folos... N-am nici o putere... Iar dacă-i vorba despre prostia la care vă referiți...

— Dar nu înțelegi odată pentru totdeauna, imbecilule, că nu ne interesează nici cît negru sub unghie ce-ai făcut dumneata? izbucni ca un vârtej Liviu Iordan. Încearcă să-ți amintești! Gîndește-te la toți cei care s-au aciuat pe-aici, prin împrejurimi, în ultimii douăzeci de ani, în ultimii douăzeci și cinci de ani! Ne interesează un individ cam de statura dumitale, însă mult mai slab, cu părul castaniu, al cărui nume autentic este Paul Bălan. A ieșit din spital fără un rinichi și cu jumătate din urechea stîngă tăiată...

— Fără jumătate de ureche?! se învioră subit cabanierul... Cred că-l cunosc... Dar nu-l cheamă Paul Bălan!... Ca să vezi, domnule! De-aceea umblă zi și noapte cu șapca trasă pe-o ureche. Dacă nu l-aș fi văzut într-o noapte adormit, fără șapcă, n-ați mai fi dat niciodată peste el. Asta s-a întimplat cu vreo doi ani în urmă... Ba nu! Chiar acum trei ani... Îi căzuse șapca în timpul somnului și-am văzut că-i lipsește o parte din urechea stîngă. Nici nu-mi amintesc dacă era urechea stîngă sau urechea dreaptă, dar dacă ziceți dumneavoastră că i

s-a tăiat urechea stîngă... aia o fi fost... L-am întregat ce-a pățit și m-a rugat să nu suflu nimănuu vreo vorbă despre urechea lui... Aoleu! Dumnezeule! Cum de nu mi-am dat seama! M-a pus să-i jur că o să păstrez taina... și din cauza dumnevoastră...

– Chestiile astea nu ne interesează! îi respinse Iordan tînguiețile. Cum îl cheamă?

Cabanierul se codea, dar văzîndu-l pe celălalt scoțînd carnetul și cerînd incuviințarea lui Iordan, socoti că e mai bine să răspundă la întregare:

– Fie ce-o fi!... Licu îi spunem între noi. Iar numele de familie: Balău. Dar toată lumea îl numește altfel: Cucu. Multă vreme am crezut că ăsta i-i numele de familie: Cucu. Pînă i-a venit pe adresa asta o scrisoare. Cu vreo șapte, opt ani în urmă. Știu c-a fost mare tevatură. *Domnului Paul Balău – Cabana Poienița*. Nu era nici un Paul Balău la cabană. Nici în registru n-am găsit vreun client cu numele ăsta ca să-i trimitem scrisoarea acasă. Am început să iau și eu cabanele la telefon și să întreg dacā nu se află pe undeva un Paul Balău. La *Vulturii* am dat peste Cucu la telefon. Și mi-a spus că scrisoarea e pentru el, și a venit într-un suflet aici ca să și-o ia. Dar nu i-am dat-o pînă ce nu mi-a arătat buletinul. Și am văzut cu ochii mei că-l cheamă Paul Balău... Dar nu cred să mai știe altcineva că-l cheamă așa. Toată lumea-i zice Cucu... și cred că i s-a dat porecla asta pentru că nu-și află niciodată cuiubul... Rătăcește mereu din cabană în cabană...

Liviu Iordan îi făcu semn lui Petric să închidă carnetul. Apoi se lăsă greoi pe speteaza scaunului, parcă pentru a-i încerca rezistența, și-l privi pe cabanier cu ochi mari, de copil. Lucirile stranii, de oțel, se topiseră ca prin farmec, făcînd loc altora, mai vii, de mirare și bucurie.

– Cucu... Cucu... repetă el în șoaptă. Cine l-ar fi recunoscut sub numele ăsta?... Din Bălan – Balău... Un *n* transformat în *u*... Ce poate fi mai simplu?... Mutarea căciulii pe celălalt a... Ce poate fi mai simplu?... Și apoi cu șapca pe-o ureche și cu alt nume, rătăcind din cabană în cabană... Ce poate fi mai simplu?... Acum la ce cabană a ajuns?

– La cabana *Izvoarele*, răspunse Aristide Miron. Mi se pare că a mai fost o dată acolo... Cu vreo... zece... ba nu, chiar cu unsprezece ani în urmă! Exact! Un an după avalanșă... Ba nu! Chiar în timpul avalanșei... Din ianuarie pînă în aprilie a stat îngropat acolo... Am crezut că n-o să-l mai găsim viu... Doamne! Ce urgie! La fiecare zece ani, așa zice lumea, și așa am băgat și eu de seamă, e an de avalanșă la Șaua Morții. Se prăvălește zăpada peste trecătoare și pînă la dezgheț nu e chip să se mai ajungă la *Izvoarele*. Eu am apucat trei avalanșe pînă acum, prima la șaptesprezece ani, cînd cu accidentul... Mare urgie! Într-un an au prins șapte oameni acolo, adică niște tinerei... Cei bătrîni i-au sfătuit să nu rămînă la cabană, că e an de urgie... așa i se spune prin părțile noastre avalanșei... dar ei nici n-au vrut să audă... Și s-au opintit munții chiar în noaptea de Anul nou. Nimeni n-a putut urca pînă acolo și nimeni n-a putut coborî pe acolo... La primăvară nu s-a mai aflat suflet în nici unul... De... Frigul, foamea, dihaniiile, spaima...

– Bine, bine... îi întrerupse Liviu Iordan amintirea. N-ai idee cum a ajuns din nou Bălan... adică Licu... Cucu... la *Izvoarele*? S-a mai întors și pe la alte cabane.

– La asta nu m-am gîndit niciodată... căzu cabanierul pe gînduri. Ca să vezi, domnule! Iaca! E întîia oară că se angajază a doua oară la aceeași cabană. Și după ce le-a terminat, parc-ar vrea s-o ia de la cap... Oare ce-o fi cu el de nu-și găsește locul? Chiar așa ca un cuc... Bine i-a zis cine i-a zis... Cucu... Parc-ar căuta un cuiub în care să-și lase ouăle...

– Și dacā o fi căutînd ouă pentru un cuiub? întregă pe neașteptate Ion Petric.

– Asta n-o mai înțeleg, spuse cabanierul. Ce ouă să caute?... Cum vine chestia asta?

– Nu vine deloc! răspunse tăios Liviu Iordan. E un fel de a vorbi. În limbajul nostru are o semnificație foarte precisă, dar care nu trebuie să te intereseze pe dumneata. Nu e bine să te intereseze! Notează! Paul Balău, zis Cucu, zis Licu, cu domiciliul temporar la Cabana *Izvoarele*...

– Cu ce se ocupă acolo, întregă Ion Petric.

– Un fel de om la toate, răspunse cabanierul. Cărăuș, om de serviciu, cîteodată bucătar, cîteodată ghid. De mult putea să ia o cabană în primire, dar întotdeauna a refuzat. Nu e nici mai hoț, nici mai cinstit decît alții...

Liviu Iordan se ridică pe neașteptate în picioare. Era foarte înalt, mai degrabă slab, însă suplu și bine legat. Spatele parcă începea să se încovoie, iar părul odată negru devenise gri. Nu părea să aibă cei 47 de ani pe care îi destăinuise colosul chel și cu capul rotund ca o minge. Mulîndu-și puloverul pe corp, Iordan încercă să camufleze o umflătură la șoldul drept. Cabanierul îi surprinse gestul și mai avu vreme să observe conturul foarte precis al unui pistol Parabellum. Își ascunse descoperirea sub masca unui zîmbet forțat care nu putea decît să sporească suspiciunea celor doi.

– Vreți să urcați spre *Izvoarele*? întregă mai mult ca să se afle în vorbă cabanierul. Eu nu v-aș sfătui. Nu mai aveți timp să ajungeți pe lumină. Trebuia să porniți mai de dimineață...

Iordan își îmbrăcase vindeacul care-i ajungea pînă la jumătatea coapselor. Nu i se mai vedea nici o umflătură. Gesturile i se voiau mai degajate, dar pe figură i se întipăriseră cute de supărare:

– Aș vrea să-mi răspunzi foarte exact la cîteva întregări. Mai întii: cum se ajunge la Cabana *Izvoarele*?

– E un singur drum. Și de vară, și de iarnă. Marcaj metalic cu cerc albastru. Până la Șaua Morții sînt vreo patru ore. De la Șaua Morții la cabană vreo două ore. Unii fac drumul în cinci ore și jumătate. Alpiniștii chiar în cinci ore.

– Alt drum nu există? O potecă, o...

– Pînă la Șaua Morți sînt destule, însă de-acolo e o singură potecă: aceea marcată cu cercul albastru. I se zice Birna Iadului și-și merită numele. Altă cale nu-i. Numai prăpăstii

și prăvăliri de torente. De-aceea, dacă se închide Șaua Morții, nu mai e loc de trecere spre Muntele înalt. Doar vara se poate urca pe Torentul Magilor cu frînghiile.

— Există telefon la cabană? întrebă Liviu Iordan.

— Este!... Cum să nu fie?... Dar se aude ca de pe altă lume... Atunci cînd se aude...

Firul urcă pe deasupra unor prăpăstii așa de crunte, că abia s'a găsit loc pentru cîte un stîlpuleț firav. Dacă-și caută cineva dejoacă, gata cu legătura.

— Cine răspunde acum de cabană?

— Apoi nu prea se poate ști. Sînt doi frați acolo, frații Barbu, amîndoi gospodari pe cînstre și vinători de prima mînă, dar unul din ei e căsătorit, ăl mai mic, Constantin, și cum și-a luat și femeia sus, gurile rele zic că ea face și desface totul la cabană. De...

Se ridicase și Ion Petric de pe scaun. Deși puțintel mai scund decît Liviu Iordan, grosimea și lățimea lui îl transformau într-un adevărat colos, așa cum dealtfel era supranumit de cei care-l cunoșteau. Cabanierul se simțea ca un șoarece între doi motani fioroși. "Dac-ar fi și Cucu aici, își spunea el în gînd, că și ăla e o matahală cit toate zilele, ar fi ca într-un film." Aștepta să-i cadă o labă uriașă de piatră în moalele capului sau să se întîmple o minune, tot ca în filme, care să-i prăvălească pe cei doi uriași printre mese și scaune. Dacă i s-ar fi cerut în clipa aceea să-și semneze propria condamnare la moarte, oare n-ar fi dus imediat mina la toc? Din fericire i se ceru altceva.

— Ne-am înțeles de la început, îi aminti Liviu Iordan, că n-ai voie să suflî nimănui nici un cuvînt...

— Jur pe toți sfinții!... se grăbi cabanierul.

— Am văzut noi cum îți respectî jurămintele... mormăi Ion Petric. Noi nu sîntem Bălan sau Cucu, auzi?

Degetele lui Petric se infipseră pentru cîteva clipe în umărul cabanierului. Nici cînd își zdrelise piciorul nu simțise o asemenea durere.

— Nu vrem să te înspăimîntăm, spuse Iordan. Am apela la alte mijloace. Vrem să-ți pui lacăt la gură. E foarte clar?

Tremurul cabanierului era cel mai clar răspuns.

2

Ascuns după ușă, Ionel asistase, nevăzut, la ultima scenă a convorbirii dintre cabanier și cei doi uriași, acolo, în firidă. Auzise și memorase cu fidelitate, nu atît din curiozitate, cît dintr-o senzație ciudată de spaimă și uimire, vorbele pe care cel mai înalt dintre ei le rostise, înainte de plecare:

"Nu vrem să te înspăimîntăm. Am apela la alte mijloace. Vrem să-ți pui lacăt la gură. E foarte clar?"

Ba chiar văzuse cum alunecă din buzunarul colosului cu craniu pleșuv un obiect lucitor, parcă un portofel de plexiglas. Cu gîndul că dacă ar intra, pentru cîteva minute, în posesia aceluia obiect extraordinar, lumea s-ar vedea descotorosită, cine știe? de una dintre cele mai întunecate enigme ale ei, Ionel rămase într-o așteptare tainică și îndelungată.

Uriașii părăsiseră de mult timp sufrageria, dar cabanierul încă nu se mișcase de la fereastra la care se mutase, probabil pentru a urmări plecarea celor doi. Ionel tocmai se gîndea cum să ajungă, fără primejdii, adică fără să fie văzut, în stăpînirea magnetului de plexiglas, cînd îl văzu pe cabanier pășind în vîrfurile picioarelor nesigur, ca pe sîrmă, spre firida cu taine. Tot cu mișcări și gesturi de om care vrea să se ascundă pînă și de zei, cabanierul ridică portofelul de sub masă și se întoarse cu el la fereastra de observație. Își aduse și un scaun, se așeză încet pe el, apoi începu să se închine și să-și apese, în pauze, partea stîngă a toracelui, Răsufla prelung, șuierător, se închina, își apăsă pieptul, mormăia cuvinte fără rost, dar portofelul de plexiglas, pus în fața lui pe pervazul geamului, n-avea curajul să-l deschidă. Se ferea de el ca de un scorpion. Pesemne că-l podidise transpirația pentru că alergă ca un țap umflat spre tejghea în căutarea unui șervet. Îl găsi repede și, după ce-și frecă de cîteva ori ceafa, reveni la fereastră cu același mers tăcut și țopăitor. Împături șervetul cu grijă... dar Ionel nu mai putea suporta. Părăsi ascunzișul și bocăni cît mai al dracului în treptele scării, parcă pentru a deștepta toată cabana. Dar cînd ajunse, după două secunde, în sufragerie îl întîmpină, de la fereastra binecunoscută, un zîmbet calm și o voce numai plăcere:

— Oooo! Bine v-ați trezit! Cu ce vă putem servi?

Pe pervaz, nici urmă de portofel lucitor. Doar un șervet împăturit cu grijă, însă aruncat neglijent într-un colț.

— Un pahar de borviz, ceru Ionel arătîndu-și cu aceeași plăcere gingiile. Vreau să iau un antinevralgic. Știți...

— V-am dus, dimineață, cîteva sticle de borviz în camere. Mi se pare trei... Ba nu! Chiar patru...

— S-au consumat, rînji Ionel. Nu știu ce-am avut? Pe toți ne-a cuprins dragostea de borviz, după masă... Probabil din cauza sarmalelor sau din cauza ciorbei de varză...

— Ahal înțelese cabanierul. Vreți un pahar de borviz. Puteți să vă serviți singur. Sînt trei sticle pe tejghea. Una începută și două pline... Și tirbușonul e tot acolo, lîngă sticle...

Ionel n-avea ce face. Se duse la tejghea și bău pe nerăsuflăte, pentru a părea mai convingător, un pahar uriaș de borviz. Abia în clipa cînd așeză paharul pe tejghea, simți că se întîmplă ceva ciudat, sau că se întîmplase ceva ciudat. Îl lămuri imediat vocea cabanierului:

— Antinevralgicul! Ați uitat să-l luați!

Ionel se scotoci prin buzunare și deodată se prefăcu că-și amintește:

– Pssst! L-am uitat sus, sau poate că l-am pierdut pe scări. Fir-ar să fie.

Cabanierul se grăbi să-l scoată din încurcătură:

– Căutați în lădița albă de deasupra tejhelii. Găsiți acolo tot felul de antinevralgice.

De astă dată Ionel respinse cu succes atacul:

– Noi luăm antinevralgice speciale: Buridoane. Dacă doriți și dumneavoastră...

Într-un minut scapi de orice durere... și oprește și transpirația...

Cabanierul clătină din cap, căutându-și un zîmbet cît mai amabil, și descoperi săgeata împotriva transpirației cîteva clipe mai tîrziu, cînd din arcaș nu se mai vedea nici umbra.

Și se întîmplă cu Ionel exact ceea ce se întîmplase cu cabanierul. Tic îl surprinsese în ultimul moment al scenei:

– Dă-mi și mie un buridon! îl primi el pe Ionel în capul scării. Am asudat ca un pește. Și mă doare prin toate buzunarele...

Ce putea să facă Ionel? Nimic altceva decît să i se destăinuie lui Tic. Două minute de șoapte și nu numai că taina ajunsese la urechile puștiului, dar se schiță și o întreprindere foarte serioasă pentru *absorbția* portofelului găsit.

– Tu caută cît mai mult mărunțiș, îl indemnă Tic pe Ionel. Orice și oricît. Eu trebuie să-l dăscălesc pe *mizerabil*.

Prin urmare cireșarul cel cîrn și ciufulit era în conflict cu... Țingulică! Ei! Dar cu cîteva mîngîieri, și mai ales cu cîteva promisiuni, dar mai ales cu cîteva amenințări: "Te las aici, mizerabile! Noi urcăm sus și tu o să rămii aici ca o cloșcă. Și-o să-i spun cabanierului să te țină legat, în cușcă, lingă jigodia aia lăptoasă cu nume de catîr. Așa!" Țingulică se transformă în Țombi, și în această calitate ascultă și învătă cu un zel nemaipomenit lecția pe care i-o preda, în șoaptă, și mai ales prin gesturi, stăpînul lui.

Cînd Ionel sosi cu pumnii plini de monezi sunătoare, Țombi cel silitor și inteligent era toבא de carte... adică își cunoștea fără greș întreg rolul, în toate nuanțele lui.

Poate că nu trecuseră nici cinci minute de la despărțirea lui Ionel de cabanierul înțepenit pe scaunul de lingă fereastră, și cei doi cireșari, urmați de un Țombi de umbră, priveau prin crăpătura de la poalele scărilor în sufrageria pustie a cabanei. Parcă nu se schimbaseră nimic. Cabanierul era în același loc, cu privirile fascinate de obiectul pe care nu îndrăznea să-l atingă, sudoarea îi curgea probabil șiroaie, pentru că șervetul se freca fără încetare de ceafa lui, și dacă vreuna din mîini i se elibera din închinăciune și igienă alergică imediat în partea stîngă a toracelui pentru a apăsa și a slobozi răsufări șuierătoare.

Ionel urcă treptele în vîrfurile picioarelor pentru a le cobori zgomotos și a-i da prilejul lui Tic să urmărească gesturile cabanierului. Într-adevăr, sărmanul personaj de trei parcă în craterul unui Krakatau. Zăpăceala, spaima și alarma nu ținură decît o clipă... Cu mișcări de jongler împături șervetul și-l azvirli peste portofelul lucitor, sări ca un saltimbanc de pe scaun, și, asemeni unui clovn, își schimbă înfățișarea, împrumutînd masca unui năting perfect. Și toate acestea într-o secundă!

Cînd cei doi cireșari își făcură apariția în sufragerie, cabanierul schiță un gest obișnuit de surpriză și plăcere. "Doamne, ce măgar! Ce prefăcut!" șopti mezinul.

– Vă doare și pe dumneavoastră capul? întrebă cu o bunăvoință tulburătoare cabanierul. Doriți un pahar de borviz?

– Nu... îi zîmbi Tic foarte cuceritor. Avem sus două sticle neincepute... Și una pe trei sferturi. Poate ne găsiți altă apă minerală... Zău... Ca să nu vă jignim, deșertăm sticlele, dimineața, la chiuvetă...

Ionel rămăsese atît de perplex, încît nu-și mai găsi puteri și vorbe pentru a opri introducerea lui Tic. La început crezuse că toată povestea apei face parte din planul pentru absorbția portofelului. Abia spre sfîrșit își aminti că nu-i povestise lui Tic încercarea sa de a-l îndepărta pe cabanier de fereastră sub pretextul unui pahar de borviz.

– Asta cum vine? întrebă buimac cabanierul. Domnul Ionel moare după apa noastră minerală... A băut pe nerăsuflăte, chiar adineauri, o halbă întreagă și mi-a spus că ați golit toate cele patru sticle...

– Unul din noi a glumit... clipi Tic din ochi. Am pus un pariu grozav cu Dan... Cred că-l cunoașteți... V-a povestit aseară bancul cu melcii și hipopotamii...

– Melcii și hipopotamii!... Aseară! Păi aseară parcă ați venit mai tîrziu...

– Da, da! părea că-și amintește cireșarul cel cîrn. Nu aseară. Mi se pare că alaltăseară. După ce am spus eu bancul cu melcii și maimuțele...

– Melcii și maimuțele!! se miră și mai tare cabanierul. Alaltăseară?... Păi, alaltăseară parcă ați venit după miezul nopții. Nu v-am lăsat cheia de la intrare sub răzătoare?

– Aveți o memorie extraordinară! se auzi o voce pe care cei doi cireșari n-o prevăzuseră. Degeaba, Ticușor. Bancul cu melcii și maimuțele încă nu s-a inventat. Hei! Țombi! Unde a dispărut catastrofa cu coadă, mamă dragă?

Și Tic și Ionel erau prinși pe picior greșit. Orice replică, orice gest anti-Dan putea să le năruie planul. Își amînă răzbunarea pentru mai tîrziu. Ionel scoase imediat un pumn de monezi din buzunar și se adresă triumfător prietenilor:

– Vreau să scap de mărunțișul ăsta și fac cinste... spuse el înaintînd cu palma deschisă spre cabanier. Oare cam cîți bani să fie aici?

Dar nici n-apucă să termine întrebarea și fu cît pe-aci să se prăbușească la picioarele cabanierului. Noroc că se prinse în ultima clipă de colțul unei mese. Din nefericire tocmai cu mîna în care se aflau monezile. Cabanierul se repezi totuși să-l susțină, apoi, împreună cu ceilalți, se apucă să caute monezile care se prăvăliseră ca un șuvoi pe podea.

– Mamă dragă! Mare neghiob mai ești! îl investi Dan fără întîrziere. Nici măcar nu știi să te prefaci ca lumea. Te cred și eu că-ți convine să faci cinste după ce ne pui să-ți culegem averea de pe jos... Mai bine te cățărai pe-o masă și azvârleai mărunțișul ăsta nenorocit ca

semănătorii... Uite! Cam așa!

Dar Tic îi puse o piedică neașteptată și Dan nu-și găsi scăpare decît în brațele cabanierului.

— Eu nu mai caut! se răzvrăti Dan după ce scăpă din îmbrățișarea udă și neașteptată. Nu mai caut... decît monede de un leu. Uite! Aici... Și aici... Și aici... Și acolo... Și dincolo...

De fiecare dată ridica o monedă de un leu de pe podea, purtîndu-i pe toți, cu vocea și cu descoperirile, prin toată sufrageria. Era cel mai caraghios spectacol de cabană: patru oameni încovoiați, uneori în genunchi, căutînd parcă un loc cît mai potrivit pentru mătănii, ciocnindu-se unii de alții, înghiontindu-se, lăudîndu-se. Norocul nu-i surîdea decît lui Dan. Ceilalți găseau monezi de cincisprezece și douăzeci și cinci de bani. Foarte rar cite una de un leu.

— Gata! propuse cabanierul ud de efort și de transpirație. S-or mai fi rătăcit cîteva prin crăpături... Mi se pare că am găsit în total... șaptesprezece lei și patruzeci de bani...

— Cum??! întrebare cireșarii la unison.

— Exact șaptesprezece lei și patruzeci de bani! repetă cabanierul. Am adunat în gînd tot ce a găsit fiecare.

— Nu se poate! se opuse Dan. Șaptesprezece lei și...

— Dumneavoastră ați găsit cel mai mult, îi răspunse cabanierul. Nouă lei și cincisprezece bani...

— Nouă lei! se sperie cireșarul. Eu? Poate un leu și cincisprezece bani... Aha! înțeleg ce înțelegeți dumneavoastră! Nu? Ceilalți lei... erau același: tot primul pe care l-am găsit. Așa cum s-a prefăcut Ionel că a căzut... m-am prefăcut și eu că găsesc. Trebuia să intru și eu în joc...

— Las' că ți-o plătesc eu! îl amenință imediat Tic, dar cu un ciudat accent de bucurie în glas.

— Ba plătesc eu! sări Ionel. Eu am anunțat primul! Plătesc trei sticle de pepsi și o halbă de bere... adică o sticlă de bere, cum se spune pe aici...

Vorbele lui Ionel parcă mai atenuau necazul pe care destăinuirea lui Dan i-l pricinuiseră cabanierului. La drept vorbind, nici un visase el mai mult de o sticlă de bere atunci cînd îl auzise pe Ionel, la început, lăudîndu-se că va face cinste cu tot mărunțișul pe care-l avea în palmă.

Și se nimeri că tocmai în momentul cînd lichidele gîlgiau în gîturile însetate ale căutătorilor de monezi, ușa cabanei se deschise cu putere și un grup de turiști, pornit de jos cu un entuziasm ridicat la un grad pe care numai deznădejdea de la jumătatea urcușului putea să-l egaleze, pătrunse în încăperea încălzită și amețitoare. Cabanierul se scuză chiar înaintea cireșarilor care întîrziaseră gîlgiitul numai pentru a găsi un pretext de scuză. Fiecare urma să-și ia, adică să-și reia în primire calitatea lui de bază, cea a tinerilor, fiind binecunoscută: dezlegători de enigme și mistere. Dar Tic mai întîrzie cîteva secunde la crăpătura de la poalele scării pentru a înregistra, ca pe o peliculă, grija și nepăsarea jucată cu care cabanierul luă șervetul de pe fereastră pentru a-l pune într-un sertar al tejghelei, și apoi gesturile sale degajate, gesturi de invitație, cu mina stîngă, adresate clienților, în timp ce mina dreaptă încuia, fără greș, sertarul.

Puștiul, cu părul blond ca griul copt și ciufulit ca o clăie de fin, întîrziase doar cîteva secunde. Îndeajuns ca toți cireșarii să fie puși de Ionel în stare de alarmă.

3

Portofelul de plexiglas, scos de sub șervet de către Țombi și dus într-o ascunzătoare sigură tot de către el, se afla în mîinile cireșarilor. În locul lui, sub șervet și în sertarul încuiat cu un seif, se afla unica listă de mîncăruri și de băuturi din cabană, care chiar în acel moment era căutată cu disperare prin toate rafturile tejghelei. Tot Țombi operase substituirea.

Absorbția, așa cum numise Ionel operațiunea de răpire a portofelului găsit, stîrnise mari ciondăneli în plenum cireșarilor. Portofelul ar fi fost înapoiat fără să se deschidă... dacă Maria n-ar fi trecut, de la bun început, de partea răpitorilor. Presimțirea că o nouă taină, o nouă enigmă e pe cale să apară în calea lor, o făcu pe Maria să voteze altfel decît Lucia, Victor și Ursu, și-l făcu pe cîrnuleț să-i trimită o clipire plină de duioșie... Întîmplare foarte rară în relațiile dintre cei doi bruderschwester.

— Ei s-au aiurit ca niște nătărăi de-o șchioapă, o apostrofă Lucia, în șoaptă, pe Maria, și tu te apuci să le ții hangul.

— Mai întîi să vedem ce-i acolo... Îi răspunse Maria, tot în șoaptă. Și ne războim pe urmă.

— Și cam ce înseamnă *absorbția* asta? întrebă Victor.

— Un termen de moment și cam inadecvat, încercă Ionel să se scuze. Poate că i s-ar fi potrivit mai bine altul. În loc să botez actul, am botezat metoda...

— Și care ar fi sensul actului? îl ajută Victor.

— Un simplu împrumut! răspunse Dan dintr-o suflare. Un împrumut pe scurtă durată. De unde știm noi că peste cîteva minute nu vom înapoia obiectul?

— În cel mai bun caz e vorba de o mirșăvie! se revoltă Lucia. Un furt... o indiscreție grosolană... o ... o infamie!

— Zău!? făcu Tic, încrucișîndu-și brațele. Ză-ău! Mi se pare că ai dormit după-masă și te-ai sculat... Știi tu cum... De unde știi tu că n-am *absorbit* portofelul ca să-l păstrăm în siguranță pînă se întoarce cel care l-a pierdut? Cu ce drept mă faci hoț și infam?... Sînt sigur că dacă nu era Ionel și noi... cabanierul i-ar fi venit de hac portofelului.

– Bine... acceptă Lucia. Nu ești hoț... Îmi cer scuze. Dar mișel ești. Pentru că nu-mi inchipui eu că o să renunți să te uiți în portofel...

– Asta nu înseamnă că sintem mișei, sări Dan. Sintem și noi curioși. Asta e... Am luat un portofel străin de la un *poate-hoț*... nu e stăpinul lui... Am fi niște tâmpiți să nu ne uităm în el...

– Nu tâmpiți, spuse Maria. S-ar putea să fim niște criminali. Dacă în portofel se află o rețetă urgentă... sau o chemare disperată... sau o adresă foarte importantă... sau cine știe ce S.O.S.?

– Vedeți?! se îmbătoșă Ionel. Tu de ce taci, Ursule? Tu n-ai nici o părere?

Ursu se uită spre Victor. Părea foarte încruntat, aproape distrus. Dar masca i se destrămă repede. Și un hohot de râs cumplit umplu încăperea.

– Nu știu ce mai așteptăm, spuse el printre sughituri. De vreme ce majoritatea a hotărît un anumit lucru, gata! Avem timp de sfadă mai târziu. Ne irosim forțele ca niște... mișei. Zău, parcă am fi furat portofelul și vrem să-l păstrăm pentru noi... Să nu găsim înăuntru vreo listă de bucate...

Atmosfera se mai învioră. Ionel se hotărî să înceapă ritualul. Scoase portofelul de sub un ziar și începu:

– După cum vedeți: patru foițe de plexiglas cu marginile de piele... Probabil piele artificială sau meșină... Așa! Acum să-l deschidem. Am impresia că ne-am certat degeaba... Nu se află absolut nimic în portofel... doar o bucată de hîrtie... Așa! O bucată de ziar... Ba chiar o jumătate de foaie de ziar... Cam galbenă și roasă... ceea ce înseamnă că e ruptă dintr-un ziar cam vechi. Cine știe ce documente au fost ascunse în ea... Ceea ce înseamnă că domnul cabanier e mult mai abil decît ne închipuiam noi... Am *absorbit* un portofel gol...

– Tu crezi că signorul de jos a golit portofelul? întrebă foarte furios Dan.

Ionel era foarte dezolat. Tocmai se pregătea să pună la loc, în portofel, foaia gălbejită și cu miros de mucegai, dar îl opri vocea Mariei:

– Vreau s-o văd și eu. Voi nu?

– Cred că mai avem și altceva de făcut decît să ne pierdem vremea cu cercetarea ambalajelor și pungilor de hîrtie, spuse Lucia cu vehemență.

Dar Ionel n-o ascultă. Plimbă prin fața tuturor, întorcînd pe o parte și alta sărmana jumătate de foaie de ziar. Una din fețe era aproape albă. Doar cîteva cuvinte uriașe, care terminau, probabil, un apel:

VECHI
NU UITAȚI CETĂȚENI!
E UNA DIN DATORIILE
CEASULUI DE FAȚĂ!

Pe cealaltă jumătate de pagină, sub un titlu care se întindea pe toate coloanele:

FAPTE DIVERSE DIN CAPITALĂ

abia de puteau descifra, din cauza ștersăturilor și rosăturilor, literele și cuvintele unor articole. Pe alocuri nu se putea citi nimic. Hîrtia era plină de găuri și de pete nedefinite.

– Știți de cînd e ziarul ăsta de ambalaj? întrebă Ursu cînd foaia ajunsese în dreptul lui. Mi se pare că din timpul războiului... Uitați-vă! O știre despre bombardamente... Ce păcat că nu se poate citi mai nimic...

– Te rog, Ursule... se auziră cîteva voci răscolite de închipuiri dureroase.

– Dacă tata avea vîrsta mea, pe vremea aceea, încercă Dan o glumă, cine poate să-mi spună ce vîrstă aveam eu cu trei ani în urmă...?

– Aceeași vîrstă!... se repezi Tic. Tu de la șapte ani n-ai mai crescut deloc... Păcat... Zău, Ursule...

Vlăjganul, renumit pentru ascuțimea privirilor sale, se chinuia să descifreze literele și jumătățile de litere care alcătuiau jumătăți de cuvinte, să le găsească sensuri și legături. După o repetiție mută, care nu prea îl satisfăcuse, se hotărî, în sfîrșit, să adune în fraze cuvintele presupuse:

– ... "..." *În ciuda numărului mare de avioane, au fost mai puține decît săptămîna trecută... imediat la fața locului probabil că e vorba de echipele de salvare... eroismul populației merită toate laudele, dar cele mai frumoase... aici iar lipsesc cîteva cuvinte... se cuvin medicilor, neobosiți, mereu la datorie, uimind cu rezistența și spiritul lor de sacrificiu... Și în luna iunie, Capitala a avut cel mai mult de suferit...*" Parcă ar fi un fel de bilanț al bombardamentelor...

– Exact! spuse Victor. Cred că e comentariul unui comunicat oficial... Și după cele cuprinse, s-ar părea că ziarul e din iulie 1944, dintr-o zi de la începutul lunii...

Toți cireșarii se strînseseră ca un buchet în jurul lui Ursu. Toți voiau să citească, toți voiau să privească, să afle cît mai multe din ceea ce zădărnicește și încă nedefinită a unei luni și a unui an de pustiire și pîrjol.

– Dacă vă înghesuți așa, nu mai pot să citesc nimic, se apără Ursu. Și dacă mai rupeți și foaia... Mai sînt niște știri care par mai ușor de descifrat...

Promisiunea vlăjganului îi readuse pe toți la locurile pe care le ocupaseră mai înainte. Încercau să călătorească în trecut, dar nu erau în stare. Îi dorea ceva, striga în ei, amar și surd, durerea unui trecut pe care nu puteau să-l vadă în imagini. Era ascuns de flăcări și de fum și de vaiete și de bubuituri. Și nu trecuse prea mult timp de atunci, încă nu se împliniseră două decenii și jumătate, acel sfert de secol care separă generațiile. Sau poate

că trecuse prea mult...

– Nu mai e nimic cu războiul, spuse Ursu. Numai întâmplări din Capitală... Probabil că e un ziar de Capitală: Un furt... o crimă... o evadare... o dispariție... Și cel mai des cuvânt din titluri și din cuprins, cuvântul *senzațional*.

– Hai, nu mai fi atât de răutăcios! îl rugă Maria. De ce nu ne citești și nouă?

– Zău, Ursule!... Hai, să vedem și noi cum a fost atunci.

– Bine... se lăsă Ursu înduplecat. Să încep cu...

– Cu evadarea senzațională! propuse Ionel.

– ... *O evadare ca-n filme! O evadare demnă de eroul lui Leslie Charteris. În plin proces, poate în cel mai mare proces al anului. Cine nu-și amintește de arestarea senzațională de la începutul lunii februarie? Nu fusese făgăduită cu o zi mai înainte? Nu se ajunsese la un adevărat duel între... Păcat! Aici lipsesc câteva rînduri... Îi declarase avocatului că va evada atunci cînd nimeni nu se va aștepta. Și iată că s-a ținut de cuvînt... Iar sînt șterse literele... Cineva din sală a strigat: Foc! și chiar în acea clipă s-a auzit și sirena de alarmă, atât de aproape că-ți vîjîiau urechile. O panică de nedescris, zgomotul unei explozii chiar la ușa sălii de judecată... Scuzați, vă rog. Două rînduri șterse... ..nici urmă de acuzat... până s-au dezmeticit gîrzile... Și totul n-a fost decît o înscenare: și focul, și alarma, și explozia! O înscenare fantastică, neverosimilă, ca-n filmele cu James Cagney, și astfel a scăpat... supranumit "Prințul"... pe care... Îl socoteau cel mai... Imposibil! se dădu Ursu învins. Nu se mai poate descifra nici o literă. Și pînă acum mi-am ucis ochii...*

– Formidabil! se agită Tic. Exact ca-n filme!... Dar oare cine-o fi fost individul ăsta, supranumit "Prințul"? Cel mai mare: ce?

– În orice caz: un ticălos! îl tempera Lucia. Un bandit, un tîlhar, un spărgător...

– Probabil un șef de bandă, spuse Victor. Cel puțin patru oameni l-au ajutat să evadeze: cel cu sirena, cel care a strigat: "Foc!", altul care a provocat explozia la ușa sălii de judecată și, în mod sigur, un șofer care îl aștepta în stradă, cu mașina pregătită... Numai într-o bandă se poate pregăti o asemenea eva...

– Un moment! îl întrerupse Ursu. A mai găsit câteva rînduri care țin de știrea asta... așa mi s-ar părea... În capul coloanei următoare... de-aceia nu le-am dat atenție... Voi ce spuneți? Sună cam așa... "*În ultima cli...pă, am aflat dintr-o seri...soare... so... .sită la red...acție că evadarea ar fi fost organizată de banda rivală "Mănușile Negre"... pentru a smul... .ge de la... teribilul sec...ret..."* Asta-i tot! Urmează altă știre...

– Mamă dragă, ce film! se entuziasmă și Dan. Regele bandiților se crede liber. Mașina cu un șofer mut și necunoscut trece ca un fulger pe străzi, undeva spre un loc sigur... Și cînd colo, ajunge la altă închisoare, și mai cumplită, plină de unelte de tortură. În fața lui se află celălalt rege, sau candidatul la tronul bandiților... De-aici cum mai evadează?...

– Poate că s-au înțeles între ei... spuse Maria.

– Sau poate că s-au luat la bătaie, sări cîrnul, și cel care a învins și-a pus coroana pe cap...

– ...Și a primit felicitările sfetnicilor și chiar pe ale celui învins... Îl strîmbă Lucia. Tot nu-ți dai seama că e vorba de niște bandiți? Doamne! Credeam c-ai terminat cu basmele...

– Și eu credeam c-ai terminat cu răutățile și cu oasele. Nu cauți decît oase și simburii. Cînd te uiți la mine mi se pare că vrei să vezi dacă e bine prinsă clavicula... eu cînd mă uit îți văd toată răutatea... Și ai buzele ca niște ațe... Așa! Nu te supăra, Ursule, că ea m-a provocat...

Lucia ar fi trecut cu vederea izbucnirea lui Tic... dacă n-ar fi fost ultima frază. Îi aruncă o privire de gheață, căutînd în același timp un gest crud sau câteva vorbe rele. Din fericire, Maria i se alătură imediat:

– Nesuferitule! Numai la bandiți te gîndești! Ce te-aș mai da afară, dacă n-ar fi frig...

Hai, Ursule! Citește mai departe, să aflăm și noi ce se mai întîmplă în București pe vremea a...

– Stai! o opri Tic supărat la culme. *Tu să mă dai pe mine afară? Dacă nu te fac eu să cazi de trei ori, mîine, la concurs, și ultima dată chiar la sosire, să-mi spui "cuțu" sau cum vrei tu!*

– Și după toate astea, asupra mea vor cădea toate trăsnetele. ..oftă Dan. Parcă nu știu!... Vă iertați, apoi vă antrenați puterile cu mine, pînă ce vă săturați de amenințări și promisiuni... Numai eu rămîn în pagubă. Parcă vă aud mîine: Ticușorul! Nesuferitule! Hai, Măriuța, zău...

– Idiotule! șoptiră în aceeași clipă Maria și Tic.

– Nu v-am spus eu! Hai, Ursule! Citește-ne! Uite, știrea asta: "O dispariție fără urme!"

Tic se strecură totuși lingă Dan pentru a-i șopti la ureche că i-a plăcut "chestia cu Măriuța", dar și pentru a-l ciupi într-un loc dureros, atât de dureros, că-i amuți strigătul pe buze. Bineînțeles, cireșarul cel cîrn îi zîmbea ca un înger.

Ursu profitase de ceartă: aproape că se familiarizase cu textul ciuntit. Vocea lui era mai sigură, iar pauzele mult mai rare:

– "... Am informat la timp cititorii noștri despre cele trei scrisori de amenințare primite în cursul lunii trecute... și ne putem mîndri cu faptul că am fost primul ziar care am atras atenția despre primejdia care planează asupra vieții cunoscutului nostru industriaș... Aoleu! Ce gramatică! ... Și iată că timpul cel drept și neînduplecat ne dă dreptate, spre disperarea tragică a aceluia care poate fi supranumit, pe drept cuvînt, speranța industriei românești. În ultima scrisoare primită cu zece zile în urmă, amenințarea era foarte vehementă. Abia acum putem da în vileag brutalul ei conținut. « Dacă în seara zilei de 3 iulie nu veți depune, la ora 10,30 la locul indicat în prima scrisoare, suma pe care v-am cerut-o și planul prototipului B 12 (n.r. e vorba de una din cele mai secrete și mai importante invenții ale concernului industrial,

care poate avea grave implicații pe întreaga piață europeană) ne vom vedea nevoiți să punem în aplicare, fără milă și întârziere, un plan diabolic, de furie și răzbunare, care va aduce mult sânge și multe lacrimi în familia dumneavoastră. Numai hotărârea noastră de a nu șovăi și de a trece imediat la consecințe singeroase și, bineînțeles, nevoia de a para eventualele măsuri ale autorităților ne obligă să trecem sub tăcere și să nu dezvoltăm represaliile crunte pe care le-am pregătit. Ar fi păcat să simțiți pe propria piele că știm să ne ținem cuvântul. Orice măsuri de apărare se vor dovedi zadarnice. Noi știm când și unde să lovim și mai ales știm hotărâți să lovim fără nici o milă! Atențiune! E ultimul avertisment! Buboiiul...»

— Brrrr! exclamă Tic înfiorat. Ce semnătură, Doamne! și ce amenințări! Oare cum de nu le-a dat nimeni crezare?

— Așteaptă, Ticușorule, îl rugă Dan. Zi-i, Ursule!

Și Ursu continuă lectura, parcă și el impresionat, deși nu citea pentru prima dată textul:

— "...Din păcate, autoritățile și chiar unii confrăți au considerat totul o glumă de prost gust. Autoritățile s-au mulțumit să posteze un detectiv în civil în preajma vilei cunoscutului industriaș, și aceasta după mari presiuni din partea opiniei publice pe care cu cinste o reprezentăm. Dar, vai! Măsura s-a dovedit cu totul ineficace. Detectivul a fost găsit, ziua în amiaza mare, legat fedeleș și cu căluș în gură, pe jumătate mort, într-un boschet din grădina vilei, iar pe pieptul lui, prins într-o agrață, un carton cu următorul conținut: «Luați aminte! E doar prima măsură de represalii. Vor urma altele și mai singeroase. Buboiiul...». Și pentru că detectivul nu era rănit și n-avea nici o urmă de sânge, anchetatorii s-au gândit la ceva mai rău. Și într-adevăr, dînd alarma, au descoperit dispariția unicului fiu al industriașului, un tânăr de mare viitor, proaspăt bacalaureat. În camera lui de dormit s-a găsit o scrisoare cu acest emoționant apel, scris cu sânge, nu cu cerneală roșie, așa cum insinuează un jurnal de dimineață: «Tăticule drag, salvează-mă. Nu mă lăsa pradă unei morți crîncene.» În afară de urmele unei încăleștări violente, în dormitor, nu s-a mai găsit nici o altă urmă care să ajute la elucidarea dispariției. Respingem cu indignare insinuirile provocatoare ale unor confrăți, din presa de dimineață, care încearcă să fluture ideea, inadmisibilă, că toată întâmplarea ar fi un truc pus la cale de însuși marele nostru industriaș cu triplu scop: punerea la adăpost a unei mari părți din averea sa lichidă, disimularea celebrului prototip și salvarea fiului de la incorporare. În ultima clipă, aflăm că bandiții, folosind cheile luate de la fiul dispărut, au pătruns în locuința celebrului industriaș, sustrăgînd din casa de fier celebrul plan (unic) al prototipului B 12. Vom reveni în numărul de mîine cu toate amănuntele..."

Nici nu terminase Ursu lectura, adică nici nu apucase să răsufle ca lumea, că Victor se și văzu asaltat de privirile întrebătoare ale celorlalți cireșari. Ce putea să le spună? Oare nu era mai bine să ridice din umeri și să rămînă în continuare mut? Parcă ghicindu-i gîndul, Ionel tăbări asupra lui:

— Nu te lăsăm pînă nu ne spui ce crezi!

— Dar e stupid! răspunse Victor. Ce să cred? Înainte de orice, cred că Lucia are dreptate. Avem și alte lucruri de făcut decît să comentăm, în neștire și la nesfîrșit, niște fapte petrecute cu aproape un secol în urmă.

— Totuși... mi se pare interesant, recunosc Lucia, cu roșeața sincerității pe față. Ca un fel de joc mai neobișnuit.

— Adevărat... acceptă Victor. Dacă n-ar fi mîine concursul și dacă n-ar trebui să fim odihniți și preocupați de un singur lucru: "Ce vom face?" am putea să ne jucăm și de-a trecutul...

— Dar eu mă odihnesc de minune cu acest joc, protestă Maria. Și mai ales nu vreau să mă gîndesc la ceea ce se va întîmpla mîine la concurs... Dacă încep să mă gîndesc... nu mai dorm toată noaptea...

— Asta-i cam așa... interveni și Ursu. E ca o boală, cu spaimă și sudoare. Mai rea ca frigurile. Biții toată noaptea și simți cum te sufoci, și gata somnul! Friguri... Nu-s bune...

— Probabil... spuse Victor. Dar mi se pare atît de inutilă vorbăria asta despre niște fapte pe care nu le cunoaștem! Mai mult decît în ziar ce am putea spune? Și la ce ar folosi supozițiile noastre? Am mai putea să îndreptăm ceva?... Ce s-ar întîmpla dacă am începe să comentăm fiecare bucată de ziar? Ne ocupăm de ea în măsura în care interesează sau folosește unui scop, cum s-a întîmplat altă dată, în drum spre Castelul celor două cruci... Vă mai amintiți bucățile de ziar pe care le-am găsit în cele două scobituri?... Doar ne-am aruncat ochii pe ele ca să știm cînd s-au adăpostit acolo ultimii vizitatori. Altceva n-am căutat...

— Fiindcă aveam altele pe cap, își aminti Dan. Mai ales eu. Mamă dragă! Cum mă mai dureau picioarele!

— În sfîrșit! nu scăpă Tic prilejul. Ai recunoscut și tu cam pe unde-ți porți capul...

— Și dacă ziarul ăsta îngălbenit și mucegăit se va lega într-un fel de viața noastră? se auzi vocea tremurîndă a Mariei.

O clipă de spaimă, apoi replica Luciei:

— Asta e o provocare, o ațîțare!

— Ba nu! se apără Maria. E o presimțire...

Și iarăși citeva clipe de spaimă, de care nimeni nu scăpă, apoi din nou Lucia:

— Nu presimțiri! Dorințe! Fantezii! Te cunosc eu foarte bine. Nimeni nu te obligă să renunți la ele, dar înainte de a le preface în vorbe ar fi bine...

— Poate ai pretenția ca fiecare, înainte de a deschide gura, să ceară voie de la tine! luă Tic apărarea Mariei. Atunci, te rog să-mi dai voie să-ți spun că ești ca o gheață băgată cu forța în sîn. Mereu mă faci să tremur... Brrrrr! Și-ți mai cer voie să mă lași să spun că presimt și eu exact ca Maria. Na!

– Presimțiri negre? se interesă Dan pe șoptite.

– Tu poți să te duci dracului... că de tine nu mi-e teamă! îi răspunse Tic. Presimțiri albastre și violete, e bine?

– Am spus eu că asupra mea se vor abate toate trăsnetele, începu Dan să bocească. Și cam ce legătură ar putea, mă rog, să aibă cu noi evadatul și dispărutul de acum douăzeci și nu știi câți de ani? Sau Buboii, sau Mănușile Negre?

– Aha! se prefăcu Tic că pricepe. De pe acum a început să te încolțească frica.

– Dacă tot am ajuns pe făgașul ăsta, îi trezi vocea lui Ursu, măcar să citim ziarul pînă la capăt. Putem să aminăm puținel sfada, ce ziceți?

Nu răspunse nimeni, așa că Ursu își reluă lectura:

– ... "..." *Senzaționale amănunte despre senzaționalul furt învăluit în tăcere...* Asta e titlul. Și începe tare!... *Au trecut trei zile de la senzaționalul și misteriosul furt săvîrșit în plin centrul Capitalei, în plină zi, sub privirile îngrozite a zeci de cetățeni, și cu toate acestea nu am auzit încă o părere autorizată, lăsîndu-se să se răspîndească zvonul că tot ceea ce s-a întîmplat a fost repetiția unei scene de film...* Unii dintre cititorii noștri poate că-și mai amintesc... *chiar pe strada... Vodă..., în spatele... Fir-ar să fie! Lipsesc cam multe rînduri...* În urma străduinței întregii noastre redacții, astăzi sîntem în măsură să dăm cele mai sigure amănunte. *Iată cum s-au desfășurat lucrurile: Ultima mașină a convoiului, o camionetă de fabricație germană, a fost oprită brusc de o altă mașină care stopase în mijlocul străzii. Imediat, cinci indivizi înarmați cu pistoale obișnuite și cu pistoale mitralieră au atacat camioneta. Toți agresorii purtau pălării de paie și ochelari de soare. Doi dintre ei au imobilizat șoferul și gardianul din față, iar ceilalți trei s-au năpustit asupra ușii din spate a camionetei, aducînd în stare de nesimțire, doar în cîteva clipe, pe cei doi gardieni care nici n-au avut vreme să-și scoată armele. S-a sustras din camionetă o singură casetă de fier, cam de mărimea unei mașini de scris Remington, semiportabilă, care a fost transportată în goană spre o altă mașină ascunsă într-una din străzile laterale. Pînă să se dea alarma, toate cele trei mașini cu ajutorul cărora s-a comis nemaipomenita agresiune s-au făcut nevăzute. Cei trei gardieni și șoferul, loviți toți cu tocul pistoalelor în ceafa, se află internați în spital în stare gravă, însă nu disperată. În ciuda insistențelor repetate ale ziarului nostru, autoritățile nu vor să dea nici un amănunt: cu privire la scopul și valoarea furtului, cu privire la stadiul în care se află cercetările și ancheta, cu privire la persoanele fizice sau juridice care vor suferi de pe urma acestui furt, unic la noi, prin temeritatea și precizia cu care s-a săvîrșit. În două minute, o camionetă misterioasă, făcînd parte dintr-un convoi misterios, protejat însă de autorități, a fost devalizată în ciuda unei paze excepționale. Care e misterul acestui atac senzațional? De ce atîta tăcere? Dacă redactorii noștri n-ar fi văzut cu ochii lor rănile hidoase ale celor loviți și dacă n-am avea la redacție scrisorile atîtor martori oculari, am crede și noi că sîntem victima unei halucinații, sau că pur și simplu am asistat la repetiția unei scene dintr-un film de groază. Faptele însă sînt fapte... În ultima clipă aflăm alte amănunte senzaționale, pe care ne grăbim să le comunicăm cititorilor noștri. Convoitul atacat era un convoi oficial care dispersa depozitul uneia din cele mai mari instituții bancare din țara noastră. Casetă sustrasă conținea bijuterii de o valoare neprețuită, printre care trei coliere princiare și celebra diademă "Dulcineea" pentru care, cu cinci ani în urmă, s-a oferit, de către un colecționar, o vilă cu 14 camere la Monte Carlo. După toate probabilitățile, la săvîrșirea furtului au participat doi spărgători cu renume, celebrul cuplu Negrupop, a căror arestare e o problemă de ore, dacă nu de minute... Aflăm în ultima clipită, ultimissima, un zvon care circulă în brigada judiciară: cei doi necunoscuți ale căror cadavre, oribil mutilate, au fost descoperite pe calea ferată, la punctul Buda, și despre care am relatat în numărul de ieri al ziarului, au fost identificați: Nae Pop și Mihai Negru, adică Negrupop..."*

– Nu mai pot suporta! spuse Dan. Nu găsești nimic vesel?... Numai crime, jafuri...

– Ba mai e ceva! încercă Ursu să-l liniștească: "Bombardamentul de ieri"... Cred c-ar fi timpul să plecăm...

4

Cireșarii porniseră spre cabana-mamă, unde obișnuiau să ia cina și să-și petreacă serile. Grupul nu era complet. Lipsea Țombi, care primise misiunea ingrătă și primejdioasă de a transporta sub tejghea, într-un anumit loc, bineînțeles fără să fie văzut, portofelul de plexiglas, și mai lipsea Tic, care plecase cu vreo zece minute mai devreme, grăbit nevoie-mare și atît de infolosit, că nici nasul nu i se vedea.

– Mi se pare că ți-ai pierdut nasul, Ticușorule... îi spusese Dan în loc de "la revedere".

– Atunci e foarte bine îi răspunsese prompt păgubașul. Dar să nu-ți fie teamă, că știu eu unde și cînd să-l găsec...

Se lăsase întunericul, un întuneric blînd, aproape cald, cu iradieri și cu reflexe ciudate, și mai ales cu fulgi mari, care te făceau să scoți limba, pe furiș, și să încerci să topești cîte unul. Poteca strîmtă obligase grupul să se despartă în perechi. În frunte erau Victor și Ursu; undeva în urmă: Dan și Ionel, iar fetele la mijloc; la început una în spatele alteia, pînă ce Lucia o apucă pe Maria de braț, obligînd-o să-și încetinească mersul:

– Eu ar trebui să fiu supărată, nu tu! Pentru că te-ai purtat ca o neghioabă. Ce ți-a venit să scornești presimțirile alea timpite? Am venit aici să petrecem o vacanță liniștită, toți ne-am înțeles... Poate că ar fi fost bine să nu ne înscriem nici la concursuri... Și tu...

– Sigur c-ar fi fost bine! se enervă Maria. Voi m-ați obligat, voi mi-ați mîncat toată liniștea! Mai ales tu...

– Dar eu te-am rugat... răspunse Lucia foarte mirată. Te-am rugat... gîndindu-mă ce bine o să-mi pară dacă o să cîștigi tu concursul... Eu știu? S-ar putea să ai dreptate... Poate

că am fost puțintel egoistă... M-am gândit la mine, nu la tine...

— Zău, Lucia... tremură Maria, înnorată de mărturisirea prietenei sale. Nici nu poți să-ți închipui prin ce chinuri trec. Nu mă gândesc decât la concurs... Oare de ce? Îmi dau seama cât de stupid e totul... Ce-o să se întâmple dacă n-o să ciștișig?... Nimic. .. N-o să se schimbe nimic... O să fim la fel de buni prieteni, poate chiar mai buni... Și cu toate acestea parcă mă îngheață ceva la gândul că n-o să ies prima... Uff! Și cât mă zbat să scap de ideile astea idioate și rele: citesc, vorbesc, spun tot felul de aiureli. .. Și nu pot... Undeva mă frământă gândul cel rău...

— Prin urmare tot eu te-am nenorocit...

— Nu! Nuuuu... Dacă ai ști cât mă rugam să mă rugați... Bine că se termină totul miine!... O să ies ultima, absolut ultima... Adică de ce ultima? Nu! Prima o să ies! Auzi, Lucia?

— Nu vreau altceva decât să treacă și ziua de miine... Pot să-ți spun și eu, dacă e vorba să ne spunem totul, că trec prin aceleași chinuri ca și tine... Știi ceva, Maria? Hai mai bine să ne gândim la ce-o să facem începând de miine seară! Ne mai rămân șase zile, nu? Ce-ar fi să vizităm fiecare orașel din împrejurimi? Să pornim cu schiurile pe lângă șosea, sau fără schiuri, pe jos, și să poposim în fiecare orașel. Sînt chiar șase: două dincoace și patru dincolo de munți. Rămînem cite o zi și o noapte în fiecare... Toată lumea spune că-s cele mai frumoase localități din țară... Ce zici?

— Fac orice vrei tu, răspunse Maria. Absolut orice. Numai să treacă ziua de miine și să scap de tot ce-i negru...

— Tot te mai apasă presimțirile alea?! se miră Lucia.

— Ce presimțiri?... Aaaa! Nu știu. În clipa asta nu le simt cu mine... Poate c-a fost o simplă idee...

— Acum încep să mă zgîndăre pe mine... așa, ca idee, ca abstracție... Foarte rar îmi lasă cite un fior.

— Zău! se miră negricioasa la rîndul ei. Nu mi-aș fi închipuit așa ceva. Tocmai tu!

Ajunseseră la capătul unei coline și după cîțiva pași cabana răsări în fața lor: uriașă, strălucitoare, plină de zgomote. Ursu și Victor așteptau în fața intrării. În lumina orbitoare, fețele lor păreau palide, iar privirile trădau neliniște și nervozitate. Numai Dan și Ionel, care se iviră după cîteva clipe, radiau de bucurie și păreau gata de atac.

— Am dezlegat toate misterele! Începu Ionel să se laude. Știm tot ce s-a întîmplat cu "senzaționali". Și cu "prințul"...

— Și cu "Buboiul", și cu "Mănușile Negre"... îl întrerupse Dan, la fel de nerăbdător. I-am aranjat pe toți!... Ia imaginați-vă ce s-ar putea întîmpla cu "Buboiul"?

Dar nu mai avu vreme să dea și răspunsul pentru că Ionel se prăbuși, din senin, peste el, tirîndu-l într-un morman de zăpadă. În prăbușirea neașteptată, în vînzoleala din zăpadă, Ionel izbuti să sufle la urechea lui Dan cîteva vorbe:

— E jale! Ne-au auzit ăia cu portofelul...

Într-adevăr, la cîțiva pași de cireșari, ascunse de umbra streășinei care apăra intrarea în hotel, se aflau două matahale, nemișcate ca două coloane.

Dan se sculă imediat și sărînd într-un picior căută sprijinul lui Ursu:

— Idiotul! Începu el să se plîngă. S-a repezit anume ca să-mi spargă buboiul...

Auuuuu! Las' că-i arăt eu...

"O inspirație magistrală!" îl va felicita mai tîrziu Ionel, care, pîndindu-i pe uriași, văzuse cum uimirea și încruntarea de pe fețele lor se preschimbară mai întîi în zîmbet, apoi în nepăsare. O inspirație magistrală... care-l va obliga însă pe Dan să meargă șontic-șontic toată seara.

5

Cireșarii se așezaseră la masa lor, o masă de colț, retrasă, poate cea mai îndepărtată de orchestră. Acolo puteau discuta în voie, iar zumzetul localului devenea o adevărată cortină acustică. Îl așteptau de aproape un sfert de oră pe Tic, și unii începeau să simtă așchii în gît.

— Vine! anunță Dan. Dar nu întoarceți capul pentru că vine sub formă de detectiv.

Fără păr și fără nas... parc-ar fi pîrtie... Face un ocol ca să ne cadă în spate...

Detectivul fără păr și fără nas poposi exact în spatele lui Ursu. Nimeni nu-l simți, deși îl așteptau toți. Făcu un semn către Dan și Ionel pentru a-și apropia scaunele, apoi se așeză la locul lui, răsufînd prelung ca după un efort chinuitor...

— Nu m-au văzut și nici n-au să mă vadă, dacă voi doi nu vă mișcați, clipi el spre noii frați siamezi.

— Ai putea să ne scutești de misterele astea prefăcute, îl întărită Maria. Avem și așa destule pe cap...

— Nu prea cred, pentru că nu ai pe ce să ai... se oțărî Tic cel dintotdeauna, adică și ciufulit și cu nasul cîrn. Și dacă vrei să știi, află că am fost așteptați și că sîntem și acum sub observație. Na!

— ăia doi? își aminti Ionel scena de la intrare.

— Chiar ăia! răspunse Tic, dar imediat tresări: ăia, dar voi de unde știți? I-ați văzut la intrare?

— Nu numai că i-am văzut, se amestecă Dan, dar i-am și dus. Din cauza asta sînt șchiop. Mi-a spart Ionel *buboiul*...

— Văd că-l mai ai... îi spuse Tic printre dinți, arătîndu-i capul cu degetul. Dacă nu vreți să ascultați, treaba voastră.

– Pe cuvîntul meu, Ticușor! încercă Ionel să restabilească adevărul și armonia. Era cît pe-aci să ne ciocnim de ei. Noroc că a avut Dan o inspirație de geniu...

Un minut mai tîrziu, confuzia era risipită, dar parcă se simțeau asediați de niște valuri de teamă, sau poate prindeau rădăcini presimțirile Mariei.

– Eu am crezut că i-ați observat pe "porumbei", se dezmetici Tic. Ȃia care se gudurau și se giugiuleau la prînz, lîngă noi, la *Poienița*... Puteam să pariez și pe schiuri că sînt niște iscoade idioate...

– Iscoadele cui? întrebă Victor. Oare nu e o simplă coincidență? Amintește-ți că ni s-a mai întîmplat și alteori...

– Nu schiurile, îmi pun capul la bătaie că nu e o simplă coincidență. I-am simțit de la prînz și i-am pus la încercare... Le-am lăsat un bilet la schiuri și în loc să-l arunce l-au luat cu ei... După asta i-am mirosit, și din cauza asta am plecat mai devreme spre hotel... Să văd cam ce se pregătește...

– Și cam ce s-a pregătit? întrebă Maria.

– S-au ascuns în niște fotolii și nu și-au luat nici o clipă ochii de la ușa. Stăteau la distanță și se prefăceau că nu se cunosc. Din cînd în cînd, doar, își transmiteau semnale cu degetele. Nu s-au mișcat din fotolii nici cînd i-au chemat prietenii... Ȃia cu treninguri galbene și azurii. Pe ea o cheamă Atena și face parte din grupul azurilor. Pe el îl cheamă Tiberiu și face parte din echipa celorlalți...

– Bravo! îl felicită Dan. Ești cel mai mare detectiv fără nas! Ai aflat și ce notă au luat la geografie pe întîiul?

– Nu m-am interesat de nota la geografie... își începu Tic răzbunarea. M-am interesat în schimb...

– Stai, Ticușor! îl opri Ursu. Mai bine spune-ne ce s-a întîmplat mai departe... Dan a vrut să-ți faci un compliment...

– Și chestia cu nasul? stăruie puștiul. Am eu grijă... Dar dacă mă rogi tu... Adică nici nu mai am multe de spus... Cum v-au văzut intrînd s-au ridicat și s-au ascuns după niște coloane, apoi s-au luat după voi... dar mai întîi și-au pus ochelari de soare... și eu m-am lipit de ei și i-am auzit cînd el îi șoptea ei: "Vezi ce bine am făcut că nu ne-am schimbat treningurile? Sînt absolut sigur că n-or să ne recunoască în agitația asta albastră. Iar ideea ta cu ochelarii a fost grozavă..." Cam așa i-a spus. Și erau mereu cu ochii pe voi...

– Ești foarte, foarte sigur că nu urmăreau pe alții? întrebă Lucia să-l descumpănească.

– S-ar putea să greșesc... continuă Tic cu o voce nesigură. Mai ales că am auzit-o pe ea cînd îi răspundea: "Să fim foarte atenți, Tiberiu. Ȃla mic nu e cu ei. Nu-s decît șase..." Stați, stați! Nu vă grăbiți, că n-am terminat. A mai spus și el ceva, cam așa: "O fi rămas cu Țombi la cabană..." Asta e totul... și încep să cred și eu că e o simplă coincidență...

– Oare să ne fi dibuit? întrebă Dan. Tot hotelul e plin de cireșari și tocmai pe noi să fi pus ochii? Mai ales după ce ne-am plimbat mereu în două sau trei grupuri... și fără Țombi.

– Poate că sînt în slujba coloșilor... spuse Ionel.

– E o prostie! se împotrivi Lucia. Ce avem noi cu coloșii? I-am văzut azi la prînz pentru prima dată, iar porumbeii ne urmăreau probabil de dimineață. Trebuie să fie altceva... Dar ce?

– Tot mai sînt acolo? îl întrebă Tic pe Ursu.

– Chiar în clipa asta se scoală... răspunse Ursu uimit.

– Înseamnă că s-a prins, se înveseli puștiul. Am aranjat cu un piccolo să le dea un bilet, fără să spună de la cine l-a primit. Așa că...

– Așa că...? își trădă Maria nerăbdarea. Ce-ai scris?

– Cam așa: "*Veniți urgent la «Poienița» și așteptați semnalul meu: trei țipete de cucuvea.*" Dacă n-o să se prefacă în oameni de zăpadă... adică ce zăpadă! în oameni de gheață, să nu-mi mai spuneți Ticușor... O să tot aștepte semnalul...

Victor se uită la prichindelul înveselit și-l întrebă, parcă, într-o doară:

– Asta ce mai înseamnă? O măsură de prevedere?

Dar nimeni nu înțelese și nici nu se strădui să înțeleagă sensul întrebării lui Victor. Se mulțumiră să ridă, în neștire.

6

Spre sfîrșitul mesei, orchestra de amatori își întrerupse concertul pentru a se putea citi la microfon un apel de ultimă oră: toți elevii și instructorii lor, dar în primul rînd concurenții, erau rugați să urce în sala de festivități pentru a li se face comunicări extrem de importante. Apelul fu repetat de cîteva ori, și, pentru a i se sublinia importanța, cineva avu ideea să adauge, la sfîrșitul lui, că nu e vorba de o farsă. Așa că din clipa cînd crainicul anunța: *Atențiune! Atențiune!*" și pînă cînd încheia cu cuvintele: "*Atragem serios atenția că nu e vorba de o farsă*" tot restaurantul se prefăcea într-o cascadă de rîsete.

– Oare ce se mai pune la cale? întrebă Dan.

– Să nu se întîmple ca în povestea cu ciobanul și lupul, zîmbi Victor, sau ca alaltăseară cu campionii... Mergem?

Cireșarii porniră spre sala de festivități tot în trei grupuri, așa cum sosiseră la hotel, dar în altă ordine și cu Tic în ariergardă. După cîteva clipe se pierdură în masa de siluete albastre care se revărsa în două șuvoaie distincte: unul urca treptele interioare ale hotelului, altul le cobora pe cele exterioare: credulii și incredulii.

Victor și Ursu se opriseră în holul de la etajul întîi. Acolo îi găsi Tic, într-un ungher mai întunecos în care se mai retrăseseră în cîteva rînduri.

– Ai avut dreptate... șopti ciufuliciul către Victor. Zău că mai mulți sînt cei care ies afară... Nici Ionel și nici Dan n-au vrut să urce. Mi-au făcut semn să-i las în pace...

– Asta era?! se miră Victor. E credeam că-mi dai altă dreptate. Credeam că i-ai întilnit pe cei doi... pe ceilalți...

– Care ceilalți? tresări puștiul. Coloșii? Parcă i-am văzut și pe ei prin hol.

– Nu coloșii, Ticușor, îl înghionti Ursu. Porumbeii...

– I-ați întilnit voi? se înspăimîntă fostul detectiv.

– De vreme ce ți-am spus *Ticușor*, încă nu i-am întilnit, îl liniști Victor.

– Aaaaaa! înțelese Tic cu întirziere. La asta ai făcut aluzie cînd cu măsura de prevedere! Nu mi-a trecut prin cap...

Victor se prefăcu de-a dreptul dezolat:

– Și eu care mi-am închipuit că ai aranjat în așa fel lucrurile ca să nu pierzi prea mult în caz de eșec...

– Nu se poate! se împotrivi Tic. Dacă tu crezi că eu... Uite! Și acum, dacă vrei, sînt gata să...

Prichindelul își pierdea însă încetul cu încetul graiul, iar figura lui trecea printr-o adevărată metamorfoză: la început uimire, apoi neîncredere, apoi negație, apoi furie. Prietenii lui cei mari nu mai aveau nevoie să se uite în direcția în care privea el pentru a ști ce se întîmplă. Figura lui era o oglindă fidelă. Și Victor și Ursu încercară în aceeași clipă să-și ducă mîinile spre părul lui groaznic de ciufulit, dar Tic se feri ca de niște gheare.

– Asta înseamnă că de azi înainte ar trebui să-ți spunem Tic, dragă Ticușor, îl iertă Victor prin aranjamentul frazei.

Dar Tic n-avea antene de recepție pentru așa ceva:

– De unde ai știut că n-o să se prindă? se burzului el către Victor. Sau i-a avertizat cineva dintre voi?

– Dacă vrei să spui: *cineva dintre noi toți...*

– Poftim! Spun! Pentru că nu mă gîndesc neapărat la voi doi.

– Cineva dintre noi, na!

– În cazul ăsta, ai ghicit! spuse Victor. Dar nu e bine să te superi prea tare pe el... Stai, stai puțin!... Mai întii, Atena și Tiberiu sînt destul de isteți... pentru că ne-au dibuit. Din toată hărmălia și adunarea asta, numai ei ne-au descoperit... Pe urmă, sînt și destul de discreți și de liniștiți... pentru că dacă ne-ar fi recunoscut altcineva... la ora asta trebuia să ne luăm tălpășița. Ar fi dat alarma și nu cred că ne-am fi simțit prea bine... Pe urmă, sînt și destul de inteligenți... Dacă ar fi primit alții biletul tău, la ora asta erau într-adevăr oameni de gheață. Ei însă l-au citit mai atent, l-au interpretat și s-au întreat cam așa: "Cine ne cheamă? De ce ne-a trimis un bilet? De ce nu ne-a luat cu el? De ce tocmai pe noi?" O groază de întrebări, Ticușor. Și toate din pricina unui pronume...

– Din cauza unui pronume? se involbură puștiul.

– Din cauza unui pronume, care ține locul... unui nume. Uite! Eu sînt gata să pariez pe ce vrei tu că de la pronume ți se trage eșecul. De la pronumele "meu" și de la ce se subînțelege prin folosirea lui. Dacă în loc să scrii: "Veniți urgent la cabana *Poienița* și așteptați semnalul meu... etcetera", fără să semnezi biletul, ai fi scris: "Veniți urgent la cabana *Poienița* și așteptați următorul semnal etcetera", s-ar fi interpretat altfel mesajul și s-ar fi iscat alte întrebări. Înțelege, Ticușor? Ar fi apărut altă întrebare de bază. Nu: *cine ne cheamă?* Ci: de ce ne cheamă... *Cine ne cheamă?* îndeamnă la meditație. *De ce ne cheamă?* îndeamnă la acțiune. Pronumele ține locul unui nume Ticușor.

– Nu-i adevărat! spuse Tic cu voce îndurerată, abia auzită. Nu ține locul unui nume, ține locul unui adjectiv: *idiot!*

– Te-am avertizat să nu te superi prea tare pe cel care i-a avertizat, încercă Victor să-l domolească. Și pe urmă, aș mai avea ceva de adăugat despre ei: am impresia că sînt și destul de simpatici.

– Nu-i adevărat! se încăpățîna Tic. De ce s-au prins la primul bilet? La biletul pe care l-am agățat de schiurile lor... De ce nu l-au aruncat dacă nu l-au luat în serios?

De astă dată, Tic nu se mai feri de mîinile prietenilor lui. Ba își aduse și capul între umeri, lăsîndu-se mîngîiat ca Țombi, în zilele lui rele.

– Cine știe, Ticușorule... îl alină Ursu. Poate că s-au gîndit să-l păstreze undeva într-un album, după ce vor scrie pe el, cu litere mici: "Amintire de la... Tic."

Cel mai aglomerat spațiu al hotelului era holul în care se aflau cabinele telefonice interurbane. Mai ales seara, după cină. Vocea operatoarelor nu înceta nici o clipă. Comenzi, chemări, apeluri, cifre, proteste, toate lovind timpanele ca scîrțîitul uneia și aceleiași uși neunse. Acolo își găsiră loc de refugiu Dan și Ionel. Chiar în mijlocul holului, unde tronau patru fotolii, fiecare cît o caleașcă de mare. Cîndva, fotoliile fuseseră un simplu element de decor; lipite unul de altul, în pereche, și potrivite spate în spate, tot în pereche, toate avînd aceeași culoare roșie, grea, păreau, de departe, un singur ornament, un fel de havuz ciudat în care apa obosise. Vremea și necesitățile le transformaseră însă în ceea ce erau de fapt.

Cei doi cireșari avuseseră marea șansă să găsească două din cele patru fotolii, libere. Bineînțeles, nu cele care ofereau privire spre cabinele telefonice. Acelea erau de multă vreme ocupate de două persoane care în imensitatea caleștilor de catifea păreau niște matahale. Rămăseseră libere surorile lor siameze, care ofereau perspectivă spre ferestre, și în acea zonă a holului se aflau foarte puține persoane. Marginile fotoliilor erau sculptate în lemn, iar sculptorul fusese un adept al barocului. Atîtea serpentine și șanțulețe și cercuri și

tuburi erau sculptate în marginile de lemn, că oriunde ți-ai fi pus urechea înlînei o pîlnie acustică. Nu trebuia decît să închizi ochii și să te prefaci că moțai, ba să-ți lași și căciulița pe ochi, din spirit de extraprudență, pentru a auzi absolut tot ceea ce se vorbea în celelalte fotolii, cele cu perspectiva spre cabinele telefonice, chiar dacă s-ar fi vorbit în șoapte de vis. N-ar fi fost o negliobie nemaipomenită, din partea celor doi cireșari, să se împotrivescă unei asemenea șanse?

Cînd nevăzuți și cu mișcări de nevăstuică, Dan și Ionel ocupaseră cele două daruri ale Fortunei, în partea cealaltă parcă dădea în clocot un cazan.

— Fir-ar să fie de rețea și de telefon și de cabană! se auzea o voce groasă, îndirjită. Așteptăm de două ore, și nu mai pot! înțelegi dumneata? Nu mai pot! Așa e firea mea, ce să fac? Pot să aștept un ceas întreg fără o scamă de revoltă. Înțelegi dumneata? Nici nu-mi dau seama că aștept, sau că a întîrziat cel cu care mi-am dat întîlnire sau că trece timpul. Un ceas întreg! Mă uit la ceas și văd că e șapte. Mă mai uit o dată și văd că e opt fără cinci, sau opt fără un minut. Nu-mi dau seama cînd a trecut ora, parcă atunci am sosit la întîlnire. Dar în clipa cînd se împlinește ceasul, la secundă, dintr-o dată se produce explozia. Simt că mi se preschimbă degetele în gheare și-mi vine să strîng. Orice, absolut orice. O secundă mai mult și gata! Nu mai pot! Asta e firea mea!

— Eu nu pot să aștept nici un minut, nici măcar o secundă... se auzi altă voce, mai limpede și mai calmă. Desigur, atunci cînd sînt eu stăpînul timpului, cînd îl fixez eu, sau cînd mi se fixează și eu accept... Dar toate acestea sînt niște accidente... Viața are un singur adevăr, așteptarea. Toată viața nu înseamnă altceva decît o așteptare, împărțită în cîteva capitole... Dacă nu înveți să aștepti, pierzi. Ca să fie clar...

— Cum s-ar spune, trebuie să mă stăpînesc...

— Nu trebuie să te stăpînești... Trebuie să te gîndești. Ca să-ți dai seama ce fleac e ora asta de așteptare. Un fleac, o scamă, cum spui dumneata... Eu aștept de douăzeci și doi de ani această oră de așteptare. Și o savurez, o las să mă umple, ca o baie caldă, cu toate secundele ei...

— Ești atît de sigur că s-a terminat totul?

— Absolut! Numai că nu se termină, ci începe totul. Aici e deosebirea. Orice final înseamnă un început... Mai bine zis: orice final devine un început...

— Ești tare, dumneata, în chestii din astea mai complicate. Eu nici nu mă gîndesc la ele... Eu mă învîrtesc mai simplu prin viață. Iau sau dau. Sau: iau și dau. Sau: nici nu dau, nici nu iau. Nu iau și dau. Nu dau și iau... Cam pe-aici începe și se termine filozofia mea... Pînă acum nici nu te-am întreat cum o să combini firele ăstea ca să ducă la liman... De fapt, nici nu știu ce fire împletești dumneata...

— Două fire... răspunse vocea calmă. Nimic mai mult. Numai două fire. Nu e clar?... Cum se pot împleti două fire? Într-un singur fel. A le împleti nu înseamnă nimic. Orice copil e în stare. Totul e să le găsești... Da! Cea mai mare nenorocire a unui om e să știe că există două fire care, găsite, dau ceva nemaipomenit. Toată viața devine o căutare, o nenorocire...

— Ești tare, zău că da! spuse a admirație vocea groasă... Chiar așa e... Eu, pînă să știu de firele astea, eram un om ca toți oamenii... cu bucurii și necazuri. Dar de cînd știu de ele, parcă m-aș afla într-un iad... Zău că e o nenorocire, exact cum ai spus dumneata... Dar oare cum o fi atunci cînd știi că firele există, dar nu știi unde?... Trebuie să fie mai rău decît într-o mie de iaduri...

— Mult mai rău! întări celălalt. Nu vorbesc eu, cel din clipa asta. Vorbesc douăzeci și doi de ani din mine... E o groază, e ca într-o mlaștină în care stai pînă la gît și nici măcar mîinile nu le poți scoate afară... Te trage totul în mîl, în afund... Nici nu știi cum de poți să mai rămii cu capul nevătămat afară. Îți vine să crezi că-l ții urechile. Altminteri s-ar afunda și el în mîl...

— Nici nu te-am întreat pe dumneata cum ai dat de firul ăsta pe care sîntem acum, că de cestălat nu cred că o să mă încumet vreodată...

— Nu e o poveste prea lungă... A ținut numai douăzeci de ani. În primii doi ani m-am chinuit să dezleg un semn. De fapt, semnul l-am dezlegat într-o clipă. Mi-au trebuit însă doi ani ca să înțeleg că un anumit lucru reprezintă un semn... L-am văzut cu cîteva clipe înainte de a muri... Nu trebuia să știe nimeni că-l văd, nu trebuia să mă vadă nimeni altcineva decît el... Și m-a văzut, m-a recunoscut. Nu putea să vorbească... A întins greu brațele, pînă și-a transformat trupul într-o cruce. A rămas așa cîteva clipe. Ochii îi scăpărau, cu ultimele puteri pe care le mai avea... Apoi s-a chinuit să-și apropie brațele de corp. Făcea eforturi cumplite, dar a izbutit. Și le-a împreunat și mă implora din ochi să-l înțeleg. Nu, nu mă implora. Îmi porunceă. Așa a murit... cu brațele împreunate, dar nu mi-am închipuit altceva în toată mișcarea lui decît o îmbrățișare interzisă, care mi se trimitea din depărtare, cum fac doi oameni care se despart: unul rămîne pe chei, altul pleacă în larg cu vaporul. Eu rămîneau pe chei și primeam îmbrățișarea îndepărtată a celui de pe vapor. Cine putea să-și închipuie că îmbrățișarea aceea chinuitoare era un semn, ultimul semn pe care mi-l lăsa: testamentul lui... Eu căutam altceva: scrisori, cuvinte rostite. Zadarnic!... L-au adus în comă la spital. N-a fost în stare să scoată nici o vorbă. I-am întreat de sute de ori pe toți doctorii, pe toate infirmierele care l-au îngrijit, pe bolnavii cu care a stat în salon. Zadarnic! Nici unul nu l-a auzit spunînd o singură vorbă... Toți îmi povesteau același lucru. Din cînd în cînd ridica amîndouă mîinile, cu arătătoarele întinse, ca și cum ar fi indicat două direcții... Era un semn?... Nu puteam să cred... Dar dacă era totuși un semn? Ce fel de semn?... Oare o cifră? Doi? Douăzeci? Două sute? Două mii? Aproape doi ani de zile am făcut tot felul de combinații cu cifrele pe care mi le închipuiam în semnul lăsat de el... Și am scăpat de obsesia cifrei într-o secundă, la un teatru. întîrziase. Se stinsese lumina, spectacolul începuse. Plasatoarea m-a întreat ridicînd arătătorul: "Un loc?" I-am răspuns

automat, ridicînd arătătorul și mijlociul: "Două". În clipa aceea mi-am dat seama că nu putea fi vorba de o cifră. Parcă mi-a trecut un fulger prin creier. Nici nu-mi mai amintesc ce s-a jucat. Nu vedeam și nu auzeam nimic. Mă gîndeam la un singur lucru: ce a vrut să-mi spună ridicînd mereu cele două arătătoare? Scăpasem de obsesia Stupidă a cifrei doi. Dacă ar fi vrut să-mi sugereze cifra doi, ar fi făcut exact cum am făcut eu cu plasatoarea: ar fi ridicat arătătorul și mijlociul... Nu mai aveam însă nici o îndoială că gestul lui: cele două arătătoare ridicate, reprezenta un semn lăsat anume pentru mine. Știa că voi veni la el. Știa și pentru ce voi veni. Știa că sint singurul care știu totul. Știa că știind aceasta îl voi căuta. Știa, prin urmare, că trebuie să-mi lase un semn... Dar ce anume reprezenta semnul?

— Arătătorul de-aceea se numește arătător... îndrăzni celălalt să-l întrerupă. Fiindcă arată o direcție...

— La asta m-am gîndit și eu... Dar nu multă vreme. Ce direcție putea să-mi arate? Un punct cardinal? Chiar dacă ar fi fost capabil să se orienteze asupra punctelor cardinale, cu ajutorul soarelui, să zicem, deși era greu de presupus lucrul acesta, în starea în care se afla el, ce indicație precisă ar fi însemnat pentru mine nordul, sau sudul, sau estul, sau vestul?... La ce mi-ar fi folosit? Orice punct cardinal însemna pentru mine un infinit de posibilități... Dar nu ridicase un singur arătător, ci pe amîndouă... Era stupid să-mi închipui că-mi indica două direcții, și chiar dacă mi-ar fi indicat două direcții, la ce mi-ar fi ajutat? M-am debarasat repede și de ideea direcției, n-am mai așteptat să se transforme în obsesie. Căutam alte sensuri... Zile și nopți m-am tot gîndit fără încetare. Uneori nu eram în stare să adorm nici după trei zile și trei nopți de gînduri și chinuri. Și tot n-ajungeam la vreun înțeles. Ce puteau să însemne cele două arătătoare ridicate?... Nu știu cum am ajuns la întrebarea cea mai simplă, dar și cea mai importantă: oare cum judecă un om în agonie?... Nu trebuia să înțeleg semnele lăsate cu judecata mea, ci cu judecata lui, cu judecata unui om în agonie... Oare cum judecă un om ajuns în stare de agonie?... Nu era mare filozofie să răspund la întrebarea asta: cît mai simplu, ca un primitiv... Iată cum trebuia să judec semnele lui!... Și iarăși mi-am amintit de schimbul mut de cifre, de la teatru, dintre mine și plasatoare. Și mi s-a aprins brusc nu ideea cifrei, ci ideea formării ei. Cînd vrei să-i spui cuiva, cît mai simplu, cînd vrei să-l înveți pe cineva, cît mai simplu, cifra doi, nu o arăți dintr-o dată, ci o compui: unu și cu unu fac doi. Era cea mai simplistă interpretare a gestului lui: cele două arătătoare nu indicau o cifră, ci modul cum se compune o cifră, chiar dacă cifra în cauză era doi... Semnul lui putea să reprezinte această operație: unu și cu unu fac doi... sau invers: doi este egal cu unu plus unu...

— Dar acest doi ce însemna? întrebă cu mirare de copil vocea cea groasă.

— Încă nu sosise timpul să mă întreb ce reprezintă acel doi. Sau chiar dacă-mi răsărea întrebarea, o alungam imediat. Trebuia mai întii să scormonesc în sensul cel mare, să-l înțeleg și abia pe urmă să-l descompun, dacă va fi nevoie... Știam că făcusem primul pas, dînd sens de operație, și nu de cifră fixă, celor două arătătoare. Și atunci am încercat să combin, sau să alătur, pentru a putea combina mai tîrziu, testamentul lăsat în miini străine și cel lăsat în mîna mea... Pentru prima dată începeam să mă îndoiesc de sensul pe care-l dădusem întîlnirii noastre de la spital. Dacă gestul lui nu voia să fie o îmbrățișare? Dacă voia să fie într-adevăr un testament? Cel din urmă semn, cel care trebuia să-mi spună totul... Era logic să fie așa. Am renunțat la ideea celei din urmă îmbrățișări. Am considerat gestul lui un semn și am încercat să-l interpretez, simplificînd judecata, coborînd-o pînă la primitiv... Găseam tot aceleași elemente în crucea care se desfăcea și de închidea: cifra doi în mișcare. Am alăturat în mîntea mea cele două semne și m-am străduit să caut semnificațiile unuia prin celălalt. Și mi-am amintit cum și-a desfăcut brațele, ca o ușurare, și apoi chinul cu care și le-a împreunat. Prin urmare, mi-am zis, gestul nu poate fi interpretat decît în întregul lui. Chinul cu care și-a strîns brațele era o componentă a semnului. Putea să moară liniștit, fără să se mai chinuiască. Dar murind altfel, mi-am zis, nu mi-ar fi destăinuit tot semnul. Așa am descoperit ideea operației duble. Desfacerea brațelor în formă de cruce: doi este egal cu unu plus unu. Revenirea brațelor la poziția dinainte: unu plus unu fac doi... Semnul lăsat conținea ambele operații: desfacerea și refacerea cifrei doi. Numai interpretînd perfect semnul puteam să descopăr marea lui taină. Din fericire știam care este taina lui. Și mai aflasem, după doi ani de chinuri, o idee, ideea unei operații complete, cu dublu sens.

— Simt eu ceva, dar nu înțeleg prea bine... Ți-am spus că doar dumneata ești tare în complicații.

— Eu trebuia să simplific totul, nu înțelegi?... Trebuia să alătur cele două elemente: taina și ideea operației duble. Știam ce conține taina, dar nu știam nici unde este, nici cum se poate ajunge la ea... Din semnul lui, din întregul seninului: cele două arătătoare desfăcute și apoi împreunate, cele două brațe desfăcute și apoi împreunate, reieșea foarte clar că taina nu poate fi alta decît cifra doi desfăcută și refăcută. Brațele separate, arătătoarele separate, oare nu spuneau că taina fusese împărțită în două locuri? Semnul lăsat nu începea cu această desfacere? Revenirea brațelor, revenirea arătătoarelor oare nu spunea că taina nu poate exista decît prin împreunarea celor două părți?... M-am gîndit la cea mai simplă imagine a unei taine, potrivită pentru o asemenea interpretare: o casă de fier cu două chei. Dîndu-se fiecare cheie altei persoane, fără ca să știe una de alta, fără ca să știe vreuna unde se află casa de fier, poate chiar fără să știe că obiectul din mîna ei este o cheie, poate chiar fără să știe că există o casă de fier, oare în felul acesta taina nu se păstrează cel mai bine?... Revenirea brațelor și a arătătoarelor nu însemna altceva decît regăsirea celor două chei cu care se putea deschide taina... Era foarte clar pentru mine. Atacul morții îl obligase, pentru a nu se pierde taina și pentru a nu ajunge în miini străine, s-o desfacă în două părți, ca pe o legătură de chei de la o casă de bani. O cheie într-o parte,

o cheie în altă parte. Taina va fi a celui care va găsi cheile, și unui singur om i-a spus, prin testament, că taina nu poate fi descoperită decât cu ajutorul a două chei: mie. Izbutisem să dezleg testamentul, sensul lui cel mai adânc. Îmi mai rămânea să descopăr ce trebuie să înțeleg prin cele două chei... prin cele două arătătoare, prin cele două brațe... și cum pot să dau peste ele... Pentru asta mi-au trebuit douăzeci de ani...

Cîteva minute, încilcitele tuburi acustice ale fotoliilor nu mai aduseră nici o șoaptă la urechile celor doi cireșari. Tăcerea ciudată și apăsătoare din zona celor două fotolii fu tulburată de o voce de tablă:

– Cabana Izvoarele, vă rog!

– Du-te! spuse vocea care-i umpluse de emoții pe cei doi cireșari. Trebuie să-i obligi pe cei trei să coboare. Mîine la prînz să fie aici. Vii sau morți! Hai!

Unul din fotolii scîrții, apoi și al doilea. Dan și Ionel nu se clintiră de la locurile lor. Se prefăceau adormiți. Nu îndrăzniră să deschidă ochii nici cînd un al șaselea simț le spuse că sînt observați de cineva. Așteptau să le cadă tavanul în cap. Cînd deschiseră ochii și priviră hoștește printre fotolii văzură doi coloși părăsind o cabină telefonică, apoi îndreptîndu-se agale spre scara hotelului.

8

Era o oră de seară și jumătate. Era deci o oră de întîlnire, undeva în holul unui etaj, în preajma unor plante exotice. Prima sosi Atena. Așa își închipui ea. Dar nici n-apucă să se rezeme de pervazul ferestrei, că simți două mîini calde acoperindu-i ochii și o răsufare fierbinte în ceafă. Se lăsă cuprinsă de amețea, o clipă numai, apoi îndepărtă cu gingășie palmele străine de pe ochii aproape înlăcrimați.

– M-ai speriat... bolborosi ea. Știam că ești tu, dar tot m-am speriat. I-ai găsit pe ceilalți?

– Nicăieri! Nici urmă din ei. Pînă și-n pod am căutat. Probabil să s-au întors la cabană... Și probabil că ne așteaptă... Tot mai crezi că Tic ne-a trimis mesajul?

– Nu cred... cochetă Atena un moment. Știu! Aceeași cerneală, o mulțime de litere care se aseamănă...

– Și crezi că asta ajunge? o ațîță Tiberiu.

– Dacă mă lași să termin... Mai este și stilul biletului. Tu nu simți stilul lui Tic?... Trei semnale de cucuvea... și pe urmă... Greșeala lui. Nu poate să fie decît greșeala lui Tic! Așteptați semnalul *meu!*

– Și eu aș fi scris așa! îi luă apărarea Tiberiu. Tu cum ai fi scris?

– Eu? Cred c-aș fi scris cam așa: "Veniți urgent la Poienița și așteptați acest semnal: trei țipete de cucuvea..." ,

– Și eu aș fi scris așa! rise Tiberiu. Dar tot mi-e frică. Tot mă gîndesc că biletul vine de la Dan și de la Ionel. Și ne așteaptă, săracii... tu i-ai găsit pe ceilalți?

– S-au strecurat pe furiș în sala de festivități. Mai întii fetele și după cîteva minute: Ursu, Victor și... Tic.

– De unde-au apărut? fluieră Tiberiu. Fiuuuu! I-ai pierdut în sală sau le-ai reperat ascunzișul?

– Numai să fi rămas acolo unde i-am lăsat, răspuse Atena, în dreptul celei de-a treia ferestre, chiar lingă perete. Tic stă ascuns după draperie...

Trăsnetul luase forma lui Alexandru. Și imediat izbucni al doilea: Costin.

– Trădătoare infamă! se repezi azurul spre fata de lingă flori. O să te pun să-mi dai schiurile cu ceară și să-mi faci bocancii. Marș, mizerabilo!

Atena porni cu pași înceteți, dar cînd ajunse în dreptul lui Alexandru se opri și-l plesni pe obraz cu toată puterea:

– Să-ți fie rușine! Nu se vorbește așa cu fetele...

Costin nici nu apucase să scoată o vorba. Se retrase cu spatele împins numai de privirile lui Tiberiu:

– Ce? Incepu el să se bilbiie. Tu crezi că eu sînt ca idiotul ăla?... Am venit să văd ce mai faci... să... să...

– Dacă nu mi-ar fi milă de tine, hahaleră! Lașule! îi șuieră Tiberiu la ureche. Ce te-aș mai pocni. Fugi!

Și Costin fugi, adică se urni din loc, cu Alexandru pe urmele lui. Nici unul nu radia de bucurie. Păreau amîndoi degerați. Dar nici suferința, nici durerea nu izbutea să-i împace.

Tiberiu o găsi pe Atena în sala de festivități, nu departe de locul în care se aflau cireșarii. Era foarte tristă, întunecată la față, aproape plîngea sau poate plînsese pînă atunci.

– Îmi pare groaznic de rău, se scuză ea. Dacă n-ai fi fost tu acolo, poate că nici nu l-aș fi luat în seamă...

– Ai fost superbă! se entuziasmă Tiberiu. Dacă-ai ști ce frumoasă ai fost după ce l-ai pocnit! Ți se înroșise fața și...

– Ssssst! îi ceru Atena ducîndu-și mîna spre buzele lui. Uite-i și pe ceilalți: Dan și Ionel...

Cireșarii erau din nou împreună. Unii pe scaune, alții rezemați de perete, Tic ascuns de draperie.

Atena nu mai putea să reziste imboldului. Îi făcu un semn cu ochiul lui Tiberiu, apoi se strecură printre scaune spre locul unde se aflau cireșarii. Ochise un scaun liber lingă Maria.

– E liber? întrebă ea înainte de a se așeza.

Maria ridică din umeri, în semn că nu dispune ea de locul care i se cere. Nici nu se uită prea bine la fata care se așează lângă ea. De după draperie, Tic se grăbi să dea semnal de alarmă, prin telefonul fără fir:

– Iscoada! S-a așezat lângă Maria. Aia cu ochii mari.

Semnalul se opri la Dan, sau mai bine zis se întoarse de la Dan spre Tic, sub formă de întrebare:

– Aia cu ochii frumoși?

Și fără să mai aștepte confirmarea mezinului, Dan făcu un mic slalom printre scaune pentru a ajunge viu și nevătămat chiar lângă Atena cea cu ochii mari și frumoși.

– Dacă-mi permiteți... luă Dan atitudine de recomandare. Și dacă nu vă supărați: *Eu!*

– Ce coincidentă! îi răspunse Atena. La fel.

Încolțit de un mic gând de răzbunare împotriva lumii, Dan și-o alese ca victimă pe Maria. O trezi dintr-un vis neliniștitor, apoi făcu recomandările de rigoare:

– Tu!... Ea!...

– Cred că ești de prisos... Îi zîmbi curtenitor Maria. Apoi adresîndu-se Atenei: Dacă nu mă înșel, dumneata umbli pe urmele noastre... În ambele sensuri...

Complimentul neașteptat o îmbujoră pe Atena:

– Ar trebui să-ți mulțumesc, dar... Încă mi-e teamă de farse și ironii. N-ar fi mai bine să amînăm pe mîine...

– Noi îți mulțumim chiar acum... În clipa asta, pentru multe, dar mai ales pentru discreție...

– Eu v-am mulțumit de mult, mărturisi emoționată Atena. M-am temut atît de tare de clipa asta... Bine că a trecut cu bine!

– Te-ai înscris la concurs? întrebă Maria.

– M-am înscris... Și voiam să vă spun că se pregătesc niște... niște șmecherii regulamentare...

– Am aflat prin propriile noastre mijloace. Dar simt nevoia să-ți mulțumesc a doua oară.

În clipa aceea începu să bîzîie megafonul. Apoi o voce se grăbi să anunțe că, din cauza timpului nefavorabil, concursul va începe la opt dimineață și se va desfășura pe cele două pîrtii de antrenament. Sala se umplu de rîsete și urlete. Prea era cu ochi și cu sprîncene ultima farsă.

CAPITOLUL III

1

Fusese noapte rea, mai ales pentru băieți. Dan și Ionel, ca niște benzi de magnetofon, povestiseră până la ultimul amănunt convorbirea misterioasă surprinsă în fotoliile cu conducte acustice. Se întrecură amîndoi în fidelitate și se completaseră de minune. Toți rămăseseră impresionați, tulburați, uluiți, și erau gata să se repeadă în comentarii și supoziții interminabile, care i-ar fi ținut treji pînă la ziuă, dacă Victor și Lucia n-ar fi trecut la o contraofensivă atît de fermă, că abia în pat căpătaseră glas primele izbucniri de protest. Numai că la orizontală și în pijama orice act de vitejie devine caricatură. Exact la miezul nopții se stinsese lumina. Liniștea se lăsase ca o lege dar somnul, ca orice lucru personal, nu putea fi impus. La început fusese respins. Mai tîrziu refuzase el să vină. Și astfel, noaptea se transformase în ceva sălcu și nedefinit: trezie, moțăială, veghe, vis, coșmar. Băieții se zvârcoleau în pat ca niște bolovani în friguri: gemeau, icneau, șuierau sau se ridicau în capul oaselor ca să se încredințeze că sint undeva împreună, sub un acoperiș cald. Pînă și Ursu se trezi de cîteva ori împuns și zgîriat de vise rele. Fetele, în schimb, adormiseră foarte repede. Lucia numărînd oi și fluturi, mai ales fluturi neastîmpărați: era metoda ei personală și nemărturisită de a se împotrivi insomniei fugind după fluturi; Maria oscilînd cu gîndurile și senzațiile între cele două forțe: concursul, cu fiorii lui de gheață, și taina coloșilor, cu un roi de ace înroșite. În clipa cînd cele două forțe începuseră lupta pentru a o cuceri, Maria adormise. Lucia încă mai fugea după niște fluturi mari din care picurau tot felul de culori.

La ora șase fix sunase deșteptătorul și zbirniitul lui îndărătnic nu mai stîrnise ca altă dată proteste și amenințări. Iar la șase și jumătate toți cireșarii erau jos, în sufragerie, în jurul unui ceainic uriaș care înălța jerbe de aburi spre tavan.

Cabanierul țopăia pe o circumferință invizibilă, dar foarte precisă, făcea fel de fel de propuneri culinare și fiecare suna ca o pledoarie pentru alimentul suveran: varza, și mai ales zîmbea și lăuda ca un fotograf de bîlci înfățișarea fiecărui cireșar.

– Vai, ce bine vă stă cu nasul așa... îi dădea el tîrcoale lui Tic. Și dumneavoastră, cu părul ăsta negru și cu codițele lângă ureche...

– Și dumneavoastră vă stă foarte bine cu părul rar...il luă Dan în primire. Probabil l-ați aranjat special...

Instinctiv, cabanierul își duse mîna la creștet, exact *acolo* unde nu avea nici un fir de păr.

– Dacă aveți nevoie de un leac pentru... căderea absolută a părului, își continuă Dan ofensiva, pot să vă dau adresa unui frizer din orașul nostru... Un leac garantat...

Cabanierul simțea că începe să fie luat peste picior, dar Ionel nu-l lăsă să se dezmeticească de tot:

– V-au mai sosit clienți în timpul nopții?... Parcă am auzit zgomote... Sau alții s-au dovedit mai vrednici decât noi?

– Ați auzit zgomote?! se miră cabanierul. Și eu am auzit, dar mi s-a părut că vin de la dumneavoastră... Clienți n-au venit, dar de plecat vor pleca...

– Mi-e teamă că o să rămîneți singur... încercă Ionel o nouă manevră. A intervenit ceva în programul nostru...

– Plecați și dumneavoastră? întrebă cabanierul cu o voce în care accentul de tristețe nu era deloc prefăcut. Am crezut că rămîneți pînă la sfîrșitul vacanței... Chiar mă gîndeam să îmbogățesc lista de...

– Mai pleacă și alți clienți? îl întrerupse repede Dan, speriat că vorbele cabanierului vor împrăștia miros de varză.

– Ce pot să vă spun?... Mai bine nu știu... Dar de clienți nu ducem niciodată lipsă. Cel puțin de trei ori pe zi mi se telefonează de jos și mereu aceeași întrebare: mai sînt locuri libere?... Cu dumneavoastră, ca să fiu sincer, îmi plăcea. Și veselie, și liniște... Și apoi vă plăcea și dumneavoastră bucătăria. Alții strîmbă din nas cînd aud de varză...

– Nu, nu! se apără Tic. Eu am nasul așa din naștere...

– Știu, cum să nu știu... Mă obișnuisem și cu glumele dumneavoastră. Unii clienți, în loc să glumească...

Dar cabanierul tăcut brusc, parcă fără motiv. După o clipă auziră și cireșarii zgomotul unor pași care coborau spre sufragerie. Pași grei, bolovănoși.

Cînd ușa sufrageriei se deschise, cabanierul ridică vocea, anume ca să fie auzit de cei care intrau:

– Sigur, sigur, spre seară o să se burzuluiască vremea. Poate chiar mai devreme. Sînt semne de vijelie și ninsoare. Aaaaa! Bună dimineța!

Cei doi coloși, echipați ca pentru plecare, mormăiră un salut nedefinit, fără adresă, și se îndreptară spre masa din fîridă. Cabanierul țopăia în urma lor, iar cireșarii îi priveau pe furiș și cu schimbul, ca să nu atragă atenția. Cel mai înalt ceru ceai, cașcaval, unt și două coniacuri mari, iar cînd cabanierul aduse coniacurile, îi mai comandă și cinci pachete de țigări "Carpați". Celălalt încuviința mereu din cap, iar din cînd în cînd își umfla pieptul și râsufla apoi zgomotos, șuierător, parcă făcea exerciții de respirație.

– E timpul! anunță Ursu. Nu-i nici o pagubă dacă ajungem sus cu zece minute mai devreme. Dimpotrivă...

– Să n-ajungem cu două, trei ore mai devreme, spuse Dan. Sau chiar cu vreo șase... dacă se ține concursul după masă...

Tic se mulțumi doar să-l strîmbe. Avea alte preocupări. Îl urmărea pe Ursu, care tocmai deschidea ușa spre scara interioară și-i raporta înălțimea și lățimea la anumite puncte de reper, luată atunci cînd pătrunseseră coloșii în sufragerie. Rezultatul calculelor sale tainice îl făcu să clipească uimit din ochi. Cînd Ursu se întoarse și porniră toți spre ieșire, Tic se lipi de el pentru a-i spune în șoaptă:

– Zău, Ursule, pe cuvîntul meu că ești aproape cît ei de înalt. Nici două degete diferență, două degete de-ale mele. Oare de ce par atît de uriași?

În loc să-i răspundă, Ursu îl împinse afară și întunericul nesigur i se păru ciudat de cald și de prietenos.

Cabanierul privea de la fereastra sufrageriei îndepărtarea șirului indian și parcă un zîmbet începea să se deschidă pe fața lui, fără să-și dea seama, fără să și-l comande. Dar un șuierat sec și fără ecou îl făcu să tresară și cînd întoarse capul spre fîridă văzu aceeași mișcare autoritară și indiferentă care chema și înspăimînta în același timp.

– Ce e cu tinerii ăștia? întrebă Liviu Iordan.

– În vacanță, la concursul de schi... răspunse cabanierul. Ori ei, ori alții, același lucru.

– Nu ți s-au părut cam curioși, cam inoportuni?... Cine se face că nu te vede, înseamnă că te privește pe furiș, și cine te privește pe furiș, vrea sau știe ceva... sau vrea să știe ceva...

Cabanierul ridică neputincios din umeri:

– Eu nu-s obișnuit cu calcule din astea. Eu cred că-s niște tineri... și tinerii, dacă te-ai lua după gesturile și vorbele lor, pot să te incurce mai rău decât artiștii.

Liviu Iordan se încruntă un moment. Părea în cumpănă, sau era nemulțumit de ceva. Dar nu uită să facă un semn spre Ion Petric, un semn care aducea cu cale liberă. Luciosul parcă atîta aștepta. Îl măsură pe cabanier ca un tăietor de lemne care-și potrivește butucul:

– Parcă unul din ei era beteag... Ceva la picior. Mi se pare un buboi. Cum de nu mai șchioapătă?

– Cine să șchiopăteze? holbă ochii cabanierul. Beteag? Cînd asta?... Aa!... Îmi cam închipui cu ce s-a întîmplat... Se țin mereu de glume și de pariuri și pesemne c-au vrut să-și bată joc de cineva...

– De ce tocmai cu buboiul? întrebă Liviu Iordan.

Veselia cabanierului era prea sinceră:

– Au încercat și cu dumneavoastră să facă glume? rîse el. Pe mine mă prind întotdeauna cu cite ceva. Și adineauri m-au atins cu o aluzie la chelie. Sînt grozavi de isteți. Și dacă ai norocul să-i auzi cum se înțepă între ei, zău că-ți vine să-i ții pe gratis... Strașnici băieți!

– Mie nu-mi plac deloc coincidențele, spuse Liviu Iordan, întotdeauna le suspectez și le controlez, în special. Dar nu cu dumneata vorbesc...

Cabanierul încercă să se retragă. Simțea în aer niște valuri vagi de amenințare. Ion Petric îl opri însă cu un șuierat rău, care-l lovi ca o iușcă peste ceafă. Dar tot Iordan îi vorbi:

– Îți mai amintești unde-ai găsit portofelul? Dar vreau un răspuns sigur, nu bilbieli.

Ca să fie foarte clar!

– V-am spus și aseară... Sub tejghea, într-o ladă cu sticle de bere... Între sticlele goale...

– Noi n-am băut bere! îl amenință Iordan cu degetul. Nici n-am umblat sub tejghea, nici în ladă, nici printre sticle. Cum a ajuns portofelul acolo?

Întrebarea era ascuțită, sfredelitoare. Fruntea cabanierului se umplea cu broboane de sudoare, iar mâinile parcă aveau nevoie de un sprijin:

– Dacă vă lipsește ceva... Bani sau altceva... Nu știu... Nu știu ce să vă spun?... N-am nici o vină...

Petric se ridică în picioare, lent, ca într-un film cu încetinitorul, își lipi mâinile de solduri, apoi se întoarse spre cabanier. Șuieratul scurt și neașteptat îl lovi pe cabanier ca un proiectil. Iar din partea cealaltă se auzi vocea lui Iordan:

– Cum a ajuns portofelul sub tejghea?

Cabanierul se apără instinctiv, cu mâinile, și făcu un pas înapoi. Dirdiia din toate încheieturile:

– Vă jur că n-am luat nimic... Vă jur că nici nu l-am deschis... Vă jur că nici n-am citit hîrțiile care se vedeau prin geamurile alea de cauciuc...

– Unde l-ai găsit, domnule? întrebă Liviu Iordan cu un ton mai potolit în voce.

– L-am găsit aici... în firidă... chiar sub masa la care stați acum... Vă jur!... L-am pus într-un șervet... Și când au sărit clienții pe mine... Știți? Au venit niște bețivi din oraș... Când au sărit pe mine, m-am gândit să-l pun la loc sigur, în sertar... Și nu mai știu ce s-a întâmplat... Probabil că am încurcat șervetele. L-am încuiat pe cel în care era lista de mîncăruri... Iar portofelul? Probabil că l-am scăpat în ladă. Vă jur!

– Și nu puteai să spui asta de la început? îl apostrofă, cu un început de înțelegere, Iordan. De ce atîtea ocolișuri? N-ai simțit că nu-ți merge cu noi?... Dacă vrei, pot să-ți spun și de ce l-ai pus în șervet și nu în buzunar. Fiindcă te-a năpădit sudoarea când l-ai găsit și fiindcă te-ai pomenit cu șervetul într-o mînă și cu portofelul în alta, când au năvălit clienții... Dar dacă am lăsat dinadins portofelul aici, ca să te încercăm?

– Dacă-i așa, nu. mai am nici o teamă! răspunse cu însuflețire cabanierul. Nu se poate să nu fi pus dumneavoastră un semn după care să vedeți dacă a umblat cineva în portofel...

Ion Petric se așeză înapoi pe scaun, sub privirile parcă recunoscătoare ale cabanierului. Dar verdictul pe care acesta îl aștepta veni tot de la Liviu Iordan:

– Asta a fost salvarea dumitale... și norocul dumitale: că l-ai găsit și că ți-ai frînat curiozitatea... Din păcate, coincidența rămîne, dar nu vād ce amestec ai dumneata...

– Absolut nici unul! se grăbi cabanierul. Nici nu știu despre ce este vorba... Eu pot să mă dau la o parte...

Arătătorul lui Petric nu era însă de acord cu retragerea cabanierului. Privirile acestuia urmăreau cu spaimă mișcările de negație pe care arătătorul colosului le făcea întruna.

– Mai încet... părea că-l sfătuiește Petric... O să-ți spunem noi cînd trebuie să te dai la o parte...

– Dacă n-ar fi coincidența asta! se revoltă încă o dată Liviu Iordan, apoi se uită fix în ochii cabanierului: A întrebat cineva de noi? Oricine-ar fi fost: bătrîn, copil, militar... Oricum s-ar fi interesat: pe față, pe furiș, oficial... E clară întrebarea?

– E foarte clară!... Dar nu s-a interesat absolut nimeni. Nici măcar registrul nu mi l-a cerut nimeni... dar tot nu v-ar fi găsit în el. Încă nu...

– Și nici nu trebuie să ne găsească! sună tăios glasul lui Iordan. Asta e una!... A doua: Iar dumneata trebuie să uiți! Absolut totul. Și vizita noastră aici și, mai ales, ceea ce am discutat. Vreau să fie totul clar! înțelegi!... Peste tot ce s-a întâmplat trebuie pus *cruce*, înțelegi? Ori pui dumneata singur *cruce*... *ori punem noi*. Asta-i tot!

– Pun eu... răspunse cabanierul, făcîndu-și *cruce*.

2

Sus, pe platoul de lansare, jalea lumii strălucea nevinovată, sub cel mai frumos soare și pe cea mai frumoasă zăpadă care așteptaseră vreodată un concurs de schi. Era aproape opt, dar nici jumătate din concurenții înscriși nu apăruseră pe platou. Ceea ce însemna că mai mult de jumătate plecase, dis-de-dimineată, spre oraș sau spre alte atracții. De-aici venea toată jalea. Buletinele și alarmele meteorologice erau nemiloase: vremea se va schimba brusc, temperatura va coborî vertiginos, vor izbucni vijelii și viscole de durată. Abia peste vreo două săptămîni se prevedea îmbunătățirea vremii. Concursul, nu putea fi amînat!

Instructorii și antrenorii erau în derută, se agitau întruna și blestemau de mama focului necunoscutul sau necunoscuta care inaugurasă "zodia farselor".

– Noi n-avem nici o vină, spuse unul dintre oficiali. Am anunțat, ne-am făcut datoria. La urma urmei, concursul nu e obligatoriu. Se înscrie cine vrea și participă cine vrea.

– Știu, știu... răspunse altul, care părea și mai oficial. Dar mi-e teamă că se vor pierde cine știe ce talente...

– Să nu se piardă mai multe dacă nu-l ținem... sună ca un avertisment vocea primului. Începătorii sînt începători... iar avansații, după cît i-am observat, se vor mărgini la același vechi duel: azurii sau galbenii?

– Și dacă nici ăștia n-au venit? se sperie șeful oficialilor. Ratăm tot concursul...

– N-au venit... intră un instructor în vorbă. Dar vin chiar acum... Și e opt fără zece...

Primul oficial părea înconjurat de un nimb, atîta strălucire apăru deodată pe fața lui.

– Gata! hotărî el. La opt fix începem concursul!... Pe cuvîntul meu că mi se făcuse frică. Credeam că au căzut și ei victimă farsei... Pssst!... Ce spectacol ne așteaptă! Ca la

Cortina, între austrieci și francezi... Bravo!

Veselia primului îi molipsi și pe ceilalți oficiali și se transformă iute în zel și mișcare. În mai puțin de douăzeci de minute, tabelele concurenților, în ordinea lansării, erau în mîinile cronometrilor. La opt și zece, steagul arbitrului dădu primul semnal de lansare: un albastru oarecare. Își începu coborîrea ca un bolid, înghețînd de spaimă și pe albaștri și pe azuri, dar nu reuși să și-o încetinească la primele porți, sau poate că nu le mai văzu, așa că trecu de-a dreptul, reîntîlnindu-se cu pîrtia abia după cîteva rostogoliri, de altfel destul de reușite, după cum le categorisi imediat unul din cei mai vioi spectatori: Dan.

Coborîrile se succedau cu regularitate, din minut în minut, timpii realizați de fiecare concurent erau controlați cu cea mai mare strășnicie și apoi înscrîși în tabele, dar și sus, pe platoul de lansare, și de-a lungul pîrtiei se mai întîmplau mici răzmerițe sau, dimpotrivă, mici aranjamente, care, altădată, poate că ar fi rămas uitate și necunoscute...

Încă înainte de începerea concursului, Atena îl auzise pe Alexandru felicitîndu-și, cam în șoaptă, echipa:

— Ați fost la înălțime aseară! Bravo!... Ați văzut că s-a întîmplat cum am spus eu? S-a prins grozav, nu?

— Aproape... îndrăznise secundul lui. Ția au venit în păr, mortăciunile... Tu ziceai c-or să coboare în oraș...

— Cu-atît mai bine! se infuriase șeful azurilor. O să-i batem de-o să-i stîlcim...

— Oare necunoscuții s-au prins? se auzise vocea timidă a unei fete.

— Nu s-au prins! răspunsese Atena în locul lui Alexandru. Și sinteți niște mișei și niște nemernici! Nu vreau să mai am de-a face cu voi. Asta-i!

Abia atunci descoperise Alexandru că Atena era îmbrăcată în costum albastru! Era gata să se repeadă la ea... dar o amintire de jar îi zvîcni în obraz și-l țintui locului.

— Tu ce cauți aici, printre noi? se mulțumise el să întrebe. Du-te la ălalți, sau unde vrei, sau unde-ți place!

— Te-ai trezit cam tîrziu... îi făcuse ea o reverență zeflemitoare, pentru a i se vedea și mai bine uniforma albastră.

Și în grupul galbenilor se petrecea o scenă asemănătoare. "Mortăciunile" clipeau vesele din ochi și se lăudau pentru marea lor ispravă: alungarea concurenților.

— Noi i-am lichidat! se bătea Costin în piept. De la noi a plecat zvonul că grăbirea concursului e o farsă!

— Doamne, dar cretini mai sinteți! le răspunsese Tiberiu. Știți de cine ați scăpat. De cei care au venit aici pentru distracții, nu pentru concurs. Schiorii urcau oricum la antrenament, ca în fiecare dimineață. În loc să ieșiți pe locul doi din cincizeci de concurenți... o să ieșiți pe locul trei din douăzeci de concurenți...

— Cine, mă rog, o să iasă pe locul întîi? se zbirlise Costin. Alexandru?

— Nu Alexandru, îl liniștise Tiberiu. *Eu!* Și eu, dacă vă uitați mai bine la mine, adică la costumul meu, nu mai vreau să am de-a face cu voi. Asta-i!

Așteptîndu-se la un asemenea deznodămînt, Costin nu schițase nici un gest de protest. Altciva îl riciia:

— Și pe locul doi cine o să iasă, mă rog? Care din ei?

— Altcineva! Cel pe care nu-l cunoașteți... nici voi și nici ălalți. Ba mi-e teamă să nu mă ia și pe mine...

— Numărul șase! răsună vocea starterului, amplificată de o pîlnie uriașă. Numărul șase la start!

— Aoleu! își aminti Tiberiu. Eu sînt numărul șase!

Galbenii, azurii, oficialii, racoleurii, instructorii și concurenții de toate zilele urmărîră cu sufletul la gură coborîrea vertiginoasă, de nălucă, a schiorului cu numărul șase.

— Mi-e teamă că s-a dus locul întîi... îi spuse Costin noului secund, un băiat mărunțel, cu aer de mare șmecher. Măcar de n-aș pierde locul doi... Ai văzut cum a trecut prin poarta aia blestemată?... Acolo-i moartea...

— Acolo va fi! îi răspunse secundul.

Apoi convorbirea dintre șef și secund continuă cîteva clipe în șoaptă. De fapt era un monolog. Secundul șoptea, iar șeful aproba, clătînd capul.

— Perfect! se învioră Costin la sfîrșit. Bravo! Cu nătărăul ăla de Tiberiu nu m-aș fi înteles.

— Să știi că numai o dată merge... îl avertiză secundul. Dacă nu-mi faci semnul cînd trebuie și la cine trebuie, s-a zis!

Secundul se grăbi să coboare pe o pîrtie lăturalnică, iar Costin se apropie de locul startului, mulțumînd cerului și pămîntului că s-a înscris printre ultimii pe tabelul de lansare. Se postă lîngă starter pentru a urmări zvîcnetul fiecărui concurent. Numărul 12 era Alexandru. Zbură ca din săgeată, dar Costin nu făcu nici un semn nîmănu. Știa că pîrtia A era pîrtia care-l enerva cel mai mult pe Alexandru, pîrtia pe care fusese totdeauna învins. Numărul 13 i se păru un începător cu ifose, numărul 14 un curajos fără tehnică, numărul 15 un oarecare, conștient că este un oarecare. Numărul 16... Încă înainte de a cădea drapelul de start, Costin simți că e un concurent de rasă. După felul cum se oprise la linia de start, după încordarea brațelor, după mlădierea corpului. Iar cînd porni... parcă ar fi zburat din arbaletă... Costin ridică imediat ambele brațe. Parcă se pregătea pentru start.

Cireșarii neconcurenți, adică Ursu, Lucia, Tic, Dan și Ionel, înșirați undeva lîngă linia de sosire, urmăreau cu sufletul la gură coborîrea lui Victor.

– Până acum i-a întrecut pe toți! șopti Ionel care își controla întruna cronometrul.
– Acum e-acum! își strînse Ursu pumnii. Vine cotitura aia sălbatică și cele două porți blestemate.

Victor coti superb, ridicînd o trombă uriașă de zăpadă, dar cînd ajunsese la prima dintre cele două porți blestemate își pierdu brusc echilibrul și se prăbuși pe o coastă... Ba nul! În ultima clipă, ca un acrobat pe sîrmă, își reveni în poziție verticală, cobori mai departe, însă clătîindu-se, ca un om beat, și tocmai cînd toți credeau că va pierde cea de a doua poartă, se răsuci și trecu prin ea, pe la extremă, atingînd stîlpul cu unul dintre bețe.

Ionel își mușcă buzele după ce-și privi cronometrul, iar Tic se uita la Ursu cerșînd parcă o explicație.

– L-a lovit cineva! îi șopti vlăjganul. L-a lovit cu un bulgăre de zăpadă, imediat după cotitură...

– Imposibil! încremeni puștiul. La viteza asta?! Nici eu n-aș fi fost în stare să-l ochesc.

– Ssssst! își trădă Ionel neliniștea și speranța.

Într-adevăr, Victor izbutise, printr-un efort miraculos, să-și sporească viteza pe ultima parte a cursei. Se apropia ca o furtună de linia de sosire. Ionel apăsă butonul cronometrului, dar nu avu curajul să se uite pe cadran.

– Uită-te tu, Lucia, se rugă el. E după sau înainte de șaptezeci și patru?

– Oh! nu se putu stăpîni Lucia. E după...

Ionel îi smulse cronometrul și privi cîteva clipe parcă fără să vadă ceva. Acul se oprise între liniile care reprezentau cifrele paisprezece și cincisprezece, exact la mijloc. Toți ceilalți cireșari așteptau sentința lui Ionel.

– A pierdut! șopti el. Numărul șase abia a depășit linia. Iar numărul 12 e mai aproape de cincisprezece decît de paisprezece. Cîteva sutimi de secundă...

Victor se feri de felicitări și de larmă. Își înfipse schiurile în zăpadă și se grăbi să se piardă în noianul de uniforme albastre. După cîteva secunde se apropie, neobservat și necunoscut, de ceilalți cireșari.

– Nu știu ce mi s-a întîmplat... spuse el; încă palid și tulburat. Nu pot să-mi închipui. Parcă mi-a plesnit capul. Am crezut că m-am prins cu fruntea de un cîrlig de fier. Dacă nu m-ar fi trăsînit ideea asta idioată, cred c-aș fi evitat dezechilibrul. Noroc că nu mi-am dus mîna la cap...

– Asta te-a salvat! încuviință Ursu. Dacă după mișcarea de uimire și de apărare ar fi urmat alta, de control, n-ar mai fi rămas nimic din echilibrul tău...

– Foarte ciudat!... reflectă Lucia. Mișcarea a ascultat de trup, nu de cap. De obicei, în asemenea momente reacția e spontană și se subordonează unei singure posibilități... Ori duci mîna la cap... ori o întorci în aer pentru a-ți reface echilibrul.

– Nu crezi că te-a lovit cineva? întrebă Ursu. Eu parcă am văzut ceva ca o flacăra de zăpadă ridicîndu-se din capul tău. Să mi se fi părut?

Dan cercetă cu degetele fruntea lui Victor. Rădăcina părului, lingă frunte, era umedă. Dar nu erau numai urmele umede ale zăpezii. Erau și urme de sînge. Lucia se îngălbeni cînd văzu petele roșii de pe vîrfurile degetelor lui Dan. Dar după ce privi cu atenție rana, se liniști:

– O julitură... foarte, foarte superficială. Fir-ar să fie! Din cauza ei...

Oare cît de emoționată și de întristată era fata dacă nu-și mai putea controla cuvintele! Tic, în schimb, își lovea întruna pumnii, și toată ființa lui ducea un dialog cumplit, între *da și nu*, sau pentru *da și nu*. N-avea curajul să ceară părerea celorlalți, pînă ce Victor, îngrijorat, îl întrebă ce i s-a întîmplat.

– Nu știu... răspunse Tic. Adică, nu pot să cred. Eu n-aș fi fost în stare să te lovesc. La viteza asta, trebuie să fii nemaipomenit ca să țintești drept în cap...

Victor nu-și putu stăpîni zîmbetul:

– Exagerezi, Ticușor. Nu zic că nu trebuie să fii un fel de campion, dar dacă te împinge ceva: o dorință, o necesitate, ceva foarte cotropitor, nimerești de la prima lovitură... și în mod sigur de la a doua!... Știi tu! Acolo sînt niște curbe aparte, ca un fel de opt, și dacă se ascunde cineva în centru, că sînt destui bolovani, are răgaz pentru două, trei trageri... De unde știu eu că nu m-a țintit a doua oară, poate chiar a treia oară?...

– Eu cred că te-a lovit a treia oară... spuse Tic cu o voce care dovedea că-i venise inima la loc și că se liniștise. Oare cine-o fi?

Era tocmai ceea ce urmărise Victor, care după atîtea necazuri nu voia să-i facă inimă rea și neîntrecutului campion la ochitul cu mîna sau cu praștia.

– Lasă, Ticușor, că ne răzbunăm cu Maria. Ea o să ne salveze onoarea... Adică, în ea e toată speranța noastră...

– Aiurea... făcu Tic un gest de neîncredere și de indiferență... Nesuferita aia... Nici nu mă interesează. Brrrr! S-a înscris ultima și ultima o să iasă... Idioata!

– Cred că ultimul e cel mai avantajat, Ticușor, încercă Ursu să-l îmbuneze. Îi vede pe toți coborînd și simte... cum să-ți spun eu? simte cu sîngele, cu... un fel de fluid dacă poate și cum poate să-i întrecă...

– Aiurea! deveni bănuitor puștiul. Zici tu așa... De fapt, nici nu-mi pasă că s-a înscris ultima. Trebuia să se uite pe tabel ca să vadă că sînt numai treisprezece concurenți. Nu s-a uitat, treaba ei! Nu-mi pasă deloc... Na!

– Ssssst! se auzi iarăși protestul lui Ionel. Mi se pare că numărul ăsta, nouăsprezece, vrea să-i facă praf pe toți...

Numărul nouăsprezece era Costin. Cobora nebunește și trecea printre porți cu o ălcărie uluitoare. Cînd ajunsese la curba blestată, Ionel își privi cronometrul:

– Formidabil! Exact același timp ca Victor! Mi se pare că-l va întrece și pe șase...

Cele două porți rele îl obligară să-și micșoreze viteza. Dar imediat ce scăpă de primejdie zvicni iarăși ca o săgeată. Mai avea o poartă de trecut și o străbătu prin mijloc, cu o iuțeală amețitoare. Zbura. Și nimeni nu înțelese de ce unul din schiuri îi sare din picior, și după o clipă și celălalt. Fostul schior se prefăcu într-un covrig, din fericire, care nu-și opri rostogolirea decât la cinci metri la linia de sosire. Printre cei care-i săriră în ajutor era și eternul său rival, Alexandru, care, numai cu un minut mai înainte, fusese pe cale să-și gătuie secundul pentru că nu meșterise cum trebuie schiurile lui Costin. Îl ajută să se ridice din zăpadă și să-și tîrască trupul într-un loc ferit.

— Păcat! spuse Alexandru. Dacă nu ți-ar fi sărit schiurile, ai fi ieșit pe locul trei... Hai să ne împăcăm! Sintem doi învinși glorioși și cinstiți...

— Cine a câștigat? se interesă Costin. Tiberiu?

— El! Și pe locul doi un necunoscut. Nici nu și-a arătat nasul. Un anume Victor și nu mai știu cum...

— Va să zică Tiberiu... clocoti Costin. Ne-a scăpat, mizerabilul! Vrei s-o lași și pe ea să ne scape.

— Am avut eu grijă... Îl potoli Alexandru. Și acum dă-mi brațul și hai să ne plimbăm ca doi adversari care se respectă. Ar fi bine să-i dăm tîrcoale ăluia cu țugui pe șapcă, de lângă oficiali. Mi-a șoptit cineva că e de la un ziar...

Dar individul cu țugui pe șapcă nici nu-i luă în seamă. Îl căuta ca un copoi neantrenat pe concurentul cu numărul șaisprezece. Negăsindu-l nicăieri, se întoarse lângă oficiali. Exact în momentul cînd se dădea startul primei concurente.

Cireșarii își reluaseră locurile vechi din preajma liniei de sosire. Erau numai cinci acolo, pentru că al șaselea, Tic, se îndeletnicea cu alte preocupări: privea peisajul, bineînțeles în partea opusă pîrtiei, fredona sau fluiera melodii fără noimă, sau pur și simplu își privea vîrfurile bocancilor.

Ursu se apropie de el și-i făcu un semn discret:

— Hai, Ticușor... Chiar dacă te-ai supărat pe ea... Știi, într-un moment ca ăsta trebuie să uiți, sau măcar să amîni supărarea. Toată speranța noastră...

— Aiurea! se încăpățîină cîrnul. Trebuia să mă înscriu eu la începători și atunci ați fi văzut voi... Nu-mi pasă, gata! Stai! Stai că vreau să te rog ceva... Te rog să nu te superi pe mine... Mi s-a întîmplat ceva... O să-ți spun eu...

Ursu cam bănuia ce i se întîmplase și se despărți de el înduioșat. Tic trată cu aceeași indiferență concursul pînă ce auzi cum se înalță și crește un murmur general de admirație. Putea să se uite, pentru că nu cobora nesuferita de soră-sa. Înregistrase fără greș anuțul starterului: concurenta cu numărul nouă. O recunoscuse imediat, adică o simți, pentru că nu vedea decât un punct albastru alunecînd pe zăpadă, ca o rîndunică pe un cer de lapte. Nu putea fi decât Atena, iscoada, adică fosta iscoadă, prietena celui care îl întrecuse pe Victor, și care voia să se lipească de cealaltă nesuferită, de soră-sa. Tic nu-și mai putea opri tremurul care-i încerca încheieturile. Atena se apropia de linia de sosire. Ca un fulger albastru. Dar parcă voia să se oprească la cîțiva metri de linie. Pentru că își încetini mersul brusc, brutal, dînd senzația opririi. Își înfipse însă imediat brațele în zăpadă pentru a-și lua un ultim avînt. Și numai după ce trecu linia îi fugiră schiurile din picioare. Întîi dreptul, apoi stîngul.

Undeva, printre spectatori, se auzi o exclamație ca un țipăt, apoi chiar un țipăt, și bufnituri, și gemete; doi tineri se zvîrcoleau în zăpadă. Un galben și un azur. Și nu se slăbiră din încheștare decât în momentul cînd văzură deasupra lor un cap oarecare și pe cap o șapcă verzuie cu țugui.

Ursu trase cu coada ochiului spre Tic. Se anunțase numărul treisprezece. Dan chiar voia să se repeadă spre cireșarul dizident, dar Victor, la fel de atent ca Ursu, îl opri. Parcă simțind că se petrece ceva în spatele lui, Tic întoarse capul și se strîmbă spre locul unde se aflau prietenii lui. Nimeni însă nu-i văzu grimasa de dispreț. Toți ochii urmăreau fantastica alunecare albastră. Se uită și Tic, cu mutra unuia care strivește o lămîie în gură, cu mutra cu care își acompania de obicei brrrr-ul să celebru. O clipă, cel mult două, după care cel mai curios băiat din lume reveni la atitudinea dinainte, de superioară nepăsare... pînă ce auzi un murmur surd, apoi o exclamație generală de surpriză, apoi țipătul uluit al lui Ionel:

— Prima! Optzeci și patru!

În clipa aceea, toate legăturile puștiului se făcură pulbere. Cu o iuțeală pe care nici n-o visase Maria, în coborîrea ei de campioană, alergă spre locul unde soră-sa, în genunchi, răsufînd ca după un plonjon disperat în apă, aștepta pe cineva care să-i spună pe ce planetă a ajuns. Ce s-a întîmplat atunci nimeni nu poate ști. Nici chiar Tic. S-a împiedicat? S-a prefăcut numai? L-a împins vreun dușman? L-a împins vreun prieten?... Fapt e că s-a pomenit în brațele nesuferitei, tremurînd ca un neghiob. Dar și ea tremura...

Ursu l-a luat repede deoparte nu atît pentru a le da celorlalți puțința s-o sugruma pe noua campioană, cît mai ales pentru a-l scoate dintr-o încurcătură nevinovată și pentru a-i spune așa, într-o doară:

— Ia zi, Ticușorule, fiindcă sintem între noi! N-ar fi fost mai ușor pentru tine să fii în locul Mariei?

Iar Tic spuse dintr-o dată tot adevărul:

— Aiurea! Ea ar fi suferit și mai mult...

Oare ce s-ar fi întîmplat dacă o fată oarecare, subțirică și pistruiată, nu s-ar fi dus la Atena ca s-o întrebe, plină de uimire și mînie:

– Nu înțeleg de ce te bucuri?... Ai căpiat?... Nu-ți dai seama că ai luat bătaie?...
Smintito!

Era prea mult! Atena se năpusti asupra ei ca un uliu:

– Tu ești smintită!... Știi cine a câștigat concursul? Maria!... Maria cireșarilor!

– Și dacă Victor n-ar fi fost atacat mișelește...

Era vocea lui Tiberiu, care se stinse prea târziu. Și pistruiata simți din jena și spaima care începea să-i cuprindă pe cei doi apărători că i se oferise, întâmplător, prilejul de a ieși din anonim. Dar mai întâi trebuia să scape cu viață. Și o luă la goană înainte ca Tiberiu să se trezească și să strige spre Atena:

– S-o prindem și s-o închidem undeva...

Era prea târziu, din păcate. Pistruiata se strecura ca o zvîrlugă printre siluetele albastre.

– Mai bine să-i anunțăm pe cireșari! Fuga!...

Alarma se dădu prin Tic, pe care cei doi îl întâlneau la jumătatea drumului. Puștiul deveni într-o clipă detectivul fără nas. Maria și Victor primiră semnalul chiar în momentul când numele lor începeau să fie strigate. Maria se repezi să-și potrivească schiurile, dar Victor o opri:

– Fără schiuri... Adică mai bine cu schiurile pe umeri, și nu spre cabană, ci spre platoul de lansare.

Se infofoliră la iuțeală și porniră, cu schiurile pe umeri, spre platoul de lansare. Când începu vânătoarea de cireșari, cei doi campioni se odihneau undeva, pe niște bolovani, în apropierea porților blestemate. De acolo pornea o pirtie secundară spre hotel. Făcură un semn de rămas bun, apoi se lăsară duși de alunecășul pirtiei.

Jos, vânătoarea era în toi. Strigăte, proteste, mărturii. Primul scăpă Tic. Se fofila ca un diavol și ajunse dincolo, printre începători, printre cei de seama lui. Și ca să se știe sigur scăpat, izbuti să ațîțe curiozitatea unor prichindei, și astfel, vreo douăzeci de începători trecură rîpa în partea cealaltă, în căutarea unui Tic îmbrăcat în trening vișiniu și cu căciula albă cu dungi roșii. Și îl căutau cu atîta frenezie, că în câteva minute hoarde întregi se năpustiră asupra lor pentru a le controla părul, urechile și mai ales nasul. Și fiindcă nasul nici unuia nu semăna cu al lui Tic, vînătorii se mîniau și începeau să-l frece cu zăpadă. Cam la fel se întîmpla și cu părul lor, și cu urechile, mai ales cu urechile, deși nicăieri nu s-a spus că urechile lui Tic s-ar fi deosebit de ale altor băieți de seama lui.

Ceilalți patru cireșari se transformaseră și ei în vînători, dar înțeleseră repede că nu vor putea rămîne multe vreme nedescoperiți. Ideea salvării veni de la Dan, după un raționament foarte simplu:

– Toți patru nu putem scăpa. Dar e de ajuns să se sacrifice unul singur ca să scape ceilalți trei. Cineva strigă: "eu sînt cutare!" Adică își strigă numele... Toată adunătura se va îmbulzi în jurul lui. Parlamentări, controverse, dubii, suspiciuni, tot felul de chestii, pînă ce se îndepărtează cei trei... Și pe urmă știe el cum să se descurce, dacă e un adevărat cireșar...

– Bravo! se entuziasmă Lucia, uimindu-i pe toți. Cred că numai așa putem scăpa...

Bravo! Și sînt convinsă că o să găsești și o idee cu care să ieși din încurcătură...

– Poftim?! se rățoi Dan. Adică, după ce vă scap de la moarte, voi mă condamnați la moarte!

– Un moment! interveni Ionel. Ideea ta e grozavă, dar are o mică lacună. De ce să te chinuiești tu să strigi: "Eu sînt Dan!" cînd pot să fac lucrul ăsta chiar eu?

– Poftim?! simți Dan primejdia.

Dar Ionel își transformase mîinile în pîlnie:

– Hei! strigă el cu toate puterile. Lume! Veniți aici! L-am găsit pe Dan! Aici! Aici! Țasta e Dan! Cireșarul!

– Dacă mai scap cu viață, îi șopti Dan printre dinți, o să mă răzbun ca și cum aș fi fost ucis. Crunt!

– Urcă iute pe bolovanul ăla! îl sfătui Ursu înainte de a părăsi, îngheboșat, zona primejdioasă.

Era singura, dar absolut singura salvare în fața talazului zgomotos care înainta. Dan se cățără la iuțeală pe bolovan și în momentul cînd îi atinse creștetul, talazul se desfăcu ca un evantai la poalele stîncii. Părea că un geniu regizase o scenă de mare efect. Se topise, într-o clipă, și avalanșa tunătoare și distrugătoare a mulțimii, și spaima galbenă a cireșarului." Pentru că... de la tribună, un orator urma să se adreseze mulțimii. Dan se descoperi subit în postură de orator, iar avalanșa într-o adunare spontană care așteaptă un discurs.

– Chiar eu sînt... începu Dan, uitîndu-se cu jind și pe furiș după trei siluete albastre care fugeau grăbite, deși nimeni nu le vedea și nu le urmărea. Cred că mă recunoașteți, nu? Sînt Dan. Ca să vă convingeți definitiv, vă voi spune de ce sînt aici. În misiune de sacrificiu: trebuie să vă țin de vorbă pînă ce se îndepărtează ceilalți...

– Ha! Ha!... rîse cineva din mulțime, probabil un incredul.

– Un moment! îi făcu semn cu mîna cireșarul. Mai întii ascultă versurile astea:

*Nu știu dacă voi spune cu adevărat un vers,
Dar știu că din clipa asta ceilalți nu mai pot fi ajunși...*

– așa că vă puteți uita încolo, spre hotel, așa! Îi vedeți pe cei trei? Să vă spun cine sînt? Numai dacă vreți, bineînțeles...

– Individul vrea să câștige timp! descoperi cineva.

– Exact! recunosc Dan. V-am spus că sînt în misiune de sacrificiu. Trebuie să vă vin de vorbă pînă ce toți ceilalți cireșari vor fi în siguranță. *Trebuia*, la imperfect, pentru că misiunea mea s-a terminat. Cei după care v-ați uitat sînt: Lucia, Ursu și Ionel. Nu-i mai puteți ajunge nici cu avionul, nici măcar cu campionul vostru, Tiberiu, care poate să confirme că eu sînt Dan.

– Pe cuvîntul meu! ieși Tiberiu în fața mulțimii. Și Atena poate să vă spună că e adevărat.

– Și ceilalți trei? strigă o fată din mulțime. Ceilalți trei unde sînt? Nu-s printre noi? Victor, Maria și Tic. Unde-s?

Dan ceru liniște, fluturîndu-și brațele de cîteva ori:

– Ceilalți au șters-o mai de mult. Victor și Maria s-au prefăcut în doi schiori care urcă pîrtia... Voi i-ați urmărit numai pe cei care coborau spre hotel... Iar Tic?... Pe cîntea mea dacă știu ce s-a întîmplat cu el. Dar e singurul de care nu mi-e teamă. Am impresia că toți puștii aștia pe care i-ați căutat la nas cu fost aduși sau trimiși de el ca să vă încurce...

Puștii trecuseră însă rîpa înapoi, în căutarea celui de la care li se trăgeau toate necazurile. Erau puși pe răzbunare amarnică. Cineva îl zărise pe Tic și hoarda înfuriată și cu nasuri roșii făcuse un cerc de fier în jurul lui.

Dan n-avea de unde să știe toate acestea. El își continua pledoaria, era în vervă, dar în ce vervă! și nu mai avea nici o îndoială asupra influenței pe care o proiecta în mulțime discursul său improvizat. "Pot să fac ce vreau cu aștia..." se bucură el în gînd. "Pot să-i transform în saltimbanci, în bigoți, în chelneri, în olteni, în..." Numai în gardieni nu se gîndise că poate să-i transforme... Unul singur, un băiat măruntel, cu aer de mare șmecher, țipă cu un glas care-l asurzea...

– Să-l luăm ostatic pînă se prezintă ceilalți ca să-l elibereze! Prizonier!

În mai puțin de un minut se petrecu cea mai teribilă schimbare la față pe care o văzuse pînă atunci cireșarul. Cei peste o sută de ascultători veseli și simpatici se transformară într-o ceată de cerberi neîndurători.

– Aici rămii! strigau vocile. Pînă la miezul nopții. Și dacă nu vine nimeni să te ia, te ducem noi, pe sus, pînă în oraș.

– Grozav, își frecă Dan miinile. Tot n-am văzut orașul. Poate faceți rost și de o litieră...

– O să vedem noi... răspuseră cîteva voci.

Mulțimea se calmase, devenise aproape nepăsătoare, și tocmai atitudinea aceasta îl neliniștea pe Dan. Începea să se simtă ostatic. Tinerii nici nu se mai uitau la el, păreau că nici nu vorbesc despre el sau despre cireșari, născoceau glume, făceau comentarii despre concurs, unii scoteau ostentativ sandvișuri din buzunare, alții citeau ziarele sau completau scrisori și ilustrate. Numai el rămăsese ca un cocostîrc uitat pe bolovanul asediat.

Din fericire, se formase între timp o ceată de haiducei: "Buboiul Negrubob", sub conducerea "Prințului", care, printre alte datorii sfînte, o avea și pe aceea de a elibera prizonierii nevinovați. Ca niște cîrțițe albastre circulau iscoadele dintr-o zonă în alta, pînă ce, la un semn al "Prințului", se adunase toată ceata într-o vîgăună păzită cu strășnicie de doi aghiotanți și de două mobile de grenade albe.

– Ei! începem acțiunea? întrebă "Prințul" cercetîndu-și supușii pînă în măruntaie.

– Începem! îndrăzni unul din haiducei. Dar să nu uiți promisiunea. Ai jurat că veți trece și prin orașul nostru...

Prințul nu mai avu timp să-i oprească și nici haiducelul nu-și dăduse seama că trădează un secret de aur. Tic cucerise primii trei puști promițîndu-le, în mare taină, că va trece împreună cu ceilalți cireșari prin orașul fiecăruia. Abia după aceea organizase ceata de haiducei.

Nepricopsitul încercă să repare gafa, dar nu făcu altceva decît să sporească neliniștea celorlalți neaghiotanți. Imediat vîgăuna de taină se transformă în clocot și vacarm.

– Și la noi! țipau puștii. Și la noi!

Iar unul mai țifnos și, bineînțeles, isteț nevoie-mare, descoperi ideea loviturii:

– Adică de ce să nu-l închidem aici?... Și să-l aducem și pe cel de dincolo de rîpă!

Era momentul cheie. "Prințul" își duse miinile în șolduri și trecu în revistă cercul amenințător, clătînd dezgustat și disprețuitor din cap:

– Bravo!... Halal buboi! Mai sînt sau nu mai sînt "Prințul" ales de voi?

Dar simțîndu-i că se cam codesc, Tic continuă:

– Bine! Numai două minute mai rămîn "Prințul" vostru! Apoi se adresă brusc primului din dreapta: Vino aici, să ne luăm rămas bun, pentru că numai tu nu ești de acord cu trădătorul ăla.

Puștiului nu-i trecuse nici o clipă prin cap să nu fie de acord, dar putea el să refuze favoarea nemaipomenită care i se făcea? Tic se retrase cu el în cel mai întunecat ungher al vîgăunii. Acolo își începu contraofensiva:

– De unde ești? îl întrebă el pe netrădător.

– Din Mitiș... Tata e inspector pe toată zona interzisă.

– Bravo! îl felicită "Prințul". Numai pentru tine, pentru că ești leal, vom trece prin Mitiș. Dar chiar dacă nu vom putea trece, să le spui tuturor că te-am vizitat! Auzi?... Și, ca dovadă, să le arăți hîrtia asta... Ți-o scriu eu acum... Mi se pare că te cheamă Bogdan, nu?

– Da! încuviință fericit puștiul. Petrișor Bogdan.

Adevărul e că Tic îl alesese anume: pentru că-i reținuse numele. Rupse din caiet o foaie pe care scrisese foarte citeț: "Lui Petrișor, amintire de la Tic și de la ceilalți cireșari."

– Poftim! îi înmînă "Prințul" actul de onoare. Dar să-mi juri că pînă poimîine nu-l arăți nimănui.

– Jur! se gîtui vocea norocosului.

Și puștiul se întoarce la locul lui, năucit și cu ochii plini de diamante.
– Gata! anunță "Prințul" foarte solemn. De două minute au trecut două minute...
– Vreau și eu să-mi iau rămas bun! țipă cineva.
– Și eu! Și eu! răsunau vocile foștilor haiducei.
– Bine! acceptă cireșarul. Dar în ordine și fără larmă, începînd din spatele lui Petrișor. Carnetul lui Tic se subție cu vreo douăzeci de file, dar ceata de haiducei "Buboiul Negrubob" era mai unită ca oricînd și gata să-și reia nobila și ingenioasa acțiune de eliberare. Și nu trecuseră mai mult de opt minute de la încercarea de răzvrătire.
– Chiar dacă nu venim, îl dăscălise "Prințul" pe reprezentantul fiecărui orașel, tu să te lauzi c-am fost. Dar nu înainte de două zile...
Dacă ar fi știut istețul cireșar ce consecințe cumplite va avea gluma lui nevinovată!

5

Haiduceii fuseseră la înălțime... și chiar ajunseseră la înălțime. Iar Tic și Dan; cam la jumătate de oră de la întîmplarea din vîgăună, se apropiau singuri-singurei, și mai ales nevătămați, de cabana *Poienița*.

Ce se întîmplase? Un puști oarecare, dar în secret membru al cetei de haiducei, se rostogolea pe pîrtie, de parcă i-ar fi făcut cineva vînt de pe platoul de lansare. Alți puști, amestecați printre gardieni, îndreptaseră atenția tuturor spre cel care se rostogolea. Tunete, urlete, exclamații. Mai ales că la vreo douăzeci de metri în urma lui, un alt haiducei, transformat și el în covrig, venea de-a dura. Cînd ajunse cam la o aruncătură de piatră de locul asediului, puștiul se opri și ridicîndu-și brațele ca niște drapele începu să urle:

– Cireșarii! Sînt toți sus! Cu Dan cu tot!

Cel de al doilea mesager îl ajunse pe primul și-i dădu imediat brînci, azvîrlindu-l pe pîrtie ca pe-o minge. Și începu să strige și mai tare:

– Mi-a pus piedică... De-aceea am întîrziat... Eu i-am văzut primul... Dacă nu mă trîntea el...

– Ba eu i-am văzut! țipă celălalt ridicîndu-se din zăpadă. Tu ai vrut să mă trîntești și-ai căzut singur...

Nu era nevoie de mai mult. Douăzeci de haiducei deghizați în puști luară pîrtia cu asalt, fiecare țipînd mai tare decît celălalt:

– Cireșarii! Cireșarii! Să nu-i lăsăm!

Gardienii simțiră, fără voia lor, arcuri în picioare. Doar cîțiva întoarseră capul spre Dan pentru a-i arunca priviri sau vorbe nimicitoare.

– Credeai c-o să ți se prindă... Netotule!

– V-am ținut aici aproape jumătate de oră?! Ha! Ha! îi persifla Dan. Chiar dacă m-aș fi dat drept Ursu sau Lucia și tot m-ați fi crezut... Ha! Ha! Și mai spuneți că eu sînt netot.

Un bulgăre aruncat exact în gură îl transformă într-o clipă în statuie. Din fericire, Tic mai avu vreme să-l vadă pe marele ochitor. Un băiețaș măruntel cu aer de șmecher. Tocmai sărea peste o adîncitură cînd îl atinse bulgărele lui Tic, chiar la rădăcina nasului. Saltul lui se transformă brusc în cădere. Într-o cădere cu urlete și cu bufnituri și cu un pleoscăit asurzitor, pentru că adîncitură era plină de apă.

Și astfel, cei doi cireșari de sacrificiu ajunseră vii și liberi la *Poienița* chiar în momentul cînd se discuta foarte pesimist soarta și viitorul lor. Prima echipă de salvare se și formase: Ursu, Victor și Țombi.

– Cam tîrziu! îi salută Dan din pragul ușii. Eu, cel puțin, mi-am încasat porția de amenințări, injurături și proiectile. Pînă la prînz vine și rîndul vostru. Nu scăpați voi, în gaură de șarpe de v-ați ascunde...

– Zău... confirmă imediat fostul "Prinț". Toți ăia au pornit atît de cumplit la deal ca să pună mîna pe noi... Fiuuuu! Dudaia muntele... Noroc că le-am spus haiduceilor să se piardă pe la jumătatea urcușului! Nu știu pe cine or să-și verse mînia...

În cîteva minute, Dan și Tic îi puseră la curent pe ceilalți cireșari cu ceea ce se întîmplase în zona sosirii.

– Pînă la prînz ne descoperă! repetă Dan. Eu zic să ne facem calabalicul și s-o ștergem cît mai e vreme...

– Asta e! spuse Victor. Mi se pare că a cam trecut vremea. Mi-e teamă să nu ne fi închis drumul spre oraș...

– Aoleu! își aminti Maria. Drumul spre oraș trece chiar pe lîngă platoul de sosire. Ce facem?... Vă mai amintiți ce-am hotărît la plecarea? Dacă dau peste noi, s-a dus cu odihna... Măcar zilele care ne-au mai rămas...

– Nu te mai tîngui atîta! o întrepruse Ionel. Eu sînt pentru planul Luciei. Să trecem peste munți și să ne oprim cîte o zi în fiecare orașel.

Un tropăit greoi făcea să se zguduie cabana. Cobora Ursu încărcat de ranițe;

– Mi-am închipuit că o să vă certați, spuse el așezînd rucsacurile pe podea. Cred că ăia vor ajunge aici înainte ca noi să luăm o hotărîre...

– Fir-ar să fie! se înfurie Tic după ce privi harta. Toate drumurile și potecile trec prin apropierea cabanei.

Abia atunci se ivi cabanierul în preajma lor. Îi ceru lui Tic harta și după ce o privi fără nici o grabă, pe îndelete, mereu mormăind cîte ceva, o desfăcu de tot și o întinse pe masă. Era mare cît o față de masă. Tinerii simțeau jar sub tălpi.

– Încă puțin, puțintel... încercă el să-i liniștească. Dacă ne înțelegem cu harta, gata! ați scăpat... Așa!... Grozavă hartă, dar nu are decît potecile însemnate... Așa!... Dați-mi un

creion cu vârful foarte ascuțit. Așa! Uitați-vă foarte bine! Da... Aici e *Poienița*. Se vede. De aici pleacă o potecută ciobănească. Nu e marcată. Ocolește Piciorul Caprei... vedeți, da?... Așa! Pe urmă trece pe la buza pădurii, taie colțul pădurii pe aici, așa, pe urmă urcă Stînca Șoimului, apoi se întâlnește cu poteca albastră, așa-i zicem noi, care vine de la hotel. E foarte clar... pardon!... Pînă aici e limpede, nu?... De aici intrați pe marcaj. Mai sînt vreo șase sute de metri pînă la Șaua Mică. Bun. Treceți prin Șaua Mică și de acolo vi se deschid trei drumuri. Două sînt marcate: ăstea. Roșul duce spre oraș, albastrul spre Șaua Mare și de acolo spre Izvoarele. Țasta pe care vi-l fac eu, ăsta care începe pe la vreo sută de metri de Șaua Mare, duce la stînga. Dacă ocoliți pe aici, vă fac semn, pe la Furnicile Moșului, și o luați apoi la stînga, cam o sută cincizeci de metri, dați de Bolovanul Miresei, o stîncă rotundă ca o minge: aici. Va fac semn. Aici puteți să vă puneți schiurile. Se coboară ca-n palmă pînă în Mitiș. O coborîre lină, fără nici o primejdie. Nu faceți mai mult de... să zic cincisprezece minute pînă în Mitiș. Hai să zic douăzeci: de la Bolovanul Miresei pînă la Mitiș. Dar numai spre stînga, pe partea pădurii. Pe dreapta n-aveți ce căuta.

— Și pînă la Bolovanul Miresei cam cit facem? întrebă Ursu. Dacă mergem voinicește.

— Voinicește? de gîndi cabanierul. Cam trei ore, poate chiar patru, să zicem: patru și jumătate... dacă faceți popas.

— Ajungem încă pe lumină, calculă Ionel privindu-și cronometrul. Chiar dacă facem cinci ore pînă la Bolovanul Miresei.

Cabanierul clătină nedecis din cap:

— Ce v-am spus e una. Nu e totul. Dacă vremea ține așa, ajungeți pe lumină. Dar dacă vremea se strică și vă întîrzie și ajungeți pe întuneric la Bolovanul Miresei, nu trebuie cu nici un chip să coborîți spre Mitiș. Dacă pierdeți direcția la coborîre, v-a văzut Dumnezeu. Toată coasta din dreapta e o prăpastie. Asta ar fi a doua...

— Și a treia? întrebă Dan. Mai este și o a treia?

— Este... Între Șaua Mică și Șaua Mare. Pe vreme bună și pe lumină e ca pe stradă. Dar pe întuneric și pe vijelie e mai rău decît de la Bolovanul Miresei la Mitiș. Toată poteca e făcută din coturi și dacă nu le vezi la timp, numai Dumnezeu te mai vede. Parc-ar fi pus nu știu cine niște capcane...

— Și a patra? îndrăzni Tic, simțind ezitarea cabanierului.

— A patra ar fi asta: să nu plecați astăzi, să amînați cu vreo săptămînă...

— O săptămînă! se sperie Ionel. De ce tocmai o săptămînă. De ce nu două?

— Poate chiar două... admise cabanierul. Dacă izbucnește vijelia care se simte, nu vă văd eu plecați de aici înainte de o săptămînă... Taman cînd se termină vacanța... Cam așa a socotit Cel de Sus, s-ar părea...

Cireșarii se întrebă din priviri, mai mult de formă. Toți erau hotărîți să plece.

— Dacă țineți cu orice chip să plecați, se învoi, în sfîrșit, cabanierul, e bine să mai știți câteva lucruri. Atîta vreme cît e lumină să mergeți virtos, să nu vă opriți nici o secundă... Să trageți, iertați-mă, ca niște catîri. Chiar dacă se stîrnește furtuna. Vă legați unul de altul cu o funie și mergeți... Numai că trebuie să ne înțelegem și încotro să mergeți... Dacă furtuna vă prinde înainte de Stînca Șoimului, e musai să vă întoarceți la *Poienița*. Dacă vă prinde după Stînca Șoimului, faceți la dreapta spre hotel. Dacă vă prinde între Șaua Mică și Șaua Mare, e mai greu. Ori o luați înapoi, ori o luați spre oraș. Numai că trebuie să vă uitați la ceas, să vedeți cît mai rămîne pînă la întuneric. Dacă mai e un ceas, un ceas și jumătate pînă se întunecă, puteți să coborîți și spre oraș și spre Mitiș. Dacă e mai puțin... se încurcă rău socotelile. Ori o porniți spre *Izvoarele* prin Șaua Mare, dar așa cum v-am mai spus, vă rog să mă iertați, ca niște catîri... Se face vreo două ore pînă la cabană, și urcușul e ușor, numai la început, cînd să treceți prin Șaua Mare, pe Bîrna Iadului, trebuie să vă legați cu funia și să fiți cu ochii în patru... Ori n-aveți ce face...

Cireșarii erau copleșiți de avalanșa de amănunte și mai ales de siguranța și bunăvoința cu care cabanierul le oferea. Tocmai se pregăteau să-i mulțumească, dar el le făcu semn să tacă:

— Și mai este ceva... pentru că nu se poate ști ce i se poate întîmpla omului. De aici pînă la Șaua Mare nu e decît un singur loc de refugiu, la Furcile Moșului: o colibă de birne, ascunsă după niște stînci. Dar de ce s-a făcut acolo, nimeni nu poate ști... Că dacă te prinde noaptea și vijelia între cele două Șei, nu mai ajungi la locul de refugiu. Alt loc nu mai e, asta-i nenorocirea... Ar fi o stîncă după Șaua Mare, dar n-au mai rămas din ea decît niște împletituri de nuiele și un bordei, dacă nu l-or fi suflat vînturile de pe fața pămîntului... Așa că... eu tare aș fi de părere să nu plecați...

— Mergem virtos, voinicește! își dădu Ionel curaj. Dacă n-ajungem în trei ore la Bolovanul Miresei, înseamnă că nu sîntem ci... cineva... Știi matale?

— Dacă ajungeți în trei ore la Bolovanul Miresei, nu vi se poate întîmpla nimic. Înainte de trei și jumătate nu cred să izbucnească vijelia. Și abia e unsprezece și jumătate... Ba eu aș crede că pe la patru, patru și ceva o să înceapă...

— Atunci avem timp berechet, spuse Ursu.

— Timp aveți, că altfel nu v-aș lăsa eu să plecați, dar parcă nu știți și singuri cum e la drum... Mai o vorbă, mai un minut de răgaz, mai o privire spre cine știe ce ciudățenie, mai o întîmplare rea... și trece timpul... Și dintr-o dată te înhață întunericul. Și dac-ar fi numai întunericul...

— Credeți că o să fie vijelie mare? întrebă Lucia.

— Nu mare, răspunse cabanierul. Cumplită! Minia lui Dumnezeu, dacă nu s-o abate chiar urgia...

Cireșarii erau gata echipați, gata de plecare și parcă se despărteau cu o strîngere de inimă de cabanierul, dintr-o dată atît de grijuliu și de cumsecade.

– Vă urez: sănătate, putere și curaj! le spuse el ca o profeție.

CAPITOLUL IV

1

Un singur lucru nu le spusese cabanierul celor șapte tineri neînfricați: dacă pe poteca nemarcată puteau fi folosite și schiurile. Oare uitase să le spună?

– Nu cred, răspunse Lucia. Nu ne-a spus, pentru că n-avea ce să ne spună. Deci fără schiuri!

Cireșarii scăpaseră de zona primejdioasă a hotelului și făceau un scurt popas de recunoaștere pe o ridicătură care domina împrejurimile. Cercetau harta și mai ales porțiunea pe care o completase, cu puzderie de amănunte, cabanierul.

– E stupid! se enervă Maria. Cu atîta zăpadă și cu atîtea pante, să mergem cu schiurile pe umeri. Eu cred c-a uitat să ne spună...

– N-a uitat! interveni Ionel. E altceva: nu-l preocupă sportul ăsta, pentru că are beteșug la un picior, mi se pare că și-a zdrelit piciorul pe la șaisprezece ani. Așa că...

– Așa că vrei să îndemni la imprudențe! se încăpățînă Lucia. Nu-ți amintești ce ne-a spus să facem cînd ajungem la Bolovanul Miresei? Să ne punem schiurile! Atunci a vorbit prima dată de schiuri.

Ursu și Victor priveau relieful, îl raportau la hartă prin tot felul de puncte de reper și făceau tot felul de calcule. În sfîrșit, își familiarizaseră amîndoi privirile și cu harta și cu relieful. În ciuda decorului alb, pătat ici-colo de insule rebele de jnepeni, izbutiseră să deosebească și să urmărească pînă spre barierele munților poteca trasată pe hartă, cu un extraordinar simț al preciziei, de topograful amator. O mulțime de șerpuiți și neregularități care la un moment dat păreau că se datorează tremurului mîinii se dovedeau, în confruntarea directă cu relieful, reale și însemnate cu bună-știință.

Poteca însoțea cursul în amonte al unui pîrîiaș obraznic și nestatornic. Urca și cobora, ocolea și revenea, cînd pe dreapta, cînd pe stînga văii.

Ursu nu voia să-și dea acordul pe care i-l cerea Victor pentru folosirea schiurilor... decît cu condiția ca el să fie în avangardă. Erau în toiul disputei cînd se pomeniră cu Lucia lîngă ei, o Lucie pusă pe atac și mișcare:

– Ați innebunit?... Nu vă dați seama că pierdem vremea? Spuneți *da* sau *ba*, și apoi certați-vă în mers.

Grija și furia Luciei îi încălzi pe cei doi cireșari.

– N-am pierdut timpul, Lucia... încercă Victor s-o îmblînzească. Dimpotrivă. Astea cinci minute pierdute aici ne pot aduce un ciștig de jumătate de oră. Dar numai dacă Ursu respectă dreptul campionului de a conduce.

Lucia înțelese că partida era pierdută pentru Ursu. Victor nu era omul care se oferea să conducă de florile mărlui.

– Lasă-! se întoarse ea spre Ursu. De vreme ce ați căzut amîndoi de acord asupra asasinatului, nu mai contează cine-l comite. .. Iar chestia cu dreptul campionului nu e chiar o glumă...

– Bine... se retrase Ursu. Vom merge toți pe urmele schiurilor tale. Oriunde ne-ar duce...

– La Bolovanul Miresei! mai strigă Victor, apoi se lansă ca o nălucă pe un drum nou, neumblat, compus din amintirea amănuntelor topografice culese de pe hartă, din aprecierea rapidă și precisă a reliefului real, și mai ales din inspirații de moment și de ultimă clipă.

Urmele lăsate de schiurile lui Victor, pe care alunecau și schiurile celorlalți, chiar și ale Mariei cînd îi obosea fantezia, nu respectau poteca topografului amator, ci numai direcția ei. Pantele erau însă puține și scurte, nu se cobora decît ceea ce se urca, de aceea Victor se străduia să economisească timp și efort pe terenuri plate, legînd tot felul de linii drepte, sau mai bine zis unind segmentele pierdute ale unei drepte generale, ceea ce îl făcu pe Ionel să-i acorde pe loc și titlul de campion al geodeziei. Dar mai ales la urcușuri, Victor se dovedi foarte inspirat, conducînd în așa fel înaintarea cireșarilor, încît schiurile să nu ajungă niște obstacole.

– Asta n-a știut cabanierul, spuse Maria apropiindu-se de Lucia. Am uitat să-i spunem că Victor e campion la schi... și la antipodul schiurilor.

– Mie tot mi-e frică, mărturisi Lucia în mare taină. Nu știu ce m-a apucat?... Niciodată n-am trecut prin asemenea stări. Am impresia că m-am prostit.

Urcau o coastă lină, una lîngă alta. Numai Ursu era undeva în urma lor. Toți ceilalți le-o luaseră înainte.

– Cred că mulți s-au prostit... rîse Maria. Și eu!... Știi ce bine mi-a părut că am ciștigat concursul? Parcă s-ar fi întîmplat nu știu ce lucru mare în lume... Prostii! în loc să mă duc la Atena și să-i spun...

– Într-adevăr, ești proastă! se enervă Lucia. Ori tu, ori Atena, un ciștigător trebuia să fie, cu tot ceea ce se întîmplă în jurul unui ciștigător... Dar să știi că m-am uitat și eu pe cronometrul lui Ionel. Nu a pierdut Atena, ai ciștigat tu... Ceea ce nu pot spune despre Tiberiu...

– Cînd îmi amintesc ce i s-a întîmplat lui Victor... se cutremură Maria. Ce mizerabil! Brrrrr!... Hai să nu mai discutăm despre dureri și aiureli... tu simți tot soarele ăsta? Nu

cred să fi existat pe lume o zi de iarnă mai frumoasă. Parcă tot albul ăsta blînd ar urca în mine, parcă l-aș respira, parcă mi-ar curge prin vine... De ce spun oamenii că va fi vijelie?

– Din cauza unor smocuri, tot albe, cum ți-ar plăcea ție, îi răspunse Lucia. Le vezi? Norii aceia îndepărtați și nemișcați... Parcă ar țîșni din stîncă aia ca un vultur, din ciocul vulturului. Trebuie să fie Stîncă Șoimului.

Într-adevăr, departe, în zare, pe cerul de un albastru palid, se profila o stîncă semeață, ca un vultur cu aripile desfăcute. Și parcă o aureolă albă îi înconjură creștetul.

Poteca rămăsese undeva în dreapta. Urmele lăsate de schiurile lui Victor urcau, deși tot drumul pînă la stîncă părea o veritabilă pîrtie de coborîre.

– De ce ne duce în sus? întrebă Dan rămas în așteptare. Vrea să ne apropie de slăvi? Dacă ne tot forțează așa, tare mi-e teamă că o să aveți un supraveghetor în văzduh. O să-mi dau sufletul...

Nu-i răspunse nimeni, nici măcar Ursu care-i ajunsese din urmă. Dar nici nu mai avea nevoie de răspuns. În depărtare se zărea o siluetă neagră alunecînd la vale, spre Stîncă Șoimului, cu o iuțeală fantastică: Victor. Urcase colina anume pentru a coborî pe pîrtia cea mai bună, cea mai sigură, ca dintr-o catapultă.

Ceilalți cireșari, cu Ursu și Țombi în ariergardă, se lansară pe pîrtia deschisă de Victor. Asta nu însemna că Țombi își trădase stăpînul. Aș!... Se gudura tot timpul pe lingă schiurile lui, mai ales pe teren neted și la urcușuri. Cum apărea o pantă mai lungă, Tic îi făcea un semn cu degetul, indicîndu-i spatele. Și cățelul se supunea ca un mieluşel... ba chiar își ascundea o senzație vie de plăcere și satisfacție sub o căutătură oarecum încruntată. Știa el ce-l așteaptă în spate. Ursu îl certa aspru cu degetul, îl trăgea de ureche, întotdeauna de urechea dreaptă, apoi îl lua subsuoară sau pe umăr, după nevoie sau la inspirație. Și coborau împreună, ca doi campioni, ba chiar avea impresia că el e cel care conduce și asigură coborîrea... Și la urma urmei avea dreptate! Ce s-ar fi întîmplat dacă s-ar fi zbatut în brațele lui Ursu sau dacă n-ar fi vrut, pur și simplu, să fie luat în brațe?... Ei, dar erau simple reflecții canine. Numai o dată să fi țipat Tic la el și s-ar fi prefăcut într-un cățel docil și cuminte, ba chiar într-o blană neînsufletită, dacă țipătul s-ar fi repetat.

După Stîncă Șoimului, cireșarii zăriră primele semne de marcaj: era poteca albastră care venea de la hotel. La confluența dintre cele două poteci, una bătătorită și umblată, alta destăinuită numai de schiurile lor, făcură un nou popas, de astă dată însă nepremeditat. Pentru că... se pomeniră cu Tiberiu și Atena în fața lor!

– Le-am lăsat un bilet la cabană, se scuză Lucia. Le-am spus că plecăm pe altă potecă... și le-am mulțumit pentru...

– Noi vă mulțumim că nu ne-ați uitat! o întrerupse Tiberiu. Am bănuir pe ce potecă ați pornit... adică v-am văzut urmele. Cabanierul n-a vrut să ne spună nimic...

– Și trebuia neapărat să ne luăm rămas bun, adăugă Atena.

– Dar cum de-ați ajuns înaintea noastră? întrebă Ionel. Pe unde ați venit?

– Pe poteca principală, poteca albastră, îi răspunse Tiberiu. Cea pe care ați venit voi ocolește teribil... Credeam că o să vă mai așteptăm un ceas, și cînd colo ați sosit cam în același timp cu noi... Ați mers grozav.

– Trebuie să ne grăbim! își aminti Dan. Localnicii spun că se va schimba vremea. Cică o să fie vijelie... Aiurea! Dar nu strică să fii prudent...

– Nu numai localnicii susțin că se va schimba vremea, se îmbujora Atena. Toate buletinele meteorologice au dat alarma. La hotel se repetă din jumătate în jumătate de oră. Noi am șters-o pe neobservate. Nimeni nu mai are voie să părăsească tabăra. E consemn general. Toate coborîrile spre oraș se fac numai pe șosea și numai în grupuri organizate...

– Grupul nostru pleacă peste o oră... spuse Tiberiu, cu o voce în care se simțea regretul despărțirii.

– Iar grupul nostru pleacă peste un minut! anunță Victor. Coborîm la Mitiș și de-acolo...

– Vă vizităm și pe voi, vă promitem! spuse Maria în timp ce-i strîngea mîinile Atenei.

– Atunci trebuie să treceți și prin Binaia și prin Sușteni... se bucură Tiberiu. O să ne distrăm grozav!... Să nu vă fie teamă, că ajungeți cu bine la Mitiș, dacă o luați pe la Bolo-vanul Miresei. Într-o oră și jumătate sinteți acolo și ceasul abia e unu... V-aș conduce eu, dar...

Cireșarii le mulțumiră din tot sufletul și nu se mișcară de la punctul de confluență decît o dată cu ei. Porniră în direcții opuse, întorcîndu-se mereu și făcîndu-și cu mîinile semne de rămas bun.

– Foarte simpatici! spuse Dan care mergea alături de Ionel. Atîta drum și atîtea riscuri pentru o strîngere de mînă!

– Nu cred, îl contrazise Ionel. Nu cred c-au venit numai pentru asta. Tu n-ai simțit nerăbdarea și sfiala lor? Altceva au vrut, și cam bănuiesc ce... Tu poți să ghicești?

– Ceva, ceva am simțit și eu. Dar n-au cerut nimic... Aaaaa! Acum știu! Au venit să ne invite la ei!

– Le-am promis eu în scrisoare, spuse Lucia care-i ajunsese din urmă. N-au venit să ne invite la ei, și nici pentru rămas bun n-au venit...

– Atunci pentru ce? întrebă Ionel neîncercător.

– Să răspundă "Prințul"! apuse Lucia după ce-i făcu semn lui Tic să se apropie. Pentru ce au venit cei doi campioni?

– Porumbelii? se învioră mezinul. Mai întii: ca să se plimbe amîndoi, singuri... Las' că știu eu... Și pe urmă: ca să ne anunțe că se va strica vremea și că s-a dat alarma...

– Oare nu mai întii ca să ne anunțe, și pe urmă ca să se plimbe... singuri? întrebă

Lucia cu un ton foarte binevoitor.

Numai din cauza tonului blind, Tic nu se împotrivi apărării feminine. În schimb, Ionel era aproape furios:

– Atunci de ce nu ne-au anunțat de la început? De ce ne-au ținut numai cu declarații de rămas bun?

– Uffff! făcu Maria, uitându-se spre cer. Doamne, dar mare psiholog mai ești!... N-ai văzut-o pe Atena cum s-a înroșit când a început să ne vorbească despre buletinele meteorologice? Nici acum nu pricepi? Uf! Nu înțelegi că le-a fost teamă să nu ne jignească? De aceea au așteptat primul prilej ca să ne anunțe. Și pe urmă, e mai frumos să spui că ai venit să-ți iei rămas bun...

Cireșarii tocmai treceau prin Șaua Mică. Tic, cu Tombi după el, își făcu vînt cu bețele pentru a-l ajunge pe Victor. Îi încolțise o idee și voia neapărat s-o discute cu el.

– Știi ce-mi trece prin cap? începu puștiul gîfîind. Dacă toată alarma asta e o farsă, ca și celelalte?

– Nu știu, Ticușor, răspunse Victor. La asta nu m-am gîndit. Dar chiar dacă ar fi o farsă, ce pierdem noi? De ce să nu ajungem pe lumină la Mitiș?... De altfel sintem în avans cu... jumătate de ceas, dacă nu mai bine, față de orarul cabanierului... Și mi se pare că ar cam trebui să ne scoatem schiurile.

Poteca se îngustase chiar la ieșirea din Șaua Mică. Urca numai în serpentine, ocolea tot felul de ieșituri și de bolovani, sărea peste rîpi și adîncituri, și nicăieri nu se zăreau netezimi sau coaste care s-ar fi putut transforma în pîrtie pentru schiuri. Înaintarea deveni mai anevoioasă, numai urcuș neregulat, schiurile stinghereau mișcările și obligau la prudență și la încetinirea pasului, mai apăreau și platforme false, care acopereau superficial rîpi sau crăpături. Victor îi făcu semn lui Ursu să preia avangarda. După vreo cincisprezece minute de chin prin labirintul de stînci, lumea cea albă și largă apăru iarăși în fața privirilor. Se deschidea o vale lină, fără vegetație, doar cu cîteva stînci, stinghere, apoi un platou strălucitor, parcă aruncînd scînteii și diamante albe, și în fund, spre orizont, o barieră uriașă, ca un zid de cetate: munții, despicați drept la mijloc, parcă pentru a lăsa o intrare spre veșnicie. Despicațura aceea, de culoarea cerului, era Șaua Mare.

Cireșarii se opriră doar cîteva clipe pentru a admira priveliștea neasemuită. Și deodată se auzi vocea lui Ursu:

– Uitați-vă repede în vale! Chiar sub noi. Vedeți? Două linii negre, doi oameni. Și al treilea... Alunecă la vale...

– Da! țipă Tic. Îl văd. Dar de ce nu se oprește?

– Pentru că a nimerit într-un crater de gheață, răspunse Ursu. Ceilalți doi...

Dar nu mai era nevoie să spună ce făceau ceilalți doi. Urletele lor ajungeau pînă sus, la cireșari. Cel care nimerise în craterul de gheață aluneca, fără să se zvîrcolească măcar, ca un obiect scăpat într-o pilnie uriașă de sticlă.

– Parc-ar fi mort, spuse Maria. Parcă l-ar fi lovit cineva în cap. Fantastic! Ce alunecare!

– Alunecarea morții! tresări Dan. Vedeți?

Obiectul se însufleți dintr-o dată, deveni om și viu. În ultima clipă. Pentru că îl înghiți imediat neantul. Urletul lui ajunse la cireșari cîteva secunde mai tîrziu.

– Schiurile! spuse Victor ca o comandă. Emoția tuturor era atît de puternică, încît o clipă nimeni nu-l înțelese. Privirile însă nu puteau să se dezlipească de craterul de gheață. Zornăitul legăturilor metalice și mișcările precipitate ale lui Victor îi treziră însă și pe ceilalți cireșari. Își puseră iute schiurile și porniră după conducătorul lor, fără să se abată cu o iotă de la pîrtia pe care acesta o tăia în zăpada presărată cu pulbere de diamante. Alunecau spre crater ca niște năluci, în serpentine vijelioase, care ocoleau cu iscusință capcanele telurice ascunse sub mantia albă și înșelătoare.

La buza de gheață a prăpastiei îi așteptau, cu fețele schimonosite de groază și disperare, o femeie și un bărbat.

– Salvați-l! căzu femeia în genunchi în fața tinerilor uluiți. Salvați-l! E omul meu! Poate că mai trăiește...

Bărbatul părea că-și revenise în fire. Își scutură de cîteva ori capul ca și cum ar fi vrut să alunge o vedenie, apoi o ajută pe femeia înnebunită de groază să se ridice din zăpadă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, taci odată! o zgîlții el. Sau du-te undeva să nu te mai aud... E fratele meu, se rugă el de cireșari. Dacă-ați avea o frînghie... măcar să ne dăm seama ce s-a întîmplat...

Ursu tocmai scotea colacul de frînghie din rucsac.

– Dumneata treci în spatele meu! îi spuse vlăjganul bărbatului. Proptește-te în bolovanul ăsta și apucă solid capătul funiei. Eu voi ține din partea astalaltă. Tu, Victor, leagă-te sub umeri cu celălalt capăt și apoi fă o recunoaștere spre interiorul craterului. Te ții tot timpul cu mîinile de funie, ca și cum n-ai fi legat...

Victor confecționează repede un lasou pe care și-l trecu sub umeri, apoi, ținîndu-se de funie, începu să înainteze spre buza prăpastiei, chiar pe dîra lăsată de corpul celui care alunecase. Înainta încet, prudent, înfișîndu-și călcîiele în zăpadă, dar după cîteva metri crusta de gheață deveni atît de dură, încît nu mai putea fi spartă. Începu să alunece și abia atunci Ursu simți greutatea și smucitura frînghiei.

Victor ajunse la locul unde omul începuse să urle și se zvîrcolise pentru prima și ultima oară. Acum înțelegea alunecarea aceea ireală, fără împotrivire, neînsuflețită. Gheața era netedă ca oglinda, fără găuri, fără zgrunțuri și orice zvîrcolire ar fi forțat alunecarea. Împotrivirea omului lăsase cîteva semne în oglinda de gheață. Probabil că degetele lui căpătaseră putere de gheare de oțel, dacă izbutiseră să sape gropi și să spargă șanțulețe de

gheață.

Victor se întinse pe spate, își lăsă toată greutatea corpului în mâini și în funie, și începu să lovească aprig, cu călcieele, în crusta de gheață, pentru a scobi un reazem. Abia după aceea își aplecă trupul deasupra prăpastiei. În prima clipă, adâncimea îl cutremură și-l obligă să închidă ochii. A doua oară nu mai privi spre adâncurile prăpastiei, ci de-a lungul peretelui pe care se afla. Își coborî privirile metru cu metru, mai degrabă pentru a se obișnui cu adâncimea decât pentru a căuta. Era convins că omul se prăvălise în fundul prăpastiei ca un bolovan. Peretele era neted, fără platforme care ar fi putut atenua o cădere, oricum mortală. Nu distinsese nimic în cenușii stîncii sau în albul zăpezii. Nici o formă omenească, nici o mișcare, nici un strigăt. Fundul prăpastiei nu se vedea. Așa cum își coborîse privirile, lent, cercetînd totul, străduindu-se să identifice fiecare pată în albul zăpezii, tot așa și le ridică, dar în zadar. Nu se zărea nici o urmă din cel care căzuse, nici măcar o diră în zăpada care acoperea pe alocuri, ca o spoială, porțiuni întregi din peretele prăpastiei. Alunecarea îl proiectase, pesemne, departe de perete, nici nu mai atinsese peretele în timpul prăbușirii. Concluzia se impunea nemiloasă... dar Victor mai zăbovi cîteva clipe, acolo, la marginea prăpastiei.

Frînghia tremura, trimitea semnale, oamenii de la capătul ei erau neliniștiți. Nimeni nu-l putea zări pe Victor, mai ales că se întinsese iarăși pe spate, rezemîndu-se cu călcieele în scobiturile de pe muchia prăpastiei. Atinsese de cîteva ori funia încordată: era semnalul de răspuns, semnalul de veghe, nu cel de întoarcere. Îl reținea ceva acolo, un gând, o întrebare, mai degrabă o undă de neliniște și de nesiguranță. Se întoarse pe o coastă și cercetă încă o dată urmele lăsate de zvircolirea omului. Erau urmele unor degete. Își înfipse și Victor degetele în găurile acelea. Degetele intrau până la rădăcina unghiilor, ba chiar pînă la rădăcina falangelor. Probabil că acolo fusese o pojghiță superficială de gheață și degetele omului o întîlniseră, sau... cine știe?... o așteptaseră. Profunzimea găurilor lăsate de degete îl nelinișteea pe Victor. Alunecarea fusese oprită măcar o secundă, două... prin urmare omul nu fusese aruncat ca din praștie în abis. Atunci de ce nu se vedea nici o urmă din prăbușirea lui, nici o diră în zăpada care spoia pe alocuri pereții?... Era o singură explicație. Buza prăpastiei, buza pe care stătea el fusese transformată de gheață într-o surplombă... Omul nu căzuse în prăpastie, ci dedesubt, în golul surplombeii, și... cine știe?

Victor mai ciupi de cîteva ori frînghia nemișcată ca o coardă, semnalizînd aceeași veghe, apoi se lăsă într-o alunecare lină, întîrziată, deviînd-o de la semnele lăsate de cel care se prăbușise. Depăși încet buza prăpastiei, întii cu capul, apoi cu trunchiul, își înfășură piciorul în frînghie pentru a-și cîștiga un al doilea punct de sprijin, și alunecă apoi mai departe, pînă ce jumătate din corp rămase suspendată deasupra prăpastiei. Se vedea tot golul surplombeii, o scobitură acoperită de zăpadă, și în zăpadă, tot ca Victor, pe jumătate suspendat deasupra prăpastiei, un om. Cum încremenise în poziția aceea "între viață și moarte" era un miracol... Pentru că omul atîrna deasupra prăpastiei la limita ultimă a echilibrului. Cea mai mică mișcare l-ar fi prăbușit în abis. Era în nesimțire. De aceea trăia. Cînd se va trezi însă... Și Victor, vîzîndu-l atîrnat între viață și moarte, își închipui că simpla revenire a respirației normale, simpla mișcare a diafragmei, îi putea destrăma echilibrul precar și-l putea trimite în abis.

"Dacă nu s-ar trezi prea devreme!" se rugă Victor în gând. Își făcuse planul de salvare, singurul, absolut singurul... Mai întii își incolăci de cîteva ori funia pe braț, apoi își scoase lasoul, apoi, cu mișcări lente, de vis, desfășură funia, pînă la o anumită lungime. Făcu un alt lasou, la mijlocul frînghiei, mai bine zis un colac, pe care și-l trecu sub umeri. În sfîrșit, avea din nou mișcările libere și putea să-și controleze echilibrul. Cu aceeași prudență refăcu alunecarea deasupra prăpastiei, pînă ce se ivi în cavitatea surplombeii cel suspendat între viață și moarte. "Doar cîteva secunde!" se mai rugă Victor. Patru secunde, două secunde... o secundă de nemișcare... Lasoul coborîse, larg deschis, sub mîinile atîrnate ale condamnatului la moarte, apoi se ridică încet, cuprinzîndu-le, își continuă ridicarea, apoi cu o ușoară smucitură ajunse sub umeri, înconjurînd larg și rotund toracele celui inert.

Cireșarul știa că urmează clipa decisivă. Va trebui să smucească de funie, scurt și violent, în așa fel ca lasoul să se strîngă în jurul toracelui, chiar sub umeri, și să-l tragă în interiorul cavității pe cel prăbușit chiar în momentul cînd smucitură îl va trezi. Dacă lasoul nu se va strînge bine, omul se va trezi și prăbușirea lui nu va mai putea fi oprită. Și Victor smuci! Totul se petrecu în mai puțin de o secundă. Omul ajunsese în fundul cavității, ca într-un cuib, dar Victor atîrna deasupra prăpastiei, așa cum atîrnase cu cîteva clipe mai înainte cel pe care-l salvase. Noroc că în clipa smuciturii lasoului anunțase cu mina stîngă semnalul de primejdie. Cele două acțiuni se petrecuseră aproape simultan. Ursu smucise funia în aceeași clipă în care Victor smucise lasoul. Restul fusese un fleac. După zece minute de la smucitură lasoului, pe buza craterului de gheață se lăsau tîrite și trase sus două ființe în loc de una.

Victor sări în picioare îndată ce mîinile lui simțiră crusta de gheață devenind sfărîmicioasă. Știa că se află la marginea craterului, în afară de orice primejdie. În schimb, cel scos din prăpastie nu făcu nici o mișcare, nu dădu nici un semn de viață. Își pierduse a doua oară cunoștința, în momentul cînd scăpase de sub surplombă, cînd înțeleșese sau simțise că e salvat. Femeia tăbări ca un uliu asupra lui: disperarea de mai înainte făcuse loc unei fericiri fără seamăn, dar Maria și Lucia o opriră în ultima clipă. Mîinile, dar mai ales fața celui readus în lume erau pline de sînge. Tîrișul pe gheață îi redeschisese rănile coagulate. Fetele se transformată imediat în infirmiere, îi pansară mai întii degetele și brațele, apoi rănile de pe frunte. Chiar la mijlocul frunții avea o tăietură lungă, pe toată adâncimea pielii, ca un început de scalp.

— Nu știi cum să vă mulțumim... începu fratele rănितului, în timp ce fetele își terminau

pansamentul. Numai să nu i se fi rupt ceva înăuntru... Mergea înaintea noastră și dintr-o dată s-a împiedicat. Doamne! cum mai aluneca spre moarte. Se uita la noi, că așa a alunecat, cu capul spre noi, se uita și ne întreba ca un copil: "Ce să fac? Ce să fac?"... Dacă am fi avut o funie la noi să i-o aruncăm... Doamne! Vedeam cum se duce spre moarte și parcă eram blestemați să-l lăsăm să moară... Numai păgînilor să le dea Domnul asemenea pedeapsă... Oare o mai trăi?

Răspunsul îl dădu chiar cel scos din prăpastie. Un geamăt ieși din pieptul lui, ca un început de răsufare. Apoi deschise ochii, mai gemu de câteva ori, își întoarse capul și spaima din privirile lui se transforma încetul cu încetul în mirare. Vedea fețe necunoscute: băieți, fete, îl văzu pe frate-său, apoi pe nevastă-sa, gata să se repeadă. Buzele i se mișcară încet, dar cuvintele pe care le rosti sunau foarte clar:

– Tot n-am scăpat de tine, muiere afurisită...

– Precis n-are nimic... clipi Ursu din ochi spre fratele celui înviat. Dacă își aduce aminte de toate..:

– I-auzi! își încheștă pumnii femeia. Credeam că ți-o fi intrat altă minte prin spărtura aia din mijlocul frunții. Te pomenești că te-ai aruncat în prăpastie anume ca să mă faci să te jelesc de pomană... I-auzi!

Dar se duse spre el veselă și grijulie, ajutându-l să se ridice în picioare.

– De-acum, gata! hotări ea. În vecii vecilor nu te mai las s-o iei înaintea mea. Pînă nu zic eu da, nu te mai miști nicăieri. De cînd ți-am spus că dacă mergi de capul tău, o să dai mereu în gropi? Și dacă nu erau dumnealor mai zăceai multe ore în prăpastie...

– Prea multe, nu... o întrerupse bărbatul. M-ar fi prins vijelia acolo și nu mai dădeați voi de mine. Îmi găsisesem în culcuș bun, sub o streășină; aș fi dormit acolo somnul cel de veci...

Cuvintele rănitolui îi amintiră lui Victor poziția în care îl găsise. O vrabie dacă s-ar fi așezat pe capul lui, echilibrul ar fi fost destrămat și nimic nu l-ar mai fi salvat de la prăbușire. Darămite vijelia...

Victor tresări. Se uită la ceas și simți cum îl trec fiori prin șira spinării. Oare mai aveau timp să ajungă la Mitiș înainte de a se întuneca, înainte de a se schimba vremea? Pierduseră mai bine de un ceas cu popasul neașteptat.

– Credeți că va fi vijelie? întrebă el, uitîndu-se spre fratele rănitolui care părea mai în vîrstă și mai așezat.

– Ba să nu fie urgie... răspunse cel întrebat. O să vedeți și o să apucați ce n-a văzut și n-a apucat pînă acum pămîntul! Nu ne-am fi mișcat din birlogul nostru, dacă nu ne-ar fi chemat cu atîta stăruință la tribunal... Pe amîndoi și pe muiere... Și urla ăla la telefon, ca majurul la armată... Zicea că dacă nu ne prezentăm la ora cinci după-masă, ne concediază și ne dă și-n judecată... Măcar să ne fi telefonat de dimineață, dar așa, în plină noapte... Dacă aveam lume la cabană?

– Probabil că vi s-a telefonat pe la zece noaptea? nu se putu stăpîni Ionel.

– Chiar așa! răspunse muierea. Dar dumneavoastră de unde știți?... Le-am spus eu hăndrălăilor ăștia că trebuie să fie o batjocură... Unde se lucrează la zece noaptea, și de ce să ne cheme la cinci după-masa la tribunal? Vrea să-și bată cineva joc de noi... Că de păcătuit n-am păcătuit cu nimic...

– Dar dumneavoastră unde mergeți? întrebă fostul condamnat la moarte. Nu cumva la *Izvoarele*?

– La *Izvoarele*?! se miră Dan. Ce mai e și asta?

– Cea mai frumoasă și mai retrasă cabană din munții noștri, răspunse fratele rănitolui.. Și dacă nu veniți într-o vară să petreceți măcar o lună la noi, să vă arătăm noi niște plaiuri pe care numai cîțiva oameni în țara asta le știu, unde și puiul de vultur se simte stingher, dacă nu faceți asta cu mult amar o să ne umpleți, dar și 'mneavoastră o să fiți mai săraci...

– Dacă-i pe-așa, spuse Dan, la vară sîntem oaspeții 'mneavoastră. Toți șapte venim, adică toți opt...

– Dar nu ne-ați spus unde mergeți? își aminti rănitul.

– La Mitiș! răspunse Victor grăbit. Și nu știu dacă mai avem timp. Dumneavoastră ce spuneți?

– Dacă e trei acum, chibzui fratele, cam pe la patru și un sfert ați putea fi la Bolovanul Miresei, așa că timp ar fi să ajungeți înaintea vijeliei și întunericului la Mitiș. Dară e musai să mergeți acolo? Poate că ar fi mai sănătos să mergeți împreună cu noi în oraș. E drum mai bun și chiar dacă ne prinde vijelia, răzbim noi pînă la barieră, de-ar fi să pipăim cărarea cu mîinile. E musai?

– E musai! hotări Victor pentru a nu mai pierde timpul. Ne vom face luntre și punte ca să ajungem înainte de patru la Bolovanul Miresei.

– Asta ar fi cel mai bine! aprobă fratele mai în vîrstă. Fiindcă mai e o primejdie, de, trebuie să ne gîndim la toate, ca omul la aman. Să nu se înfurie hăurile mai devreme, asta-! Pînă acum, de cînd mă știu eu, și sînt ceva ani, vijelia a izbucnit cam după apusul soarelui. Numai cînd e urgie pare mai grăbită. Și dacă vreți un sfat, atunci băgați seamă și feriiți-vă să puneți schiurile pînă la Bolovanul Miresei. Nicăieri în munții ăștia zăpada nu e mai înșelătoare ca pe-aici. Sînt mai ales niște lunecușuri de gheață în care poți să te pierzi și fără schiuri, darămite cu ele... Ați văzut și dumneavoastră... Prăpastia asta blestemată, și coaja asta de gheață nu se zăresc decît de sus, de unde ne-ați văzut și dumneavoastră. E mai vicleană decît o muiere... Nu-și arată relele decît după ce te prinde și nu mai ai scăpare. Cam la fel e calea pînă la Bolovanul Miresei... Așa că vă urăm drum bun, noroc și sănătate, și fiindcă ați spus că veniți într-o vară la cabana noastră, altceva nu vă mai spunem, în

afară de mulțumirile cele grele care se dau de fiecare om numai o dată în viață...

– Eu... încep să se bilbiie curajosul rănit. Dar mai bine să vă spună muierea ceva... că eu nu pot...

– Să mă iertați că v-am căzut în genunchi... spuse femeia. Dar cred că pentru prima dată în viața mea am căzut cu folos.

Cireșarii se despărțiră cam stinjenți. Fusese a doua întâlnire neprevăzută. Oare ce-i mai aștepta?

2

Era aproape patru. În aer se simțea un vînt rece și aburi cețoși, străvezii se ridicau la orizont. Dacă n-ar fi fost avertizați de schimbarea vremii, cireșarii n-ar fi sesizat nici o deosebire. Temperatura era încă blîndă, lumina nu părea mai amenințată decît în alte zile. Dimpotrivă, parcă strălucea mai viu în zăpadă și pe cer, deși se apropia ora asfințitului. Poate că tocmai acesta era semnalul cumplitei vijelii care se apropia, dar tinerii nu aveau de unde să știe. Ajunseseră sub Șaua Mare, după un adevărat marș forțat, condus de Victor și apărât de Ursu în ariergardă. Nimeni nu scosese un cuvînt în timpul marșului: fiecare își păstrase întocmai locul în șirul indian hotărît la plecare; nu se acceptase nici o secundă de oprire, nici măcar pentru schimbarea schiurilor de pe un umăr pe altul. Totul trebuia făcut în mers și în ritm.

Primul moment de oprire, pentru recunoaștere, se hotărî chiar sub Șaua Mare, la punctul ipotetic de unde trebuia să înceapă poteca nemarcată spre Bolovanul Miresei. Pînă acolo se orientaseră foarte ușor; merseseră în permanență pe urmele lăsate de cei trei cabanieri de la Izvoarele. În sens invers. Și se opriseră acolo unde urmele care-i ghidaseră se întîlneau cu altele, venind din diferite direcții și încîlcindu-se într-un talmeș-balmeș imposibil de descifrat. Ursu descoperi imediat, fără să se mai uite pe hartă, punctele de reper ale drumului spre Bolovanul Miresei. Dar nici nu mai era nevoie, pentru că, în sfîrșit, își făcu și Țombi datoria față de grup. Se apucase să mîriie, într-un fel care-i dădu de gîndit lui Tic. Lăsîndu-se condus de el, mezinul anunță descoperirea potecii.

În harababura de urme de la punctul de popas se întîlneau mai multe direcții și una din ele venea din stînga, dinspre Bolovanul Miresei. Erau urmele dibuite de Țombi. Bineînțeles că iscusința cîinelui îi atrase o suită se laude... lui Tic. Dar nu era prima nedreptate de acest fel care se întîmpla în lume...

– Sintem salvați! spuse Lucia privind la rîndul ei urmele descoperite de Țombi. Mergem din nou pe urme sigure.

– Patru oameni au venit de la Bolovanul Miresei încoace, anunță Tic. Probabil că s-au dus pe alt drum, nu pe cel ales de cabanierii de la Izvoarele. Brrr! Ce urme uriașe! Parcă ar fi trecut pe aici niște hipopotami!

– Cu-atît mai bine! hotărî Victor. Nu riscăm să le pierdem. Gata! Schiurile pe umăr. Spre Bolovanul Miresei.

Victor rămase în capul grupului, așa cum se înțelesese cu Ursu, căruia îi revenea misiunea de a supraveghea din urmă, deci reperabil, cel de al doilea marș forțat, spre Bolovanul Miresei. Mergeau în șir indian, ca și pînă atunci, la distanță și mai mică unul de altul, paralel cu urmele de ghidaj. Zăpada era adîncă, pe alocuri ajungea la jumătatea gambelor. Făcuseră un fel de semicerc de cîteva sute de metri care-i ducea la o adunătură de stînci golașe, aruncate ca niște zaruri. Cînd ajunseră în apropierea stîncilor, văzură în stînga o altă aglomerare, și mai ciudată, care aducea cu o imagine...

– Furcile Moșului! spuse foarte vesel Ionel. Încă puțin și am ajuns la trambulina cea mare.

Erau atît de veseli, încît se opriră o clipă. Și deodată toți simțiră că-i apucă amețeala. Priveau năucii spre locul pe care-l arăta mina lui Victor.

Urmele descoperite de Țombi nu veneau de nicăieri! Pentru că plecau din apropierea unui bolovan uriaș care n-avea nici vîgăuni, nici intrări sau ieșiri secrete.

– Fantastic! se înfioră Maria. Parcă ar fi căzut din văzduh hipopotamii aștia. Cum se poate așa ceva? Au fost lansati cu parașuta? Au coborît din elicopter, pe o scară suspendată? Nu mai înțeleg nimic.

– Nu se poate! negă Lucia cu toată ființa. E absolut cu neputință! Voi nu simțiți că vi se oprește inima? Ce fel de oameni ai zăpezilor mai sint și aștia? De unde au ieșit? Din propriile lor urme?

– Da! se cutremură Dan. Zău! Parc-ar fi ieșit din propriile lor urme. Bine ai spus!

Ursu făcuse un ocol în jurul stîncilor:

– Nici o urmă! anunță el. Zăpada e neatinsă. De aici încep... și zău că mă doare capul... Numai dacă au coborît din elicopter, cum spune Maria... Tu ce crezi, Victor?

Victor era într-o stare de mare neliniște, cum rareori îl văzuseră cireșarii:

– Nu știu ce să cred! Și eu am simțit că mi se zbirlește părul, în prima clipă... Acum... Acum cred că sintem în cea mai deplină siguranță dacă pornim imediat spre Furcile Moșului. Atît pot să vă spun...

– Dar nu înțelegi că nu se poate? se răzvrăti Lucia. Mergem sute de metri după niște urme care încep din senin! Mă apucă demența... Niciodată n-am simțit atîta spaimă în jur...

– Și eu simt spaimă în jur... recunosc Victor. Dar nu din cauza urmelor. Sau nu numai din cauza urmelor. Fir-ar să fie de urme! Parcă m-a lipit cineva cu plumb aici!

– Atunci spune ceva! țipă Maria la el. Spune! Ce facem? Plecăm! Rămînem?

– Nu știu... scrișni Victor. Tu ce spui, Ursule?

Parcă voiau să-și împletească împreună toate răspunderile și riscurile.

– Cred că aerul se răcește cu fiecare minut care trece, spuse Ursu, învîrtindu-se în loc. Poate că n-ar trebui să vă spun, dar niciodată în viața mea n-am simțit în jurul meu o amenințare mai rea... Se întîmplă ceva... nu știu ce...

– Din cauza urmelor? țipă iarăși Maria. Ați innebunit și vreți să ne faceți și pe noi să innebunim? Mă sufoc... Nu mai știu ce e cu mine...

– Spune, Victor... se rugă Dan. Spune ce se întîmplă cu noi. Parcă ar fi împrăștiat cineva gaze în jurul nostru...

– Nu cumva suferim de halucinații colective? mai găsi Ionel o cîtime de luciditate. Poate că urmele nu se opresc aici, poate că încep de aici... Oare de ce am spus că nu se opresc aici?

– Uită-le! arată Lucia spre zăpada dintr-o dată orbitoare. De aici încep! De aici, de unde îmi duc eu picioarele...

– Nu! se repezi Maria spre ea. Nu trebuie să te atingi de urmele ăstea blestamate!

Dar Lucia căuta cu miinile prin zăpadă, prin golorile lăsate de pașii de hipopotam. Nu! Nu căuta! Luase un pumn de zăpadă să-și frece fruntea, ca să scape de arșița care clocotea în pieptul ei.

– De aici încep... bîgui ea, făcînd cu piciorul o cruce în zăpada dintr-o dată albastră.

– Cred că e prea tîrziu... spuse Victor uitîndu-se la Ursu. Dar poate că nu e foarte tîrziu...

– Și mie îmi vine să spun vorbe de pe pereți, pe cuvîntul meu... mărturisii Tic căutînd numai ochii lui Victor. Și Țombi, sâracul. Niciodată n-a tremurat ca acum. Ar geme, îl simt eu, dar îl omoară frica... L-au înspăimîntat și pe el urmele.

Victor își redobîndi dintr-o dată tot calmul:

– Trebuie să luăm o hotărîre... Dar mi se pare că am și luat-o... Nu! Nu spun vorbe de pe pereți, Ticușor... Nu știu ce se va întîmpla? Poate că aceste urme ne-au salvat viața... Dacă nu ne-am fi luat după ele, și mai ales dacă nu ne-am fi oprit aici... Nu simțiți vîntul? Niște rafale subțiri, ca niște sulii... Poate că eram acum la Furcile Moșului... Și de acolo pînă la Bolovanul Miresei... Nu știu? Poate că era mai bine să fi plecat imediat...

– Tu vrei să ne ucizi? îl fulgeră Maria. Nu simți și tu ce se întîmplă cu noi? Tu nu vezi că nu mai sîntem noi? Uită-te la Tic! Uită-te!

– N-am nimic! țipă Tic. Și ce? N-am și eu voie o dată... Nu mi-e frică, zău că nu... E altceva, altceva...

– Gata! mai găsi Victor forțe în el. Trebuie să ne întoarcem imediat. N-auziți? Toți cu schiurile pe umăr!

Ultimele cuvinte se transformară într-un răcnet care-i zgudui pe toți. Dar era și un moment de răzvrătire, pe care îl lansă vocea Luciei:

– Mai întii...

– Mai întii echiparea! răcni iarăși Victor. Pînă la trei: Unu... Doi... Trei!

Deși beți, clătînîndu-se, cu privirile răvășite, toți își ridicaseră schiurile pe umeri.

– Urmele dați-le dracului! începu Victor. Doi indivizi probabil s-au ascuns aici. Nu e nimic misterios.

– Cum nu e nimic misterios? întrebă Maria. Cum s-au ascuns aici? De unde au venit? Din văzduh?

– Nimeni nu mai are voie să mă întrerupă! se înfurie Victor. Da! S-au ascuns aici, venind din direcția din care am venit noi. Numai că în loc să meargă cu fața, au mers cu spatele. Din cauza asta cred că s-au ascuns. N-au vrut să întîlnească pe cineva, au vrut să inducă în eroare pe cineva, nu știu ce să vă spun? Și nici nu interesează ce-au vrut. Numai prin mersul acesta cu spatele, pentru a se ascunde, se poate explica misterul urmelor. Altfel ajungem la cauze miraculoase... Și nu trebuie să ne pierdem firea... Gata cu urmele! N-avem nimic cu ele, poate că au fost făcute cu zile în urmă...

– Nu cred... îl întrerupse Ursu. Sint urme proaspete. Sint urme făcute nu de mult...

– Și Țombi? întrebă Tic. De ce ne-a dus Țombi pe urmele astea? De ce nu ne-a dus pe urmele cabanierilor, doar se obișnuise cu mirosul lor?

– Dă-l dracului pe Țombi! spuse Maria. Jigodia! Dacă n-ar fi fost el, căutam altă potecă... De ce nu l-ai lăsat acasă?

– Mizerabilo! se cruci Tic. Las-că-ți arăt eu...

Parcă ghicînd cu cită înverșunare i s-a luat apărarea, Țombi se lipi imediat de gleznele lui Tic.

– Să nu-l dăm dracului pe Țombi, reveni Victor, dar nici să ne gîndim prea mult la el și la urmele lui. Și să nu ne mai gîndim la nici o urmă...

– De ce ne ții cu schiurile pe umăr? întrebă Lucia.

– Ca să vă doară ceva! răspunse Victor. Ca să vă treziți. Ca să scăpați de boala asta care... care ne-a apucat... Acum e totuna... Cîteva minute mai devreme sau mai tîrziu, nu mai contează. Spre Bolovanul Miresei nu mai putem pleca. Ne întoarcem!

– Unde? se înspăimîntă Ionel. Unde mai putem ajunge de aici? Nu trebuie să ne întoarcem!

Și deodată se stinse lumina! Parcă întorsese cineva un buton și făcuse întuneric. Era ireal totul, fantastic. Și se auzi și întiiul șfichi al furtunii. O șuietătură îndepărtată.

– Ai grijă, Ursule! strigă Victor. Rămii la urmă. Toți să se lege cu frînghia. Imediat! Trebuie să trecem prin Șaua Mare... Dacă avem noroc, poate că ajungem la cabană...

Șirul porni. Cu puterea groazei. Dar cînd ajunse în Șaua Mare, se dezlănțuiră toate hăurile, toate iadurile: vijelia.

De departe păreau doi turiști oarecare. Erau îmbrăcați aproape la fel: pantaloni negri și hanorace cafenii, cu glugi pe cap, cu bocanci mari, negri, și cu ciorapi de lână, strânși pe gambe. Cel mai gros purta un rucsac anemic în spate. Nici unul nu avea schiuri. Urcau cu înverșunare o coastă abruptă, sprijinindu-se în niște bastoane groase și ciudate, ca niște pari. Cînd ajunseră sus pe creastă, se opriră. La doi pași de ei își desfăcea brațele de metal un indicator. Brațul din dreapta, mai mare și mai lat, era acoperit de zăpadă. Pe brațul mai mic se putea citi foarte clar: *Cabana Izvoarele – 200 metri*.

– Am ajuns! răsuflă cel mai gros. Am tras tare, dar am ajuns la timp. Mai e pînă se întunecă și nici vijelia n-a izbucnit.

– Parcă nu-mi vine să cred, răspunse celălalt. La 200 de metri... Nici nu se vede. Trebuie să fie după perdeaua asta de brazi... Parcă s-ar zări un acoperiș cu horn... Sau...?

– Ba da! E un acoperiș. Mult a fost, puțin a rămas. După șase ore și jumătate, adică după șapte ore, în cap! N-aș mai fi rezistat încă un ceas. Cum aș mai bea un coniac!... Numai să aibă. Mergem?

Cel mai înalt cercetă cu atenție împrejurimile, își aținti privirile într-o anumită direcție, apoi spuse:

– Mai întii trebuie să facem un înconjur... Vorba dumitale: mult a fost, puțin a rămas. Încă o sută de metri în plus nu mai contează...

Cel mai gros părea edificat:

– Înțeleg cam cum vine treaba. Vrei să încurcăm urmele, ca sub Șaua Mare, cînd am așteptat să treacă mai întii cabanierii.

– Acolo a fost altceva. Cabanierii erau singurii oameni de care trebuia să ne ferim. Puteau să intre la bănuială dacă vedeau urmele noastre trecînd pe sub Șaua Mare. Dacă simțeau ceva, mai ales după chemarea telefonică din plină noapte, și făceau cale întoarsă? Se ducea totul dracului, sau se complica în așa hal... Dar nu de urme trebuie să ne ocupăm acum. E altceva mult mai important. Și n-ar strica să începem cu fleacul ăsta... Să nu mă întreb de ce, pentru că nu pot să-ți dau un răspuns logic...

Și în timp ce rostea ultimele fraze, prinse cu mîinile stîlpul indicator și încercă să-l scoată din pămînt. Se opinti din toate puterile, dar în zadar.

– Fir-ar să fie! se înfurie el. Ajută-mă, ce stai!

– Lasă-mă numai pe mine! îl îndepărtă cel cu rucsac în spate. Și stai mai la o parte, să nu-l scap.

Mai întii răsuflă de cîteva ori, zgomotos, ca o locomotivă, apoi repetă mișcarea celuiilalt. Dar stîlpul nu se clinti. Îndărătnic, trase pînă ce i se congestionă fața ca o sfeclă, pînă ce se sperie celălalt.

– Stai, domnule, că mai ai nevoie de forțe. Ți-am spus că e mai bine să tragem amîndoi.

Își uniră puterile, se opintiră ca niște bivoli, dar tot cu același rezultat.

– Trebuie să-l scoatem cu orice preț? întrebă cel mai gros. Crezi că fără indicator cine vrea nu nimerește aici?

– Nu știu; ți-am spus de la început să nu mă întreb nimic. Simt că trebuie să-l scoatem» Dumneata nu ai niciodată presimțiri? Poate că e o simplă poftă de a strica, nu știu...

– Ți-am spus că nu mă pricep la chestii din ăstea complicate. Dar ar fi păcat să facem hernie sau să ne spetim pentru o părere... La urma urmei, cine poate veni aici?

– Stai! tresări cel mai înalt. Ia să încercăm altfel!

Prinse cu mîna brațul acoperit de zăpadă și la cea dintîi smucitură îl scoase din stîlp. Nici celălalt braț nu opuse mai multă rezistență.

– Vezi, domnule?! spuse el arătînd ambele brațe. Ne-am chinuit ca niște bezmetici, cînd cu puțină glagorie se putea aranja totul. Știi ce scrie pe brațul ăstălalt? *Atențiune! Prăpastie la 15 metri*. Poate din cauza asta trebuia să distrugem indicatorul. Ca să nu se știe că e prăpastie la cincisprezece metri...

Se dădu doi pași înapoi, își încordă brațul drept, apoi aruncă una din tăblii spre locul unde se vedea prăpastia. Parcă făcea exerciții de aruncare, ca un copil. Cu aceeași putere și cu aceeași îndemînare aruncă și cealaltă tablă, însă cu mîna stîngă. Era mulțumit, deși însoțitorul său îl privea năucit.

– Să nu mă întreb, domnule, spuse el. Poate că e joacă, poate că e control, poate că nu-mi place să știu ce e... Dacă ai fi căutat douăzeci și doi de ani, ca mine, un singur lucru, pretutîndeni și întotdeauna, ai fi ajuns să faci și dumneata niște gesturi pe care nu vrei să ți le explici. Cînd duci cu tine o închisoare, și a-ți sufla nasul e un gest de libertate, și este, domnule! Altfel mori...

Făcuseră un ocol destul de larg. Ajunseseră lîngă un alt stîlp, de lemn, care susținea sirma telefonului.

– Ia uită-te, domnule! răsună speriată vocea celui mai gros. Mi s-au stricat mie ochii sau s-a făcut zăpada albastră?

– Lasă-mă cu prostiile, ce dra... răspunse celălalt, dar vorba îi rămase în gură. Cum se poate asta? Zăpada albastră!

– Iar acum parcă s-ar îngălbeni...

Pe neașteptate, sirma de deasupra capului lor începu să se miște. Amîndoi priveau ca hipnotizați legănarea ei. Cel mai înalt se dădu un pas înapoi, ridică bastonul și-l prăvăli cu toată puterea asupra sirmei. Nu se întîmplă nimic. Sirma nu era atît de întinsă ca să se rupă dintr-o lovitură. Mai lovi o dată, și încă o dată, apoi începu și celălalt să lovească, apoi își comandă loviturile: Unu! Ridicarea bastoanelor. Doi! Prăvălirea bastoanelor. Unu!

Doi!... Unu!... Doi!... Unu! Doi!... Parcă ar fi lovit într-o coardă de cauciuc. Izbeau năprasnic: sau unul după altul, sau în același timp, sau neregulat.

– Fugi, domnule! răcni cel mai gros. Fugi, că-mi vine să te omor. Fugi, cit mai judec!

Celălalt nu-l auzea. Nu mai lovea în sirmă, izbea cu bastonul în stîlpul de lemn care o susținea, izbea ca un tăietor de lemne, regulat, sacadat, icnind după fiecare lovitură. Haaa! Bum! Haaa! Bum! Haaa! Bum!

Individul cel gros își scoțocea buzunarele hanoracului. Scoase un obiect lunguiet și lucitor, un briceag neobișnuit, cu lama cit o baionetă. Se înalță în vîrfurile picioarelor și din prima apăsare tăie sirma. Apoi își potrivi briceagul ca un pumnal. Ochiul îi ieșiseră din orbite. Privea cu atenție de leopard către însoțitorul lui, care lovea ritmic în stîlpul de lemn, ridicîndu-și și coborîndu-și spatele. Baioneta se înalță încet în aer... Dar cel care stătea cu spatele se întoarse fulgerător. Un pistol cu țeava neagră, lungă tremura în mîinile lui.

– Ce e, domnule? Ce faci? întrebă el. Am simțit vîntul morții în preajma mea. Ce ai în mină?

– Am tăiat sîrma... răspunse cel gros. Am tăiat-o așa: hîrșșș! Hîrșșș! Și vreau s-o mai tai o dată...

– Stai! Stai acolo! Auzi? Întoarce-te cu spatele! Auzi?... Așa! Ca să fie foarte clar!

Aruncă imediat cuțitul! Auzi? Imediat!

Cel cu cuțitul nu schiță nici o mișcare decît în momentul cînd vocea din spatele lui se prefăcu în șuier. Simțea că-i îngheață singele în vine. Se grăbi să arunce cuțitul, departe în prăpastie. Apoi se întoarse:

– Păcat... Era un cuțit special... Mi-l dăduse un italian în timpul războiului. Tot într-o iarnă mi l-a dat. Îl aveam de douăzeci și cinci de ani... Dar dacă nu mă forțai să-l arunc... îl băgam în dumneata. Pînă în prăsele și apoi îl învîrteam, îl învîrteam... Și parcă tot mai am poftă să ucid.

– Și eu! îl amenință cel cu pistolul. Dar eu nu trebuie decît să apăs cu arătătorul. Înțelegi dumneata? O simplă apăsare, așa cum ai întoarce fila unei cărți, și gata cu dumneata. Nu te mai găsește nimeni, domnule, că te împing cu piciorul în prăpastie. Așa!... Înțelegi? Ca pe-un butuc, ca pe-o murdărie. Dumneata nu simți cum te duci de-a dura, că eu simt cum te împing cu piciorul drept?

Dar în loc să tragă, băgă pistolul cu țeavă lungă sub hanorac, apoi își șterse nădușeala de pe față.

– Hai, domnule, hai! Să intrăm mai iute în cabană... se împotrivi el unei rafale reci, subțiri ca un bici de gheață. Hai, că simt ceva în jur... parc-ar fi o otravă, o întunecime care intră în creier și se zvîrcolește și ia mințile... Treci înainte!

Porniră spre cabană, pe o potecă largă, bătătorită, printre trunchiuri de brad îmbrăcate în alb. Se înțeleseseră fără vorbe. Fiecare lovea cu bastonul în trunchiurile liliputane pe care le întâlnea în cale. Cel gros în dreapta, cel înalt în stînga. Loveau cu sete, scuturînd zăpada de pe brăduleți dintr-o singură izbitură. După un cot se opriră. La vreo sută de metri în fața lor se zărea, într-o adîncitură, o movilă albă, cu uși și ferestre. Dar poteca pe care veniseră nu ducea într-acolo. Cotea din nou la stînga. Cotiră și ei și văzură, printre brăduleți, chiar la picioarele lor, la vreo douăzeci de metri în vale, o clădire înaltă, cu fundații de bolovani și cu ziduri de birne, acoperită de zăpadă: Cabana Izvoarele. În clipa cînd ajunseră în fața ușii, cineva stinse, dintr-o suflare, lampa lumii.

4

Poate chiar în secunda aceea se aprinse lampa în cabană. O lampă de petrol, pe care cineva încerca s-o agațe de un cîrlig infipt în mijlocul plafonului. Sufrageria se umplu dintr-o dată de umbre mișcătoare. Cel care o aprinse, o adevărată namilă, coborî de pe scaun și se duse la ușă, deschizînd-o fără să se grăbească:

– Pofțiți... spuse el. Ați ajuns la timp. Numai un sfert de oră dacă ați fi întîrziat... Ce doriți? Rom? Coniac?

– Coniac! alese cel gros. Două mari, duble...

– Asta cum vine? întrebă cabanierul. Două de cite-o sută? Sau două de cite-un sfert? Sau mai bine să vă dau o sticlă neîncepută?

Nu mai așteptă răspunsul lor. Luă o sticlă din raft, apoi două pahare și le așeză pe o masă pe care o alese el, chiar sub lampa de petrol, care parcă începea să-și mărească flacăra.

– Nu! porunci cel mai înalt. Nu-mi place să fiu privit, fără să văd cine se uită la mine și mai ales cînd se uită la mine.

– Cum pofțiți... ridică din umeri cabanierul. Bine că a trecut greul. Dacă rezști pînă la primul semnal...

Așeză paharele pe o măsută retrasă care abia era atinsă de razele lămpii, apoi destupă sticla.

– Și care e primul semnal? întrebă cel gros.

– Primul semnal e o șuierătură. Dar n-ați mai apucat-o...

Omul se întoarse la tejghea. Deschise un registru, apoi scoase de undeva un toc:

– Fiți buni și spuneți-mi numele. Cine stă mai mult de douăzeci și patru de ore...

– Mîine plecăm, răspunse cel mai înalt. Rămînem numai peste noapte. Așa că...

– Mîine n-o să puteți pleca, și nici poimîine, și nici răspoiimîine, și nici...

Cel înalt își strecură mîna sub hanorac, apoi sub pulovăr. Atinse patul pistolului.

– Și de ce, mă rog, n-o să putem pleca nici mîine, nici poimîine, nici?... se interesă el cu un accent de amenințare în voce. Aș vrea să știu foarte clar...

– Dumneavoastră nu sînteți munteni... se dumeri cabanierul. Dacă Domnul e bun și îngăduitor, și după o săptămînă potolește prăpădul care va să vie... Și dacă nu abate urgia... Rămîneți numai o săptămînă în închisoarea asta... Acum cred că-mi puteți da și numele... Așa ni se cere, că eu de felul meu nu sînt deloc curios. Puteți să spuneți ce nume vreți, la urma urmei... Măcar să știu cum să vă chem. Că o să trebuiască să ne obișnuim, și eu cu dumneavoastră și dumneavoastră cu mine...

– Ion Petric, spuse cel gros. Trebuie să mă ridic și-n picioare?

Cabanierul nu-i răspunse. Aștepta numele celuiilalt. Și simți în glasul lui un fel de întrebare.

– Iordan Liviu... Inginer... Sau profesor...

– Iar eu mă numesc în mai multe feluri... spuse cu voce nepăsătoare cabanierul. Dar m-am obișnuit să mi se spună Cucu. Doriți o cameră împreună?

Se pregătea să părăsească sufrageria, dar vocea lui Liviu Iordan îl opri:

– Ce voiai să spui cu semnalul ăla? Cu șuierătura?

Cabanierul se apropie de masa lor:

– V-am văzut de sus, din pod, cînd ați încercat să scoateți indicatorul. Și v-am auzit apoi lovind în stîlpul de telefon.

Iordan își strecură iarăși mîna sub pulover:

– Eu te-am întrebata ceva pe dumneata... spuse încet printre dinți. Și îmi plac numai răspunsurile precise, fără pete. Ca să fie foarte clar.

– Parcă dumneata știi în momentul ăsta ce e foarte clar? făcu un gest de nepăsare cabanierul. După cum se vede, nu ți-a trecut, dar nu mai e mult, acuși se pornește prăpădul, și te liniștești ca prin farmec. Așa se întîmplă întotdeauna... și cu oricine. Oricît de tare ai fi, nu poți scăpa de nebunia dinaintea vijeliei.

– Asta era?! se lămurii Petric.

– Asta era... Tot aerul se preface în otravă. Și aerul, și lumina, totul. Ori te doboară spaima, ori te cuprinde dorința de a sfărîma. Și nu mai știi ce faci... Altul ar fi rîs dacă v-ar fi văzut cum vă opinteați să smulgeți indicatorul, sau s-ar fi gîndit că ați fugit dintr-un ospiciu. Dar eu știu că așa se întîmplă. Și eu am pățit la fel prima dată. Eram singur într-o cabană... N-am știut ce se întîmplă. Am început să arunc cu scaunele în rafturi. Am spart aproape toate sticlele și tot nu m-am săturat. Dacă aș fi avut pe cineva lîngă mine, cred că l-aș fi ucis. M-au lămurit bătrînii, după aceea... Cînd am auzit zgomote la ușă, adineauri, știți la ce m-am gîndit?...

Cabanierul tăcu, un moment, lăsîndu-și întrebarea suspendată, așa crezu la început Liviu Iordan. Dar îl văzu scotocindu-și buzunarele și apoi aprinzîndu-și țigara.

– M-am gîndit, continuă el, cîți clienți o să am în timpul vijeliei: doi sau unul?... Dacă nu v-ați fi repezit asupra indicatorului și pe urmă asupra stîlpului, nu știu ce s-ar fi întîmplat... Ați avut mare noroc, nici nu vă dați seama. Știți cum numesc muntenii cei bătrîni vremea asta dinaintea vijeliei?... Dar mai bine nu vă spun, n-ar fi bine nici pentru mine, nici pentru dumneavoastră. Așa se zice, că nu e bine să se rostească vorbe. Cică în clipele astea învață toate dihăniile sălbătice pofta de a ucide. O așteaptă lupii în văgăuni, așa spun cei care i-au văzut, că mai există și oameni din aceștia pe lume, o așteaptă lupii cu botul deschis, încremeniți... Cică stau așa, ore întregi înainte de a începe vijelia, stau cu botul deschis ca și cum s-ar adăpa cu otravă. Și numai dacă prind asemenea vreme învață săucidă. Și dacă o prind, pofta de sînge nu-i părăsește pînă mor... Că numai la zece ani o dată se întîmplă o asemenea vreme... adică nu se întîmplă, că așa e sortit lumii...

– Povești... încercă Iordan să se împotrivescă groazei și neliniștei care-i dădeau tîrcoale.

– Or fi povești... spuse cabanierul îndepărtîndu-se. Dar ce v-a apucat, acolo sus, la marginea prăpastiei?... Dumneata de ce crezi că am lăsat brațul drept al indicatorului acoperit de zăpadă?... Sigur că-s povești... Mai bine să vă fac focul... Aici nu se simte frigul, fiindcă ați uitat să vă dezbrăcați tot luîndu-vă cu vorbele și cu poveștile astea...

Liviu Iordan așteptă să plece cabanierul, și numai după ce nu-i mai auzi pașii îl lăsă pe Petric să-și spună păsul.

– Țta parc-ar vrea să ne îngrozească! explodă el pe șoptite, îmi venea să sar la el și să-l strîng de gît.

– N-a vrut să ne îngrozească și nici nu vrea... Nu e atît de nebun ca să toarne otravă în doi necunoscuți. A vrut să ne calmeze, dar se vede că dumitale încă nu ți-a trecut criza...

– Ba da, ba da! răsufllă Petric ușurat. Am scăpat și eu cîteva vorbe, ca omul. Nu mai simt teroarea aceea în mine și nici pofta aceea de lup flămînd... Dar m-au trecut nădușeli auzin-du-l. Și alte gînduri mă bat... Dumneata crezi că e omul pe care-l căutăm? După vorbă și după felul cum se mișcă pare muntean din tată în fiu. Și după obiceiurile pe care le știe... Dacă n-a coborît în viața lui la oraș?

– Îmi inchipui că întrebii tot așa, scăpînd vorbele la întîmplare... îl măsură Liviu Iordan. Ia spune-mi, domnule! De ce atîția oameni își aruncă părerile crezînd că lumea are absolută nevoie de ele? Nu se întîmplă nimic rău în lume dacă tac, înțelegi dumneata? Dimpotrivă... Atunci de ce atîtea vorbe? Ca să te dovedești neghiob, sau de-a dreptul imbecil?... Să știi una de la mine: în lumea asta n-au existat proști și mizerabili decît după ce omul a început să vorbească...

– Ți-am spus că dumneata ești tare în chestii din astea, se retrase Petric. Dar știi ce e ciudat? Că și filozofia asta a dumitale, care are atîta efect, tot din vorbe se face... Și dacă eu n-aș spune o prostie, n-ai face nici dumneata filozofie...

Se auzeau pașii cabanierului apropiindu-se și Petric descoperi pe fața lui Iordan trăsături care oglindeau un mare zbucium și o concentrare crîncenă. Stătea ca o pisică gata

să sară asupra prăzii. Și gitul i se încordase, și umerii. Dar așteptarea și energia ascunsă în ea dispărură în clipa când cabanierul pătrunse în sufragerie.

– V-am aranjat o cameră cu godin, spuse el. Într-un minut se face cald ca-n baie. Vreți s-o vedeți...?

Era o invitație pe care Petric se pregătea s-o primească, dar Iordan îl opri, apăsându-i mîna. Cabanierul se uita fix la Petric. Îl văzuse schițînd gestul de ridicare și, neînțelegînd ce se întîmplă, ridică din umeri, dar tot nu-și dezlipi ochii de la el.

– E o cameră cu trei paturi... continuă cabanierul, privin-du-l cu aceeași insistență pe Ion Petric. Eu parcă te-aș mai fi văzut undeva, domnule Petric... Mai de mult...

Petric căută răspuns în ochii lui Iordan și înțelese din căutătura lor încruntată că trebuie să nege.

– Nu! Nu! răspunse el ca și cum s-ar fi apărat de ceva neplăcut. Nu cred că ne-am văzut.

– Dar nu e nici o supărare dacă ne-am întîlnit sau nu în lumea asta mare, spuse cabanierul. Cine știe pe la ce cabană ați trecut, sau...

– Sau poate că l-ai întîlnit dumneata, în vale... interveni Liviu Iordan. Adică în lume...

– M-aș mira... răspunse imediat cabanierul. De mai bine de douăzeci de ani n-am coborît în lume... Poate în timpul războiului. Dar nu pe front, pentru că n-am fost pe front...

În tot timpul dialogului, nici cabanierul, nici Liviu Iordan nu se clintiră cu un centimetru din locurile în care se aflau. Era ceva amenințător și ciudat în atitudinea lor. Liviu Iordan simți că trebuie să schimbe vorba:

– Parcă am mai văzut o clădire cu hornuri...

– E mai veche și mult mai mică, spuse cabanierul. Nici nu știu dacă a fost vreodată cabană. Vara, cînd e multă lume, punem acolo paturile de rezervă. Cu puțin interes s-ar putea amenaja...

Cabanierul intrase în joc, dar nu se mișcase de acolo de lingă teighea. Petric, crezîndu-se privit, dădea semne de nervozitate. Iordan interveni din nou:

– Nu putem dormi într-o cameră cu trei paturi! anunță el, tot fără să se uite spre cabanier. Așa ne-am obișnuit...

– Eu credeam că o să vă prindă bine un al treilea pat...

– Eu credeam că dumneata ești cabanier și trebuie să ții seama de ceea ce vrea clientul! spuse sec Liviu Iordan.

Cabanierul rămase doar o clipă în cumpănă:

– Bine. Atunci o să-l scot. Altă cameră mai mică nu avem... Și, chiar dacă am avea, ar fi păcat, că asta s-a încălzit.

Se auzeau pașii lui îndepărtîndu-se.

– Nu la dumneata s-a uitat tot timpul, spuse Iordan. S-a uitat numai la mine. Probabil că mă vedea într-o fișie de lumină. Probabil că i s-au aprins niște amintiri. N-o să fie ușor...

Și deodată cabana fu atacată din toate părțile de forțele vijeliei.

5

Cireșarii se opriseră chiar la începutul Brinei Iadului, îndărătul unor stînci uriașe care-i apărau ca niște scuturi. Se opriseră să-și tragă sufletul, după ce înfruntaseră vijelia prin toată Șaua Mare. Erau sleiți de puteri, dar scăpaseră toți de spaima și nebunia care-i cuprinseseră la Zaruri. În locul unde se opriseră, vijelia devenise o simplă forță sonoră.

– Parc-am fi într-o sală de cinema, spuse Dan, într-un moment de pauză acustică.

Ce-ar fi să rămînem aici?

Se înghesuiseră toți într-un cerc spontan, își lipiseră unii de alții umerii și capetele ca să se poată auzi. Nu erau înfrigurați și aveau, aproape toți, senzația stranie că participă la o întrecere sportivă. Cînd nu vor mai putea, vor spune: "Gata! Abandonăm!" și se vor da la o parte. Mai departe nu încercau, sau nu puteau să se gîndească.

"Acum, trebuie să profităm acum! își spunea Victor. Vijelia e abia la început, încă nu și-a dezlănțuit toate puterile. Mai mult urlă decît atacă. Parcă ar vrea să ne înșele... Singur că vrea să ne înșele!... Ce vom face cînd va începe viscolul? Cînd se va lăsa gerul? Cînd nu se va mai vedea nimic?... Toată liniștea asta e o capcană... Aici nu e un adăpost. E un mormînt..."

– Trebuie să plecăm! spuse deodată Victor. Aici nu mai putem rămîne nici un minut. Gata! Pregătirea!

– Poate că sîntem mai feriți aici... Împrumută Ionel ideea lui Dan. De ce să mergem aiurea?

Victor ar fi putut să-i răspundă cu gîndurile care-l frămîntaseră pînă în clipa cînd luase hotărîrea plecării. Dar n-ar fi însemnat altceva decît să deschidă gustul discuțiilor. Îl cuprinsese un val de minie și nu făcu nimic ca să i se împotrivescă:

– Idiotule! strigă el. Dacă vrei să te sinucizi, n-ai decît! Dar nu-i molipsi și pe alții.

Gata! Plecarea! Și nimeni nu are voie să abandoneze schiurile! Mai bine să rămînă el decît să-și lase schiurile! Gata!

– Stai! îl opri Ursu. Nu putem să pornim orbește.

– Ba da! se încăpățîină Victor. Pornim orbește. Nu înțelegi că primul lucru pe care trebuie să-l facem este să fugim din capcana asta?

– Așa nu se poate! Trebuie să înțelegi și tu că nu ne plimbăm pe asfalt. Ne scoți din capcană, dar unde ne duci?

– Nu știu! răspunse Victor. Și nici nu trebuie să știm.

– Victor! se rugă Maria. Aici începe Brîna Iadului. Nu vezi ce întuneric s-a făcut? Nici

palma nu se mai zărește... Cum putem să trecem iadul ăsta blestemat?... Mai bine...

– Mai bine taci! urlă Victor. Vă cer un singur lucru. Probabil pentru prima și ultima dată. Nu știu unde vă duc... Dar lăsați-mă să vă duc. Până când voi cădea, nimeni să nu facă altceva decât ceea ce spun eu. Atît!

– Da! spuse Lucia. Daaaa! Și să plecăm odată!

– Cum o să trecem cu schiurile pe umăr? întrebă Dan.

– Cum o să trecem? întrebă Ursu. Schiurile le duc eu. Dar pe unde o să trecem și cum? Dac-am avea lanterne...

– O să trecem legați, răspunse Victor. Și o să mergem pe potecă, fără nici un risc. Vom călca pas cu pas, în urmele celor care au coborît de la cabană. Dacă va fi nevoie, vom căuta urmele cu mâinile. Și cred că ar fi mai bine să treacă Tic în frunte. El are piciorul cel mai mic. Ai înțeles, Ticușor?

– Cum să nu înțeleg?... Nici măcar n-o să fie greu. Din șase urme nimeresc eu una. Cel de după mine... Adică mai bine eu, nu el! Nu ridic piciorul decât după ce simt piciorul celui de după mine atingîndu-mi glezna. O să fie grozav!

– Da... consimți Ursu. Așa vom putea ajunge... undeva. Iar schiurile... Cred că ar fi bine să facem din fel de sanie ele. Să le legăm și să le tragem după noi. Funii avem, avem și sfori. Într-un minut terminăm cu ele. Și dacă rămîn ultimul, le trag eu. Mai ușor decât dacă le-aș duce pe-ale mele pe umăr...

– Oare n-am putea să-l folosim și pe Țombi? spuse Maria, parcă pentru a răscumpăra nedreptatea pe care i-o făcuse cu cîtva timp în urmă, la Zaruri, cățelului.

– M-am gîndit și eu, se bucură Tic. Chiar în clipa cînd ai început să vorbești tu. O să-i fac o zgardă din sfoară și o să-l învăț să ne dea semnale. Auzi, Țombi? Să nu-ți inchipui altceva. Dacă poteca e sigură, mă tragi. Dacă simți gol, te lipești de picioarele mele. Da?

Cîteva minute mai tîrziu, legați unul de altul, cireșarii începură să urce Brîna Iadului. Nu se vedea nimic. Se lăsau duși de urme. Erau închiși între doi pereți gigantici, care nici ziua nu lăsau să pătrundă lumină în despîcătura de iad. Dacă poteca nu s-ar fi strecurat ca un labirint printre stînci, vijelia i-ar fi zvîrlit pe cireșari ca pe niște frunze în prăpastie. Șuierăturile ei erau înspăimîntătoare. Înaintau încet, pas cu pas, parcă-și lipiseră

picioarele; formau împreună o lighioană necunoscută, o omidă a nopții și a zăpezii, cu șapte perechi de picioare. Înaintau îngheboșați, cu glugile trase peste cap, ca un convoi orb de fantome, și fiecare pas era o întrebare, aceeași întrebare de groază. De cîte ori nu simțeau goluri sub pașii lor! De cîte ori nu simțeau în stînga și în dreapta hăuri fără fund! De cîte ori nu căutau cu mîna și apoi cu trupul reazemul stîncii cînd vijelia răzbătea pînă la ei!

Înaintau încet, fiecare pas era o veșnicie, și frigul se strecura în ei, mai ales în mîini și-n picioare, și n-aveau cum să se apere. Și cel mai mult suferea ultimul, incheietorul convoiului, care de multă vreme nu mai tîra după el vraful de schiuri. Le ridicase pe umăr, în mers, și trebuiau ținute vertical ca să nu le lovească de stînci, să nu-și piardă echilibrul și apoi să-i tragă și pe ceilalți în prăpastie după el. Greutatea poverii îi aplecase umărul, iar teama că ar putea să-i stînjenească pe ceilalți îi transformase mersul într-un chin... Brîna Iadului... Brîna Iadurilor...

Dar nu era decât o cărare spre iad. Iadul abia începea. Vuietul surd se apropia, se apropia, se apropia. Întunericul se transformase într-o ceață albă, sclipitoare, densă, prin care nu se vedea nimic. Nici degetele care atingeau ochii nu se vedeau. Era halucinant totul. Și mai ales vuietul cumplit, rău, apăsător. Și șuierăturile care înțepau și frigeau auzul. Și rafalele care se îngroșau și se transformau în talazuri, izbînd furioase în piept și-n abdomen.

Intraseră în iad, în mijlocul iadului. Cineva se prăbușise și după el toți ceilalți. Alunecau, alunecau pe o coastă de gheață. Cel cu schiurile se azvîrlise înainte, luase el conducerea șirului. Nu se vedea nimic. Ceața albă lovea, era aspră și rece. Albeața aerului trecea prin pleoapele închise. Era un infern neverosimil, un infern alb și crud. Și alunecarea nu se mai termina. Era o alunecare lungă, o alunecare fără sfîrșit, dar prea lungă pentru a fi rea. Devenise o alunecare lină, încetă, care primea din plin ura și forța vijeliei și mai ales canonada și șuierăturile ei. Încet, încet alunecarea se opri...

Ursu își descolăci de pe braț funia de care erau legate schiurile, apoi, cu o singură mișcare, își scoase lațul din jurul toracelui. Apoi porni după funie pentru a-i număra pe cei care alunecaseră. Erau toți. Și Țombi. Abia după aceea își întoarse spatele împotriva vîntului și izbuti să deschidă ochii. Era o lumină stranie, albă, străvezie. La început nu zări nimic decât vinzoleala albă. Apoi își văzu mîna, apoi zări la picioarele lui o pată întunecată: legătura de schiuri și bețe. Spatele și gîtul îl mai dureau, mîi de alice foiau în carnea lui, dar schiurile erau acolo, toate. De cîte ori nu crezuse că umărul nu-l va mai asculta, că va azvîrli cu o singură tresărire povara dușmană, că mîna îi va cădea inertă și liberă... Dar de fiecare dată se aprindea un fulger: erau singurele lor arme în infernul acela alb...

Ursu simți deodată o lovitură năprasnică în spate, parcă i-ar fi căzut un sac cu nisip din înaltul cerului. Abia mai avu timp să se răsucească pentru a nu se prăbuși peste schiuri. Se ridică încet, cu spatele împotriva viscolului, împingîndu-se spre locul unde se aflau ceilalți, într-o groapă salvatoare în care vijelia lovea cu a zecea parte din puterea ei. Îl găsi pe Victor, în spatele lui era Maria. În spatele Mariei era Lucia. Ultimul era Ionel. Înaintea lui Victor era Dan. Iar primul era Tic, încovrigat peste Țombi. Se aplecă deasupra lui Victor și își lipi buzele de urechea lui:

– Sintem într-o groapă, chiar pe potecă, dar abia se mai văd urmele. Le astupă viscolul. Nu știu încotro s-o luăm. Cred că nici tîrîndu-ne nu putem înainta...

Apoi își duse urechea la buzele lui Victor:

– Ia ochelarii mei, îi răspunse Victor. Mi-a fost teamă că am pierdut poteca. S-ar putea

să o pierdem de-acum înainte, dar măcar știm că alunecarea nu ne-a dus aiurea... Poate că dăm peste stîna aceea. Tu să o iei înainte. Leagă-te de mine cu o sfoară... sînt vreo două ghemuri în rucsac. Și dacă mai dai de urme, trimite semnale. Noi vom porni după fiecare semnal. Înțelegi?

– Înțeleg, spuse Ursu. Trebuie să dibuim urmele pînă nu le astupă viscolul. Dacă smucesc de trei ori la rînd, porniți în direcția sforii. O să trag și schiurile după mine... Victor! Mai frămîntă-i pe ceilalți. Să nu cumva să adoarmă... O să leg sfoara de Tic, ca să nu se incurse șirul...

Victor mai avea să-i spună ceva lui Ursu:

– Nu lua schiurile cu tine. Trebuie să fii liber ca să poți umbla după urme. Ursule! Numai de la urme poată să vină salvarea noastră. Dacă va fi nevoie să cauți prin zăpadă cu mîinile? Hai, du-te!

Ursu plecă. Legase un capăt al ghemului de sfoară de mîna lui Tic, apoi băgase ghemul în buzunar și trăsese fermoarul în așa fel ca să rămînă doar o deschizătură prin care să se desfășoare sfoara. Victor avea dreptate. Trebuia să aibă mîinile libere. Găsi o urmă chiar lîngă legătura de schiuri. Era bine întipărită în zăpada veche. Viscolul încă n-o astupase. Virful încălțămîntei era îndreptat spre coasta pe care alunecaseră cireșarii. Era prin urmare o urmă bună, urma cabanierilor. Își potrivi, întorcîndu-se și el cu spatele, bocancul în urma găsîtă. Calculă în gînd lungimea pasului celui care lăsase urma și își purtă piciorul liber înapoi. Începu să apese zăpada și acolo unde simți mai mică rezistență, călcă. Era urma veche. Făcuse un simplu control pentru a afla direcția potecii. Din păcate, poteca înainta împotriva vijeliei. Dar și aceasta era o direcție. Cu spatele împotriva vîntului, se căzni să meargă pas cu pas pe cărarea presupusă, pe urmele lăsate de cei trei cabanieri, refăcînd în sens invers mersul lor. Mergea fără să mai cerceteze urmele, se lăsa dus de un fel de instinct. Din loc în loc se oprea pentru a controla poteca. Uneori urmele erau vizibile sau se lăsau ușor descoperite de căutarea mîinilor prin zăpadă. Alteori însă îl apuca spaima că a pierdut poteca, atît de mult îi trebuia pînă ce îndepărta zăpada pufoasă și dădea de golul unei urme vechi. Mergea numai cu spatele. Cu fața nu ar fi putut să înainteze nici doi pași. Uneori, paveze pe care nu le vedea îl apărau de rafalele turbate ale viscolului. Alteori, lovindu-l cu puterea și răutatea unor saci cu nisip, rafalele îl prăbușeau, îl rostogoleau, îi strecurau proiectilele de zăpadă pe sub glugă. Nu se vedea nimic, doar o învălmășeală albă, ca niște nouri care nu-și găsesc locul. Un talaz, scăpat de bariere, aproape că-l ridică pe sus și-l azvîrli cîteva metri, lipindu-l de un bolovan. Se ridică anevoie, năucit și mai ales speriat că a pierdut poteca. Nici nu putea să-și dea seama în ce direcție îl azvîrlise talazul. Dar chiar lîngă el, sub bolovan, zări cîteva urme distincte. Nici măcar nu erau astupate de zăpadă. Își potrivi bocancii în ele, apoi își continuă mersul în sens invers. Urmele erau mari și le găsea mereu, fără să le caute. Nu mai coborau, urcau o pantă lină. Vijelia însă își schimbase direcția. Îi izbea în piept și-n abdomen. Și puterea ei creștea mereu. Iarăși se pomeni luat pe sus și aruncat. Nimerise într-o groapă. Întinse mîinile pentru a-și opri rostogolirea și întilni obstacole vii, mișcătoare. Ajunsese în groapa din care plecase, în groapa în care se aflau cireșarii!

Vijelia nu se simțea acolo, dar pe măsură ce ninsoarea se întetea, zăpada se așternea în groapă. Mai devreme sau mai tîrziu, groapa se va umple cu zăpadă...

Tinerii se strînseseră într-un cerc, într-o horă stranie, fantastică. Se învîrteau fără încetare: un minut la dreapta, un minut la stînga. Și țopăiau mereu. Poate că strigau sau cîntau, dar nu se auzea nimic altceva decît urletul neînterupt și lugubru al vijeliei.

Ursu îl căută pe Victor, îi căută urechea pentru a-i spune ce se întimplase.

– Nu mai înțeleg nimic... Aceleași urme m-au adus înapoi.

– Ești sigur că sînt aceleași? îl întrebă Victor. Eu nu cred... Trebuie să fie alte urme... Mai uită-te o dată. Poate că nu sînt urme care vin de la cabană... poate că sînt urme care duc la cabană... Altfel nu se poate explica...

– Vrei să spui că... Daaaa! Să știi că ai dreptate. M-au adus aici niște urme uriașe. Cele pe care le-am întilnit la Zaruri. Mă iau după ele. N-au unde să ducă decît la cabană!

Ursu le găsi la extremitatea de sus a gropii. Încă nu erau acoperite. Nu se mai întoarse cu spatele. Se încovrigă și, căutîndu-le cu mîinile și cu ochii, începu lupta disperată cu vijelia. Înainta prin cortina de zăpadă și urlete, prin groaza și teroarea talazurilor, ca un obiect mînat din spate de-o forță și mai cumplită decît a vijeliei. Parcă trecea prin ziduri rele de cauciuc, pe care trebuia să le sfredelească pas cu pas, metru cu metru. Tot trupul îi devenise un sfredel și mergea ca un nebun, sfredelea cu înverșunare talazurile de cauciuc, se opintea, cădea, împingea cu capul, și cu grumazul, și cu spatele, și cu umerii, mai ales cu umerii. Nu mai vedeau urmele pe care le căuta. Le simțea cu bocancii în zăpada dură sau moale, le simțea și le călca îndărătnic și nimicitor, parcă le-ar fi căutat cu picioarele goale. Și mereu controla sfoara și o smucea și-i chema pe ceilalți după el. Și-i simțea venind, îi simțea din încordarea sforii cînd îi oprea desfășurarea, și puterile creșteau în el, parcă i le trimiteau ceilalți prin sfoara aceea mai subțire decît o sîrmă de telefon. Ca un sfredel înainta prin cortina rea și viscoasă, printre proiectilele care-i ciupeau cu țepi otrăviți părțile descoperite ale feței. Și se încălzise, parcă simțea sudoarea pe spate și pe piept, dar se opintea ca un bezmetic, își ducea cu înverșunare jugul de plumb. Cădea și se ridica, și de multe ori mergea în patru labe, sau se țira, așa cum pesemne se țirau cei de după el.

Se opri lîngă un perete pe care-l ghici neted și uriaș, se opri pentru că acolo, la rădăcina peretelui, vijelia devenea iarăși o simplă forță sonoră. Ceața era mai străvezie acolo și se vedeau limpede urmele celor care trecuseră; zăpada veche abia se primenise cu un strat subțire de ninsoare. Erau două feluri de urme: unele care urcau, altele care coborau. După grosimea stratului de ninsoare, cele care urcau, urmele gigantice, erau mai

noi decât cele care coborau. Deci, Victor avusese dreptate!...

Ursu se pregăti să dea semnalul convenit... dar nu mai găsi sfoara. Ghemul se desfășurase de tot, iar capătul sforii îi ieșise prin deschizătura buzunarului. În prima clipă crezu că va innebuni. "Dacă prietenii din urmă vor pierde poteca? Imposibil!" își reveni el imediat. Probabil că în momentul când nu vor mai simți rezistență, se vor opri. Sau poate că veneau chiar pe urmele lui, și atunci vor înainta cu prudență pînă... "Numai să nu creadă că mi s-a întîmplat ceva!" se înfioră vlăjganul. Gîndul acesta îl trezi. Scoase la iuțeală cel de-al doilea ghem de sfoară, apoi căută un ciot în peretele de stîncă pentru a lega de el unul din capetele sforii. După ce se asigură astfel, porni pe urmele pe care venise. Muntele încă îl proteja de puterea vijeliei. Căuta peste tot, deși știa că nu va găsi sfoara decât în clipa cînd își va întîlni prietenii. Undeva se lovi de un obiect ciudat de metal, înfipt în zăpadă. Era o tăblie. Cițiva pași mai încolo găsi o altă tăblie, asemănătoare cu prima, poate mai îngustă. Își continuă căutarea, uitînd o clipă pentru ce pornise înapoi. Și mai găsi un obiect, tot de metal, un cuțit uriaș, ca o baionetă, împlintat în zăpadă. Abia mai tirziu se dezmeticii. În locurile unde găsise cele trei obiecte de metal, nu întîlnise nici o urmă!

N-avu vreme să se gîndească prea mult, pentru că mai găsi ceva în vârtejul de zăpadă. O pată neagră, mobilă, care i se strecură printre brațe și-i răsuflă cald în obraji: Țombi. Era emisarul celorlalți și strîngea în dinți un creion rupt pe jumătate de care era legat un capăt de sfoară. Ursu trase, trase mult de sfoară pînă ce o simți încordată. Prietenii lui erau pe la jumătatea sforii, adică pe la vreo cincizeci de metri. Îi chemă după el cu smuciturile convenite, dar simți și el niște smucituri care nu făceau parte din codul de semnale. Le descifră din prima clipă. Era un mesaj de bucurie, de încredere, de speranță. Reîntîlnirea... Se înapoie la scutul de piatră, gîndindu-se să aștepte cu folos sosirea celorlalți. Mai întii refăcu ghemul pe care-l avea în buzunar, apoi înfășură în jurul creionului sfoara adusă de Țombi.

Revederea, reîntîlnirea, se transformă într-o horă mută și imobilă. Abia după aceea se prăbușiră, unul după altul, în zăpadă, la rădăcina peretelui de stîncă. Voiau să răsufle, măcar de cîteva ori, ca oamenii. Atît: să răsufle de cîteva ori fără groază că le îngheață plămîinii. Vijelia îi zdrobise și-i sufocase.

Ursu dibui repede mecanismul și resorturile cuțitului. Era un pumnal special, cu lamă lungă și ascuțită ca briciul și cu un vîrf subțire ca acul, care ar fi pătruns și prin capătul unghiei. Era o armă redutabilă, care se închidea ca un briceag și se deschidea fulgerător prin simpla apăsare a unui buton. Celelalte obiecte metalice, cele două tăblii le dădură mult de furcă tinerilor pînă își făcură o idee asupra utilității și scopului lor. Dar cînd descoperiră că sînt brațele unui indicator metalic, simțiră poate prima undă de bucurie și speranță de cînd părăsiseră acel loc blestemat pe care-l botezaseră "La Zaruri". Descifrarea indicatoarelor se făcu în două secunde, după ce își uniră trupurile într-o sferă, care nu lăsa să pătrundă nici cea mai subțire rafală a vijeliei. Victor și Ursu aprinseră simultan două chibrituri, fiecare luminând și memorînd literele unei tăblii. Pe una dintre ele scria: "Atențiune! Prăpastie la 15 metri!" Iar pe cealaltă: *Cabana Izvoarele: 200 metri.*

După ce telefonul fără fir anunță rezultatul descifrării, cireșarii ținură cea mai fantastică adunare a vieții lor. Fiecare primi un număr de recunoaștere, sau un semn de recunoaștere. Tic: un deget, Maria: două, Lucia: trei, Ionel: patru, Ursu: pumnul strîns, Victor: palma întinsă, Dan: tot pumnul strîns. Erau în cerc, un cerc format din trupuri aplecate. Nu se putea auzi nimic decât lipind buzele de ureche și protejîndu-le cu mîinile. Cel care voia să vorbească trebuia să-și anunțe mai întii, în mijlocul cercului, semnul de recunoaștere. Uneori semnele se ciorovăiau între ele, pentru întietate, alteori erau pauze, sau reveniri, sau retrageri de la cuvînt. Telefonul fără fir, de atîtea ori folosit în joacă, devenise acolo, în infernul de gheață, în haosul de urlete și de șuierături, toată speranța și puterea lor.

Iată cum se desfășurase nemaipomenita lor adunare:

Ursu: Le-am găsit pe o rază de zece metri, poate chiar mai puțin. Tăblia cea lată era înfiptă în zăpadă. Celelalte obiecte păreau trîntite, căzute.

Lucia: N-ai căutat stîlpul?

Ursu: Din păcate nu știam că sînt de la un stîlp. Dar chiar dacă aș fi știut și aș fi căutat anume un stîlp, nu l-aș fi găsit. Nu cred că era în raza aceea.

Ionel: Dacă ai trecut pe lîngă el?

Victor: Ne pierdem timpul cu întrebări inutile. Nu vād cum se poate răspunde la întrebarea asta... de unde să știe dacă a trecut sau nu pe lîngă stîlp?

Ursu: în orice caz, acolo unde am găsit tăbliile nu era nici urmă de stîlp. Sigur.

Tic: Probabil că le-a smuls vijelia...

Victor: Se poate să le fi smuls vijelia. Dar nu puteau să zboare. Trebuiau să cadă lîngă stîlp.

Ursu: De cîte ori să vă spun? Nu era nici urmă de stîlp. Dacă am găsit un cuțit, cum să nu fi găsit un stîlp?

Lucia: Argument decisiv!

Maria: Dacă au căzut de pe o înălțime? De pe o movilă sau de pe o colină care nu se vede?

Dan: Noroc că nu ți-au căzut în cap. Mi-au înghețat picioarele. Bocnă.

Victor: S-ar putea că Maria să aibă dreptate. De fapt, e singura explicație. Deși...

Lucia: Oare nu ne pierdem timpul? Ce voi ai să spui cu deși, Victor?

Victor: Cuțitul mă pune pe gînduri... Dacă n-ar fi fost cuțitul, eram liberi să credem orice. Așa se complică totul. Trei obiecte în același loc! Nu vi se pare cam straniu?

Ursu: Ba da!

Lucia: Cum ai găsit cuțitul?

Ursu: Nu era înfipt în zăpadă. Era culcat. Și deschis.

Victor: Asta-i! Un asemenea cuțit nu se poartă deschis decât cu un anumit scop. Bravo, Lucia! Nu e un cuțit de bucătărie, ci un pumnal...

Tic: Oare nu puteau și tăbliile să se prefacă în arme? Unul cu cuțitul... altul cu tăbliile...

Ionel: împotriva cui, Ticușor? Cine e nebun să înceapă să se bată pe o vreme ca asta?

Tic: De unde știi că s-au bătut acum? Poate mai demult.

Ionel: Nu... Două grupuri au trecut pe aici înainte de vijelie. Unul de la cabană, altul spre cabană. Cum de n-au văzut obiectele, în mijlocul potecii sau în apropierea ei? Deci nu s-au pierdut și nu s-au aruncat înainte de vijelie.

Victor: Bravo, Ionel! Și bravo, Ticușor! De la fiecare trebuie reținută o idee. Una: că obiectele au putut fi folosite ca arme. A doua: că n-au putut ajunge aici decât după o anumită oră. Cu câțiva timp înainte de vijelie, cu foarte puțin timp, sau chiar în timpul vijeliei.

Maria: Nenorocirea e alta. Indicatorul nu ne spune nici un adevăr. Nu e nici o cabană la 200 de metri. Dacă obiectele au căzut de pe o înălțime, de ce să nu fi căzut de pe vârful muntelui? Unde ne aflăm?

Dan: Orice nenorocire cu reversul ei! Dacă nu e nici o cabană la 200 de metri, înseamnă că nu e nici prăpastie la 15 metri. Bravo, Dan! Deși nu pot să vă spun unde ne aflăm.

Victor: Cine își amintește harta? Dar nu drumul spre Mitiș. Cine își amintește relieful de la Șaua Mare în sus?

Ursu: Nu sînt foarte sigur... Ceva îmi amintesc...

Victor: Nici eu nu sînt foarte sigur, Ursule. De aceea am întreat. Simt nevoia să confrunt cu cineva amănuntele pe care mi le amintesc. După Brina Iadului poteca parcă se lasă la vale în serpentine?

Ursu: Da. Un fel de zigzaguri mai ondulate. Cam așa: la dreapta, la stînga, la dreapta, la stînga. Da! De patru ori. Prima dată făcea mult la dreapta... Și a patra oară mult la stînga.

Tic: Bravo, Ursu!

Victor: Pe urmă parcă urca în serpentine largi între doi versanți: unul înalt și altul mai scund, probabil pe valea unui torent... Ba nu!

Ursu: Ba da! Între doi versanți și chiar la poalele celui mai înalt. Cîndva o fi fost un torent...

Victor: Cîndva da! Știți ce cred eu? Cred că sîntem salvați! Versantul din stînga, care ne adăpostește acum, ne va duce pînă sus, la cabana Izvoarele! Lasă, Ticușor! Știu ce vrei să spui... Nu trebuie decât să-l pipăim în tot timpul urcușului...

Dan: Dacă ar fi numai asta...

Lucia: Trebuie să rezistăm. Să ne tîrim, să ne... Ce să vă mai spun? Parcă voi nu știți ce înseamnă a rezista...

Ursu: Aici ne apără un munte întreg. Dar cînd vom coti? E bine să fim pregătiți...

Ionel: Cred că e bine să ne înarmăm cu bețele...

Maria: Nu cred... Nu că ne-ar încurca, deși s-ar putea întimpla și asta... Să nu-l lovim pe cel din spate...

Lucia: Dublu argument decisiv!

Victor: Concluzii: Pornim spre cabana Izvoarele. Ne ghidăm după versantul din stînga. Mereu și mereu după peretele din stînga. Mergem în salturi. Oriunde întîlnim o poziție de apărare, ne oprim. Dar nu ne oprim nici pentru o clipă în calea vijeliei. Să tragem mereu pînă la primul scut... ca niște catîri... Vă mai amintiți?... Cabanierul de la Poienița! El ne-a spus că după ce trecem de Șaua Mare s-ar putea să găsim un loc de refugiu, o stîna veche... Cine o vede... adică cine o simte, dă alarmă!

Pregătirea plecării se termină foarte repede, iar primele minute de urcuș, la adăpostul meterezului de granit, se transformă în plăcere. Victor conducea grupul. Ursu era în urmă și trăgea după el schiurile. Urcușul era lin și din vijelie nu răzbăteau pînă la ei decât urletele, îngrozitoare, și din cînd în cînd cite o rafală pierdută, care le șfichiuia obrații și-i obliga să se întoarcă, mai mult din umeri. Dar cărarea coti brusc și-i oferi vijeliei și viscolului. Nici n-apucară să se întoarcă. Talazurile îi prăbușiră la pămînt într-o clipită. Și-rul se întoarse ca o omidă, tîrindu-se. Ursu trecu în frunte, iar Victor în ariergardă, cu schiurile după el. Vlăjganul se întoarse cu spatele și porni mai departe, aproape lipit de munte, obligîndu-i și pe ceilalți să pornească, smucindu-i, trăgîndu-i după el. Mai mult cădeau decât urcau. Vijelia parcă-i descoperise atunci, prea teferi, și trimitea asupra lor toate proiectilele, toate calibrele. Ursu îi trăgea, îi scula, îi smucea, îi chinuia. În genunchi, pe spate, pe burtă, numai să urce. Dacă i-ar fi scăpat la vale... Trase și mai aprig de funie, pînă ce simți că vijelia se înmoaie. Atunci deschise ochii și zări la cîtiva pași în fața lui, pe o movilă albă, o pată neagră, o jivină a groazei. După o clipă n-o mai zări. Simți și o lovitură pe umăr. Îl căutau buzele lui Ionel care-i șopteau că la dreapta se vede stîna.

Dihania neagră reapăruse. Urletele ei de chemare și moarte se pierdeau în vijelie.

Vijelia huia din o mie de guri rele și hămesite, făcea să scîrție acoperișul și să zdrăngăne geamurile, dar în cameră era cald, înăbușitor de cald, iar lampa de metal, ca un glob din bilciurile provinciale, împrăștia o lumină orbitoare, care rănea ochii. Cabanierul rămase în ușa. Iordan îi spuse sec, fără să se întoarcă:

— Pregătește-ne masa peste... vreo două ore. Tot ce ai mai bun. Și vinul cel mai bun. Avem citeva lucruri de lămurit. Ca să fie foarte clar...

Cabanierul rămase iarăși o clipă în cumpănă; Avea sprîncene stufoase. Cînd se încrunta, îi acopereau ochii.

— Bine... se hotărî el. Mai avem citeva sticle de Fetească neagră și un Pinot negru, de Murfatlar...

Apoi închise ușa încet, fără zgomot. I se auzeau pașii îndepărtîndu-se, apoi bocănind pe treptele scării interioare.

— N-ar fi fost mai bine să mîncăm acum? întrebă Ion Petric. Măcar o felie de piine, ceva. Văd negru de foame... Și poate că era mai bine să-l luăm pe nepregătite...

Iordan își lipise urechea de ușa. Asculta. Apăsă încet clanța și la fel de încet crăpă ușa. O crăpătură cît o muchie de cuțit. Nu se vedea nimeni pe coridor. Dădu mulțumit din cap, apoi apropie un scaun de ușa pentru a păstra deschizătura aceea subțire cît o muchie de cuțit. Se dezbracă la iuțeală. Hanoracul îl puse la uscat, pe un scaun în apropierea godinului, iar pulovărul și-l așeză, desfăcut, deasupra pernei. Își scoase și bocancii, și ciorapii de lînă, apoi se întinse pe pat, cît era de lung, numai picioarele și le așeză pe scaunul care asigură ușa. Din locul unde era, pe pat, putea să vadă o porțiune a coridorului, în diagonală, în așa fel că nimeni nu s-ar fi putut apropia de ușa pe furis, fără să fie zărit. Ca să se închidă ușa, nu trebuia decît să împingă scaunul cu piciorul.

Petric se oprise lîngă patul lui:

— Ai grijă, domnule. Se vede pistolul de parcă ar fi o mitralieră... Ziceam că poate ar fi fost mai bine să-l luăm pe nepregătite. Nu numai că mi-ar fi fost foame...

— Lasă foamea! se supără Iordan după ce își ascunse centura și pistolul sub pernă. Rabdă, că nu mori. Înțelegeți, domnule? Gîndește-te că trebuie să rabzi și pe urmă e simplu. Iar cu nepregătitul las-o mai moale. Dacă nu te pricepi, de ce te bagi? Nu înțelegeți că e mai bine pentru noi dacă-l lăsăm să fiarbă în tot felul de gînduri?... Asta e! Să-l îndopi cu neliniște, cu întrebări, cu așteptări nesigure. Să-l aduci în așa hal, încît dacă-l atingi cu un creion pe ceafă și-i spui că e gheață, să simtă că e gheață. Iar dacă-i spui că e jar, să simtă că e jar... Acum înțelegeți?... Dumneata treci totul prin burtă, nu prin cap...

Petric îl imitase întocmai pe Iordan. Se dezbrăcase și se întinsese pe pat, ba își așezase și el picioarele pe un scaun. Numai cînd își duse mîna la centură își descoperi teaca goală.

— Am rămas fără armă, oftă el. Fără Silvia... Dumneata îți mai aduci aminte ce s-a întîmplat afară? Eu nu știu decît că era să innebunesc... Oare chiar am vrut să te omor? De ce?

— Ia drept bun ce-a spus asta... Cucu... Nu-s născociri. Sînt niște adevăruri pe care savanții abia încearcă să le explice. Ce voiai să spui cu Silvia... ?

— Pumnalul... se trezi Petric dintr-un vis rău. Cu numele asta mi l-a dat italianul și cu numele asta a rămas. Mare păcat... Dacă n-ar fi vijelie, m-aș duce s-o caut. Știi dumneata cum mă înțelegeam eu cu Silvia? Puteam să mă duc la circ cu ea. Puteam să-ți tai țigara din gură. Și-o tăiam, domnule, n-o atingeam. Brici, nu altceva... Mare păcat... N-aș fi dat-o nici pentru o mașină, domnule...

— Faci iar apopouri... Îl ținti Iordan. Ți-am spus doar că mașina e un fleac și ne-am înțeles să nu mai deschidem vorba asupra acestui capitol. N-a fost clar, ce dracu!... Iar la Silvia nu te mai gîndi. Atît pot să-ți spun: n-ai fi intrat în camera asta cu Silvia la dumneata. Nici în cabană n-ai fi intrat cu ea. Nu-mi place să dorm în aceeași cameră cu oameni înarmați, nu-mi place nici să stau cu ei alături. Dacă n-ai fi aruncat-o dumneata, aș fi aruncat-o eu, domnule. Ca să nu se infigă în spatele meu cînd nu m-aș fi așteptat...

— Dar dumneata... ? arătă Petric sub perna lui Iordan.

— Am impresia că foamea nu te atinge la burtă, domnule, ci la creier. Cum poți să întrebî asemenea nerozii? Tot nu e clar? Tot nu înțelegeți de ce umblu cu Silvia asta la mine? Ca să tremuri, domnule, înainte de a face un pas spre mine. Ca să te sufoci înainte de a încerca vreo prostie. Ca să te gîndești tot timpul că poate să te atingă un glonte sub burtă, puțintel mai jos, pricepi dumneata unde. Acolo voi trage... Să nu-ți iasă asta din cap. Dacă trag, acolo trag; mai jos de burtă, acolo unde te doare numai cînd te gîndești...

Petric parcă simți o pocnitură sub burtă și niște valuri de leșie urcîndu-i spre gît. Într-o clipă îi trecu toată foamea. I se făcu greață și frica începu să pătrundă în el viscoasă, paralizantă. Se uită spre Iordan și abia atunci, vîzîndu-l întins pe pat, descoperi anomalia pe care o simțise de multă vreme în conformația lui. Iordan avea un corp uriaș, osos, puternic, musculos, bine legat. Dar capul îi rămăsese parcă de copil. Poate din cauza trăsăturilor, poate din cauză că era mic, potrivit pentru un altul mult mai scund decît el. Asta era: Iordan parcă purta pe umerii lui un cap străin.

— Am impresia că ți-a trecut pofta de mîncare... spuse Iordan cu voce absentă. Nu e cazul să te sperii. Știu că dumneata o să ascuți mereu. M-am convins astăzi, înainte de vijelie. Domnule, păstrează-ți firea! Nu ți se va întîmpla nimic. Pentru că știi acum totul despre mine. Știi că trag și știi unde trag...

Petric nici nu bănuia că Iordan începuse cu bună-știință discuția și o dirijase în așa fel ca să împrăștie în jurul lui o atmosferă de teroare și spaimă permanentă. "Acuși, acuși — gîndi Iordan — Îmi va jura credință cu hotărîrea de a-și respecta jurămîntul." Și chiar așa se întîmpla:

— Eu, domnule, spuse Petric, nu-mi calc cuvîntul. De vreme ce am zis da, merg pînă la

capăt, fie ce-o fi. Așa cum mi-ai spus dumneata despre gaura de sub burtă, așa îți spun și eu că merg, fie ce-o fi! Ca să fie foarte clar, cum spui dumneata...

Iordan se ridicase într-un cot pentru a asculta declarația de supunere a celuiilalt. Nu era o declarație formală, știa și simțea asta.

– E mai bine să fie o singură armă... continuă Petric. Când sînt mai multe, începi să te gîndești la prostii...

– Asta-i, domnule! spuse Iordan cu un accent de satisfacție în voce. Asta-i! Dacă-ai ajuns la gîndul ăsta, e ca și cum am fi pornit împreună la drum, de la începutul începutului.

– Dumneata știi să pregătești bine lucrurile! îl laudă Petric. Mă gîndesc la ceea ce simte acum ăsta de sub noi... Cred că-și amintește toate păcatele pe care le-a săvîrșit... Cum a fost și cu celălalt de la *Poienița*, săracul. Acolo te-am ajutat și eu. Oare ce-o fi fost în capul omului ăluia, că pungaș nu cred că era, ca să se teamă de inspecții și controale... Ce și-o fi spus cînd l-am luat așa?...

– Domnule, dacă pregătești bine lucrurile, și o faptă bună îți apare drept un păcat. Poate că a găzduit pe cineva pe gratis, ca să facă un bine. Și s-a gîndit, vîzîndu-ne cum îl luăm, că omul pe care l-a găzduit, sau cei pe care i-a găzduit, or fi fost niște răufăcători, iar el ar putea fi acuzat de complicitate... Începutul, pregătirea... ăstea sînt hotărîtoare! Acum e foarte clar?

– E foarte clar! acceptă Petric plin de admirație. Dumneata ești un om mare. Psssst! Precis că s-a gîndit la așa ceva!... Dar ăsta de sub noi?

– ăsta are la ce să se gîndească...

– Să nu-i treacă prin cap tot chestii din astea cu găzduirea, spuse Petric. O să vezi dumneata, că numai la vremea aia n-o să se gîndească...

– Ba da! îl asigură Iordan. De la început l-am făcut să se gîndească într-acolo. Ai uitat că și-a amintit imediat perioada din timpul războiului?

– Ești cumplit, domnule! Exact! Chiar așa e!

Dar Iordan îi făcu semn să tacă. Se sculă apoi fără zgomot din pat și se apropie de ușă. Își lipi urechea de crăpătură și ascultă cîteva secunde. Se auzea numai urlatul vijeliei și din cînd în cînd scîrțîitul birnelor și zdrăngănitul geamurilor.

– Nu era nimeni... spuse el după ce se întoarse la locul lui pe pat. Mi s-a părut că aud zgomote care ies din concertul ăsta al vijeliei. Probabil că m-am înșelat. L-aș fi văzut dacă ar fi urcat scările.

Parcă pentru a i se da o confirmare, auzi, peste cîteva minute, din capul scării, vocea cabanierului:

– Doriți șnițele sau grătar? Și ce doriți pentru garnitură: cartofi sau fasole albă?

Iordan făcu iarăși un semn de tăcere către Petric și dădu exact comanda pe care acesta ar fi respins-o:

– Șnițele bine bătute, foarte bine bătute... și fasole albă mestecată. Fără usturoi.

– S-a-nțeles! răspunse vocea cabanierului.

Mai întii așteptară să se stingă zgomotul pașilor lui. Bocănea greoi, toată cabana se zguduia.

– De ce n-ai comandat grătar și cartofi? întrebă Petric foarte mirat. Se face mai repede, e și...

– Din cauza asta! răspunse Iordan. Ca să nu termine prea repede. Să aștepte pînă fierbe fasolea și să fiarbă o dată cu ea. Acum e foarte clar?... Dar de ce bocănea așa de tare, domnule? De ce bocănea?

– Fiecare om merge cum s-a învățat. Dacă așa s-a obișnuit! Și eu bocănesc la fel...

– Știu... spuse Iordan. Dar dumneata nu ești cabanier, domnule. Nu înțelegi că dintre toți oamenii numai cabanierii nu au voie să bocănească? Ei trebuie să meargă numai în virful picioarelor. Și cine e de douăzeci de ani în meseria asta, n-are voie, domnule, n-are voie să izbească în trepte, nici măcar în glumă!

– Iar e prea complicat pentru mine, recunosc Petric. Înțeleg că ai dreptate... dar din păcate nu pot să răspund...

– Ia spune, domnule! se încruntă Iordan. Dumneata l-ai mai văzut vreodată? Caută să-ți amintești foarte bine!

– Absolut niciodată! Numai atunci. Pe urmă...

– Nu mă interesează pe urmă. *Înainte* l-ai mai văzut? Pe urmă știu că nu l-ai mai văzut...

– Niciodată! Și nici atunci nu l-am văzut prea bine... Doar cîteva minute. Nu-mi amintesc decît că era un om înalt... De fapt nici nu știu dacă e el... Dumneata știi, eu nu!

– Încearcă să-ți amintești totul! spuse Iordan cu un glas greu, adînc, care fascina.

Absolut totul!

– Cred că ți-am povestit de douăzeci de ori totul, răspunse Petric. Nu mai știu nimic în plus... Sigur că nu pot să jur că nu mi-a scăpat absolut nici un amănunt... Dar ce să fac?... Nu am nici unul nou în minte... Știi ce mă gîndesc?... Poate că ar fi bine să mă întreb dumneata! Poate că așa răsare ceva nou... Iordan clătîna încet din cap:

– Da... spuse el cu un glas care abia se auzea. Da, domnule. Asta ar fi singura metodă cu care să-ți storc totul. Da... Păcat că o încercăm abia acum... Dar e numai din vina mea... Așa! *El* unde te-a cunoscut?

– El... Să știi că semeni cu el... De bună seamă... Pe front. Eram șofer la popota, dumnealui. Făceam aprovizionarea. Intrasem într-o poveste...

– Nu mă interesează! îl opri celălalt. Cum a dat de dumneata? Cum te-a găsit?

– Foarte simplu. Atunci, cînd cu povestea aia care nu vă interesează, i-am dat și mi-a

dat adresa. Ce să vă spun? îi datoram totul... Știți cum era pe front... M-a căutat într-o seară. Mi-a spus atît: să fiu la ora cutare într-un anumit loc cu mașina. Și după atîtea minute să plec într-o anumită direcție. Dacă mi se întîmplă ceva, trebuie să rîd. Așa mi-a spus. Să rîd tot timpul, orice s-ar întîmplă.

– Mai era cineva cu el cînd ți-a vorbit?

– Absolut nimeni! Am vorbit pe stradă, plimbîndu-ne. Se uita mereu în urmă, dar nu era nimeni. Eram pe lîngă Parcul Carol, pe o străduță oarecare, fără nici un felinar. Camuflaj.

– Și a doua oară? continuă Iordan cu întrebările.

– A doua oară ne-am întîlnit la locul pe care-l fixasem prima dată. În fața Patriarhiei. Am coborît pe alee și mi-a spus cam același lucru: să fiu cu mașina acolo, la ora fixată, să nu mă uit nici în dreapta, nici în stînga, să nu mă intereseze ce se întîmplă în jurul meu, absolut nimic, și peste atîtea minute să plec, în aceeași direcție pe care mi-o fixase data trecută...

– Și nu ți-a mai spus nimic?

– Ba da... Ne-am potrivit ceasurile... De fapt ni le potrivisem de data trecută, dar să vadă diferența dintre ele. Era o diferență de vreo două minute. Dar și-a aranjat el în așa fel ceasul ca să corespundă exact cu al meu. Și mi-a spus că totul trebuie să se petreacă a doua zi. Da... Și la sfîrșit mi-a dat întîlnire în fața gării, două zile mai tîrziu. Cum ar veni, nu miine, cînd urma să se întîmple povestea, ci poimîine, la ora unsprezece și jumătate, trebuia să ne întîlnim în fața gării. Eu i-am spus că e oră de bombardament, dar el nici n-a vrut să audă. Mi-a răspuns că nu e loc mai sigur în București în timpul bombardamentului decît în fața gării. Probabil că se gîndea la adăpost. Era cel mai sigur adăpost din București. A doua zi m-am dus la ora exactă, la secundă, acolo unde mi-a spus... Absolut la secundă...

– Știu! îl întrerupse Iordan. Știu tot ce s-a întîmplat acolo. Nu mai am nevoie de alte detalii. De altfel, dumneata nici nu ai de unde să le știi. Mi-ai spus că nu ți s-a întîmplat nimic.

– La ora fixată am plecat în direcția în care mi s-a spus, continuă Petric. Nu m-am uitat nici în dreapta, nici în stînga, nici în mașină nu m-am uitat. Am ajuns acolo. Am oprit mașina, fără să mă uit în spate, așa cum mi s-a spus, și am intrat în bodegă. Am luat o gustare, am băut o bere, pe urmă încă una, și cînd m-am uitat la ceas și am văzut că a trecut o oră și cincisprezece minute, m-am sculat de la masă și am lovit, ca din greșeală, cu cotul, halba pe jumătate plină, așa cum mi s-a spus. Cîrciumarul a zis că nu-i nimic, de, se mai întîmplă, că-s supărat. Am zis exact cum am fost învățat: "De un ceas și patruzeci și cinci de minute o aștept, mama ei de muier, și tot n-a venit. Cred că ești și dumneata martor. Mi-a dat arvună ca s-o duc pînă la Pitești. Cinci sute de lei. Spune și dumneata ce să fac? Eu i-am spus muierii să nu mă încurce. I-am zis că mai mult de jumătate de oră nu aștept. Ea m-a rugat să stau trei sferturi de ceas. Poftim! Au trecut de două ori cîte trei sferturi de ceas și n-a venit! Nu cumva o fi venit înaintea mea, acum un ceas și cincizeci de minute! Spune și dumneata ce să fac?" Cîrciumarul mi-a zis că-mi stă martor orișicînd că am așteptat-o acolo două ore încheiate și a pus-o și pe femeia de serviciu să recunoască în fața mea că m-a văzut intrînd la o anumită oră în bodegă și așteptînd apoi două ore sosirea clienței. Am dat cîte o halbă de bere și-am plecat. Nu am ieșit o iotă din cuvîntul lui.

– Asta se cheamă alibi, spuse Iordan. Un alibi perfect. Și la tribunal ar fi jurat ăia doi, că ai așteptat acolo două ore, de la ora cutare la ora cutare, pe cineva. Foarte bine ticluit... Și a doua zi cum a fost?

– A doua zi... își căută Petric amintirile, fără să-și poată stăpîni un tremur de groază. A doua zi am fost la ora unsprezece și jumătate în fața Gării de Nord. De un sfert de oră se dăduse prealarma. Două minute după ce am sosit s-a dat și alarma. Toată lumea fugea, numai eu stăteam așa cum îmi spusese el, lîngă cea de-a doua coloană. Mă uitam la ceas și vedeam cum trec minutele și parcă auzeam și zgomotul avioanelor. Trecuseră zece minute de la ora de întîlnire și opt minute de la alarmă. Și deodată l-am simțit în spatele meu. Nu știu de unde a răsărit. "Hai repede să-l luăm și pe celălalt", mi-a spus. Celălalt era în cealaltă parte a gării, la intrarea dinspre Calea Griviței. Era îmbrăcat ca și mine, asta m-a frapat. În cămașă albă și pantaloni de doc, el îmi spusese să vin îmbrăcat așa, cu basc pe cap și cu ochelari de soare. Probabil că-i spusese și lui să vină la fel. Eu nu știu nimic. Știu că l-a numit așa: *celălalt*. Și îmi mai amintesc că era cam tot atît de înalt ca mine... Adică așa cred... pentru că ei îi ajungea și celuiilalt numai pînă la umeri, din asta deduc că era tot atît de înalt ca mine.

– Ai schimbat vreun cuvînt cu *celălalt*? Ai dat mîna cu el? Ați făcut cunoștință? V-ați spus numele?

– Absolut nimic! răspunse Petric. Cred că nici nu ne-am uitat unul la altul. Așa îmi spusese mie. Să nu mă uit la cel cu care va fi, dacă va fi cu cineva. Și probabil că-i spusese tot așa și celuiilalt. Nici nu ne-am văzut. El ne-a luat pe fiecare de braț și ne-a spus: "Să mergem iute la adăpost, la palat!" Și atunci am văzut că ne ajungea la amîndoi pînă la umeri... Îmi venea să-i spun celuiilalt să-l luăm pe el pe sus. Mi se părea că așa fi ajuns mai repede. Și deodată au început să curgă bombe. Probabil că l-a lovit o schijă. S-a făcut mic și s-a așezat lîngă un perete. Ne-a făcut semn să ne așezăm lîngă el. Se uita mereu la singele care-i curgea pe mină. Și iar au început să cadă bombe. Ne trîntiserăm toți trei la pămînt. El era la mijloc, între noi. Gemea. Am auzit cum pîriie ceva. Și a căzut peste noi ceva greu. Atunci și-a apropiat gura de urechea mea. Și mi-a șoptit: "*iulie*". N-am înțeles nimic. Am vrut să mai întreb ceva. Eram și eu plin de singe, hăcuit, zdrelit. Dar s-a prăbușit pesemne alt perete și ne-a îngropat. M-am trezit la spital, nu știu unde. Nici n-am întregat, nici nu mi s-a spus...

– La Spitalul Z.I. 287, îi aminti Iordan.
– Nu știi... Nu m-am interesat niciodată. M-am trezit mai târziu la alt spital, adică într-un pavilion de lemn, pe Șoseaua Pitești. Acolo mi-au spus că scap.
– La spitalul Z.I. 319. În Pavilionul cinci.
– Eu habar n-am. Dacă n-ai fi fost dumneata, n-aș fi știut niciodată prin ce spitale am trecut și nici cărui medic îi datorez viața.
– Dar eu trebuia să te gădesc, nu înțelegi? izbucni pe neașteptate Liviu Iordan.
Douăzeci de ani am umblat după voi. Știu și femeile care ar fi vrut să se mărite cu voi, știu și sticlele pe care le-ați băut pe jumătate, știu și datoriile pe care le-ați lăsat la brutari, și de câte ori ați fost bolnavi, și de câte ori v-ați prefăcut că sinteți bolnavi...
Ion Petric se cutremură auzindu-l. Parcă auzea mugetul și amenințarea vijeliei.
– Trebuia să știu totul... se calmă la fel de brusc Liviu Iordan. Pentru că trebuia să vă gădesc... Da... Te-a salvat doctorul Iftode... Dacă nu-ți făcea o minune de trepanație, nu-și mai amintea de dumneata și eu nu te-aș mai fi găsit în vecii vecilor. Ai murit în ziua de... și ai înviat în ziua de... Așa trebuie să scrie în actele dumitale... Da...
– Altceva nu mai știu, spuse Ion Petric. Sau nu-mi mai amintesc. Nu știu nimic despre pistol. Nu era el meu. L-au pus printre obiectele mele la spital, dar nu era al meu. Mi-au spus că l-au găsit lângă mine, încărcat, cu un glonte pe țevă și cu piedica trasă... L-am lăsat spitalului, paznicului, pentru că nu era al meu...
– Nu era al dumitale... aprobă Liviu Iordan. Era al lui.
– Al lui! se înfioră Petric. Cu glonte pe țevă și cu piedica trasă! Pentru ce?
– Probabil că avea un motiv foarte serios! spuse Liviu Iordan cu glas rău, încărcat de ură. Și avea! Dar mai crudă și mai hotărâtoare decât toate a fost întâmplarea...
– Întâmplarea?! Nu înțeleg cum vine asta. Adică ce a hotărât întâmplarea?
– A hotărât altceva! se încruntă Liviu Iordan. A inversat hotărârea! Tot nu e clar?
– Nu înțeleg nimic... Cum să fie clar? Și nici măcar nu simt ce ar trebui să înțeleg.
– E ceva rău, domnule... făcu un gest de refuz Liviu Iordan. Și e mult mai bine pentru dumneata că n-ai înțeles atunci, și că nu înțelegi nici acum... Cu asta să terminăm, că nu-mi face bine nici mie, nici dumitale... Altceva, domnule. Ai uitat să-mi spui altceva. Și la capitolul ăsta aș vrea să fii foarte clar. Fără nici o amnezie, înțelegi?... Ca și pînă acum...
Ion Petric răsufală ușurat. Era prima vorbă plăcută pe care o auzea din gura celui alt.
– Am spus adineauri, aminti el. Am spus că merg pînă la capăt, fie ce-o fi. Și pînă la capăt nu se poate merge în alt fel, decât deschizînd toată traista...
– Asta e, domnule. Asta înseamnă să fii înțelept. Bine. Uite ce vreau să-ți amintești: Ce-ai făcut după ce ai plecat de la bodegă? Caută să-ți amintești totul, tot ce-ai făcut pînă cînd te-ai întîlnit, a doua zi, cu el în fața gării...
– Nu-i deloc greu... rise ușurat Ion Petric. Nu-i greu, pentru că am făcut exact ce m-a învățat el. N-am ieșit din cuvîntul lui cu o iotă. M-am dus acasă, am oprit mașina în fața casei și m-am dat jos amețit. Au venit cîțiva vecini să mă ajute să ajung în casă. Le-am spus că am o durere la inimă. M-au așezat în pat și i-am rugat să mă păzească cu schimbul. Le-am stîrnit curiozitatea. Și atunci le-am spus că m-a amenințat cineva cu moartea, că a jurat moartea mea în ziua de cutare iulie. Ei au rîs, dar eu m-am rugat de ei și au rămas cu schimbul la căpătiul meu. Iar a doua zi dimineața i-am dat afară și m-am incuiat în casă. Am ieșit la ora unsprezece și m-am dus la întîlnire, cu tramvaiul, așa cum mă înțelesesem cu el...
– Prin urmare n-ai citit ziarele în ziua aceea...
– N-am mai apucat să le citesc...
– Nu știi de ce ți s-a spus să fii cu mașina într-un anumit loc, la o anumită oră?
– Nu știu, pentru că mi s-a spus să nu aud și să nu văd nimic. Atît: să mă uit la ceas și după atîtea minute să pornesc în cea mai mare viteză, indiferent ce s-ar întîmpla cu mașina... Am făcut exact ce mi s-a spus!
– Aveai mare încredere în el... spuse Liviu Iordan.
– După felul cum s-a purtat cu mine pe front... Începu Ion Petric. Dar mi-ați spus că nu vă interesează povestea...
– Nu mă interesează... Și poate că e în folosul dumitale. Probabil că te-a salvat dintr-o mare încurcătură...
– Nu dintr-o mare încurcătură... De la Curtea Marțială, dacă știi dumneata ce înseamnă așa ceva pe front... Acum înțelegi de ce nu puteam să ies din cuvîntul lui?
– Încearcă să revii la bombardament, spuse Iordan fără să dea vreo importanță istoriei cu Curtea Marțială. La momentul cînd s-a întors spre dumneata. N-a mai spus ceva? Nici o vorbă, absolut nimic? Nici o cifră, nici un număr? Nimic? Nimic?
Ion Petric simți iarăși un cutremur rece în tot corpul.
– Cred că am repetat de douăzeci de ori, poate de treizeci de ori scena aceea... se împotrivi el. Mă apucă groaza și greața... Și-a apropiat buzele de urechea mea și mi-a spus un singur cuvînt: *iulie*. Fără nici o cifră, fără nici un număr, fără nimic. Atît: *iulie*.
– Nu i-ai văzut buzele? insistă Iordan.
– Cum să le văd?! șuieră cu ură Ion Petric. Cum să le văd dacă și le lipise de urechea mea? Nu înțelegi și dumneata că prea sfredelești rana omului?
– Nu înțeleg! îl imită Liviu Iordan cu același șuier în voce. Nu pot să înțeleg și nici nu vreau să înțeleg. Stai acolo! Pentru cuvîntul ăsta mă zbat și mă chinuiesc și mă omor de douăzeci și doi de ani. Pentru cuvîntul ăsta și pentru altul și pentru altele pe care încă nu le știu...
Criza îi trecu la fel de repede ca prima dată.
– Da... continuă el mult mai potolit. De la dumneata nu mai am nimic de aflat. Mi-ai

spus absolut totul. *Absolut*, așa cum îți place dumitale să zici... Dacă n-ar fi vijelia asta, fi-aș mulțumi și poate că te-aș ruga să mă lași singur aici... Da. Și așa cum te-am găsit prima dată, te-aș găsi și a doua oară... Și ar fi o zi mare pentru dumneata... Dar o să fie, domnule! O să fie o zi mare pentru dumneata! Numai oda...

Nu-și mai termină vorba, pentru că sări ca un fulger din pat. La fel de iute deschise ușa, dar nu zări nimic, nici pe coridor, nici în capul scârilor. Era neliniștit. Celălalt îi ghicea neliniștea după felul cum își încleșta pumnii. Își strângea pumnii, pînă i se înroșeau, apoi îi apropia unul de altul și începea să scapere din degete. Scăpăratul din degete îi trăda neliniștea. Cu cît era mai puternic și mai repetat, cu atît era mai neliniștit.

— Iar mi s-a părut că aud niște note care nu intră în concertul ăsta al vijeliei, spuse el. Rar mi se întîmplă să-mi pierd cumpătul și să mă las dominat de păreri. Trebuie să fii întotdeauna lucid, domnule. Lucid și rece...

Din capul scârilor se auzi vocea cabanierului:

— Pofțiți la masă! Să nu se răcească ciorba...

Și iarăși se auzi bocănitul pașilor greoi.

— Aici e un mister... Își clătină amenințător capul Liviu Iordan. De ce se aude bocănitul numai cînd coboară? De ce nu se aude și atunci cînd urcă scările?... Bocănitul ăsta e un fel de semnal, domnule... Nouă ni se adresează: *Puteți să vorbiți în liniște. Eu am plecat* Asta vrea să însemne bocănitul. Dar de ce să ni se dea semnalul ăsta?

— Tare-mi vine să cred că de astă dată dumneata complici lucrurile fără să fie nevoie, spuse Ion Petric. Poate că are omul o manie... așa cum ai și dumneata. El bocănește cînd coboară scările, dumneata ai mania să complici mereu lucrurile...

— Iar treci vorbele prin burtă și prin coate! se enervă Liviu Iordan. Ți-am spus de douăzeci de ori că nu-mi plac decît lucrurile foarte simple. Dumitale ți se pare că le complic, dar eu nu vreau altceva decît să despletesc complicațiile... Dacă simt că un anumit lucru nu se potrivește undeva, întreb. Asta-i totul!... Mi se pare ciudat bocănitul? Atunci întreb: De ce?... De ce bocănește un om care n-are voie să bocănească? De ce? Ca să arate altuia că nu ascultă ceva! Tot nu înțelegi, domnule? Ia spune! Cînd vrei să-i arăți cuiva că nu-l ascuți? Cînd spune ceva ce dumneata nu trebuie să ascuți. Dar ca să știi asta, înseamnă că ai ascultat. Nu e foarte clar?

Ion Petric nu răspunse. Nici măcar nu urmărise pînă la capăt raționamentul celui alt. Auzise doar niște vorbe rostite de un glas dur și amenințător. Își îmbrăcase puloverul și scotocise prin rucsac după papucii de noapte.

— Sigur că e clar... se mulțumi el să aprobe.

Liviu Iordan își incheia centura sub pulover. Pistolul i se lipise de șold.

— Și asta trebuie s-o înveți, spuse el. Dacă vrei, se vede conturul pistolului, dacă nu, nu. Îl ascunzi sau îl arăți dintr-o singură mișcare. Așa cum cere momentul... Așa! Pistolul trebuie să se vadă, dar chipul nu... Cum e, domnule?

Petric nu mai văzu fața lui Iordan, ci o pereche de ochelari enormi, cu lentile negre și cu rame mai groase decît degetul; și iarăși își aminti că Iordan are o față mică, de copil.

— Nu se vede nici bărbia, domnule... aprecie Petric. Dar totul pare o mască, pare aranjat anume...

— Atunci e în regulă. Asta vreau! Să se simtă masca, dar să nu se știe ce se ascunde. Să-i dăm drumul!

Primul ieși Ion Petric. Dar nu făcu nici doi pași și se pomeni tras de mîinecă înapoi.

— Stai! îi șopti Liviu Iordan. Țipă la ăla de jos că venim imediat. Spune-i să ne dea Fetească neagră...

Ion Petric se supuse ca un școlar...

— Venim imediat! strigă el din pragul ușii. Și să ne dai Fetească neagră.

Liviu Iordan scosese o lanternă din rucsac, apoi părăsi camera, în vîrfurile picioarelor, făcîndu-i semn celui alt să-l urmeze fără zgomot. Nu mergeau spre scară, ci în direcție opusă. Doar cîțiva pași. Traversară coridorul și se opriră în fața unei ușii pe care fișia lanternei o descoperi întredeschisă. Liviu Iordan o împinse cu piciorul și ușa se căscă, fără să scîrție. În loc să caute prin încăpere, lanterna cercetă mai întii balamalele ușii. Se vedeau urme de ulei proaspăt, picuri prelungindu-se de pe metal pe lemn. Abia după aceea pătrunseră în încăpere. Era aidoma cu a lor, numai că avea trei paturi, iar unul din paturi era tras lîngă ușă și se mai putea vedea pe el adîncitura lăsată de cineva care șezuse acolo. În cameră se simțea un miros vag de tutun. Fișia de lumină mai descoperi două uși în pereții laterali. Una din ele, cea care ducea în direcția scârilor, era ușor întredeschisă.

O clipă mai tîrziu, cei doi se aflau în camera lor. Liviu Iordan își puse din nou masca, ochelarii aceia hidoși și impenetrabili.

— E tare, domnule! spuse el. Și-a lăsat tot portretul în camera de vizavi. E curajos, prudent și foarte sigur de el. Nu știu ce se întîmplă dacă nu-i întîlneam portretul... Hai!

2

Dihania neagră părăsise iarăși movila. Era un lup uriaș, unul din acei înaintași bătrîni, care adumeacă prada și dau de veste haitei. Ursu știa că atîta vreme cît va fi singur, lupul nu va ataca. Va da mereu tîrcoale și va urmări prada, din apropiere, dar în momentul cînd vor sosi și ceilalți, cînd haita se va întregi, se vor năpusti toți asupra prăzii, dacă o vor simți fragilă și fără apărare, sau o vor asedia și o vor hărțui neconținut, cu urlate și șarje neterminate, dacă vor simți primejdie și putere.

Fiecare secundă putea să fie hotărîtoare. Viața tuturor atîrna de iuțeala cu care puteau să-și găsească un adăpost. Înaintarea trebuia oprită, chiar dacă ar fi fost nevoiți

să-și sape un adăpost în zăpadă, chiar dacă ar fi fost nevoiți să aștepte, apărindu-se cu ceea ce aveau, năvala fiarelor. Ursu se decise imediat. Comunică prin Ionel că trebuie făcut un popas, chiar acolo, din cauza unor obstacole neașteptate, și-l chemă pe Victor la el. Era singurul cu care trebuia să discute amenințarea cumplită din nevăzutul alb.

Victor intuie primejdia. Dacă Ursu folosisse telefonul cald în loc să vină singur la capătul șirului, însemna că întâlnise o amenințare vie, care-l obliga să rămână acolo, în față, de pază. Ieși din lațul funiei și porni cu legătura de schiuri după el, spre locul unde bănuia că se află Ursu. Se înțeleseră mai mult prin gânduri și gesturi decît prin vorbe.

Trebuia căutat bordeiul despre care le vorbise cabanierul de la *Poienița*.

Da! Erau în zona stînei părăsite. Și Tic și Ionel se ciocniseră, chiar acolo unde se aflau acum, de niște garduri împletite din nuiele.

Cu schiurile împlîntate în zăpadă vor face un fel de palisadă. Dacă nu vor găsi bordeiul...

Oare bordeiul nu era chiar movila pe care apăruse dihania? Ce-ar fi să scoțoască mai întîi acolo? Era totuși un punct de plecare într-o căutare aproape fără nădejde.

– Să vină toți încoace! șopti Ursu la urechea lui Victor. Să fim un corp compact. Aici trebuie să fie bordeiul...

Victor se întoarse să-i adune pe ceilalți, iar Ursu începu să înainteze, cu șira spinării rece, spre Movila Lupului. Cuțitul, cu lama deschisă, parcă-și tăia drum prin vijelie. Mîna îi înghețase din prima secundă, dar îi înghețase pe cuțit. Cînd ajunse la movilă, simți un tremur în tot corpul. Zărise pata neagră în spatele movilei. Parcă aștepta. O rafală îl izbi în piept și o a doua încercă să-l prăvălească. Se lăsă în genunchi, gata să riposteze la atacul dihaniei. Lupul parcă se apropiase, văzuse prada clătînîndu-se. Dar se oprise la cîțiva metri de ea. Îl vedea mare, uriaș, cu botul căscat, probabil urlînd, îi vedea colții, lungi cît degetele, și îl cuprinse ura și setea, setea crîncenă de a-l ucide. Își găsi puteri și sări prin talazuri asupra fiarei. Cu dinții, nu cu pumnalul voia s-oucidă. Dar fiara parcă simțise furia și puterea agresorului. Fugi.

Ursu rămase acolo. Îngenunche în zăpadă și rămase în așteptare. Mîna dreaptă, mîna în care ținea pumnalul, începea să-și piardă puterea. Înfipse cuțitul în zăpadă și își băgă mîna înghețată în mînușa caldă. Stătea la pîndă, cu simțurile tot atît de treze ca ale fiarei care pîndea și ea, undeva, aproape, și urla, urla fără încetare, chemîndu-și haita.

Movila din spatele lui Ursu era chiar bordeiul despre care le vorbise cabanierul. Cireșarii îi căutau intrarea. Dezlegaseră vrafal de schiuri și fiecare se înarmase cu bețele, așa cum le spusese Victor. Căutau intrarea bordeiului împungîndu-i suprafața albă cu bețele întoarse. Patru dintre ei: Lucia, Maria, Tic și Dan se ocupau cu dibuirea intrării. Victor și Ionel cărau schiurile cît mai aproape de movilă. După ce le împlîntară în zăpadă, adînc, transformîndu-le într-o pavază care rezista furtunii, încercară să mute în apropierea movilei și gardurile de nuiele. Nu izbutiră. Parcă erau zidite în beton. Victor căută parii cei mai groși și îi legă jos, la rădăcină, cu funia liberă. Trase virtos, dar nu reuși altceva decît să se convingă că-i înnodase bine. Era chiar ceea ce urmărise. Apoi se întoarse împreună cu Ionel la cazemata albă, atacată din toate părțile de suliițele cireșarilor.

– Nu dăm peste nici o intrare! i se șopti la ureche lui Victor. Am bortelit tot învelișul. Peste tot, rezistență.

Erau niște căutăriperate, mîinate de groază. Vijelia nu-i iertase nici un moment, mereu își trimitea talazurile, rafalele și proiectilele. Îi răsucea, îi chinuia, îi tăvălea prin zăpadă, îi amețea uneori cu clipe scurte de liniște, pentru a-i azvîrli apoi, ca pe niște frunze, departe de movilă. Dar se găseau, se înlănțuiau, se ridicau ca niște catiri și se repezeau iarăși asupra sărmanei movile, împungînd-o mereu, peste tot, ca niște suliițași nebuni, desperați. Iar hăurile se năpusteau din nou asupra lor și ei se chirceau și apoi iar se repezeau spre movilă, tirîndu-se sau în genunchi, și voiau să se prefacă în burghie și cazmale pentru a sparge crustele de gheață. Oare presimțeau amenințarea care-i pîndea?

Era un atac orb, dement, o explozie de distrugere, se umpluseră toți cu microbii vijeliei. Victor se trezi, poate în clipa supremă:

"Am înnebunit! își spuse el. În loc să căutăm un bordei, căutăm o cupolă... Vijelia asta ne-a luat mințile. Unde poate fi intrarea într-un bordei? Numai împotriva vîntului, nul!"

Smulse un schi din palisada improvizată și începu să sape la poalele movilei, în direcția opusă vîntului. Ceilalți îi înțeleseră gîndul și-l imitară imediat. Din fericire, Victor își păstră de astă dată luciditatea. Nu se mai năpustiră ca niște sălbatici asupra înălțimii de zăpadă. Trebuiau s-o păstreze cît mai solidă și mai rezistentă pentru a face față vijeliei și altor primejdii. Săpau ordonat, tăiau zăpada în cuburi adînci, iar cuburile erau rînduite pe marginile șanțului, unindu-se în ziduri și metereze. Parcă pregăteau un iglu, ca eschimoșii. Șanțul se adîncea, le ajungea pînă la brîu. Sfărîmăseră trei cruste de gheață și întîlniră o a patra care rezista la împunsăturile bețelor și la presiunea schiurilor. Și deodată, schiul Mariei nimeri în gol. În mai puțin de un minut, intrarea în bordei era degajată.

În momentul cînd văzu deschizătura bordeiului și cînd simți aburi calzi umezîndu-i fața, Victor își pierdu calmul și stăpînirea de sine. Cu gesturi brutale, violente își împinse prietenii înăuntru, apoi începu să smulgă schiurile din palisadă și să le arunce în șanț. Își mai aminti ceva, dar licărul nu ținu nici o clipită. Se simți luat pe sus și trîntit undeva. Apoi cineva îi prinse picioarele repede. Nu mai avusese vreme să-și ferească fața. Simți tășuri și durtăți pe frunte și pe obraji, apoi o nouă smucitură, și parcă niște bolovani săltîndu-i sub ceafă, apoi auzi, da! *auzi* o voce, vocea lui Ursu:

– Azvîrliți toate bețele aici. Nu mă puteți lovi.

Sări și el și se izbi de alții. Bețele zburau spre o țintă albă, dar aceeași voce strigă: Gata! Apoi nu se mai zări nici o pată albă. Intrarea fusese astupată. Vijelia încă urla, dar

parcă în depărtări.

— Au venit? întrebă Victor mai mult pentru a-și auzi vocea. Tu m-ai rostogolit, sau vijelia, sau... ?

Ursu rîse. Un hohot dement, ca o erupție, care ținu cîteva secunde. Era de necrezut. Nu izbuteau încă să scape de urletele vijeliei, nu le aveau numai în urechi, le îmbolnăviseră tot trupul, îi aduseseră în starea de a le fi teamă să vorbească. Și deodată risul lui Ursu. Parcă rîdeau toți o dată cu el, după ore de chin și groază, după ce fuseseră zdrobiți și biciuiți, după ce unii dintre ei simțiseră veghea și teroarea morții.

— Știi de ce rid? spuse Ursu. I-am simțit, nu știu cum dracu', dar i-am simțit. Și în momentul cînd am fugit m-am gîndit că ar putea să mă atace din spate. Și deodată, hop! simt că-mi sare cineva în spate!... Zău c-ai scăpat de la moarte, Victor. Dacă aveam cuțitul în mîină, îl înfigeam...

— Ce tot vorbiți voi? întrebă Lucia cu ton ofensat.

— Lasă-mă, Lucia... se rugă Maria. Lasă-mă să respir și să aud și să simt altceva decît întuneric, și urlete, și frig, și spaimă. Te rog... Lăsați-mă să mă refac, vreau să simt că am inimă și glas și ochi... Oare nu putem scăpa de întunericul ăsta?

Era o întrebare de toate zilele. Revenise și Maria la viață. Și Tic care-l certa pe Țombi, și Dan care începuse să fluiera ca și cum și-ar fi amintit scene dintr-un film de groază, și Ionel care-și căuta cutia de chibrituri prin buzunare.

— Aoleu, mamă dragă! I-auzi ce mai bocănește vijelia la sărmana noastră ușă din schiuri... Te pomenești că și-a schimbat direcția!

Țombi începu să scîncească și să se bage în suflul lui Tic. Mezinul îl mîngîia și-i simțea tremurul neîncetat; își închipuia că suferă din cauza frigului.

— Cred c-ar fi timpul să vedem unde ne aflăm, spuse Victor. Cine atinge peretele bordeiului?

— Eu! răspunse Ionel. Stau rezemat de perete, dacă n-o fi vreun bolovan. Ba nu! e chiar peretele. Pămînt... da... Și mai sus niște birne, sau niște pari... ba nu! Niște nuiele... adică parcă ar fi și niște împletituri...

— Eu stau pe zăpadă! descoperi Lucia. Voi unde ați aterizat? Eu am căzut prima și m-am dat la o parte ca să vă fac loc.

— Nu se poate! spuse Dan. Nu se poate să stai pe zăpadă. De unde zăpadă? Mi-a intrat mîna pînă la cot în salteaua de iarbă și puf de sub mine...

— Aiurea! se miră Tic. Nu vrei să schimbăm locurile? Eu am găsit și niște perne și ți le las ție. Hai!

— Trebuie să facem o trecere în revistă a adăpostului, propuse Victor. Să nu fie pe undeva vreo prăpastie sau vreo sălbăticiune...

— Brrrrr! se înfiora Tic. Vrei să ne țintuiești în locurile în care sîntem... Eu stau pe niște cetini...

— Deocamdată... Încuviință Victor. Să rămînem unde sîntem... Nu e chiar obligatoriu. Dar e interzis oricui să se apropie de ușă... În nici un caz...

— Nu-i nevoie să insiști, spuse Ursu. Stau eu chiar în fața ușii. Nu se poate trece.

— Ei na! dău Dan semnalul răsmeriței. Și dacă mi se face poftă să ies la aer? Pe cîntea mea că am uitat vijelia... N-auzi cum bate la ușă?

— Nu bate vijelia la ușă... Își începu Ursu destăinuirea de groază, dar se opri în ultima clipă. Bate vîntul!

— Mai tîrziu, puțin mai tîrziu... Îi răspunse Victor. Da! Bate vîntul... Și noi trebuie să știm unde ne aflăm. O să facem o torță de hîrtie și o vom ține aprinsă. Și ca să observăm tot ceea ce se află, eu cred că ar fi bine să ne fixăm fiecare cîte ceva. De pildă... Ticușor să observe cu atenție acoperișul... Ursu să ne spună în ce stare se află intrarea, deschizătura bordeiului...

— Eu sînt de acord să mă uit la plafon și Ursu la intrare... acceptă Tic. Dar în cazul ăsta, Dan să se uite...

— Vrei să știi cum arăți! îl întrerupse Dan. În regulă...

— Pe cuvîntul meu că la asta m-am gîndit! recunosc Tic. Ți-a prins bine vijelia. Dacă ai mai fi rămas puțin afară...

— Dacă nu vă astîmpărați, se auzi vocea lui Ursu, vă promit că aduc tremurul și spaima în bordei... Hai, Victor!

— Asta era spaima: Victor? nu se putu abține Dan.

Rise și Ursu, ba chiar și Tic, înfuriat că nu fusese mai prompt decît "mamă dragă". Numai Țombi scheuna fără încetare.

— Va să zică, Tic va observa acoperișul, reluă Victor. Ursu va cerceta intrarea. Ionel, peretele de care e rezemat... Dan și Maria, podeaua... Mi se pare că fiecare ați ajuns la capătul unei diagonale. Lucia...

— Eu vreau să văd ce e cu zăpada asta, spuse Lucia. E mai înaltă decît mine. E ca o coloană... Și tu, Victor?

— Eu o să caut să văd pe unde sînt bagajele noastre, răspunse Victor. Și o să le aranjez într-un loc anume... Bineînțeles, dacă se observă ceva deosebit... Sînteți gata?

— Sîntem gata, spuse Lucia. Dar nu știu cum ne vom obișnui cu lumina. O să orbim la început. Și dacă se aprinde ceva?... Dacă ia foc bordeiul...? Brrrrr! vorba lui Tic. Oare n-ar fi bine să desfacem puțin ușa?

— De ușă mă ocup eu! spuse sec Ursu.

— Și eu stau lîngă un bloc de zăpadă... Încercă Victor să-și liniștească prietenii. Avem unde să stingem torțele. Am făcut trei și le voi aprinde una de la alta. În primele clipe să țineți ochii întredeschiși... Ionel! Dă-mi chibriturile!

Torța de hirtie se aprinse de la primul chibrit, dar flacăra ei arse ochii tuturor. Trecea prin pleoape. Instinctiv își duseră toți mâinile la ochi. Numai Victor era obligat să sufere întreaga tortură. Când simți arsura pe mâini, aprinse cealaltă torță. Resturile de la prima le viri într-o scobitură pe care o făcuse mai dinainte în zăpadă. Ridică torța cât mai sus, pentru a împrăști a rază mai mare de lumină, dar răsună deodată vocea lui Tic:

– Mai jos, Victor! Să nu ardă acoperișul...

Cea de-a treia torță trecu din mină în mină, ca o ștafetă. Fiecare purtător își luminează, cu zgîrcenia cuvenită, împrejurimile. Nici nu mai ajunse înapoi la Victor. O stinse Lucia în malul de zăpadă de lângă ea.

– Acum e-acum! începu Dan. Mai întâi despre Tic: pare pus pe hartă, după cum arată cutele din colțul ochilor... Așa! Lasă, că și tu faci destule glume proaste... ei, vezi? Ești sau nu ești pus pe hartă acum?... Încep să-mi înghețe picioarele, mamă dragă... Așa! în partea mea sînt paie, puse anume pentru culcuș. Un strat gros cam de vreun sfert de centimetru. Patul ăsta de paie ar avea vreo doi metri și jumătate pe doi metri. E lipit de perete...

– N-are doi jumătate pe doi... îl întrerupse Ursu. Cam doi pe doi. Dar lângă Maria mai este un pat de iarbă cam de aceleași dimensiuni... Așa mi s-a părut...

– Chiar așa e, spuse Maria.

Fiecare își relatează observațiile culese în timpul arderii celor trei torțe, de hirtie, întregind imaginea generală a adăpostului. Se aflau într-un bordei săpat în pământ cam la un metru adîncime, de forma unui dreptunghi cu laturile de patru și cinci metri. Acoperișul se scîndură și șindrilă, îndopat din belșug cu cetini și paie, era susținut de doi stâlpi, unul la intrare, iar celălalt în fund, legați între ei printr-o birnă groasă, de care erau prinse, oblic, scînduri și birne mai subțiri, înfipte în pământ, de-a lungul malurilor. Intrarea bordeiului nu era chiar la mijloc, ci într-o parte, ca o fereastră, de-aceea evitaseră tinerii ciocnirea cu stîlpul de bază, și de aceea o găsiseră mai greu. Cei doi stâlpi care susțineau acoperișul aveau cam doi metri înălțime, iar între malurile bordeiului și acoperișul de scîndură se împletise un gard de nuiele înalt cam de jumătate de metru. Deși bordeiul era săpat la un metru adîncime, nu se ajunsese încă la piatră, ceea ce o făcuse pe Lucia să emită ipoteza, acceptată și de Ionel, că toată zona aceea era fundul unui lac de munte astupat, cu timpul, de aluviuni. Zăpada se adunase numai la intrarea bordeiului: un morman compact, ca o pavază interioară, făcut de cine știe de ce vijelie trecută, care bătuse din față, dinspre miazăzi. Iar într-un ungher se afla un maldăr de cetini de brad, din care se putea face un foc bunîșor, după cum calculase Ursu. Dan se repezi s-o ia înaintea tuturor:

– Asta nu-i bordei... Asta-i palat! Are de toate, ba chiar și încălzire centrală... Nu-i așa că vom face focul în centru, ca să ne bucurăm toți de căldura lui?

– Rezistăm pînă miine la răsăritul soarelui? întrebă Ionel. Asta e esențial!

– De ce pînă la răsăritul soarelui? întrebă și Lucia la rîndul ei.

– Pentru că... Pentru că așa mi-a spus cabanierul de la *Poienița*... se hotărî Ionel.

Vijelia are un singur moment de odihnă, mi-a spus el. Voi erați sus, după bagaje, nu l-ați auzit. Vijelia nu se oprește decît un ceas, două, la primul ei răsărit de soare. Asta-i o lege, zicea el. Dacă nu profităm de răsăritul soarelui... Dar de unde știm noi cînd răsare miine soarele?

– De asta ți-e teamă? îl luă Dan peste picior. Dacă vrei neapărat să știi, uite: chiar în clipa asta, Lucia poate să-ți spună. Nu-i așa, Lucia?

– Mulțumesc de invitație!... Miine soarele răsare fix la ora șapte și cincizeci și trei de minute.

– Numai să putem pleca, mormăi Ursu. Dar cînd l-ai auzit tu pe cabanier spunînd povestea asta cu răsăritul soarelui?

– Dar nu înțelegi că nu-i vorba despre răsăritul soarelui? se bosumflă Ionel. E vorba de primul răsărit de soare al vijeliei! Numai atunci își slăbește forța, pentru un ceas sau două. Asta a spus cabanierul. Și tot ce-a spus pînă acum s-a adevărit...

– Din păcate... îl completă Maria. Prin urmare, trebuie să rezistăm pînă miine dimineață la ora șapte și cincizeci și trei de minute. Numai că mie au început de pe acum să-mi înghețe picioarele. Mă dor...

– E foarte rău! se auzi vocea lui Victor. Fiecare să-și scoată rucsacul și să-și învelească picioarele în el. Din tot ce avem, picioarele trebuie ferite cel mai strașnic.

– Cum s-ar zice, profită Dan, se întoarce proverbul: unde nu-s picioare e vai de cap... Bine că li se face și lor dreptate! Parcă spuneai ceva cu cetinile ălea de brad și cu focul...

– Mai întâi ar trebui să mutăm mormanul ăsta de zăpadă în ușă, răspunse vlăjganul după un moment de gîndire. Îl tăiem în cuburi mari și facem o ușă pe cînte din el. Putem să lăsăm și un geam pentru aerisire... Lasă, Ticușor. Stai acolo! Voi n-aveți ce căuta aici! Vino tu, Victor! în trei minute n-avem ce face...

Victor înțelese că se întîmplă ceva grav la intrarea bordeiului, dar cînd ajunse acolo și văzu în ce infern se află prietenul lui, îl cuprinse groaza.

Fugărit de lupi sau de ideea că se adunase haita, Ursu abia avusese timp să-l azvîrle pe Victor în bordei și să ridice vrafal de schiuri, cu o singură mișcare, în fața intrării bordeiului, pentru a baricada goana fiarelor. Schiurile nu erau înfipte în zăpadă, unul cite unul, pentru a se transforma în stâlpi foarte greu de clintit. Rezistența lor era un miracol și se datora numai brațelor lui Ursu. În repezeală și-n disperare, vlăjganul nu găsisese altă soluție de a asigura rezistența ușii improvizate, decît aceea de a-și trece brațele prin legăturile de metal ale fiecărui schi și de a trage apoi cu toată puterea în jos. Și rămăsese așa, în genunchi, cu brațele încordate, cu capul la două palme de ușă improvizată, încleștat, auzind și aproape simțind fiecare urlat și fiecare șuierat și fiecare răsufletare a fiarelor de dincolo.

– Ssst... îi căută el urechea lui Victor. Să nu ne simtă ceilalți. Ar muri de spaimă, săracii.

Emoționat, cutremurat, Victor își lipi capul de fruntea lui Ursu și-i simți sudoarea înghețată.

– Ssst... continuă Ursu o clipă mai târziu. Mi-au scos nădușelile. Cred că mi s-au dublat bățile inimii... Acum m-am obișnuit. Să vezi cum mă strîmb la ei printre zăbrele.

Pe alocuri, schiurile erau îndepărtate, oferind crăpături subțiri prin care se putea vedea vînzoleala dihăniilor. În una dintre crăpături intrase laba unui lup și se prinsese ca într-o capcană. Acolo rodeau cel mai tare jivinele.

– Ssst... Sint o mulțime, fir-ar să fie! După laba asta, trebuie să fie niște lupi giganți, sau poate o fi intrat în capcană chiar șeful lor, ăla care ne-a așteptat pe bordei... Hai să-l sacrificăm! Scoate cuțitul din buzunarul meu și taie-i laba! Ai putere?... Dacă ăilalți îl simt rănit, se reped asupra lui și măcar scăpăm de unul...

– Ce tot sporovăiți acolo? întrebă Dan foarte intrigat. Dacă nu mi-ar fi atît de bine în puful ăsta...

– Toată lumea rămîne la loc! strigă Victor, aproape cu răutate în voce. Mai bine apărați-vă picioarele!

Scoase cuțitul din buzunarul lui Ursu, îi dibui resortul și apăsă. Apoi cu mîna tremurîndă întinse lama spre crăpătura prin care se zărea o pată neagră agitîndu-se. Simți imboldul lui Ursu din umeri. Lama întilni rezistență. Apăsă tare, cu răutate. Urletul de durere din partea cealaltă sparse canonada vijeliei și-l făcu pe Țombi să scheune prelung. Schiurile zăngăniră, iar laba tăiată de lama ascuțită ca bricul căzu chiar la picioarele lui Victor.

– Ssst... Bravo! Dacă se satură și pleacă, mîne dimineață ieșim și noi din mormînt... Dă-i drumul, că nu mai știu ce se întîmplă cu brațele mele și mai ales cu gîtul. Trebuie să mă freci după ce scap. Are Lucia alcool...

Victor folosi cuțitul la tăiat cuburile de zăpadă. În scurtă vreme, mormanul uriaș se prefăcu în cuburi mari și, încetul cu încetul, cuburile se uniră într-un perete gros, de aproape jumătate de metru. Cînd peretele ajunsese sus, la două palme de bolta deschiderii, abia atunci Ursu își eliberă brațele din kandahare. Prin ferestruica rămasă, trase înăuntru schiurile, unul cîte unul, apoi le așeză în spatele ușii ca niște baricade, ca niște zăvoare uriașe. Chiar dacă ar fi pătruns prin zăpadă, sfredelînd-o, fiarele ar fi fost oprite de ușa formată din baricadele orizontale. În sfîrșit, putea și el să respire aer, nu duhoarea sălbăticiunilor.

– Pssst... făcu el pentru ultima dată. Am scăpat bine. Înseamnă că sint ocupate cu ospățul... Am găsit laba... A cui este: a mea sau a ta? Eu am prins-o în capcană, tu ai tăiat-o...

Încetul cu încetul, atmosfera din bordei se schimbă, începură glumele, nu mai răsunau risete demente, ci risete de toate zilele, chiar și Țombi se mai liniștise, după ce Ursu îi trecuse de cîteva ori pe la nas laba însîngerată a fostului șef de lupi. E adevărat că în centrul bordeiului, de fapt mai aproape de ușă și de fereastră, se aprinsese și un foc, care nu împrăștiă numai fum. Bordeiu se încălzise, tinerii începură să moțăie, unii se și visau în zori pornînd printr-un coridor de liniște spre căldură, spre o casă care să-i primească prietenește. Dar pe la miezul nopții se auzi o bubuitură prelungă, îngrozitoare. Munții se scuturau de zăpadă.

3

– Nu bei și dumneata un pahar de vin? îl întrebă Iordan pe cabanier. Excepțional vin! Vechi și autentic...

– Mulțumesc... răspunse cabanierul cu politețe convențională. M-am obișnuit cu vinuri mai ieftine, cu vinuri care se beau, nu care se gustă. Cel negru, pe care-l gustați dumneavoastră, mergea mult mai bine la grătar...

Iordan se uită spre el ostentativ, dar tot nu-și lepădă ochelarii. Mîncase fără să și-i scoată.

– Dumneata cam vrei să impui niște lucruri, spuse Iordan... Arunci, așa din coadă, parcă la întîmplare, subiecte de discuție... Ai vrea să ne faci să întrebăm: ce înseamnă a gusta, ce înseamnă a bea, la ce se potrivește mai bine vinul negru sau cel alb, ce se înțelege prin vinul ieftin... O mie de subiecte cu care să treacă vremea... Și toate să pară întîmplătoare, plecate de la noi...

Cabanierul făcu o mutră de om copleșit de puteri prea mari, recunoscîndu-și parcă neputința, inferioritatea:

– Eu nu vreau altceva decît să-mi servesc clienții... Vorbele cuminți fac și ele parte din serviciu... N-o să spuneți dumneavoastră că am sărit măsura!... Se mai poate întîmpla și altfel; nu știu cine aruncă o piatră și nu știu cîți înțelepți...

– Ia stai, domnule, puțintel! îl opri Liviu Iordan. Galopezi prea repede. Cum vine asta: nu știu *cine* aruncă o piatră și nu știu *cîți* înțelepți încep s-o caute? Cum vine asta?... De ce într-un loc folosești pronumele și în celălalt numeralul... Asta nu-i egalitate, domnule! Ia spune! De ce?

– Nu pricep... răspunse cabanierul. Eu am spus o vorbă, dumneata o răsucești pe toate părțile, cu pronume și numerale. De unde să știu eu...

– Sigur că nu știu... Nu știința te-a obligat să folosești pronumele și numeralul, ci instinctul, domnule. De ce n-ai folosit egalitatea, domnule? De ce n-ai spus: un *prost* aruncă o piatră, sau un *nebun* aruncă o piatră... Din cauza instinctului, domnule. Te

refereai la dumneata, la vorbele pe care le servești clienților, și fără să-ți dai seama ai folosit pronumele, ca să nu te insulti singur... Asta-i instinctul! E foarte clar?

Cabanierul stătea rezemat de teșghea și privea parcă nepăsător spre clienții care încercau să-l turbure. Fuma lacom, întotdeauna avea o țigară în gură.

– Dacă doriți cu tot dinadinsul, pot să tac, se retrase el. Eu nu v-am căutat nici o pricină....

– Fumezi mult... spuse ca o constatare Liviu Iordan. Dar probabil că asta ți-o spune oricine te vede două ore în preajma lui... Sau, hai să zicem: patru ore. Da... Vezi, domnule! Eu puteam să-ți spun asta fără să te văd, fără să te cunosc. Sau, hai să zicem la... cât a trecut de când am sosit?... Patru ore?... Puteam să ți-o spun la patru ore după ce te-am văzut, chiar fără să stai în preajma mea! Fără să stai vizibil în preajma mea... Nu simți, domnule, din formularea frazei, nimic?

– Dumneata ai chef de vorbă și de discursuri și măcar de unul care să bată din palme! Explodă cabanierul.

– Aha! Treci la ofensivă ca să pară grosolane acuzațiile mele! Ești tare, domnule! Ia spune! Ce-ai căutat în camera de vizavi? Ai fost de două ori acolo, în timp ce noi vorbeam. Te-ai așezat ca la teatru în aer liber: nevăzut și cu țigara în gură.

Cabanierul scăpă o pufnitură de râs, ca o răsufflare:

– Dumneata ești pus pe ceartă. Încă n-a ieșit vijelia din oasele dumitale... Cauți pricină... sigur c-am fost în camera de vizavi. Atunci când v-am văzut luptându-vă cu indicatorul. Am intrat ca să v-o pregătesc. Am uns și balamalele ca să nu scîrție. O fi rămas, poate, și miros de tutun...

Petric ar fi vrut să-i spună lui Iordan: "Ai văzut dumneata? Tocmai la asta nu ne-am gândit...", dar îi observă pumnii încheștați scăpărînd mai dur ca niciodată. De aceea luă o atitudine de judecată și începu să-l măsoare pe cabanier:

– Va să zică așa, domnule...

– Ce-nseamnă acest "va să zică așa?" întrebă cabanierul cu aceeași nepăsare iritantă în voce.

– Înseamnă că ai răspuns perfect! interveni Liviu Iordan. Absolut perfect! Și pe mine perfecțiunea mă incomodează, domnule, mă neliniștește... E foarte clar?

– Eu vreau să tac, răspunse cabanierul. Sint destule chestii perfecte pe lume cu care te poți dumneata certa. Dar nu înțeleg de ce-mi cauți ceartă?... Faci teorii cu egalitatea, că-i nu știi ce cu pronumele sau cu numeralul, dar de fapt susții neegalitatea de când ai intrat aici... Eu nu zic că oamenii nu se pot ciondăni, dar dumneata azvîrli cu piatra ca să provoci cearta, și asta nu-i egalitate, domnule...

– Gata?! întrebă surprinzător de calm Liviu Iordan.

– Nu e gata! spuse celălalt, cu un vag tremur de enervare în glas. Nu-i egal, domnule, nici atunci când unul e chemat gol în fața altuia îmbrăcat, ca să i se dea lecții de morală...

– Pe cine vezi dumneata gol? întrebă Ion Petric.

– Într-un fel, pe dumneata! răspunse ironic Iordan. Dar gazda noastră se gîndea la altceva: eu sint îmbrăcat și dumnealui e gol. Și ce e cu asta, domnule?

– Nu-i nimic, dacă ăla care e îmbrăcat nu face pe moralistul și nu provoacă, spuse în silă cabanierul. Dacă m-ați fi găsit mascat în Moș Crăciun, cum v-ați fi simțit?

– Ne-am fi simțit foaaaarte bineee, își lungi vorbele Liviu Iordan. Dacă dumneata crezi că ochelarii sint o mască... Poftim! I-am scos!

Vorbise repede, parcă ar fi poruncit altcuiva. Dar cabanierul își întoarse încet capul, ca și cum ar fi săvîrșit o obligație neplăcută, îl privi o secundă pe omul cu fața mică, fără ochelari, apoi ridică din umeri, scăpînd iarăși, din piept, o pufnitură de râs, ca o răsufflare:

– Te-ai ferit atîta, că mi-am închipuit nu știu ce... Crezusem că ești vreunul dintre cei care-și au chipul prin ziare...

Liviu Iordan își descleștă încet pumnii. Mîinile i se desfăcură pe masă, uriașe, ca două farfurii. Cabanierul săvîrșise, în sfîrșit, prima greșeală.

– Și de unde știi dumneata că nu sint unul dintre aceia...? întrebă el, rar, făcînd pauze după fiecare cuvînt.

– Asta am zis-o și eu așa...

– Nu! N-ai zis-o așa! îl țintui Liviu Iordan. Ai gîndit că trebuie să spui așa! Iar aici se ascunde o siguranță inconștientă. Dacă nu-i cunoști pe toți cei cărora le apare fotografia în ziare, cînd poți să spui despre cineva că nu i-ai văzut fotografia în ziare? Cînd, domnule?... Că doar nu citești toate ziarele care apar... Cînd îl cunoști, domnule! Cînd știi cine este, cînd știi că nu putea să-i apară fotografia!... Stai, domnule! Stai, că știi ce vrei să spui. Vrei să spui că nu mă cunoști, că nu m-ai văzut niciodată. Păi asta-i încurcătura în care ai intrat! Contradicția asta, domnule! Cum poți dumneata, fără să mă cunoști, să spui că nu mi-ai văzut fotografia în ziare?...

– Am spus că... am zis-o și eu... așa... începuse să se bîlbiie cabanierul. De ce să despicăm...?

– Nu despicăm nimic! îl întrerupse brutal Liviu Iordan. De ce nu recunoști, domnule?... De ce nu recunoști că ai aflat, adineauri, anumite lucruri care te fac să bănuiești cine sint... Și cel care îți închipui că sint nu putea să aibă fotografia în ziare; nu putea să fie decît ceea ce ai auzit că este: un om care caută, un om care nu trăiește decît pentru a căuta. Dumneata știi cine sint, știi ce vreau, știi ce caut... Poate că nu știi de cînd te caut?... De douăzeci de ani!

Cabanierul își pierduse cumpătul:

– Ce tot mă înnebunești, domnule? De unde să știu eu cine ești? De unde să știu eu ce cauți dumneata? De cînd ai venit, tot mă freci ca într-o moară, tot mă strecori și mă cauți...

Ce vină am eu că ai dumneata idei fixe? Caută-ți alți clienți!

Liviu Iordan era mulțumit. Degetele lui răsfirate loveau ușor masa, fără zgomot. Petric recunoscu gestul și azvîrli priviri rele și ascuțite spre cabanier:

– Gurrrrra! Hotărîm noi ce trebuie să spui! Apropie-te de noi! Mișcă-ți picioarele, domnule! N-auzi?

Cabanierul parcă nici nu-l auzise. Rămase lipit de tejghea. Numai mîna lui urca lent spre gîtul unei sticle.

– Începi să fii nerod, domnule! îi spuse Iordan ridicîndu-se de la masă. Știi mai bine decît mine că în pustiul ăsta sintem numai noi trei. Dar trebuie să mai știi ceva: nimeni nu are habar că am urcat aici. Cei care au coborît nu ne-au văzut. Ei! începe să fie clar?

Cabanierul apucă sticla și turnă din ea într-un pahar. Bău cu mîna stingă. Dreapta dusese sticla sub tejghea, într-un gest firesc, de gospodar. Dar degetele eliberate căutară, găsiră și strînseră cu putere capul metalic al unui sifon.

– Mi s-a părut mie curios telefonul ăla la miezul nopții... Își aminti cabanierul. Și toată chemarea aceea grabnică. Dar nu m-am gîndit că se pregătește o lovitură aici... N-o să găsiți mare lucru. Cîteva sute de lei. Și niște provizii pe care nu prea văd cum o să le duceți jos... Altceva...

– N-o întoarce, domnule! Nu fi nerod, domnule. Dă drumul sticlei, dă drumul armei, domnule! Auzi?... Ce poți să ai acolo sub tejghea? Un cuțit... Un topor... Un sifon... Astea nu-s arme, domnule... Auzi?

Liviu Iordan înainta cîțiva pași, dar nu spre tejghea, ci oblic, spre ușa care dădea în antreu. Parcă înțelegîndu-i intenția, Ion Petric porni spre cealaltă ușă, care dădea spre dormitoare. Cabanierul nu mai avea unde să se refugieze.

– Nu vreau să te împușc, domnule... continuă Liviu Iordan, scoțînd pistolul de sub pulover. Dumneata ridică mîinile încet și așază-ți-le pe creștetul capului. Chiar dacă ai un pistol, nu te poți salva. Unul dintre noi doi tot te va doborî. Hai!

Ultimul cuvînt șuieră ca un proiectil. Cabanierul își ridică încet mîinile, împreunîndu-și-le pe creștetul capului.

– Acum ieși de-acolo! porunci Ion Petric. Așază-te pe scaunul de lingă sobă. Și să nu cobori mîinile de pe creștet... Ca să fie foarte clar!

Liviu Iordan îl aprobă cu un zîmbet ironic. Cabanierul se supuse. Ieși de după tejghea și păși rar spre locul pe care i-l indicase Ion Petric. Colosul se luă după el și îi controla, în mers, buzunarele și ascunzișurile posibile pentru o armă. Nu găsi nimic. Abia după aceea îi făcu semn să se așeze pe scaun.

– Nu! se opuse Liviu Iordan. Stai în picioare. În poziție de repaus, ca la armată în fața superiorului... Tac! Știu ce vrei să spui: ce-ai spus mai adineauri... cîți bani sînt în casă... Nu-ți stă bine în rol de nerod. Nu ți se potrivește, domnule, îți propun să dăm cărțile pe față!

Cabanierul își schimonosi figura pentru a-și dovedi neputința. Dacă n-ar fi fost în poziția aceea obositoare și caraghioasă, ar fi ridicat simplu din umeri:

– N-am ce să fac... răspunse el. Ați urcat aici cu niște idei fixe. Singura mea nădejde este că n-o să ucideți un om nevinovat. Numai un nebun ucide de pomană...

– Da, domnule! spuse Iordan aproape în șoaptă, venind către el. Numai un nebun poate să ucidă inutil. De-aceea, domnule, îți dau cuvîntul meu de onoare că nu sînt nebun și că nu te voi ucide nevinovat...

Pentru prima dată, mușchii tresăriră pe fața cabanierului. Și parcă dîndu-și seama de slăbiciunea de o clipă, fața i se înroși imediat, iar vocea îi deveni rugătoare:

– Mi-e teamă, domnule. Mi-e teamă că vei ucide...

– De ce? șuieră Liviu Iordan. Pentru că mă crezi nebun, sau pentru că n-ai încredere în cuvîntul meu?

Cabanierul închise ochii. Omul din fața lui era un diavol. Intra în el ca o boală și începea să cotropească. Nu-l putea respinge, orice rezistență se transforma în prăbușire.

– Mi-e teamă, domnule, cum să nu-mi fie? începu cabanierul. Nu mă cunoști, nu te cunosc. Vii aici purtat de niște idei fixe. Crezi că sînt nu știu cine care trebuie ucis...

– Iar vrei să mă abați pe o potecă lăturalnică... îl dibui Liviu Iordan. Dacă veneam să te ucid, de ce n-am făcut-o? De ce nu te-am ucis pînă acum?... Știi dumneata pentru ce am venit... Ți-am dat cuvîntul că nu te voi ucide nevinovat! De ce ți-e frică, domnule?

Cabanierul nu răspunse. Iarăși simți fiori în ceafă și iarăși închise ochii.

Liviu Iordan începu să se plimbe nervos prin sufragerie. Nu izbutea să răspundă la cea mai simplă întrebare: "De ce-i era teamă cabanierului?" O anumită teamă îl făcea pe cabanier să nu joace cu cărțile pe față, așa cum se întimplase cu Ion Petric. De unde provenea această teamă? Să fi ajuns singur la descoperirea tainei? Să posede el un anumit amănunt, de o importanță extremă, pe care nu-l mai știa nimeni altcineva? De ce se ferea?... I se părea că pentru prima oară pleacă la atac fără să știe cum să-l ducă și fără să știe cum se va sfîrși. Trebuia totuși să pornească atacul!

– Te numești Paul Bălan... începu el. De ce ți-ai schimbat numele? Cum ai ajuns Paul Balău?

– Nu mi-am schimbat numele, răspunse cabanierul. Paul Balău e numele adevărat...

– Vrei să spui că numele celălalt: Bălan, provenea dintr-o eroare? Asta trebuie să înțeleg...

– Chiar așa este. Mi s-a dat un nou buletin, cînd s-a dat la toată lumea, și s-a trecut numele adevărat de pe actul de naștere. Eu nici nu mi-am dat seama...

– Înțeleg... spuse Liviu Iordan. Știi că așa ceva este aproape imposibil de verificat. Dar nici nu interesează dacă era greșit vechiul buletin sau dacă s-a greșit ăstălalt. Principalul e că te-ai numit odată Paul Bălan. De cînd ți-ai schimbat numele... adică de cînd porți

numele ăsta: Balău? Am revenit special asupra întrebării ca să nu-ți închipui că-ți întind o cursă.

– Am primit noul buletin acum... douăzeci de ani... De-atunci s-au mai schimbat o dată buletinele...

– Hopal făcu Liviu Iordan. La asta nu m-am gândit. Prin urmare, acum douăzeci de ani, ți-ai schimbat dintr-un anumit motiv buletinul!... Încă nu mă interesează motivul. Vreau să precizezi cum te-ai numit pînă acum douăzeci de ani cînd ți-ai schimbat buletinul?

– Paul Bălan... Tot timpul...

– De cînd te-ai retras în munți? Vreau răspunsuri foarte precise. Ca să fie clar, foarte clar!

– De douăzeci... și doi de ani. Imediat după terminarea războiului. Am avut un accident și...

– Ce meserie ai avut înainte de a urca în munți?

– Am fost șofer...

Liviu Iordan incuviință, clătîndu-și capul:

– Știu... și probabil știai că știu, adică îți închipuiai că știu... Da!... Mai departe... Ai spus c-ai avut un accident... în fața Gării de Nord, pe Calea Griviței, lingă un chioșc cu răcoritoare...

Cabanierul îngălbeni. Tremura, sau clătina capul repetînd o afirmație? Era greu de răspuns.

– Ai fost transportat la Spitalul 303, la fostele grajduri regale, în Cotroceni. Cu dublă fractură de claviculă și cu cîteva coaste rupte. Celelalte răni erau superficiale...

Convalescența ai petrecut-o într-un sanatoriu de cîmpie, lingă Slatina... ai stat acolo, ca invalid de război... pentru că așa ai aranjat lucrurile... pînă în octombrie... Pe urmă ai dispărut. Ca să dau de dumneata, am umblat cincisprezece ani de zile prin toată țara... Am căutat toți oamenii cu care ai stat în pavilion, vreo treizeci de răniți... fiecare cu altă adresă, cu altă profesiune, mutîndu-se dintr-un oraș în altul... și numai doi dintre ei, cu care te împrieteneși, mi-au povestit despre mama dumitale și și-au amintit numele satului în care trăia.

Și Paul Bălan și Ion Petric ascultau ca fascinați povestea lui Iordan.

– Da, domnule... continuă el. Cînd am ajuns în satul dumitale, n-am mai găsit nici un Bălan. Mama dumitale murise de trei ani și nimeni nu știa unde ești. Cei mai mulți credeau c-ai plecat din țară. Mai aveai un văr care lucra într-o mină de lingă Vatra Dornei, într-o mină de mangan. Am mers pe urmele lui prin tot felul de mine și șantiere, prin toată țara. Ajungeam întotdeauna mai tîrziu cu cîteva luni. La Comănești, am ajuns chiar la cîteva zile după ce a plecat. L-am găsit la Uioara. El mi-a spus că ești cabanier în regiunea asta. Îi părea rău, săracul, că nu-mi poate da adresa, dar nu te mai văzuse de vreo opt ani. Nu știa că-mi dă prima și singura veste despre dumneata... Asta s-a întîmplat cu cîteva luni în urmă... Nu-ți fie teamă, că am știut eu cum să vorbesc cu el. Nici nu știe cine sînt, a și uitat că a vorbit cu mine... L-am tras de limbă, domnule, fără să simtă, și l-am întîlnit întîmplător la o circiumă... Să n-ai nici o teamă și nici o nădejde. Nimeni în lumea asta, cu excepția celor care sînt aici, nu știe că eu te caut pe dumneata... Mai este cineva care știe, dar nu știe cine sînt eu. Am luat toate măsurile, domnule. Ca să fie foarte clar!... Ți-am spus toate acestea ca să-ți intre bine în cap că nu voi da nici un pas înapoi. Jumătate din anii pe care-i am, i-am petrecut numai în căutări. N-am fost nimic, domnule, înțelegi?... Nimic! Un om care caută, nu unul care mănîncă și doarme, care se duce la cinema, care iubește, care rîde, care citește ziarul. Am fost un om care caută. Căutam în fiecare mișcare pe care-o făceam, în fiecare minut pe care-l trăiam... Asta e, domnule: căutam! La început am crezut că în cîteva luni voi termina căutarea, pe urmă am mai adăugat cîteva luni, așa cum face omul cînd are o întîlnire și se hotărăște să mai aștepte cîteva minute, și iar cîteva minute, pînă pleacă. Eu mai adăugam luni, și alte luni, și pe urmă ani, și alți ani, pînă mi-am dat seama că nu mai pot pleca. Investisem prea multă căutare ca să mai pot renunța. Era ca o greutate care trăgea într-o balanță. Nu mai puteam să renunț. Și nici n-aș fi fost în stare. Îmi intrase căutarea în singe... Ani? Douăzeci și trei... Înțelegi, domnule? Mi se lăsase un testament, pe patul de moarte mi s-a lăsat...

Cabanierul se dădu un pas înapoi, alungat de groază, de o teroare căreia nu putea să i se împotrivească. Liviu Iordan era într-o asemenea stare, că nici nu-i observă mișcarea, închisese ochii și aștepta să se liniștească. Vocea îi deveni iarăși lucidă și fermă:

– Acum știi mai bine, domnule. Știi că nu voi da înapoi nici un pas, știi că nu pot să dau înapoi... Nu mai are rost să te ascunzi... Cînd l-ai cunoscut pe George Iordan?

– Niciodată! răspunse prompt cabanierul.

– Poate că l-ai cunoscut sub alt nume? insistă Liviu Iordan. Poate n-ai reținut că și pe mine mă cheamă Iordan?

– Ba da... răspunse cabanierul.

– Numele dumnealui l-ai reținut? întrebă într-o doară Liviu Iordan.

– Mi se pare că... Petrescu sau... cam așa ceva.

– Atunci de ce spui că nu l-ai cunoscut pe George Iordan?

– Ce-are a face una cu alta? Pe dumnealui l-am cunoscut, pe domnul Petrescu, sau cam așa ceva, dar pe George Iordan nu l-am cunoscut. Dacă ar fi venit și el la cabană...

– De unde știi că n-a fost la cabană?

– Dacă dumneata vrei să faci glume cu mine!... Cum să vină la cabană?

– Dar de ce să nu vină, domnule, la cabană? întrebă apăsător Liviu Iordan, ridicîndu-se amenințător de pe scaun. De ce să nu urce la cabană ca tot omul? De unde știi dumneata

că n-a fost și el printre miile și zecile de mii de oameni care s-au perindat prin cabanele din țara asta?

Cabanierul își dădea seama că făcuse o greșală copilărească. Oare o mai putea repara?

– Poate că o fi fost, dar nu l-am cunoscut... se retrase el nesigur, încordându-și la limită atenția.

– Nu, domnule! Iovi celălalt. Știi bine că nu putea să urce la cabană. Poate că știi mai bine decât mine, sau poate că ai știut înaintea mea... *Cum să vină la cabană?* Sigur că și se părea o glumă. Cum să urce din mormint la cabană?... Atunci de ce spui că nu-l cunoști, domnule? De ce spui că nu l-ai cunoscut? De ce numele Iordan l-ai reținut? De ce l-ai reținut din prima clipă, fără să ți-l repete cineva? De ce nu l-ai reținut și pe al dumnealui?... *Cum să vină la cabană!*... Dacă știi că George Iordan e mort, de ce te încăpățânezi, ca un nerod, în a susține că nu l-ai cunoscut?

– N-am spus nimic, domnule. Dumneata spui totul. Dacă-i pe teorie, pot să zic și eu că am aflat de la nu știu cine că George Iordan a murit. Nu știu nimic. Nu l-am cunoscut.

– Acum e prea târziu! Îl privi cu dispreț Liviu Iordan. Înțelegeți, domnule? *Pentru mine e prea târziu*, nu pentru dumneata. Dumneata poți să cauți cite prostii vrei. Ai și început să te aperi prosteste, cu încăpăținări de copil: nu știu nimic... nu l-am cunoscut... Acum știu eu, știu că nu pot să greșesc! Am obținut de la dumneata o mie și una de dovezi și mai ales încăpăținarea asta de la urmă! Mi-a fost pe undeva teamă că ar putea să fie o coincidență, o teamă minoră, domnule, a mia parte dintr-un adevăr sigur. Dar acum, gata! A dispărut și fărima aceea... Dumneata ești cel de-al doilea! Înțelegeți? într-o zi, la începutul lui iulie, a doua zi după ce ai plecat cu mașina spre un anumit loc din București, la ora unsprezece și jumătate, ai avut întâlnire cu George Iordan, în fața Gării de Nord, pe Calea Griviței... Erai îmbrăcat în cămașă albă, cu pantaloni de doc...

– Nu-i adevărat! strigă Paul Bălan. E o cursă! Nu m-am întâlnit cu nici un George Iordan. Poate că ne-am refugiat toți trei acolo, la întâmplare, și a căzut casa peste noi. N-am avut întâlnire cu el... Nu l-am cunoscut...

Liviu Iordan se întoarse către Ion Petric:

– Adu funia, de sus, din rucsacul meu. Îl ajutăm noi să-și refacă memoria. O să-și amintească și laptele supt de la maică-sa...

Paul Bălan nu opuse nici o rezistență când cei doi oaspeți începură să-l lege. Se lăsă moale ca o cîrpă. Fedeleş, ca o mumie, fu rostogolit în antreu, iar acolo i se legară picioarele de un stîlp. După un timp, gerul începu să-i trezească amintirile.

CAPITOLUL VI

1

Gerul îndurat, spaima, oboseala și căldura răspîndită în tot bordeiul de focul de cetini, supravegheat și întreținut cu schimbul, îi adormiseră pe cireșari. Trecuse de miezul nopții și venise rîndul lui Victor să facă de gardă, după Ionel. Focul abia mocnea. Maldărul de cetini era pe sfîrșite. Victor arunca din cînd în cînd cite-o crenguță în foc, mai mult pentru a păstra o geană de lumină în adăpostul de sub pămînt și a auzi pîriiturile acelor de brad. Cînd flacăra ajungea la apogeu, își plimba privirile peste paturile de iarbă. Lucia și Maria dormeau una lîngă alta, amîndouă cu picioarele în rucsac. Brațul Mariei se odihnea pe brațul Luciei. Alături de Maria se întinsese Tic, în diagonală, cu picioarele spre foc și cu capul spre soră-sa, iar Țombi adormise, în sfîrșit, cu botul pe ceafa neînfriecatului său stăpîn. Pe celălalt pat de iarbă dormeau: Dan, Ionel și Ursu. Dan cu capul împins în perete, Ionel legănîndu-se și răsufînd șuierător, Ursu frămîntîndu-se mereu, întorcîndu-se și pe o parte și pe alta, sau ridicîndu-se uneori în capul oaselor.

Cam la un sfert de oră după ce intrase Victor în schimb, apăru și Ursu lîngă foc.

– Nici nu pot să mă gîndesc la somn, șopti vlăjganul. Abia am așteptat să adoarmă toți, și acum Ionel. Tu auzi? Simți? Vijelia s-a întetit... Și dacă ar fi numai vijelia... N-avem nimic, nici fărimă de pîine... Dacă n-ar fi luat Lucia sandvișurile, muream de foame... Și nici foc nu mai avem din ce să facem...

– Ba foc am mai avea din ce să facem, răspunse Victor, tot în șoaptă. Gărdulețele ăstea de nuiele ne ajung pentru cîteva zile. Tot nu folosesc la nimic. Dar cu mîncarea e o nenorocire.

– Oare cît am putea să rezistăm fără hrană?

– Cam tot atîtea zile cît va ține focul, adică vreo două, trei zile. Toate nenorocirile se vor abate odată... Ssssst!

Se auzeau foșnete într-un pat. Victor aruncă o crenguță în foc și la flacăra ei îl zări pe Tic în capul oaselor.

– Mizerabilul ăsta... se scuză Tic în șoaptă. Iar a început să scheune. Tocmai cînd visam că mînînc cîrnați de porc și răciturii. Nici n-am apucat să simt gustul usturoiului. Jigodia...

Victor era atît de înduioșat (dar mai ales Ursu, care n-avea însă voie să-și trădeze prezența, acolo lîngă foc), încît îi venea să se ducă la el și să-i mîngie părul ciufulit și plin de paie. Se mulțumi să-i facă un semn de "somn ușor", apoi rămase iar nemișcat așteptînd să adoarmă ciufuliciul.

– Tu crezi că lupii s-au săturat cu ăla? întrebă Victor în șoaptă cînd îl simți pe Ursu

iarăși lângă el.

– Tare mi-e teamă că nu... Dacă e capul haitei, ne-am dus. Cred că nici nu s-au atins ceilalți de el. Fără un picior e încă puternic și ceilalți știu că-i mai poate conduce. De asta mi-a fost teamă... Așa am citit nu mai știu pe unde. Când cade unul dintre ei rănit, îl sfîșie cît ai zice pește, dar am citit că se supun întocmai capului haitei... Scîrboase și crude jivine! Când atacă o stîină, nuucid numai oile pe care le fură și le mîncîcă. Fac un adevărat măcel. Ucid totul. Sute de oi. Numai din pofta de a ucide... De aceea am sărit asupra ăluia singuratic. Cred că l-aș fi sugrumat...

– Oare sînt mulți? se cutremurî Victor.

– După bocănituri și urlete parcă erau sute. Brrrr! Nu știu, Victor. Dar parcă mai contează dacă sînt cinci sau douăzeci! Sau o sută... Au simțit pradă bună în bordei și n-or să se miște de-aici chiar dac-ar muri de foame. Sau dacă-s mai mulți, se împart. Unii rămîn, alții pleacă în căutarea altor prăzi... Numai că pe-aici, în afară de noi, nu prea vîd ce-or să găsească... Eu așa îmi inchipui, cam asta le trece prin mîntea lor de jivine scîrboase: *fraților! am dat lovitură!*... Singura noastră șansă e să stea vijelia și să înceapă oamenii să bată iarăși drumurile... Sau să pornească vreo ceată de vînători după lupi... așa cum se întîmplă pe vremea rea...

– Nu rezistăm pînă atunci, aici... spuse Victor. Tu știi la ce oră a început vijelia? Exact cînd ne-a spus cabanierul... Și tot el ne-a spus că va ține cel puțin o săptămînă. Cel puțin, Ursule! Cum putem să rezistăm în bordeiul ăsta o săptămînă? Chiar dacă n-ar fi lupii ăștia la pîndă și tot ar fi greu pînă la primul adăpost mai ca lumea, pînă la cabana Izvoarele, unde ne-a sfătuit cabanierul de la *Poienița*... Și știi de unde ni se trage toată nenorocirea asta?

– Știu... își aminti Ursu. Dacă nu ne-am fi grăbit să-l salvăm... Oare n-ar fi putut scăpa singur din prăpastia ăia?

– Să scape singur?! se înfiorî Victor, amintindu-și poziția în care-l găsise pe cabanierul de la Izvoarele. Numai dacă s-ar fi trezit, Ursule... știi, mi-a fost rușine să spun... numai dacă ar fi căscat în leșin, sau dacă i-ar fi căzut un bulgăraș de zăpadă pe spate, și s-ar fi prăbușit... Ufff! Știi cum stătea deasupra prăpastiei?... Dacă ar fi avut o batistă în buzunarul de la piept, sau un inel în deget, ar fi căzut... Zău că nu exagerez... Probabil că s-a certat cu nevasta... dar să-l lăsăm dra... adică să-l lăsăm în plata Domnului... Noi sîntem într-o situație mult mai disperată decît a lui... Pentru că pe noi nu are cine să ne salveze...

– Dacă-am putea profita de răsăritul de soare al lui Ionel! spuse Ursu înfuriat de groaznică neputință pe care-o simțea pretutindeni în jur. O oră sau două ore de urcuș...

– E fantastic, Ursule! Acum îmi amintesc harta în toate detaliile. Nu numai regiunea asta. Toată harta. Parcă o vîd în fața ochilor. Fiecare cută, fiecare vale, fiecare înălțime... Oare cum de nu ne-a trecut prin cap să ne uităm pe ea?... Știu unde sîntem, adică bănuiesc... adică știu cu precizie!

– Stîna nu era trecută pe hartă, își aminti Ursu.

– Știu că nu era trecută, dar într-un fel era... Teoria Luciei cu fundul de căldare îmi dă siguranță. Parcă vîd pe hartă fundul de căldare. Și de la fundul căldării pînă la Izvoarele, pe serpentinele de care ți-ai amintit și tu, nu e mai mult de o oră...

– În timp normal, Victor...

– Sigur că da... Și știi ce mai cred?... Cabana e chiar deasupra noastră. De-acolo, de lângă cabană, au căzut obiectele pe care le-ai găsit tu. Sînt absolut sigur!

– Pumnalul, Victor! Un adevărat dar ceresc... Cine știe la ce ne va mai folosi! Fără el... nu cred că aș mai fi avut curajul să vă păzesc în fața movilei... Stăteam față în față, fir-ar să fie de cotong! Abia aștepta să cad sau să vină ălalți...

– Oare ce fac? Nu se duc prin alte părți?

– Știi ce fac? Stau undeva la adăpost. În zăpadă, sau după vreo stîncă... Stau în cerc și în mijlocul lor se află cotonogul... Sînt sigur că el e șeful și că laba e a lui. A vrut să facă pe viteazul față de ălalți și și-a repezit laba... Stau în cerc, mizerabilii! Și mereu unul din ei vine spre bordei să vadă ce se întîmplă. Cu schimbul. Se-ntoarce unul, pleacă altul, mereu, mereu e mișcare. Ca să nu le scape cumva prada. Dacă n-ar fi vijelie, ar înconjura bordeiul și-ar aștepta.

– Dacă scăpăm primul răsărit de soare al vijeliei... se înfricoșă Victor. Poate că nu-s așa de mulți...

Ursu înțelese gîndul lui Victor. De cîte ori nu-i trecuse și lui prin cap! Dar mai știa, din atîtea povestiri și lecturi, că nu e animal mai crud și mai hămesit ca lupul în haită. Atît de laș cînd e singur, în momentul cînd se adună în haită întrece în ferocitate și în îndrăzneală orice alt animal de pe planetă. Atacă satele, ba ajunge uneori și pe la marginea orașelor mai liniștite. Ba mai citise prin cărți despre lupii care-și caută și chiar își recunosc dușmanii după ani de zile.

– Și eu te-am pus pe tine să-i tai laba! făcu Ursu haz de necaz. Acum sîntem amîndoi trecuți în catastiful lor. Cred că-s mulți... Dar dacă tu crezi că ar trebui să facem o încercare, eu mă alătur... De fapt m-am gîndit și eu la inversarea masacrului: să-i măcelărim noi pe ei...

– Cum? Cu ce? Chiar dacă am avea un pistol mitralieră și tot ar fi greu...

– Dacă-am avea un pistol mitralieră! visă Ursu. Doamne, ce i-aș mai curăța. Aș sta aici, în gura bordeiului, și i-aș trîsni unul cite unul... Nu știu de ce-i urîsc atîta... Poate din cauza întîmplării aceleia groaznice din prima iarnă după război! Brrrr! Mi-a povestit-o un vînător care a fost în grupul de răzbunători. Cumplită poveste. Era o ceată de turiști. Urcau spre o cabană și i-a prins viscolul. Era un grup mare, vreo cincizeci de băieți și fete... Și

deodată i-a atacat o haită de lupi. Vreo zece, doisprezece lupi... cincisprezece... Și știi care a fost nenorocirea? I-a cuprins panica pe toți cei din grup. În loc să facă un cerc și să se apere cu schiurile și cu bețele, să facă un fel de gard din schiuri, iar alții să întîmpine, în spatele gardului, lupii cu bețele, au luat-o la goană, care încotro. A fost un masacru total. Nici unul din cei cincizeci de tineri n-a scăpat. I-au ucis pe toți. Numai la beregată i-au atacat... Eram mic cînd mi s-a istorisit întîmplarea. Atunci am simțit prima dată în viață dorința să mă fac ceva. Ani de zile, de cîte ori mă întreba cineva, așa, de formă, ce vreau să mă fac, nu spuneam nici șofer, nici aviator, nici vînzător de înghețată. Spuneam mereu: să omor lupi. Măcelar de lupi. Nu știu cine mă învățase cuvîntul ăsta: măcelar.

— Și pe mine mă trece groaza! spuse Victor. Și pentru turiștii aceia... Dar mă gîndesc și la situația noastră... Zău, Ursule... Pentru prima dată, parcă mi-ar părea rău că am avut ocazia să salvăm un om de la moarte... Mă gîndesc la Tic, la Maria, la Lucia... la toți, la tine... Și la fiarele astea care așteaptă în jurul bordeiului... Hai să jurăm ceva, Ursule! Noi doi... Să jurăm că vom apăra ușa pînă la ultimul nostru strop de putere. Nu împotriva lupilor, că ei nu vor putea să intre aici. Împotriva celor dinăuntru, Ursule! Să nu-i lăsăm să iasă afară. Și dacă eu o să innebunesc și o să vreau să ies, poți să faci orice cu mine... Mai bine să mă ucizi tu, decît să ajung în colții fiarelor...

Ursu era profund impresionat de cuvintele lui Victor, înțelegea ca și el în ce situație se află cireșarii. Erau apărați de dihanii crude și hămesite, dar nu erau apărați de foame, de ger, de groază...

— Poate că sînt puțini... încercă el să se încurajeze. Poate că sînt mai puțini decît cred eu... Dar nu știu cum să facem, pentru că nu avem decît o armă, o armă de mină... Dacă n-ar ataca în grup, ci unul cîte unul, le-am veni foarte ușor de hac. Eu singur nu m-aș mai sătura să tai cu cuțitul ăsta grozav. Dar dacă sar deodată patru, cinci și chiar mai mulți, ce ne facem? Nici cu pușca nu i-am putea opri. Asta-i nenorocirea... Zău că nu mi-e frică! Aș da în ei cu toată ura lumii. În fiecare lup parcă vîd pe unul din cei care au făcut atunci măcelul... Dar dacă sînt prea mulți, nici n-apuc să ucid unul și îmi sar alți trei, patru în spate... Chiar dacă am fi împreună, fiecare înarmat, și tot n-am putea să facem mare lucru. Ne-ar doborî repede. Văd că te preocupă grozav...

— Mă preocupă... spuse Victor. Cumplit mă preocupă. Dacă nu scăpăm de fiarele ăstea, dacă nu trecem prin barajul lor, nu mai avem nici o altă șansă de salvare. Știi care-i groaza mea cea mai mare, Ursule?... Sîntem în fundul unei căldări, în fundul unei prăpăstii și ninge întruna și viscolește, Ursule, și mi-e teamă de avalanșă... Dacă se prăbușește zăpada de pe munții de deasupra noastră, cu lupi sau fără lupi, s-a terminat cu noi... Asta-! Mereu tremur... și zău, pe cuvîntul meu, că parcă mă bucur cînd îi aud pe lupi hîrșîind în fața intrării bordeiului... Înseamnă că încă nu sîntem îngropați... Fiecare minut trece prin mine... Fir-ar să fie de accident! Oare de ce s-a certat idiotul ăla cu nevastă-sa! Și de ce nu s-a uitat în jurul lui? Și cînd te gîndești că acuși va răsări soarele... peste cîteva ore... acuși se vor scula ceilalți și vor vrea cu orice risc să pornim spre Izvoarele. Ce-o să le spunem?

Se lăsă o tăcere plină de spaime, apoi se auzi vocea terorizată a Mariei:

— Nu e nevoie să ne spuneți nimic. Ascultăm, amîndouă, de aproape un ceas, șaptele voastre.

— Și eu... spuse Tic.

— Și noi... spuse Ionel. Eu și Dan... S-a dus cu frumosul și inspiratul meu răsărit de soare. Știți ce rău îmi pare!

Se auzi de undeva dintr-un ungher și schelălăitul înăbușit al lui Țombi.

— Eu mă opun! strigă Dan. Ei, na! Din cauza unor dihanii uricioase! De ce nu e Țombi ăsta un dulău, un tigrul? Pssst! Dacă ar fi Țombi un tigrul! Ce-ar mai da iama prin ei!

— Din păcate, spuse Ursu, nu e tigrul. Și chiar dacă ar fi, nu cred că i-ar speria. Dacă sînt infometați, sar zece odată asupra lui și-l fac bucăți... Și voi de ce-ați tăcut? se înfurie subit Ursu. De ce nu ne-ați spus că sînteți trei? Ce rost avea să auziți poveștile noastre aiurite?

— E mai bine așa... interveni Lucia cu un accent trist în voce. Măcar să știm pe ce lume ne aflăm. Ne-am fi sculat dimineață cu atîta speranță, încît n-am fi putut rezista la ideea închisorii fără speranță...

— Oare nu se poate întîmpla o minune? întrebă în șoaptă Maria. O minune frumoasă și caldă...

— Dacă am putea să le întindem o capcană... se foia Tic întruna. Să-i trimitem dracului în altă parte...

— Și eu mă gîndesc la o capcană, Ticușor, spuse Victor. Dar cu altă direcție. Uffff! Mai lăsați-mă puțin...

— Nu putem ucide de la distanță unul sau doi dintre ei? întrebă Ionel. I-am preface în ospăț și între timp am tuli-o...

— Copilării... îl temperă Ursu. Hai să zicem că am putea să ucidem, de la distanță, unul sau doi. Fie că am arunca pumnalul ăsta grozav în unul mai curajos, care ar veni mai aproape de noi, fie că am prinde cu funia pe al doilea și l-am răni cu bețele sau cu niște bolovani... Să zicem că ne-ar reuși ambele încercări... N-am face decît să-i întărităm. Unde s-o tulim? Ar lăsa totul și ar veni după noi.

— Ești sigur că sînt așa de mulți?

— Sînt sigur, Ticușor... din păcate. Cel puțin zece, doisprezece sînt... Am auzit adineauri vreo douăsprezece urlete... Și mi se pare că lupii urlă pe rînd... Începînd cu șeful și terminînd cu mezinul... Ba să nu fie mai mulți...

— Dacă am putea să-i prăbușim într-o prăpastie, într-o groapă! se revoltă Dan. Într-o

groapă nu prea adîncă. Să ne uităm la ei de sus, și să-i scuipăm, și să azvîrlim cu bolovani în ei, și să aruncăm paie și pe urmă să le dăm foc. Ha! Să-i văd cum ard!

— Asta e! spuse Victor cu o explozie de triumf în voce. Bravo, Dan! Asta e! Trebuie să le dăm foc!

— Ai înnebunit? sări Lucia.

— N-am înnebunit deloc! Trebuie să-i atragem aici în bordei și să le dăm foc!

— Și noi?! se cutremură Maria. Noi ce facem?

— Noi ieșim! răspunse Victor. În momentul cînd ei intră, noi ieșim. Iau locul nostru și le dăm foc. Cred că oamenii și lumea și văzduhul ne vor ierta pentru crima asta premeditată.

— Și cum evităm întîlnirea cu ei! țipă Ionel. Vreau să știu că ard, dar cum trecem pe lîngă ei...? Zău că aș privi spectacolul, fără să mi se facă, nu milă, greață. Dar cum?

— Spectacolul nu cred că-l vom putea privi... răspunse Victor din ce în ce mai vesel. Dar, așa cum spunea Dan, vom putea să-i scuipăm, să-i întărităm. Gata cu glumele!

— Cum?! țipă Tic. Totul a fost o glumă?

— Nu, Ticușor... N-a fost nici o glumă. Tot nu înțelegeți? Îi atragem în bordei... Dar pentru asta, mai întîi și mai întîi, trebuie să jurăm că o să ne păstrăm curajul și sîngele rece. Pentru că o să locuim cîteva minute împreună cu ei aici, în bordei. Numai că vom fi despărțiți de ei printr-un perete...

— Dar de unde putem lua atîta zăpadă ca să facem un perete care să țină? întrebă Lucia. Abia ne-a ajuns pentru ușă...

— Zăpadă n-avem de unde să luăm? sări Tic. Toată lumea e îngropată în zăpadă. Zăpadă este, dar nu știu cum s-o aducem...

— Îți înțeleg planul, spuse Ursu. E formidabil! Să împărțim bordeiul în două compartimente, să-i atragem pe lupi în cel rezervat lor și pe urmă să-i închidem. Dar nu văd absolut nici o posibilitate de a căra zăpadă înăuntru, fără să fim atacați de lupi... Și știi cîtă zăpadă ne-ar trebui pentru un perete care să reziste? Vagoane întregi. Să nu-ți închipui că lupii nu vor încerca să străpungă peretele de zăpadă cînd vor simți că sînt închiși. Vor scormoni și vor reuși. Dar pînă vor reuși ei, noi vom fi afară și vom baricada bine ieșirea... Numai dacă am putea aduce zăpada. Cum? Pe unde?

— Să spargem bordeiul în partea cealaltă! propuse Dan. Ar veni singură zăpada, minată de vijelie... Nu merge?

— Nu merge, Dan, îi răspunse Victor. N-ar intra numai zăpada, ar intra și vijelia, și prăpădul. Dar de ce credeți că s-ar putea face un perete numai din zăpadă?

— Din pămînt? întrebă Lucia. E extraordinar! Zău că ești un geniu! Numai că o să ne chinuim îngrozitor. Cum să spargem pămîntul ăsta de piatră? Măcar dacă am avea un tîrnăcop... Nu știu ce se va întîmpla, Victor. Alceva mă bucură în clipa asta. Nu mi-am închipuit că poate fi scăpare pentru situația noastră. Am crezut că sîntem sortiți pieirii... probabil prin ger și foamete, pentru că nu ne-am fi lăsat uciși de lupi. Vă jur; am crezut că s-a terminat cu cireșarii. Și deodată ideea asta extraordinară: să facem un zid și să-i închidem pe lupi în bordei! Nu știu cum, și cu ce, și în cît timp vom face zidul. Poate că nici nu vom apuca să-l terminăm. Dar... Nu știu dacă mă înțelegeți?... Nu ne lăsăm doborîți. Ne împotrivim imposibilului. Ba mai avem și șanse să scăpăm. Asta e!

— Avem! spuse Victor cu o voce în care cînta bucuria. Întîi m-am gîndit și eu la zăpadă, pe urmă la pămînt... Imposibil. Adică nu chiar imposibil, însă nesigur și primejdios și ... Nu! Avem un zid gata făcut, mult mai bun și mai sigur și mai rezistent. Gardurile de nuiele! Nu folosesc la nimic. Sînt ca un decor interior. Bordeiul este apărat din toate părțile de acoperiș. Iar zăpada și gheața l-au sudat prin acoperiș de pămînt. Gardurile nu mai folosesc la nimic... Adică nu foloseau la nimic, pentru că începînd din clipa asta sînt cele mai prețioase garduri din lume, din toată lumea. Avem funii, avem sfori, avem bețe și la nevoie chiar schiuri care se pot transforma în stîlpi de legătură, și cu atîtea materiale cred că putem ridica numai în cîteva ore un perete care să cedeze lupilor o parte din bordei, poate chiar jumătate, dacă ne ajunge gardul.

— Știți cum îi atragem înăuntru? rise puștiul cu părul plin de paie. Cu ajutorul lui Țombi. Îl fac eu cel mai curajos cățel din lume... dacă se știe apărat de perete. O să-i atragă pe toți în capcană, dacă nu și pe puii lor. Grozav!

— Atunci începem peretele chiar de la mijlocul intrării, spuse Ursu. Lăsăm jumătate pentru ei și jumătate pentru noi. Și aranjăm o ușă, tot din gard, pe care o trîntim imediat ce a intrat ultimul în capcană. Pe urmă o zidim noi cu zăpadă.

— Și focul? protestă Dan. Eu nu plec din bordei pînă ce nu le dăm foc.

— Aranjăm noi și cu focul! îl liniști Ursu. Acum, la lucru. Mai întîi să scoatem toate gardurile, să vedem pe ce material ne putem bizui.

— Cineva să se ocupe de foc, spuse Victor. Să pună numai cetini și din cînd în cînd paie, ca să fie lumină bună.

— Eu! se oferi Maria. Vă fac un foc ca o aureolă. Și pentru mine vor fi cîteva flăcări...

Îi cuprinsese pe toți frenezia. Condamnații de mai adineauri se descopereau dintr-o dată liberi și investiți cu puterile și drepturile unor zei ai răzbunării. Își regăseau puteri cumplute, și energii, și visuri, ba chiar și cîntece și glume. Dan era din nou la cuțite cu Tic, Ionel arunca din cînd în cînd cîte o săgeată în zona focului, Țombi renăscuse, făcea de-a dreptul scandal, încît Tic se văzu nevoit să-l tempereze cu cîteva epitete, dintre care nu lipsea și cel de "laș". Parcă îi era teamă că bucuria neașteptată a cățelului ar putea să aducă suspiciuni și precauții în tabăra lighioanelor, care precis se îmbulziseră la intrarea astupată a bordeiului. Lasă, că acuși, acuși o vor găsi deschisă...

Gardurile de nuiele erau smulse cu mare grijă din pereții bordeiului. Se adeverea ceea

ce spusese Victor. Nu folosiseră la nimic. Sudura bordeiului cu pământul se obținuse prin acoperișul țuguat și înfipt în maluri. Lucia făcuse un calcul sumar și adunase peste opt metri pătrați de gard. Din ei se putea ridica un perete de patru metri lungime pe doi înălțime, ceea ce era mai mult decât necesar pentru scopul propus de cireșari.

Gardul trebuia desprins pe toată lungimea lui, adică pe lungimea fragmentelor lui: era scos din pământ, smuls, nu rupt, pentru a putea fi folosit la ridicarea noului perete în bucăți mari, mai solide și mai ușor de prins. Era smuls cu tot cu țărushi.

Lucia și Ionel își asumaseră sarcina de arhitecți ai peretelui. "Zidul Speranței și Răzbunării", cum fusese botezat de Maria. Materialul de bază, gardul, prisosea. Din nefericire, pentru amplasarea lui în condițiile unei rezistențe și solidități fără cusur, practic definitive, după expresia Luciei, erau necesari trei stâlpi, foarte siguri, dintr-un material dur, fără moarte, trei stâlpi de bază, cu înălțime variabilă: unul de doi metri, al doilea de un metru și optzeci de centimetri, al treilea de un metru și jumătate, dar se accepta și un metru șaptezeci de centimetri, ca să poată fi folosit schiul metalic al viitorului, sigur, campion de slalom uriaș, Tic. Contribuția la rezolvarea problemei stîlpilor era, bineînțeles, voluntară. Primele schiuri sacrificate în epopeea albă a cireșarilor fură schiurile lui Ursu, Dan și Tic. Vlăjganul, constructor șef al zidului, transformă cele trei schiuri, care născuseră atîtea invidii pretutindeni unde fuseseră văzute, în trei stâlpi fără de moarte. "Poate numai din cauza arderii vor suferi întrucîtva" adăugase Ursu. Împinși cu forța între acoperișul bordeiului și pământ, și potriviți exact la înălțimea care-i făcea de neclintit, deveniră adevărați stâlpi de bază. Gardurile de nuiele erau prinse cu funii și sfori, sau proptite și trecute în sinuozități printre stâlpi, și iarăși legate și asigurate dublu și triplu. Peretele se ridica văzînd cu ochii și, pe măsură ce se ridica, tinerii îi încercau rezistența, și erau atît de încîntați de neclintirea lui, încît mai adăugaseră un calificativ în denumirea lui: "Zidul Speranței, Răzbunării și Certitudinii". Noua adăugire născuse cîteva dispute filologice și estetice.

Cineva spusese că unde e certitudine, nu mai încape speranță, subînțelegîndu-se, altcineva răspunsese că speranța se referea la tentativa generală de salvare, nu numai la ieșirea din bordei, de aceea trebuia să participe la denumirea zidului și încă la început. Numai *Răzbunarea* rămăsese intactă, neatinsă, avînd mereu aprobarea unanimă.

Tinerii glumeau, dar munceau ca niște disperați. Pînă ce se auzi vocea lui Tic:

— Aoleu! Am uitat dincolo ceva!

— Nu-i adevărat! în contrazise Lucia. Am aruncat absolut totul peste zid, cum am fost ultima dată acolo. Special pentru asta am sărit gardul...

Expresiile involuntare ale Luciei stîrniră hazul tuturor, spre surprinderea autentică a proiectantei.

— Am uitat paiele! o scoase Tic din încurcătură. De ce să le lăsăm bunătate de pat acolo...

— Patul morții, Ticușor! îl boteză Dan la repezeală. De-acolo vor începe flăcările, incendiul cumplit al răzbunării noastre sfinte! Ce păcat că n-o să-i vedem cînd ard...

— Oare nu vindem noi pielea lupilor din pădure? întrebă Ionel într-o doară.

— În orice caz, piele nu vom vinde! îl asigură Ursu. Ceva ce va aduce a scrum... Și dacă-i vorba de proverbe, eu cred că lupii aștia ai noștri își vor schimba o dată cu părul și năravul.

Peretele era gata. Pornea de la deschizătura bordeiului și înainta oblic, lipit în permanență de acoperiș, chiar atunci cînd cobora, și se oprea în malul din dreapta, aproape de unghiul pe care-l formau latura din dreapta și latura din fund. Avea aproape patru metri lungime; înălțimea varia, urmînd acoperișul. În apropierea deschizăturii înălțimea atîngea doi metri. La întîlnirea cu malul lateral, numai un metru. Rezistența lui la împingere fusese verificată de umerii lui Ursu, pe care nici o sută se lighioane infuriate n-ar fi putut-o egala. Pentru că mai intrau în calcule și caracteristicile fiarelor. Forța lor nu stătea în împingere, care era, de pildă, caracteristică pentru un taur, ci în năvală și furie, în mușcătură și hîrșială. De aceea, cel mai riguros control se făcu la legăturile de sfoară și funie și la împletiturile nuielelor. Legăturile dintre stâlpi și gard se realizaseră cu o adevărată risipă de ingeniozitate. Erau făcute aproape toate din spate, în așa fel ca labelle și colții fiarelor să nu le poată atinge. Iar în privința împletiturilor și rezistenței nuielelor, tinerii nu aveau decît cuvinte de laudă. De cîteva ori, Ursu apăsase, strînsese și apropiase unele împletituri care i se păreau mai îndepărtate. Doar acul și andreaua puteau să treacă dintr-o parte în alta.

— Zău că începe să-mi pară rău cînd mă uit la peretele ăsta... se tîngui Dan. Nu e păcat să-l prefacem în scrum?... Dacă ar rămîne așa, tare cred că ar deveni una din mîndriile arheologilor din secolul LII, adică cincizeci și doi...

— Acum ușa! spuse Victor. În treaba asta eu zic să nu ne amestecăm. Închizătorul ușii va fi și constructorul ei...

Adevărul e că Ursu începuse, în tăcere și cu oarecare gravitate, să-și construiască ușa. Ba din cînd în cînd îl încerca și cîte un firicel de groază. În prima secundă va trebui să țînă singur, numai cu mîinile, ușa de nuiele în deschizătura lupilor. Și lupii se vor repezi bineînțeles asupra ușii pe care vor fi intrat. Nu-i era teamă că n-o va putea țîne, că nu va avea putere s-o împingă, s-o facă de neclintit, dar va simți fizic vînzoleala dinăuntru, va simți iarăși răsuflările și duhoarea fiarelor și va auzi toate urletele lor de groază. Și, mai ales, va trebui să aleagă secunda supremă, unică, secunda cînd toți lupii vor fi înăuntru, iar mișcarea lui va trebui să fie definitivă. O întîrziere sau o ezitare, o clipă de spaimă sau de ameteală... fiecare putea să fie fatală. De aceea, văzîndu-l cum își pregătește ușa și simțîndu-i parcă încordarea, tinerii se retraseră într-o clipă de tăcere, poate chiar necesară, pe care tot Ursu o îndepărtă:

– Le vin eu de hac... Ca să nu-mi vină ei mie... Că orice s-ar întâmpla, chiar dacă aş scăpa uşa, de mine nu mai reuşesc ei să treacă. Mă bag acolo, în deschizătura lor, ca un dop... Dar e mai bine să astup intrarea cu uşa, așa cred eu... Voi ce ziceți? De rezistat o să reziste... Mai bine decît pămîntul și zăpada... Dar tot cu zăpadă o s-o asigurăm și o s-o cimentăm...

Capcana era gata să-și primească dușmanii. Mai rămînea un singur amănunt de pus la punct, poate cel mai important: deblocarea intrării de zăpadă și transformarea ei într-o uşă mobilă care să-i dea, în orice moment, posibilitatea lui Ursu să astupe, cu uşa lui de nuiele, deschizătura prin care vor intra lupii în compartimentul-capcană. Problema părea foarte complicată și aparent insolubilă. Dacă cele două mișcări nu erau perfect sincronizate, deschiderea uşii cireșarilor și astuparea uşii lupilor, se putea ajunge la o adevărată tragedie. Cine și cum putea să asigure deblocarea uşii reale? Cine putea să-i dea răgaz și spațiu lui Ursu pentru a astupa în clipa cea unică intrarea iadului?

– Am găsit! spuse deodată Dan. Ca să nu ziceți că nu am și eu din cînd în cînd cite o idee salvatoare, dacă nu genială. Știți care e uşa ideală care poate să închidă două deschizături egale, în dreapta și în stînga... Aoleu! Mi se pare că răspunsul se află chiar în întrebare. Nu se putea să nu mă prostesc eu pînă la urmă. Ufff!

Dan juca teatru. Formulase anume întrebarea lui de geniu. Toți se năpustiră asupra lui... În afară se păzitoare focului, pe care ar fi dorit-o cel mai mult...

Da! Soluția fusese găsită. Cea mai simplă, cea mai sigură, cea mai frumoasă. Soluția care se potrivea cel mai bine cireșarilor. De aceea era și frumoasă. Dar frumusețea ei cuprindea alte valori: îndrăzneală, fantezie, cutezanță... Ursu va manevra o singură uşă. În clipa cînd zăpada va fi degajată și semideschizătura eliberată, Ursu va astupa intrarea în bordeiul cireșarilor cu uşa de nuiele. Cealaltă semideschizătură se va elibera automat. În clipa cînd toți lupii vor pătrunde în bordeiul hărăzit răzbunării, Ursu va muta printr-o simplă rotație uşa de nuiele în cadrul celeilalte semideschizături, astupînd-o. Uşa de nuiele devenea o uşă cu dublă funcțiune. Închidea și deschidea în același timp. Deschidea intrarea cireșarilor și închidea ieșirea lupilor. Printr-o simplă mișcare de semirotăție. Foarte simplu! Dar trebuia să fii Dan pentru a găsi această simplitate desăvîrșită... care se baza însă pe încrederea definitivă a lui Dan în cutezanța și puterea lui Ursu. Ursu era singurul om din lume care putea să-i inspire semenului său o asemenea idee fantastică, nemaipomenită.

– Asta va rămîne în istorie, uşa asta... spuse visătoare Maria. Uşa vieții și a morții. Uşa speranței și a groazei, închipuiți-vă! în clipa cînd se deschide la noi, trebuie să se închidă dincolo. Fără balamale, fără resorturi misterioase, fără telecomandă, chiar fără clanță... Brrrrr! Uşa cireșarilor!

Se apropia și acel răsărit de soare pe care-l anunțase Ionel. Calea spre viață urma să se deschidă. Dar mai erau necesare cîteva măsuri... pentru a preîntîmpina eventualitățile, pentru a fi gata de ripostă întîmplărilor neprevăzute.

Dacă nu vor intra toți lupii în bordeiul care brusc li se oferea?... Dar la întrebarea asta se răspundea foarte greu... Era hotărît un amănunt: cîți lupi vor rămîne afară? Dacă va rămîne unul sau doi... cireșarii vor ieși. Mai întîi Victor, înarmat cu cuțitul găsit de Ursu. Apoi Ionel și Dan, cu bețele de la schiuri ca niște sulițe. Apoi Maria și Lucia, înarmate și ele cu bețe. La orice atac trebuiau să-și pună în față bețele și să le îndrepte spre abdomenul fiarelor. Iar Tic?... Tic avea un rol special. El trebuia să-l aprovizioneze pe Ursu cu schiuri pentru a propti uşa de nuiele și a o face de neclintit. Eliberarea lui Ursu depindea de iuțea cu care îl ajuta ciufuliciul.

Se apropia răsăritul speranței lui Ionel. Ursu se postase lîngă deschizătură cu uşa de nuiele în față. Parcă ținea o platoșă impenetrabilă. Tic îl dăscălea pe Țombi, care devenea dintr-o dată element cheie în planul cireșarilor. Ionel, Victor și Dan începuseră deblocarea uşii de zăpadă. Întîi scoaseră schiurile care formaseră baricada și uşa orizontală. Fiecare schi era trecut înaintea blocului de zăpadă sau băgat prin blocul de zăpadă, pentru a se apropia cît mai mult de deschizătura reală. Intrarea în bordei era apărută, la un moment dat, numai de schiuri: o uşă orizontală ținută de Victor, Dan și Ionel. Fetele dădură zăpada la o parte. Ursu se apropie cu uşa de nuiele de uşa făcută din schiuri, pe care o potrivea exact în spațiul deschizăturii, pe care o depășea cu mult, și, la strigătul lui, cei trei băieți coborîră schiurile. Între lumea de afară, lumea de groază, și adăpostul cireșarilor nu se afla decît uşa de nuiele ținută în malul bordeiului de brațele lui Ursu. Se vedea parcă lumina printre zăbrelele de lemn și mai ales se auzea urletul vijeliei. Sau poate nu urla numai vijelia.

Iscoada cu colți simțise că se petrece ceva în bordeiul asediat și se apropie de intrare atingînd cu botul uşa pe care o ținea Ursu. Abia atunci descoperi că se poate intra în bordei și mai ales auzi lătratul unei jigodii de trufanda, și simți din plin miros îmbelșugat de carne vie, omenească. Și mai ales jigodia aceea care lătra cu o impertinență nemaipomenită. Și, în afară de toate, din bordeiul deschis ieșeau și aburi calzi, aburi de om viu cu carne fragedă. Și iarăși jigodia care chema la hartă...

Recunoașterea fusese făcută. Lupul se depărtă de bordei și apărură cîteva secunde mai tîrziu însoțit de un altul mai mare, un adevărat uriaș care șchiopăta. Noul venit sări ca o săgeată în bordei, pentru a se întoarce imediat cu propria-i labă între dinți. Și mușca din ea sălbatec, lupește. Se îndepărtă și el de bordei, mulțumit că simțise cu propriul nas mirosul de carne omenească și unda fragedă a unei trufandale canine, dar și mai mulțumit că simțurile lui foarte versate și antrenate nu percepușeră nici un dram din acea primejdie de moarte pentru neamul său, care era praful de pușcă. Fără multă pierdere de timp, fără prea multe convingeri, se întoarse la intrarea bordeiului însoțit de o adevărată hoardă de lupi. Toți dădeau tîrcoale bordeiului și din cînd în cînd se repezeau furioși spre poarta de nuiele

care le bara drumul spre ospăț și fericire. Și deodată reîncepu și mai stridentă și mai ascuțită și mai obraznică hărmălaia ciinelui. Părea că o haită întreagă de ciini a adăstat în bordei. Și nu erau schelălăituri de groază și de jale, ci provocări nerușinate, probabil injurături și insulte care nu mai puteau fi suportate. Se mai auzeau și câteva gemete omenești...

Primul intră în bordei lupul cel bătrîn și beteag. Și începu să se certe imediat la gardul de nuiele cu javra blestemată. Sărea Țombi la el să rupă gardul, nu altceva. Dar și lupul, mai ales că simți și aroma foarte apropiată de carne vie, de om. Urletele lui atraseră în bordei și celelalte fiare. Intrau una câte una, fără să se grăbească, încă precaute, dar foarte sigure de ele. Intrau urlînd și mirînd și Ursu se îngrozi numărîndu-le. Le pierdu șirul. Reușise să numere pînă la treisprezece, dar cea de-a treisprezecea se repezi cu atîta putere în ușa de nuiele, încît vlăjganul, nepregătît de atac, era cît pe-acî să scape pavăza.

În sfîrșit, nu se mai văzu afară nici un lup, și nici o pată neagră în depărtare. Se luminase brusc și se vedea în lume toată furia strălucitoare a vijeliei.

Ursu dădu semnalul, din nefericire printr-un strigăt care întoarse spre deschizătură întreaga haită. Era singurul amănunt la care cireșarii nu se gîndiseră. Ca un fulger roti ușa spre cealaltă deschizătură. Dar tot ca un fulger unul din lupi încercă să iasă. Ursu îi prinse capul între ușa și malul bordeiului. Și chiar în clipa aceea începu asaltul fiarelor. Se repezeau bezmetice spre ușa de nuiele, rupeau și mușcau din bețe, urlau și se împingeau și împingeau, și mușcau și chiar rupeau așchii din lemne și bețe cu colții și cu ghearele întărite de o groază de moarte. Simțeau că intraseră într-o cursă. Se năpusteau înnebunite și turbate asupra ușii și capul lupului prins între ușa și mal îi înspăimînta atît de tare pe cireșarii, încît, timp de o clipă, trecură printr-o stare de paralizie colectivă.

– Ucide-! țipă Ursu sfișiiind vijelia și urletele îngrozitoare din bordei. Ucide-! Bagă-i pumnalul! În ochi, în gît, în urechi, oriunde... Ucide-! Să-l simtă că e mort și să se repeadă asupra lui. Ucide-! Nu mai pot rezista!

Victor înțelese. Cu setea de a ucide pe care o simțise Ursu în spatele movilei, se repezi asupra capului de lup, strangulat de ușa de nuiele. Îi înfipse lama cuțitului în gît, după ușa, ca să simtă dihaniiile din bordei mirosul și gustul de sînge. Înfipse și adînci, și sfredeli, apoi scoase pumnalul din gîtul fiarei și înțepă mai sus, sub urechi, într-un loc moale.

– Scoate pumnalul! țipă Ursu.

Și Victor îl scoase în ultima clipă. Capul lupului dispăru în bordei, tras cu o furie turbată de zeci de perechi de colți. Chiar atunci sosi și Tic cu schiurile. Și se îngrozi cînd văzu ce se întimplase cu ușa de nuiele. Dacă Ursu n-ar fi dublat-o, lupii ar fi trecut prin ea. Mușcaseră cu sălbăticie, cu turbare, din bețe și nuiele, își lăsaseră urme de gingii și bucăți din limbă și colți în cioturile și ghimpii betelor.

– Să nu rupă peretele! se înfiora Ursu. Altă ușa nu mai avem. Proptiți repede schiurile!

Victor, Ionel și Dan se căzniră să facă din schiuri proptele de neclintit. Ursu le încercă cu genunchii și abia după aceea își retrase brațele de la ușa. Îl cuprinse amețeala. Dar îl trezi lătratul și mai obraznic, triumfător aproape, al lui Țombi.

– Oprește jigodia! strigă el. Vrei să rupă peretele?

Se uită în jur după ceva care s-ar fi putut transforma în ușa. Dar nu se vedea nimic decît întinderea albă, strălucitoare și vînzolită de viscol.

– Unde au dispărut gardurile de nuiele? întrebă el.

Dar Victor găsi un capăt din funia cu care le legase, noaptea, cînd încercase să le smulgă. Atunci se gîndise că poate îi vor folosi pentru foc sau pentru o pavază împotriva furtunei, și voia să le țină la îndemînă. Funia aceea fusese salvarea cireșarilor. Victor și Ursu traseră de ea cu puterile groazei. Dan, Ionel, Lucia, Maria și Tic degajau zăpada din jurul gardurilor. Puterile unite izbutiră să smulgă gardurile din pămînt. Erau doar două bucăți de garduri, dar care se puteau preface într-o poartă dublă, imposibil de clintit și de distrus.

– Să umplem mai întii ambele deschizături cu zăpadă, spuse Victor, și pe urmă să le punem și pe ăstea...

– Și cum dracu' mai dăm foc? se plînsese Dan. Îi lăsăm să moară de foame, atît?

– Am aranjat eu cu focul, îl liniști Maria. Cîteva bețe vor atinge cîteva cetini și cînd vor lua foc cetinile se vor aprinde și paietele și pe urmă și gardul și pe urmă și lupii... Mai sigur decît cu fitil și cu pulbere. Hai să astupăm ieșirea...

După ce prăvăliră mormane de zăpadă în șanțul săpat cu o seară înainte și bătură cu schiurile în zăpadă pentru a o presa, potriviră cu precizie și cele două porțiuni de gard smulse din pămînt. Apoi din nou răsturnară zăpadă peste ele, mormane întregi, pe care o bătătoriră cu schiurile pînă se prăbușiră de neputință.

– Gata! S-au dus... spuse Ursu. Putem să punem cruce.

– Numai să fi rămas destul aer ca să poată arde... descoperi Lucia. Ba da! Mai e și zăpadă...

– Ce să mai ardă? se trezi Tic. Trebuie să fie un măcel acolo! Zău c-ar trebui să venim o dată aici, într-o vacanță, să dezgropăm mormîntul ăsta... Să vedem cîți au fost... cum au murit... Oare ard sau se sfișie între ei?

– În orice caz, pe șeful ăla cotonog nu-l invidiez deloc, spuse Dan. Cred că l-au halit de multă vreme... Dar zău că ar fi interesant să mai trecem o dată pe-aici și să căutăm rămășițele măcelului...

– Să-i lăsăm pe alții... spuse Maria. Să caute ei "Zidul Speranței și Răzbunării"... Ufff! Parcă e mai frumos așa, fără Certitudine...

– E și mai adevărat... spuse Ursu cu voce îngrijorată. Mi se pare că au scăpat cîteva...

Se uitară și ceilalți în direcția în care privea Ursu. Undeva, în vînzoleala albă, parcă se

zăreau câteva pete negre. Nu, nu era o părere. Privirile lui Ursu nu se înșelau niciodată.

– Mai întâi să ne căutăm armele, spuse Victor. Schiurile și bețele. Și altă cale nu avem decât spre Izvoarele...

Abia în clipa când părăsiră movila începură să simtă puterea cumplită a vijeliei. Și mai era și teroarea petelor negre.

CAPITOLUL VII

1

Ion Petric se băgase în pat, sub trei pături. Îi cădeau pleoapele de somn. Totuși mai avu putere să spună:

– Domnule, să nu înghețe. Să nu-l găsim, miine dimineată, mort de-a binelea... E frig, domnule...

– Dacă vrea să trăiască, să se dea de-a dura! răspunse nemilos Liviu Iordan. Să se tăvălească toată noaptea și scapă cu o simplă răceală. Nu moare, domnule. N-o să moară, pentru că nu vreau eu! Ca să fie foarte clar!

Celălalt aproape adormise. Dar vocea apăsată și dură a lui Liviu Iordan îl trezi parcă dintr-un somn lung.

– E foarte clar... răspunse el automat. Mi s-a făcut un somn cumplit. Parcă ar curge carnea din mine...

Liviu Iordan azvîrli câteva lemne în godin, apoi coborî flacăra lămpii. Era îmbrăcat în pijama și avea deasupra un halat.

– Eu trebuie să mă mai gândesc, spuse el. Trebuie să dezleg câteva nodulețe... Dormi, domnule?

– Aproape... abia îngînă vocea celuiilalt.

– Trebuie să te trezești măcar un minut, ridică el vocea. Auzi, domnule? Un minut... Ca să-ți intre bine în cap un anumit lucru... Auzi? Să nu te dai jos din pat în timpul nopții. Pentru nimic. Dacă ai neapărată nevoie, mai întâi să mă strigi. Auzi?... Domnule! Dacă simt o mișcare în cameră în timpul nopții, trag fără să întreb. Auzi? Numai așa pot să dorm fără teamă. Vreau să mă știu în siguranță. Dumnezeu ai toate șansele să mă ucizi, pentru că îmi place să dorm... Auzi?... Dar eu trag dacă simt pași în cameră... Ca să fie foarte clar!

– Ți-am spus că merg pînă la capăt... răspunse celălalt complet treaz. N-am nici un motiv să te omor... Am toate motivele ca să trăiești...

– Așa ar judeca un înțelept... dar și înțelepții comit erori. Eu trebuie să fiu asigurat. Iar Dumnezeu trebuie să știi că trag în oricine se mișcă în cameră. Domnule, să te ferească Dumnezeu să fii somnambul. Dacă n-ai gânduri rele dormi, domnule, în liniște și pace... Dar înainte de a te da jos, dimineată, uită-te în patul meu... Dacă nu m-am sculat, stai liniștit... Altminteri te pomenești cu un glonte acolo... Noapte bună...

După câteva minute, Ion Petric îi auzi răsuflarea regulată de om care doarme. După alte câteva minute îi auzi sforăielile de om obosit care doarme. Știa că în patul de lângă ușa, celălalt doarme, dar trecea printr-o asemenea spaimă, că nici nu îndrăznea să se întoarcă pe o parte. Niciodată în viața lui nu întâlnise un om care să împrăstie atîta spaimă și atîta respect ca omul care dormea cu pistolul sub pernă. La urma urmei, îi spusese să se culce liniștit dacă nu are gânduri rele. Și se întoarse, cu mișcări de felină, pe partea care-i convenea în clipa aceea.

– Așa, domnule... se auzi șoapta lui Iordan. De întors poți să te întorci cît vrei. Poți să faci și tumble în pat. Dar în clipa cînd te dai jos, trag. Culcă-te!

Petric simți cum îi curge nădușeala pe spate. Era learcă de sudoare.

Celălalt adormi de-a binelea. Pînă atunci se prefăcuse, așteptînd prima mișcare a lui Petric, pentru a-l face să creadă că doarme iepurește și pentru a băga în el spaima necesară pentru alte nopți. Știa că alături de Petric va putea dormi fără teamă.

2

Era atît de convins că planul îi va reuși! Singur îl gîndise, singur îl va duce la capăt. Celălalt nu putea să miroasă capcana. N-avea cum. N-avea de unde. Îl va chema pe strada lăturalnică unde lăsase mașina. Nici nu-i va spune pentru ce. Îl va trage de mină pînă acolo, ca și cum i-ar paște o primejdie gravă pe amîndoi, sau ca și cum ar trebui să-i arate ceva foarte important și urgent. Va deschide ușa mașinii și-i va arăta ceva înăuntru. Și cînd se va apleca să se uite, îl va lovi cu boxul de metal în ceafă. După aceea va ieși afară din București, departe, într-o pădurice pe malul riului, și în jumătate de oră va obține de la el totul. Nu se putea să nu izbutească!

Era exact unsprezece și jumătate. Își băgă degetele în box și strînse cu putere, pînă simți dureri în tot pumnul. Va lovi exact în ceafă, tare, ca să nu mai poată face nici o mișcare, ca să alunece în mașină. Chiar dacă îl va vedea cineva, nu era nici o primejdie. Pînă să se dea de urma mașinii sau de urma lui vor trece zile, poate chiar luni, se vor încilci lucrurile, poate că nici nu va mai exista cu numele lui, poate că unul dintre ei nu va mai exista deloc.

Răgetul lugubru al sirenelor îl cutremură. Alarmă! Și se afla în cea mai periclitată zonă a orașului. Toată lumea știa că între unsprezece și douăsprezece se bombardează orașul, aproape zilnic, toată lumea știa că zona gării e lovită la fiecare bombardament... și cu toate

acestea fixase întâlnirea chiar acolo, chiar la mijlocul orei. De ce?

Oamenii fugeau spre adăposturi. Se trăgeau obloanele la magazinele pe jumătate prăbușite, mașini și camioane goneau în viteză sinucigașă spre bariere, unii țipau sau se căutau, și parcă tot vacarmul și toată groaza nu ajungeau. Începuseră să șuiere și sirenele locomotivelor. Străzile deveneau pustii. Rar cite un trecător fugind spre casă sau spre adăpost. Sirenele urlau și șuierau, implintind groaza pînă în oase. Dar nu puteau să acopere un ronronit care se apropia, care creștea, și apoi zgomotele exploziilor din depărtări. Era singurul om în pustiul acela. Lipit, așa cum i se ceruse, de un stîlp de beton. Nu mai era nimeni pe Calea Griviței. Nici măcar mașini nu mai treceau. De unde și cum mai putea să vină la întâlnire?... Ceasul arăta exact douăsprezece fără un sfert.

Un al șaselea simț îl făcu să se uite în spate. Venea. Îl recunoștea după statură și după hainele albe de buret, și după pantofii albi de piele. Avea ochelari care îi acopereau aproape toată fața. Dar nu era singur. Mai era cineva cu el. Îmbrăcat tot în cămașă albă și în pantaloni albaștri de doc, ascunzîndu-și și el ochii după lentile întunecate. Oare presimțise ceva? De ce nu venise singur? Tot planul se spulbera în vînt. Individul care îl însoțea era un adevărat uriaș. Nu mai avu răgaz să-și facă alt plan. Mărunțelul îl luă de braț și îl obligă să fugă, să traverseze strada, undeva... Mărunțelul făcea exact gestul cu care voia să-l atragă el la mașină.

Ajunseseră la mijlocul străzii cînd auzi șuierul ucigător și văzu explozia primei bombe. Chiar pe strada unde-și lăsase mașina, chiar la colțul străzii, chiar în fața casei care se năruia peste mașina lui. Suflul îi trînti pe toți la pămînt, sau poate se aruncaseră toți, în același timp, într-o clipă a instinctelor. Fusesse improșcat de lovituri, peste tot, simțea și schije în omoplați, dar putea să se miște, să se ridice. Voia să fugă din iadul acela, dar văzu privirile mărunțelului, priviri de moarte, priviri de gheață, și-i mai văzu mîna căutînd în buzunare, și mai văzu pistolul și degetul care trăgea pedica.

Dar chiar în clipa aceea explodă altă bombă, și suflul îi rostogoli, și o ceață de moloz se prăbuși asupra lor. Îl simți în stînga lui, mișcîndu-se, îi simți, cu brațul dezgolit, capul, își lipi cotul de capul lui și lovi năprasnic, cu boxul, chiar acolo unde-și lăsase cotul. Apoi o altă explozie, mai îndepărtată, și din nou îi văzu privirile, nu împrăștiind moarte, ci așteptînd moartea, și îl simți că vrea să-i spună ceva. Își lipi urechea de gura lui și-i auzi horcăitul, și un cuvînt șuierat și horcăit, apoi un trăsnet și noaptea.

3

Amintirea și frigul îl înghețaseră. Începu să se rostogolească, să se chircească, să se zvîrcolească, dar frigul îi pătrunsese în oase și era un frig care adormea și ucidea. Se împotrivi nebunește morții care urca în el, ca un somn, ca o amețeală. Știa că dacă adoarme nu se va mai trezi niciodată. Și iar începu să se dea de-a dura, să caute pereții și să lovească în ei cu picioarele înghețate. Singele îi zvicnea sălbatec în toate încheieturile, inelele de sfoară nu-l lăsau să circule, și-l durea peste tot.

Se izbi cu capul de o treaptă, dinadins, și durerea îl trezi, înțelese, într-o clipă de luciditate, că nu se poate salva decît făcîndu-și un plan, decît gîndindu-se la salvare, nu împotrivindu-se dement frigului și paraliziei. Trebuia mai întîi să se tîrască pînă la ușa sufrageriei și să izbească în ea cu picioarele, să se găsească, să-și prefacă tot trupul într-un tampon, pînă o va deschide. Se rostogoli spre ușă, ca un vierme, ca o lighioană a altei lumi, dar nu ajunse. Îl ținea funia cu care-i erau legate picioarele. Era treaz, era încărcat de ură și de disperare. Se încovrigă pînă îi pocni șira spinării, pînă atinse cu bărbia funia care-l priponea. Și începu s-o roadă, cu ură, cu îndărătnicie, minute și ore și veșnicii. Smuci picioarele și iarăși smuci pînă începu să se dea iarăși de-a dura. Rupsesse priponul.

Izbi cu picioarele legate în ușă. O singură dată, apoi renunță. Se lăsă în umeri și-și cățăra picioarele pe lemnul ușii. Mereu cădea, în stînga, în dreapta, își julea brajii, fruntea, urechile, nasul pe podeaua de lemn, dar nu se lăsa. Își cățăra picioarele și căuta clanța. Pînă ce o simți sub tendonul lui Achile. Abia atunci izbi a doua oară.

Ușa se deschise. Se împinse, peste trepte, se făcu iarăși covrig, se rostogoli, se tîrî, pînă ajunse în mijlocul încăperii calde. Dar nu se apropie de sobă. Nu voia să trăiască, voia mai mult. Voia să se răzbune, să se salveze. Se rostogoli spre tehgheaua învelită cu tablă. Își amintea o muchie a tejghelii în care-și tăiasse mîna de atîtea ori, acolo trebuia să ajungă. Numai picioarele putea să și le miște. Și le desfăcu, atît cît îl lăsau legăturile, doar cu un deget se îndepărtară unul de altul, o crăpătură de un deget care-l chinuia și-i sugea toată vlaga. Dar reuși să prindă între călcîie muchia de tablă. Începu să frece, rar și regulat, ca un ferăstrău, și sfoara se rupea. Între glezne, între genunchi, pînă își trase picioarele sub el și se ridică.

Fără să se grăbească, parcă ar fi slujit un ritual necunoscut și straniu, se așeză cu spatele la tejghea și făcu zeci de flexiuni. Cu îndîrjire, cu răbdare, cu ochii închiși. Funiile trosneau, le simțea cum alunecă de pe el ca niște șerpi uciși, și deodată îi căzură și mîinile. Era liber.

Abia atunci începu să vadă obiectele din jurul lui, abia atunci își recîștigă vederea. Se lumina de ziuă, și strălucirea de afară îl cutremură. Era liber, putea să se miște. Singele își reluase circulația, membrele i se dezmoțiseră, numai încheieturile îl mai înțepau. Își turnă coniac într-un pahar de vin, pînă sus la buză, și începu să-l soarbă, rar, inspirîndu-l parcă, gîndindu-se, aproape cu frenezie, la ceea ce avea de făcut.

Știa unde doarme cel cu pistolul. În patul de lîngă ușă. Întîi va unge balamalele, ca să nu se audă nici un scîrțîit, apoi va închide toate ușile, ca să nu răzbată nici o undă din vijelia de-afară, apoi va deschide ușa și va intra tîrîndu-se, aplecat, ba nu! Lipit de podea se

va apropia de pat, se va ridica încet și va izbi cu boxul, tot în ceafa, așa cum făcuse cu celălalt. Nu se va auzi decât o bufnitură. Individul de la fereastră nici nu va simți, și dacă se va trezi îi va spune că i-a mai salvat viața, tot printr-o lovitură de box, cu douăzeci și trei de ani în urmă.

Își caută boxul în lădița cu țigări și chibrituri, sub hirtia raftului de sus, își bătă degetele în el și strânse pînă simți că-i plesnește pumnul. Ca atunci cînd îl așteptase pe mărunțel în fața gării.

Se întoarse încet și-l văzu pe Iordan, rezemat de sobă...

Era îmbrăcat cu pulover, cu pantaloni de schi, numai în locul bocancilor încălțase papuci ușori care nu făceau zgomot.

— Ai dinți tari, domnule... îl gratulă cu admirație batjocoritoare cel de lângă sobă.

Se auzeau și pașii lui Ion Petric coborînd scara.

— Dacă ar fi apucat să-i spună că-l salvase atunci de la moarte! Dacă ar putea să-i spună.

— Ți-a fost teamă că mori, continuă Liviu Iordan. Fără groaza asta a morții nu ți-ai fi ros priponul și nu ai fi ajuns aici la căldură. Dar n-ai fi murit, domnule. În cel mai rău caz ai fi făcut o pneumonie.

Cabanierul nu răspunse. Își lăsase boxul să alunece de-a lungul pulpei chircite, apoi îl prinse între bocanci. Îl coborî încet pe podea și-l împinse cu vârful bocancului sub o ladă.

— Cum ai putut să rezisti fără țigară?! se miră Ion Petric. Credeam că o să te dai cu capul de pereți...

— Da, domnule! spuse Liviu Iordan. Groaza morții te-a adus aici de-a rostogolul. Gruzgan și tîritoare ai fost... Dar de ce te-ai eliberat, domnule?... Nu vrei să deschizi gura...? Nu e nevoie. Ai vrut să scapi de moarte și ai ajuns aici, la căldură. Ai vrut să omori și te-ai eliberat... Tot nu vrei să deschizi gura...? Poate că ar trebui să te ucid. Pentru că ai vrut să mă ucizi. Și știi care e legea luptei și a supraviețuirii... Cele mai mari șanse le are cel care ucide primul. Dar e stupid ce-ți spun. N-am nici un interes să te ucid, pentru că am nevoie de dumneata. Țasta e tot secretul... Cabanierul asculta năucit.

Simțea că toate gândurile și spaimele lui se transformă într-un haos, într-o ceață care începe să se topească.

— Adică...? îndrăzni el. Atunci...?

— De ce să te ucid, domnule? îl măsură cu suspiciune Liviu Iordan. Tot n-ai înțeles? Vreau să știi de la dumneata un singur lucru, jumătatea unei taine. Atît! Numai dacă taci, numai atunci va trebui totuși să te ucid. Te voi împușca în gură. Ca să mai trăiești cîteva ore, dar fără să poți spune un singur cuvînt... Dacă ți-a plăcut rolul de mut, atunci să urci în rolul ăsta la ceruri. Te voi ajuta, domnule...

Nu era nici un pic de glumă sau de ironie în vocea lui Liviu Iordan. Nu numai cabanierul, dar și Ion Petric simți tăișul de sentință al vorbelor lui.

— Am crezut altceva! izbucni subit cabanierul. Am crezut că ai venit aci ca să mă execuți...

Liviu Iordan căzu iarăși pe gânduri:

— E ceva foarte straniu în optica și-n spaima dumitale. De ce ți-e teamă, domnule?... Nu pot să înțeleg de ce... Numai într-un singur caz...

Broboane de sudoare curgeau pe fruntea cabanierului. Și parcă simțea cum e gata să-i explodeze gura, dinții. O singură imagine i se aprinse în minte: parcă se vedea într-o oglindă cu maxilarele încleștate și parcă vedea și simțea țeava unui pistol pătrunzîndu-i printre buze și ciocnindu-i-se de dinți. Nu putea să-și descleșteze maxilarele.

— Numai într-un singur caz, domnule... auzi din depărtare vocea lui Iordan. Dacă ai descoperit singur taina și ai... Dar așa ceva e imposibil! Nu se poate! N-ai mai fi rămas aici, ca o sălbăticiune...

Paul Bălan, cabanierul fără rădăcini, simți în acea clipă că i se dă dreptul să trăiască în lume. Fața i se luminează și valuri de sînge nou îi pulsau în artere. Căzu pe un scaun.

— Ce mister ascunzi dumneata? întrebă foarte intrigat Liviu Iordan. La întrebări și lucruri normale te sperii, iar cînd e vorba de probleme grave, capitale, parcă ai renaște... Ai dibuit taina?

Întrebarea voia să cadă ca un trăsnet, dar cabanierul nici nu tresări:

— Nu... răspunse el foarte calm. N-am dibuit-o...

— Îți dai seama că ai răspuns la o întrebare subînțeleasă mult mai gravă. Prin urmare ai căutat-o.

— Da! spuse cabanierul complet transformat. Am căutat-o și încă o mai caut. De douăzeci... și trei de ani...

— Domnule, am impresia că s-a întîmplat ceva... Poate că ar trebui să caut niște resorturi care-mi scapă... dar mi se pare că nu mă mai gonește atît de aprig timpul... Da... Domnule, s-a întîmplat ceva și începem să ne înțelegem. Cred că vom putea discuta cu cărțile pe față...

— Cu toate! supralicită Paul Bălan.

— Parcă mi s-ar face și mie cald, răsuflă ușurat Ion Petric. Peste cîtva timp s-ar putea să ciocnim un pahar de vin negru. Adică, mă înțelegeți. Vinul se ciocnește numai între prieteni...

— Atunci s-o luăm metodic, spuse Liviu Iordan, ca să-mi pot da seama de eventualele fisuri, sau... hai să zicem... scăpări... Vreau să se închege totul perfect!

— Am spus! reveni cabanierul. Cu toate cărțile pe masă. Ca dovadă, pun și ultima carte pe masă: arma!

Și înainte de a-și termina vorba, se aplecă sub tejghea pentru a scoate boxul de metal.

Cînd se ridică vesel, cu boxul în mînă, văzu țeava pistolului îndreptată spre el. Și iarăși îl îngălbeni groaza.

— Pentru orice eventualitate, auzi vocea lui Iordan.

Cabanierului îi reveni inima la loc. Se apropie de masa celor doi și puse boxul drept în mijloc:

— Poate că vă vine să rideți, dar credeți-mă pe mine. E o armă cumplită. Pentru că nu se vede și se poate lovi cu ea pe nepregătite, ca un trăsnet...

— Domnule, eu de pistol nu mă despart. Trebuie să știți amîndoi. La orice mișcare suspectă, voi trage. Oricîte declarații voi auzi. Vă previn, ca să știți... Asta ar fi și ultima mea carte și cea mai tare: spaima. Amîndoi trebuie să știți, în fiecare clipă, că puteți să vă treziți cu un glonte sub burtă sau în gură. Ca să vă feresc de prostii. Sînt cel care comandă aici, dar sînt și cel care plătește. Trebuie să fiți convinși că știu să plătesc sigur și prompt. Cu viață sau cu moarte. Cu tot ce se poate înțelege prin viață sau prin moarte. Ca să fiu foarte clar! Cuvintele lui Liviu Iordan sunau ca o introducere fermă la o partidă care trebuia jucată pe față. Ceilalți doi acceptară prin tăcere și încordare.

— Domnule, s-o luăm metodic! Începu Liviu Iordan. Cum l-ai cunoscut pe George Iordan?

— În timpul războiului, răspunse cabanierul. Am avut ghinion. Am încercat ceva și nu s-a prins, dar am fost prins eu... Adică m-a prins el... Și-a dat seama că eram un nepricopsit, un găgăuță... și chiar eram, domnule... și m-a făcut scăpat. Nu eram numai găgăuță... Eram și foarte tînăr... Dar dacă nu mă făcea scăpat, nu se făcea cazier... pentru că mă bîjbîuse și mă prinsese o bandă periculoasă, care a și căzut mai tîrziu... I-am jurat că nu se va mai repeta. Probabil că i-am vorbit și de mama și de tata, încă nu murise, săracul... probabil că am și plîns... Nu mai știu... Era prima dată cînd intrasem cu pasul în prăpastie, că era prăpastie, nu groapă. Dacă vrei, pot să vă dau toate amănuntele... M-a împins pe alt drum, asta s-a întîmplat... Abia ieșisem șofer...

— L-ai mai întîlnit după aceea? întrebă Liviu Iordan, mai mult ca să-i scurteze efuziunile și să-l țină în centrul subiectului. E clar pentru oricine că i-ai rămas foarte îndatorat.

— Nu l-am mai întîlnit. L-am văzut de cîteva ori pe stradă... L-am salutat, mi-a răspuns. Pînă cînd...

— Acum vreau precizie absolută! îl întrerupse Liviu Iordan, începînd din momentul ăsta. Deci nu l-ai mai întîlnit, pînă cînd te-a căutat el pe dumneata...

— Exact... M-a căutat într-o seară. Ne-am plimbat împreună la Șosea, după ce am băut cîteva halbe la Bordei. M-a întrebat dacă-mi mai amintesc ce a făcut pentru mine. Și mi-a spus că n-a făcut-o numai din milă, ci și dintr-un anumit interes. "Dacă nu te făceam scăpat, mi-a zis el, te inhăitai cu tîlharii ăia și azi erai în închisoare pentru vreo cinci ani. Asta a fost pedeapsa cea mai mică... Eu n-am nevoie de la dumneata de cinci ani, nici măcar de cinci zile. Îți iau din viață cinci minute și încă vreo cinci, mai tîrziu..." Așa mi-a spus. Și-am spus că-i dau oricîte minute vrea, că înțeleg ce a făcut pentru mine. Numai să nu mă pună să gîtui pe cineva. A rîs cînd a auzit. Ca să scurtez... Mi-a spus că va trece a doua zi seara pe la Șosea, la aceeași oră, și tot în locul în care eram atunci. Să fiu cu mașina ca să-l iau. La despărțire ne-am potrivit ceasurile...

— Era după nouă seara? întrebă Ion Petric.

— Cam pe la zece, zece și jumătate... continuă cabanierul, fără să se uite la Petric. Adică întîlnirea era pentru zece și jumătate, dar eu m-am plimbat de pe la zece, ca să fiu sigur că n-o să-l pierd... Să vă spun drept, credeam că-l voi găsi cu vreo cucoană... Dar era singur. Mai întîi mi-a controlat ceasul și l-a găsit cu patru minute în urmă. Pe urmă a spus să-l duc în centru, la "Bavaria". Aproape că n-a vorbit tot timpul drumului. Doar cîteva cuvinte. Trebuia să fiu a doua zi, la o anumită oră, într-o anumită stradă, cu motorul aprins. Cinci minute mai tîrziu trebuia să pornesc cu toată viteza spre Grădina Botanică și să opresc chiar acolo, la intrare. Iar a doua zi la unsprezece și jumătate trebuia să fiu în fața Gării de Nord, la intrarea de pe Calea Griviței.

— La Grădina Botanică ai intrat într-o bodegă? întrebă iarăși Ion Petric.

— Nu... Am intrat în grădină și m-am legat de o fetișcană. Erau o droaie înăuntru. Toate de meserie. M-am aiurit cu ea, apoi am plimbat-o spre Bolintin. Acolo am intrat într-o cîrciumă. Trebuia s-o fac să creadă că ne întîlnisem la zece și jumătate... Era convinsă că intrasem în Grădină de pe la zece, ba chiar mi-a făcut și o scenă că mai întîi m-a văzut cu alta, și că m-a urmărit vreo jumătate de oră...

— Asta nu mai contează... interveni Liviu Iordan. Mă interesează altceva: ce-ai făcut în cele cinci minute cît ai stat pe strada aceea?

— Nimic... Am stat. Am auzit ceva scandal și m-am uitat înapoi. Dar din locul în care eram nu se vedea nimic, absolut nimic... Numai strigăte se auzeau. Eram eu curios să știu ce se petrece, dar mi se spusese să nu mă mișc de la volan și să pornesc mașina după cinci minute orice s-ar fi întîmplat: bombardament, defilare, manifestație, gaze lacrimogene, mitraliere, tancuri, orice! Ca să spun drept, cam tremuram...

— A intrat cineva în mașină în cele cinci minute? întrebă, rar și apăsător, Liviu Iordan.

— Nu... N-a intrat nimeni. A vrut să intre cineva, chiar a deschis ușa din spate, dar în ultima clipă s-a răzgîndit. Cînd mi-a spus "*pleacă!*" se împliniseră exact cinci minute de cînd așteptam pe strada aceea. Am și dat drumul mașinii.

— Ești sigur că n-a intrat nimeni? Ești sigur că n-a lăsat cineva un anumit obiect acolo?

— De intrat n-a intrat nimeni, l-aș fi văzut prin oglinda retrovizoare. Sigur n-a intrat... Dar nu pot pune mîna în foc că nu s-a lăsat ceva în mașină. La asta nu m-am gîndit... Abia

acum îmi trece prin cap că s-a deschis ușa pentru a se pune ceva în mașină... Mie așa mi se spusese: să opresc în fața Grădinii Botanice, să agăț o muierușcă, să mă plimb cu ea vreo jumătate de oră, prin grădină, apoi s-o scot la Bolintin. N-aveam voie să mă uit în spatele mașinii. Asta mi s-a spus foarte clar. Chiar așa mi-a spus: "Nu ai voie nici o clipă să te uiți ce se întâmplă în spatele dumatăle în mașină. Să fie foarte clar!" De unde știu eu că nu mi-au pus o ladă, sau un ciine, sau chiar un om mai mititel? El, de pildă, ar fi încăput acolo ghemuit, fără să-l văd. Dar cine se gîndea la asta? Mie îmi treceau altele prin cap... Era sfîrșitul războiului, așa se vorbea, și îmi închipuiam că se pune la cale cine știe ce ispravă...

— E clar, spuse Iordan. După ce te întorcery de la Bolintin ce trebuia să faci?

— Trebuia să mă întîlnesc cu el în fața Gării de Nord, asta trebuia. De la Bolintin direct la gară, ăsta era consemnul. Să plec la unsprezece fără un sfert de-acolo, ca să ajung la gară la unsprezece și jumătate. N-aveam voie să mă mișc din Bolintin. Trebuia să stau tot timpul acolo, la o gazdă oarecare, cu muierușca aia... Am făcut exact ce mi-a spus...

— Ai rămas tot timpul acolo? îl fixă Liviu Iordan. N-ai făcut nici un drum, a doua zi dimineața?

Cabanierul ezită o singură clipă:

— ... Ba da... Am plecat dis-de-dimineată, cînd aia încă nu se sculase. Și cînd m-am întors, peste un ceas, tot mai dormea.

— Unde ai fost și pentru ce? se încruntă Iordan. De ce ai trădat consemnul?

— Din prostie... răspunse cabanierul. Din curiozitate muierescă. M-am dus pînă la Cotroceni ca să iau ziarele, să văd ce s-a întîmplat în ziua care trecuse...

— Asta era... spuse gînditor Liviu Iordan. Ai făcut bine că ți-ai amintit... Înțelegi ce vreau să spun. Iar intrai într-o contradicție, domnule, la fel de gravă ca prima... Și dacă mai colecționeai încă una, te îpușcam în gură, domnule... după ce mi-ai fi spus totul...

Cabanierul abia își stăpîni tremurul. Dacă ar fi negat, cum avusese de gînd... Nu! Faptele nu trebuie să le nege, faptele se pot afla... Numai gîndurile pot fi ascunse pînă la moarte.

— Din curiozitate, spuse el, ca și cum și-ar fi cerut iertare. Toată noaptea n-am dormit. Voiam să știu ce s-a întîmplat acolo... Mi-am închipuit că trebuie să fie ceva extraordinar...

— Și ce ai înțeles din ziare? Te-ai dumerit?

— Nu prea... Dar o bănuială aveam... adică am ajuns eu la o presupunere... În ziua aceea se întîmplaseră vreo patru evenimente: o răpire senzațională, un atac gangsteresc asupra unui convoi bancar, o evadare ca-n filme și un atentat politic, o chestie de pagina întîi. Cînd am citit ziarele, am simțit numai țepi în ceafă... Și tot făcînd niște calcule, am ajuns la o părere...

— Încă nu e vremea să ne intereseze părerile dumatăle, îl opri Liviu Iordan. Cel puțin pe mine nu mă interesează... Altceva vreau să știu... Ce taină cauți dumneata?

Cabanierul fu luat prin surprindere. Rămase un moment cu gura căscată, în neputința de a articula o vorbă. Apoi începu să se bilbie:

— Adică... știi... cum...

— Domnule! Jucăm cu toate cărțile pe față! Dumneata, de mai bine de douăzeci de ani, cauți ceva prin munții ăștia. Toată lumea știe că rătăcești de la o cabană la alta, dar nimeni nu-și închipuie că alergi după ceva... Eu însă știu că dumneata cauți ceva, cauți să descoperi o taină... De altfel ai recunoscut singur. Ce taină cauți, domnule?... Să te ajut eu, ca să nu te bilbii și să nu te încarci cu cea de-a treia contradicție, că la mine în anumite momente și intențiile contează... Ce fel de taină cauți? Cum ți-o închipui dumneata? Un om? O valoare? Un document?

— Nu știu... răspunse cabanierul. N-am decît bănuieli. Dar nu cred să fie un om...

— Nu crezi, domnule, sau nu poate fi un om?

— Nu știu... se fistici iarăși Paul Bălan... Dacă mă crezi sau nu... dar eu mai mult umblu după o idee... Cred că undeva pe aici trebuie să fie o taină. Și încerc să văd ceva ce nu se potrivește, sau ceva ce s-a uitat, sau ceva ciudat, sau ceva de mare valoare...

— Dar de ce cauți dumneata tocmai pe-aici? De ce chiar prin locurile ăstea?

În momentul acela cabanierul crezu că domină situația. Liviu Iordan nu știa amănuntul pe care-l știa el. Și se hotărî să-l ascundă și mai departe.

— Domnule! spuse pe neașteptate Liviu Iordan. Eu n-am urcat pînă aici și n-am căutat douăzeci și trei de ani pe cineva care să-mi spună ceea ce știu... Vreau să-mi spui ceea ce nu știu!

— Nu cred să fie ceva important... încercă să pareze cabanierul. Niște amănunte...

— Domnule, ești imbecil! Ești un imbecil de duzină. Te anunț că te-ai agățat de a treia contradicție, dobitocule! Ridică-te în picioare! Pune-ți miinile pe creștet!... Auzi, domnule: după ce-mi vei spune totul, îți voi îmbogăți dantura cu un plumb. Te voi îpușca, domnule! Am hotărît! Și-ți spun asta ca să nu mai sperii pînă în ultima clipă, ca orice condamnat la moarte, că vei fi iertat, dacă vei mărturisi tot adevărul, sau că vei scăpa printr-un miracol. Auzi? Te voi îpușca! în gură. Așa cum ți-am promis.

— Te cam grăbești... Îi răspunse la inspirație cabanierul. Dumneata prea vezi totul definitiv. Nici nu-mi trece prin cap să mor... Ți-am mărturisit că sînt curios. Puteam să spun că n-am citit ziarele... Cine știa? Nici fata nu mă văzuse... Domnule, vreau să-ți mărturisesc tot o chestie din astea, care ține de mărunțișurile omenești... Ai văzut dumneata femeie care să nu-și dea ifose cînd are ceva mai acătării? Ai văzut dumneata artist care să cînte imediat ce-l rogi?... Pînă și un copil, domnule, zice atunci cînd îl rogi sau îi ceri să facă ceva: "Ce-mi dai?" Dumneata n-ai promis nimic... Înseamnă că nici dumneata n-ai dat toate cărțile pe față și pe masă...

— Domnule... s-ar putea să scapi... medită Liviu Iordan. Sau nu ești deloc imbecil... și

chiar și în cazul ăsta mai meriți să trăiești... Domnule! Vei primi! Nu pot să-ți spun ce, pentru că ar însemna să dezvălui taina. Dar vei primi! Am spus mai adineauri, dar probabil că n-ai înțeles dumneata: știu să plătesc, prompt și sigur. Și în bine și în rău. Cu viață și moarte. Cu tot ce se poate înțelege prin viață sau prin moarte. Mi-am închipuit că e foarte clar...

— Acum e foarte clar... îngină cabanierul. Adică înțeleg și altceva: că taina nu poate fi încă dezvăluită...

— Cam așa, domnule! îl aprobă Liviu Iordan. Încă nu poate fi dezvăluită. Dar la momentul oportun se va întâmpla și asta. Și ca să evităm încâlceala unei a treia contradicții, trebuie să știi, domnule, că taina nu poate fi dezlegată de unul singur. Orice ai ști dumneata nu are nici o valoare fără o anumită combinație. E un simplu element dintr-o formulă... Numai în combinație cu alte elemente constituie cheia tainei... Acum e clar?

— Mă predau de tot... zîmbi cabanierul, numai că făcu gestul invers. În loc să ridice miinile în sus, le coborî de pe creștet. Nici o ezitare din clipa asta!

— Așa da! acceptă Liviu Iordan veselia cabanierului. Și voi căuta să te ajut eu, ca să nu ne mai pierdem timpul... Prin urmare, la unsprezece jumătate ai fost la gară, îmbrăcat cum ți-am spus, și după o întârziere de nu știu câte minute a apărut și George Iordan împreună cu domnul aici de față...

Cabanierul făcu ochii mari, se uită la unul, apoi la altul, și deodată începu să biție.

— Credeai c-a murit? zîmbi pentru prima dată Liviu Iordan, observînd spaima galbenă a cabanierului. Nu, domnule! N-a murit. L-au dus și pe el la spital ca pe dumneata...

— Poate că n-a murit nici... căută cabanierul să i se confirme un anumit gând.

— Nu... își plecă încet capul Liviu Iordan. El a murit. A murit de tot... O victimă a bombardamentului, ca atîtea altele.

"Oare să fie o cursă?" se gîndi cabanierul. Dar își îndepărtă imediat gîndul. Răsuflă cutremurat ca după un coșmar.

— Să revenim, domnule... auzi vocea lui Iordan. După o întârziere de nu știu câte minute, v-ați întîlnit toți trei. A început bombardamentul. V-a luat de braț și v-a trîntit toți trei la pămînt, lîngă o casă... Sau poate că v-a trîntit suflul exploziei. Vreau să știu ce s-a întîmplat din momentul acela. Ce s-a întîmplat între el și dumneata? Clipa cu clipă, domnule, înțelegi?

— Nu știu... Nu pot... se rugă disperat cabanierul. A fost prea cumplit... Nu știu... Nu-mi amintesc nimic.

Spaima și groaza cabanierului nu mai erau prefăcute, nu erau o înșelătorie. Și Petric și Iordan se uitară uluiți unul la altul cînd îl văzură pe cabanier tremurînd din toate încheieturile și acoperindu-și fața cu miinile.

— Stai, domnule... încercă să-l liniștească Petric. Am trecut și eu exact prin ceea ce ai trecut și dumneata. Ba eu am fost și mai rănit decît dumneata. Numai printr-o minune am scăpat. Așa ne-a fost dat. Să scăpăm amîndoi. Lui i-a fost scris să moară de bombe, a murit... Fii bărbat, domnule, ce dracu'!

Era un chin. Paul Bălan își amintea mereu scena. Simțea metalul armei în degete și parcă vedea și figura agonică a mărunțelului. Nici n-avea curajul să deschidă ochii. Își astupa cu palmele și gura. Și aștepta gloanțele de răzbunare ale celui alt Iordan. Nu mai putea răbda!

— E groaznic, domnule! Nu mai pot suporta. Prea mult iad. Trage odată, să scap!

— Bine, domnule... spuse cu un glas mai blînd Liviu Iordan. O să încerc să te scap... Să trecem peste celelalte... Caută să-ți amintești altceva..! Te voi întreba eu... Înainte de a-ți pierde cunoștința, înainte de explozia fatală, a întors capul spre dumneata?

Paul Bălan își aminti figura mărunțelului după ce lovide năprasnic cu boxul.

— L-am văzut înainte de a...

— N-a murit acolo... a murit la spital, spuse Liviu Iordan. A mai rezistat. De necrezut, dar a mai rezistat. Pînă m-a văzut pe mine. Nu mai putea vorbi. Doar miinile și le-a mișcat. Cu miinile mi-a lăsat testamentul. Cu miinile și cu degetele...

— Cu miinile și cu degetele! se înfioră Paul Bălan. Nu înțeleg... Adică a spus... a scris...

— Nu, domnule... A făcut o simplă mișcare, pe care am dezlegat-o după trei ani... Adică am interpretat ideea ei... Și unul din elementele aceluia gest de testament ești dumneata!

— Iar?! strigă cabanierul. Domnule! Nu mai pot suporta. Lăsați-mă odată! N-am ajuns la judecata de apoi!

— Dumneata ești nebun, domnule! Dumneata ai rămas cu un traumatism după bombardamentul acela... sau cine știe ce s-o fi întîmplat acolo cu dumneata... Răspunde, domnule! Ce ți-a spus cînd a întors capul spre dumneata?

Cabanierul se uită cu priviri rătăcite spre cel care întreba. Vorbele îi ieșiră fără voia lui din gură:

— Ce mi-a spus?... A horcăit... A șuiertat un singur cuvînt: cabană... Pe urmă mi s-a părut că moare... A căzut și bombă lîngă noi...

— Cabană... cabană... cabană... șoptea, întruna, ca transfigurat, Liviu Iordan. Iulie și cabană... iulie și cabană... iulie și cabană... Asta e taina lui, descompusă în cele două elemente... cele două brațe, cele două arătătoare. Cum și cînd și dacă se pot compune la loc...? Iulie și cabană... Cabană și iulie... În ce ordine? Dar oare ordinea contează? În iulie s-a întîmplat. Dar în ce cabană s-a ascuns? Știm că s-a întîmplat în iulie. Sigur. Știm că s-a ascuns la o cabană. Sigur. Dar unde?

Paul Bălan îi curmă șirul meditațiilor orale:

— Cum a murit? I-au zdrobit schijele capul?

— Nu... răspunse Liviu Iordan fără să se gîndească. N-a avut nici o rană la cap. I-a

intrat o schijă în inimă... Dumnealui a fost rănit groaznic la cap și l-au salvat printr-o minune chirurgicală...

CAPITOLUL VIII

1

Era lumină. O lumină de lapte, prin care nu se vedea nimic. Nici cu ochelarii ovali și concavi care altădată ar fi respins așezarea fulgilor. Vijelia nu avea fulgi. Avea numai rafale neîntrerupte, și urlete, și gemete, și șuierături. Totul izbea: fizic, material, concret. Și zăpada, și urletele, și șuierăturile. Toate la un loc erau vijelia.

Cireșarii se lipiseră de peretele muntelui. Nu aveau alt mijloc de orientare. Numai peretele, pe care unul din ei, capul șirului, Victor, îl pipăia, îl izbea cu bățul pentru a-l dezgoli și a-i legitima stînca. Și după fiecare recunoaștere se urneau, cu spatele, trei sau patru pași. Uneori cinci. O singură dată zece. Și pe urmă se stîrnea un talaz care-i zvîrlea înapoi, în locul de unde plecaseră. Pentru fiecare metru cîștigat împotriva vijeliei se făceau cinci înainte și patru înapoi.

Dacă n-ar fi fost spaima neagră din spatele lor, poate că s-ar fi trîntit în zăpadă sau ar fi căutat vreun adăpost după vreo stîncă. Dar știau că sînt urmăriți de fiare crude și flămînde, știau că la prima oprire vor începe hărțuierile și pe urmă atacul. Și mai știau că, deasupra lor, streșini gigantice de gheață și zăpadă se pot prăvăli din clipă în clipă, cu puteri de milioane de tone, măturînd, ucigînd și înmormîntînd totul. Era an de urgie și streșinile amenințau în fiecare secundă.

Speranța răsăritului de soare!... Stihiiile păreau și mai dezlănțuite, furia văzduhului și mai turbată, rafalele și proiectilele și mai răutăcioase, și mai hămesite. Speranța răsăritului de soare! Din toate părțile se adunau armele, în toate spațiile se premedita crima... Oare ce energii necunoscute, ce voință supraomenească îi ținea treji și-i împingea spre înalțuri pe cireșarii? Oare de ce Maria visa un alt Excelsior?

Nu mai aveau voie să se oprească. Lupii îi urmăreau pas cu pas. Ursu îi vedea, uneori, la o aruncătură de piatră, prin ceața albă și deasă. Erau patru dihăanii. Mergeau încet, prudent, năucite pesemne de dispariția haitei care le trimisese în altă parte pentru a căuta altă pradă și care nu le lăsase nici un semn și nici măcar o iscoadă obișnuită. Mergeau încet, uneori se apropiuau înfricoșător, așteptînd întimplarea, așteptînd un moment prielnic pentru un atac sigur.

Dacă n-ar fi fost poteca strîmtă, săpată în peretele muntelui, de multă vreme lupii i-ar fi atacat pe tinerii cutezători. Dar fiarele miroseau primejdia. Într-o parte era peretele muntelui, în cealaltă prăpastia. Nu puteau să atace decît drept, și atacul drept, fără ocoluri și surpriză, nu era în obiceiul lor. De aceea îi urmăreau pas cu pas și așteptau, așteptau să cadă vreunul, așteptau momentul prielnic pentru atac.

În față, Victor îi trăgea pe ceilalți cu frînghia, dar de cele mai multe ori îl trăgeau ceilalți înapoi. Prăpastia se căsca hidoasă, la cîțiva pași în dreapta lor, și pe alocuri erau alunecușuri de gheață, și trebuiau să ingenuncheze și să se tîrască în patru labe pentru a înainta cîțiva pași, sau măcar pentru a sta pe loc. La urmă, Ursu mergea numai cu spatele. Niciodată nu întoarse capul. Cu pumnalul într-o mină și cu un băț de schi în cealaltă era pregătit împotriva oricărui atac. Și în sinea lui mulțumea oamenilor și naturii pentru că făcuseră poteca atît de îngustă și atît de ușor de apărut. Din nou se vedea în vale o zonă cu ceață străvezie. Și Ursu se cutremură. Mai apăruse o fiară pe lingă cele patru. Oare scăpaseră cele închise în bordei? Pînă atunci număruse de fiecare dată numai patru!

Dar nu era numai asta. Fiarele pășiseră pînă atunci. Și deodată le văzu gonind pe potecă, în sus. Oare era momentul să-i oprească și pe ceilalți pentru a face zidul de apărare împotriva dihăniilor? Nu mai era nevoie. Se opriseră singuri. Apăruse un obstacol, obstacolul de care le fusese atîta frică, obstacolul pe care îl presimțeau. Poate pentru că-l cunoșteau, începuseră și lupii goana și pregătirea de atac. Era o crăpătură în potecă, o crăpătură numai de un metru, însă cu margini de gheață, iar deasupra crăpăturii lunecoase poteca era tăiată. Continua printr-o treaptă de gheață, înaltă de vreun metru.

Ursu nu mai pierdu nici un minut. Începu să izbească aprig, cu vîrf de metal al bățului, în gheața de pe buzele crăpăturii. Automat, Ionel și Dan, trecură de pază cu bețele ca niște sulite îndreptate în jos, în locul părăsit de Ursu. Victor săpa și el cu bățul în marginea de gheață. În clipa cînd Ursu își termină de săpat găurile pentru picioare, îi făcu semn lui Victor să se apropie. Își lipi buzele de urechea lui:

— Fă pe dracu în patru și urcă, pe spatele meu, dincolo!

Și încă înainte de a-și termina fraza se lăsă oblic deasupra crăpăturii, pînă ce atinse cu mîinile treapta de gheață de dincolo. Nici Victor nu pierdu o secundă. Înfrîngîndu-și orice urmă de emoție și milă, se folosi de prietenul lui ca de o scară și ajunse din două salturi pe treaptă. Imediat începu să sape în gheața de pe treaptă gropi de sprijin în care-și propti picioarele. Apoi aruncă fetelor unul din bețe. Îl prinse Maria și înțelese într-o clipită. Susținîndu-se și trasă de el, izbuti să urce pe spatele lui Ursu, ca pe o scară, așa cum făcuse și Victor. După Maria veni rîndul Luciei să facă ascensiunea ucigașă, apoi Tic, care ajungînd dincolo își furișă o mină desmănușată și caldă spre obrazul lui Ursu. Apoi Dan și Ionel, ultimul cu Țombi în rucsac. Apoi se răsuci și Ursu, tocmai la timp pentru a se pregăti și a lua poziția de luptă. Dihăniile ajunseseră la cîțiva metri. Rămăsese singur împotriva lor. Tic și Dan căutau, sus, bolovani sau bucăți de gheață, dar Victor îi opri. Fiarele nu trebuiau

întăritate.

Lupii se codeau să atace. Poteca era foarte îngustă. Numai unul ar fi putut să atace și numai în linie dreaptă. Ursu se aplecă în genunchi pentru a ridica schiurile lăsate acolo. Lupii urlau și-și arătau colții. Se vînzoleau, se întăritau, se pregăteau pentru salt. Deodată rămaseră nemișcați ca într-o fotografie. Ursu simți primejdia. Încrămeni și el. Numai bățul pe care-l ținea în mîna stingă se ridică la înălțimea mijlocului. Își încorda și brațul. Mina dreaptă rămase nemișcată, înghețată pe pumnal. Omul și fiarele se priveau în ochi; îi separau cîțiva metri. Așteptau ceva. Și omul și fiarele. Un talaz turbat care se năpusti cu urlete și șuierături asupra tuturor. Omul rezistă. Parcă-și zidise genunchii în piatră. Fiarele fură zvirlite înapoi. Urmă al doilea talaz. Și mai cumplit. Apoi al treilea. Toate hăurile gemeau în el. Apoi o clipă de liniște. Era clipa pe care o așteptau cu toții. Și oamenii și fiarele. Ursu se transformă iarăși în pod printr-o răsucire care dură o fracțiune de secundă. (Victor abia avu vreme să prindă cuțitul aruncat de mîna vlăjganului.) Apoi, cu o putere monstroasă, se aruncă lateral, se răsuci din nou, se împinse în aer, iar cînd picioarele atinseră platforma de sus, de unde cireșarii, îngroziți, priveau scena neverosimilă, trupul zvîcni și înapoie răsucirea dinainte, realizînd în numai o secundă cea mai fantastică poziție de echilibru pe care puteau s-o vadă ochii vreunui muritor. Aproape în aceeași clipă sări asupra lui Ursu, asupra spațiului ocupat de Ursu cu o fracțiune de secundă mai înainte, primul lup, cel mai puternic din haită. Dar pe la jumătatea saltului întîlni bățul de metal împins de Victor cu o forță la fel de sălbatică și de rea ca aceea a dihaniei. Urletul de durere sparse timpanele cireșarilor. Dar fiara rănită nu se prăbuși pe potecă, ci se rostogoli în hăuri. Celelalte dihăni, speriate, se retraseră, fără să se întoarcă, mereu cu fața la ucigași. Era un moment prelungit, de liniște, în împărăția vijeliei. Parcă și ceața începea să se risipească.

– Poteca se termină... anunță Lucia. Imediat după cotul ăsta vine un platou uriaș.

– Asta era! se înfurie Ursu. Trebuie neapărat să facem o pavăză împotriva fiarelor. Victor! Ionel! Să pescuim repede bețele și schiurile de jos.

Într-adevăr, dincolo de crăpătură, acolo unde Ursu se prefăcuse în punte, se afla legătura de schiuri și bețe a cireșarilor. Cu cele trei bețe pe care le aveau, izbutiră să le pescuiască pe celelalte și să le tragă sus, pe platforma de gheață.

– N-au să ne atace acum, spuse Maria. Le simt, le văd după priviri că așteaptă și că sînt însetate de răzbunare...

– Dacă ne prind pe platou, se cutremură Dan, cred că nici pielea de la bocanci nu mai rămîne din noi.

Ursu îi arătă lui Victor niște crăpături și fisuri în peretele muntelui:

– Trebuie să sacrificăm cîteva bețe. Le băgăm în fisurile ăstea și le transformăm în zăbrele orizontale. Din schiuri facem zăbrele verticale. Înțelegi...?

Dar nu mai auzi nici un răspuns. Vijelia își trimise din nou talazurile și urletele. Victor făcu semne celorlalți să fugă spre platou, iar el rămase lîngă Ursu ca să ridice pavăza. Și ca să-l apere cu bățul ucigaș de atacul răzbunător al lupilor. Cinci bețe și șase schiuri urmau să fie sacrificate pentru a înălța pavăza. Și ca să reziste vijeliei, ca să nu fie smulsă, Ursu lăsă distanțe între zăbrelele verticale, adică între schiuri, și săpă un șanț adînc de vreun sfert de metru, în suprafața de gheață a platformei pentru a înrădăcina în el schiurile. Era o lucrare de o simplitate ingenioasă, toată pavăza aceea construită doar în cîteva minute, sub privirile amenințătoare și însetate de răzbunare ale haitei împutinate.

Ursu și apoi Victor îi încercară rezistența împingînd și trăgînd. Nici măcar nu vibra.

– De rezistat rezistă! îi șopti Victor la ureche vlăjganului. Numai să nu sară pe deasupra...

– Să dea Dumnezeu să încerce! îi răspunse Ursu. Știi cît e de la bază, de la rădăcina trepteii, pînă la vîrfurile pavăzei? Aproape trei metri. Imposibil să sară. Și dacă încearcă din două salturi, sfătuieste-i Doamne! nici nu ating buza de gheață a platformei și gata cu ei, în prăpastie se duc!

– E grozav, Ursule! răsufleă Victor ușurat, întorcîndu-se cu spatele la vijelie. Poate că am scăpat de primejdii...

Ceilalți îi așteptau pe platou, la adăpostul unui bolovan uriaș, parcă scăpat din văzduh acolo, în mijlocul platoului. Acolo sări Tic la urechea lui Ursu:

– Ce ne-ar mai fi mîncat aici! Oare scapă pe la barieră? Știi cum am botezat-o? Pavăza Ursului!

Erau totuși pe platou, fără hăurile hidoase care-i însoțiseră pînă atunci, fără buzele de gheață care așteptau împiedicări și rostogoliri, fără teroarea crudă și lacomă care-i urmărise pas cu pas. Dar înfruntînd o vijelie de trei ori mai rea și mai vicleană. Nu mai viscoala numai dinspre nord. Intraseră într-o zonă a vârtejurilor, a unor cicloane năprasnice care-i obligau să-și croiască și să-și sape cotloane și tunele în zăpadă pentru a înainta. Cu cele cinci schiuri care le mai rămăseseră, săpau în zăpadă și se țirau ca niște cîrțițe. Nu era un platou, era o vale care urca lin spre vîrfurile muntelui. Înaintau metru cu metru prin cotloanele pe care le săpau cu schimbul. Vijelia încerca să-i acopere, să-i înmormînteze, dar ei săpau mai adînc, și mergeau în genunchi sau pe burtă, și se apărau, fără să-și dea seama, de alt dușman neîndurător: gerul.

Undeva întîlniră un stîlp de metal, îngropat aproape în întregime. Abia i se mai vedea vîrfurile. Era un indicator cu disc albastru. Regăsiseră poteca albastră!

Bucuria îi opri. Simțeau că se apropie de ceva. Dar simțeau în jur și ceva neliniștitor, straniu. Își ridicară capetele din zăpadă și spectacolul îi ului. Era cel mai fantastic spectacol pe care-l ofereau munții. Se aflau sub o căciulă de nori, atît de aproape, că i se puteau atinge marginile cu mîna. O căciulă albă, densă, făcută din valuri de vată. Și toată

căciula suferea de o stranie nemișcare. Se oprise ca prin farmec orice vînt, orice rafală, orice șuierătură, parcă se oprise în loc rotirea lumii, parcă încremenise întreaga planetă. Nu se auzea nimic, nu se mișca nimic. Și se vedeau sub căciula de nori toate orizonturile. Și totul era cristal și nemișcare. Oare ce magie necunoscută, -care se aduna la un mileniu o dată, împrăștiase spectacolul ireal, parcă o proiecție gigantică venită din alte lumi?!

Era numai nemișcare și liniște.

Era un moment care voia să strîngă într-un spațiu fără margini și dimensiuni toată frumusețea înălțimilor.

Era o clipă din cristalul veșniciei.

Și deodată bagheta căzu. Toată zarea se întunecă și stihiiile se dezlănțuiră turbate și ucigașe. Era parcă un urlet de groază al întregii lumi. Și începu canonada. Munții își scuturau umerii. Zăpada se prăvălea cu gheață, cu stînci și bolovani asupra lumii. Milioane, și milioane, și milioane de tone. Venise urgia.

2

Platoul pe care se aflau cireșarii era scurmat de vârtejuri. Orice idee de adăpost sau de refugiu imediat trebuia abandonată. Bolovanul devenise un adevărat zid de execuție. Ionel fusese săltat de uragan și trimis ca o frunză în stîncă. Noroc că se încovrigase și noroc că se răsucise în ultima clipă. Se izbise cu spatele de bolovan și spatele îi era protejat de rucsac. Lovitura fusese atît de puternică, încît leșină. Îl traseră ceilalți de lingă bolovan cu gîndul să-l adăpostească într-o groapă în care stăteau Lucia și Maria. Dar nu mai găsiră groapa și nu mai găsiră nici fetele. În cîteva secunde groapa fusese transformat în mormînt. Săpară din nou cu mîinile și cu schiurile, și le scoaseră din mormîntul de zăpadă. Apoi veni rîndul lui Dan. Într-o clipă de ameteală fu luat de un vârtej și izbit de bolovanul ucigaș. Ursu îl lăsă pe Ionel, care-și revenea, în seama lui Victor și se duse după Dan. Abia îl mai găsi sub lespezile de zăpadă. Îl tirî după el, pînă căzu în groapa fetelor, uitată cîtva timp de vijelie. Ionel își revenise. Dan rămînea însă fără viață, inert ca o cîrpă.

Din nou se legară unul de altul cu frînghia pe care Tic n-o lăsase din mînă nici o clipă. Dar nu-l mai găseau pe Țombi. În momentul de cristal fusese scos din rucsacul lui Ionel, și asta îl salvase de la zdrobire, apoi se aciuase în groapa fetelor. Tic se și repezi într-un plonjon disperat spre fundul gropii... și ieși de acolo cu cățelul. Numai Dan continua să zacă fără simțire și nimeni nu putea să știe ce i se întîmplase: era rănit sau căzuse într-un leșin prelungit?

Dar vijelia parcă îi căuta anume pe cireșari. Îi descoperi și trimise iarăși talazuri asupra lor. Ionel se simți din nou luat pe sus și azvîrlit; parcă se juca un uriaș nevăzut cu el. De astă dată avu mai mult noroc. Căzu departe de bolovan, atît cît îl lăsase frînghia să zboare, într-o zonă cu zăpadă moale, probabil într-o scobitură. Parcă era mai multă liniște acolo. Le trimise celorlalți semnale de chemare și după un minut se aflau toți în adăpostul ferit de vijelie ca prin miracol. În sfîrșit, dădu și Dan semne de viață. Deschise ochii și privi năucit în jur. Parcă i se mișcau și buzele. Victor își apropie imediat urechea de buzele lui. Dar Dan se apără cu mîna.

"Măcar mîinile nu-i sint zdrobite", gîndi Ursu.

Se repezi și Tic spre el, dar și el fu respins. Încercă Maria, și Dan clătină din cap, fericit.

— N-ai înțeles de la început? șopti el cu buze fierbinți la urechea Mariei. Pe cuvîntul meu că vreau să te sărut...

Și chiar o sărută pe obraz, lingă ureche...

— Ai înnebunit? schimbă Maria receptorul. Delirezi?

— Nu... spuse Dan. De cînd am așteptat clipa asta, Doamne! De cîți ani! Nu știu ce am la piciorul drept. Nu mi-l mai pot mișca...

Maria se îngrozi. Încercă să-i ridice piciorul drept și i-l simți inert, atîrnînd. Parcă i-l trăgea un bocanc de plumb, înainte de a le spune celorlalți ce se întîmplase, își apropie buzele de obrazul lui Dan, dar nu pentru a-i șopti ceva, cum își închipuiau toți, ci pentru a-i înapoia sărutul. Un sărut de spaimă și de durere. Și Dan leșină a doua oară.

Ursu pornise în recunoaștere și în înaintare. Desfășurase frînghia pentru a se bucura de o mai mare libertate de mișcare și jalona drumul cu ajutorul schiurilor. Maria trase cu toate puterile de frînghie și vlăjganul alunecă spre groapă.

— Dan... spuse ea aproape plîngînd cînd Ursu își apropie urechea de buzele ei. Cred că i s-a zdrobit piciorul.

Toți cireșarii deveniseră un fir de comunicație. Înțelegeau că se întîmplase ceva grav. Ursu îi transmise vestea lui Victor, acesta lui Ionel, de la Ionel la Tic, de la Tic la Lucia. Totul se petrecu aproape simultan.

Victor schimbă imediat rolul cu Ursu. Porni el în recunoaștere, iar vlăjganul rămase lingă Dan, la capătul șirului și al frînghieii. Sistemul de noduri era atît de ingenios alcătuit, încît schimbările și mutările se puteau face în orice situație și cu mare iuțeală. Funia era de fapt o înșuruire de lasouri, cu distanțe mari între ele, ca să nu se simtă nimeni stingherit în mișcări, dar care se puteau micșora atunci cînd apăreau obstacole grele.

Uraganul umbla însă după cireșari, îi căuta pretutindeni, nu numai cu talazuri, ci și cu vârtejuri îngrozitoare. Trimise tone de zăpadă asupra lor, învelindu-i pînă la gît într-un lîntoliu alb și iscoditor. Puful de zăpadă începuse să pătrundă prin micile crăpături și găuri ale veșmintelor, se topea la primul contact cu căldura corpului, dar se răcea repede sub urmărirea rafalelor înghețate. Hanoracele și pantalonii li se făcuseră ca niște scoarțe. Carapacea de gheață devenea tot mai cotropitoare și mai primejdioasă. Mîinile dureau,

degetele parcă erau gata să li se sfarme, și începeau să muște colții gerului și la picioare.

În rol de iscoadă solitară, Victor nimerise pe o pirtie ciudată, pe un fel de cotlon, protejat parcă de pereți de cristal. În dreapta și-n stînga lui, și deasupra capului, se vînzolea zăpada și urlau toate vîrtejurile lumii și se ridicau adevărate trombe spre văzduh, dar în locul unde se afla el, și pe direcția pe care înainta, în genunchi sau tîrîndu-se, nu se simțea nici o adiere, doar o boare subțire îi atîngea fața și se topea, înfiorîndu-l.

În locul unde începea acel miracol al vijeliei, Victor înfipse un schi în zăpadă, transformîndu-l în jalon. Se desprinsese și din lasou pentru a lega frînghia de jalon. Apoi făcu semnale repetate de chemare. După ce simți răspunsurile în palme, porni liber pe fantastica potecă. Din loc în loc înfigea cite un schi-jalon, pentru a nu i se pierde fericitetele urme. Dar nu erau decît cinci schiuri, ale lui, ale Mariei, și un al cincilea, stingher, probabil al Luciei. Celelalte fuseseră sacrificate. După ce înrădăcina și ultimul jalon, Victor își continuă mersul prin tunelul de cristal, prudent, atent, încordat. Era ferit de orice lovituri și răsuciri, numai urletele și gerul eternizau vijelia. Oare ce lege necunoscută a naturii domina și ordona spațiul pe care înainta Victor, și după el ceilalți cireșari?

Era un urcuș acel tunel prin vijelie care ducea pe un platou de vîrf. Fascinat de miracolul care-l atrăsese pe vîrfurile aceluia retezat, Victor se ridică în picioare pentru a găsi un semn, pentru a găsi semnul pe care-l presimțea, sau pe care poate numai îl dorea. Și văzu la cîtiva pași de el un stîlp de metal. Era un indicator, dar brațele îi lipseau. Fuseseră smulse probabil de vijelie. Acolo îl prinse talazul. Victor revăzu ca un fulger, în amintire, cele două brațe de metal cu indicațiile lor: una de viață și alta de moarte. Fu săltat ca un fulg. Se împotrivi, încercă să se arunce în zăpadă, dar talazul îi nimici toată împotrivirea, în aer își incolăci brațele în jurul stîlpului dur și dureros de metal. Mîinile parcă-i ieșiseră din umeri, dar nu-și descleștă brațele. Rămase acolo, afundîndu-se cu capul în zăpadă, lăsîndu-se acoperit de zăpadă, sfredelînd cu picioarele zidul alb care voia să-l îngroape, dar nu-și desfăcu brațele. Pînă simți că slăbește puterea vîrtejului. Oare cît rămăsese acolo legat cu brațele de stîlp? Își amintea vise trăite în momentele acelea de turbată împotrivire. Cînd începu să se ridice, mai întîi în genunchi, apoi în picioare, simți o undă de acalmie. Parcă și urletele furtunii se îndepărtaseră. Sau i se astupaseră urechile? îi venea să ridă. În fața lui se aflau ceilalți. Erau aproape veseli. Urcaseră fără bariere. Numai Ursu părea îngrijorat. Dan atîrna ca o zdreanță pe umerii lui.

3

Era liniște. Se priveau curioși, parcă nu s-ar fi văzut de multă vreme. N-aveau curaj să rostească vorbe, de teamă că s-ar destrăma toată vraja. Păzeau liniștea neverosimilă. Și deodată fură izbiți mișelește. De la spate, fără nici un avertisment. Ca niște mingi se rostogoliră de-a berbeleacul. Într-o vale, într-o prăpastie? Numai Ursu își căută toate forțele, toată ura, toate instinctele. El nu trebuia să cadă. Se lăsă săltat și sări ca un cangur, cu povara pe umeri. Salturi de cîte opt, zece metri. Căderi verticale, într-o prăpastie sau într-o vale. Ceilalți treceau de-a dura pe lîngă el. Se transformaseră toți în colaci și se rostogoleau undeva, spre un necunoscut plin de spaime. Ultima cădere a lui Ursu se termină în genunchi, ca o frînă. Ceilalți se descovrigau și se ridicau mirați din zăpadă. Și schiurile se opriseră într-un obstacol uriaș de zăpadă; Victor le salvase. Înainte de a fi luat de uragan, le făcuse vînt și alunecase o dată cu ele spre obstacolul nevăzut din vale.

Vijelia parcă se muia. Se treziseră toți pe o ridicătură ciudată, o movilă albă care semăna cu buza unei prăpăstii, cu o trambulină* după care urmează vidul.

Tic făcu primii pași spre creștetul movilei, și tocmai voia să se întoarcă pentru a spune ceva, cînd îl atrase vidul sau o pojghiță haină de gheață. Într-o clipă nu mai rămase nimic din el. Nimeni nu auzi țipătul Mariei, sau poate că mai țipaseră și alții. Se priveau pierduți, incapabili să facă un gest. Primul proiectil o izbi pe Maria, al doilea căzu în mijlocul lor. Păreau niște mesaje dintr-o lume adevărată, pentru că semănau cu bulgării de zăpadă, cu acei bulgări rotunzi care înspăimîntă și înveselesc recreațiile. Dar nici nu puteau fi altceva decît bulgări de zăpadă, făcuți de mîna unui om, adică de mîna unui băiat cîrn și blond și vesel, mai ales atunci cînd undeva în lume era cald și frumos. Dar nu erau simpli bulgări, ci niște mesaje vesele, pline de speranță. Unul după altul pășiră pe urmele ciufuliciului, lăsîndu-se să cadă dîncolo, la vreo doi metri mai jos în niște mormane de zăpadă ospitaliere. În fața lor se vedeau spații albe, vînzolite de vijelie, de vîrtejuri și uragane, și niște luminări albe ciudate, triunghiulare, pe care oamenii le cred întotdeauna verzi. Iar în spatele lor, la cîtiva pași, se afla, pe jumătate acoperită de zăpadă... o casă adevărată, cu uși, cu ferestre, cu pereți groși de piatră. Iar în fața casei, un cub ciudat de zăpadă, probabil o magazie acoperită, sfredelită însă de cotloane, ca un șvaițer.

Nici Victor nu izbuti să se stăpînească. Se aruncă și el, ca prietenii lui, în zăpadă, într-un plonjon de cumplită bucurie. Dan, întins pe zăpadă, se uita la lighioanele care se tăvăleau în vata albă și își făcea întruna cruce.

— Parcă n-ar fi văzut zăpadă de șapte milenii...

Își îndreptară scoarțele de gheață și se apropiară de ușa. Era prea multă liniște în jur, și mai ales era zăpadă la toate geamurile, ca niște perdele exterioare, și mai ales nu se vedea nici o urmă în fața ușii. Întîi încercă Ionel clanța. Se mișca, dar ușa nu se clintea. Trase mai tare. Nimic. Se uită la Ursu și vlăjganul înțelese. Smuci clanța, dar ușa grea, ca o ușă de închisoare, nici nu se clinti. Numai zăpada se scutură de pe ieșiturile de lemn. Trase cu toate puterile, cu ură, și ajunse la dracu', în zăpadă, cu clanța în mînă. Se înfuriase, în douăzeci de secunde, cu un schi transformat în pîrghie, deschise ușa, fără măcar să spargă un geam.

Era emoție, erau și lacrimi, era chiar și teamă în sufletele urgisiților. Prea multe înfruntaseră, prea multe capcane li se aruncaseră, prea multă teroare suportaseră, ah! cumplita teroare albă!...

Numai după ce Ursu îl potrivea pe Dan în spate pătrunseră cireșarii în locuința misterioasă, plină de tăceri. Dar oare nu aveau dreptul, după atâtea urlete și gemete, nu aveau dreptul la liniște grea, adincă, multă, odihnitoare?

Îi primi un antreu gol, poate de aceea părea mare, pardosit cu piatră bolovănoasă, neregulată. Ionel închise ușa și din toată vijelia nu se mai auzi decât un gemăt slab și îndepărtat, în fața lor se înălța, ca un monument, o ușă masivă de lemn, cu zăbrele de fier în fața geamurilor. Iar deasupra ușii, pe zid, litere mari, în relief, se înșirau, ordonate, într-un semicerc. Cuvintele nu aveau nici o noimă, la prima vedere, parcă lipseau niște litere:

BI E AȚ ENIT
LA
C S I L A
1900

Dar pentru cireșari era un joc să le descifreze, adică să le interpreteze. În spațiile goale își imagină litere, anumite litere, căzute de-a lungul deceniilor și pe care nimeni nu le mai înlocuise. Și i se dădu lui Tic întietatea la bucurie.

– Iar noi vă mulțumim... Începu el mai contorsionat, precum îi era obiceiul. La urarea dumneavoastră, prea stimată și veche cabană, la urarea dumneavoastră de BINE AȚI VENIT vi se răspunde cu MULȚUMIRILE CIREȘARILOR!

– Mulțumirile tuturor cireșarilor! preciza Dan cu o voce în care se simțeau accente de tristețe și de bucurie.

– Da! repetă Tic. Vă mulțumesc TOȚI CIREȘARII, sau, dacă vreți, OȚI CI RE A RI

– Dar cine ne primește atât de frumos, Ticușor? întrebă Ionel. Oare ce litere lipsesc în cuvântul de jos? Nu crezi că lipsesc cam multe?

– Ba nu! țipă Tic bucuros nevoie mare. Lipsese o singură literă. Cuvântul a avut spații mai mari. Cine ghicește?

– Castilia! spuse Dan într-o doară. Castelul din Castilia... însă nu din cărți de joc.

– Aproape, aproape! se grăbi puștiul pentru a nu i se fura bucuria descoperirii. BINE AȚI VENIT LA COȘTILA! Cabana Coștila! Eu am ghicit!

– Bravo, Ticușor! îl felicita Ursu. Nici nu sîntem prea departe de Coștila. Cred că ne despărțim numai o vale, sau două... Dar chiar pe Coștila nu sîntem...

– Ei și! Parcă la Trei Brazi sînt neapărat trei brazi, sau la Babele și Furnica sînt babe și furnici...

– Mai bine să intrăm înăuntru! spuse Lucia arătînd cu mîna spre Dan. Lăsăm pentru mai târziu dezlegările.

– Acum e-acum! spuse Victor uitîndu-se cu teamă spre ușa masivă, apărută de zăbrele. Ar fi păcat s-o distrugem.

Ursu răsuflează adînc de cîteva ori, ca și cum s-ar fi pregătit pentru o luptă crîncenă, își încordă brațele și încercă apoi să capete aprobarea celorlalți. Dar mai întîi puse mîna pe clanță, apăsă... și ca după un ritual magic ușa se deschise.

Sala în care intrară era complet goală. Numai o sobă mare de teracotă și podeaua de scîndură mărturiseau că încăperea fusese cîndva locuită. Mai erau două camere, la dreapta și la stînga holului sau sufrageriei. Cea din dreapta era de asemenea goală. În cea din stînga se vedeau o sumedenie de lucruri. Mese, scaune, paturi: toate de fier. Era și un godin, într-un colț, iar vizavi un maldăr de salte de paie.

– Avem dreptul? întrebă Ursu repezîndu-se spre vraful de salte. Cîte sînt? Unsprezece, fir-ar să fie. Nu puteau să fie mai multe!

– Sîntem numai șapte! îi aminti Lucia.

– Știu... răspunse vlăjganul. Sîntem șapte, însă unul e rănit și ceilalți degerați. Eu cred că avem dreptul. Prindeți-o.

Salteaua aruncată de Ursu ateriza chiar lîngă godin. Fusese semnalul. Toți își descoperiră mîinile libere și în două secunde deveniră niște gospodari strașnici. Se apucară să desfacă paturile de fier, să le aranjeze cît mai aproape de godin, dar fără să disprețuiască o anumită ordine și estetică. Tot ce era în plus: paturi, mese, scaune, nu și salte, trecu din mîină în mîină pentru a fi evacuat de urgență în fosta sufragerie. Camera începea să capete un aspect de locuință, mai ales că pluteau și niște norișori de fum, încă firavi, proveniți parcă de la o țigară... dar așa încep toate.

Ionel aprinse focul, cu spaimă, pentru că mai avea doar patru chibrituri. Dar paiele și anvelopa scorțoasă a saltelelor începură să ardă ca pulberea. După cincisprezece minute și două salte... În încăperea se făcu cald.

Abia atunci patul lui Dan fu vizitat de medici. Maria și Lucia scoaseră din rucsac trusa cu medicamente și priveau, ca și ceilalți, gesturile încete și grijulii cu care Victor îl descâlța pe rănit. Dan suferea cumplit. Se vedea după pumnii încleștați, după buzele mușcate pînă la sînge. De cîteva ori gemu surd, înfundat. În sfîrșit, i se traseră și ciorapii exteriori, umeziți, de căldura care bîntuia camera. Pantalonii îi erau prea strînși pe gambă ca să poată fi ridicați sau coboriți fără dureri. Intervenii Ursu cu pumnalul. Apăsă lama pe cusătură. Parcă tăia cu briciul. Prelungi tăietura pînă la genunchi. Nu mai era nevoie să-i scoată ciorapul interior. Fractura era sus: la jumătatea gambei. Piciorul era ca un gît de lebedă. Probabil tibia, sau peroneul, sau poate amîndouă. Din fericire, oasele nu

spărseseră țesuturile. Ursu privi spre cele două infirmiere. Piciorul trebuia pus în ghips, dar în trusă nu se găseau decât scindurele, pentru prim ajutor.

– N-am ce să fac... tremură Ursu fără să se uite la Dan. Știu că doare cumplit... pentru că am avut și eu o fractură, tot cam pe-acolo. Țasta e norocul tău...

– Noroc! se revoltă Dan. Aș fi avut noroc dacă-și rupea altul piciorul. Mamă dragă! Auzi!

Surcelele, benzile și bandajele erau deja în mâinile celor două infirmiere. Ursu oftă, pipăi încet piciorul lui Dan la locul fracturii, apoi clătină din cap clarificat:

– Da... Exact ca a mea. Noroc că ți-s rupte amândouă oasele...

– Iar începi cu norocul?! se oțări Dan. Știu eu cui îi trebuie noroc din ăsta...

– Zău, Dan! continuă Ursu. Cunosc tipul ăsta de fracturi. Trebuie apucate cele două părți ale piciorului, uite cam așa, pe urmă... printr-o singură mișcare trebuie puse la loc!

Dan țipă din gitlej, un țipăt scurt, de o fracțiune de secundă, care-i scoase broboane de sudoare pe față și-l congestiona teribil. Ursu se uită în ochii lui și-i zări lacrimi.

– Zău, Ursule, te rog! gemu Dan. Termină odată. Nu mă mai ține așa... Te rog...

– Am terminat cam de multișor, răsuflă Ursu ca după un efort cumplit. Și tare mă tem că oasele s-au prins exact unde au fost...

– Pe cuvântul tău? holbă Dan ochii. Zău c-am avut noroc.

– Mare! îl încurajă iarăși Ursu. Mai ales că eu, de când mă știu, n-am avut decât o singură fractură, la mână...

– Dacă-ți inchipui că eu nu știam... îl privi Dan cu ochii plini de lacrimi.

– Gata cu prostiile! se încruntă Lucia pentru a-și ascunde propria-i emoție. Trebuie să-i potrivim scindurelele.

Dar tot Ursu le legă. Cu atîta artă și atît de solid, că nu mai era nevoie de ghips.

Deși pereții erau ca gheața, în cameră se făcuse cald ca-n baie... Se încălzise aerul, godinul aproape se înroșise, dar nu mai rămîneau decât două saltele pentru foc.

– Ia spune, Ticușor! se auzi vocea rănitului. Crezi că am venit chiar atît de bine cum scrie acolo, deasupra ușii?

– Da... recunosc ciufuliciul, cu jumătate de gură. Nu prea avem lemne... Dacă n-o fi în preajma casei, undeva, vreo magazie plină cu lemne. Las-că facem noi o explorare...

– Nu știu dacă mai este nevoie, spuse Lucia. De vreme ce nu stă nimeni aici, în cabană, nu văd de ce am găsi magazie cu lemne. Pentru ce și pentru cine să se fi depozitat lemne?

– Nu puteți să-mi explicați și mie la ce ne trebuie lemne? întrebă Maria. Ce să facem cu ele?

– Nu te supăra... o căută Dan cu privirile. Nu ți-ai rupt și tu ceva, mai sus?... Mai sus de umeri...

– Eu? se supără negricioasa. Vai!... N-am știut că lemnele voastre sînt atît de prețioase. Că se pot mînca, și te poți înveli cu ele, și poți să anunți un doctor, și pot să te ducă jos în vale, și de-acolo la gară, și de la gară în tren, și din tren acasă...

– Și de acasă la școală, dar mai întîi în cămară... se rugă Ionel. Dintr-o dată mi s-a făcut foame. Nu foame de lup. Mi-e atît de foame, că aș mînca un lup.

Un strigăt, un geamăt, o undă, atît trebuia. Toți simțiră ghearele foamei, și dureri și ameteți. Își amintiră toți deodată că nu mai mîncaseră de multă vreme, și mai ales își amintiră cît de bine se poate mînca oriunde în lume. Însă în lume...

– Doamne! se înfurie Tic. Am vrut să cumpăr patru ciocolate mari. Am văzut la hotel un vraf uriaș, chiar dintre cele care-mi plac mie. Dacă n-o simțeam pe Lucia în spatele meu... Mi-a fost rușine că o să ridă de mine...

– Și chiar aș fi rîs, spuse Lucia. Ce păcat că n-am rîs atunci, Tic! Oare ce s-ar putea mînca pe-aici prin împrejurimi?... Tu, Victor, ce spui?...

Victor era abătut. De citva timp nu deschisese gura și nici nu părea că-l interesează ceea ce se vorbea.

– Mi-e teamă să nu fi intrat în altă închisoare... spuse el. Dacă am nimerit la o cabană pustie?

– Poate că vom găsi alta mai plină prin împrejurimi, se amestecă Ursu în vorbă. Important e că am găsit adăpost... Dar ce spuneai tu de închisoare? La ce închisoare te gîndeai?

Victor era în cumpănă. Să-și destăinuiească sau să nu-și destăinuiească temerile...? Oare nu i-ar fi speriat și mai tare?

Dar se mai putea speria cineva după ce trecuse prin ceea ce trecuse?... Poate că era bine să știe toți primejdia pe care o presimțea el... Dar era oare o presimțire... sau ceva mult mai grav, mult mai palpabil?

– Mi-e teamă... se hotărî el. Mi-e teamă de altceva. Voi vă mai amintiți harta? Vă mai amintiți pe unde am urcat?... Vă puteți inchipui relieful, conformația muntelui pe care ne aflăm? E asemeni unei cetăți... inexpugnabile... Chiar asta e imaginea! O cetate inexpugnabilă... cu podul lăsat la Brîna Iadului. Numai pe acolo se poate ajunge la masivul nostru. Dacă strîmtoarea de la Brîna Iadului dispăre, muntele nostru nu mai are legătură cu lumea... Cel puțin pînă se termină dezghețul...

– Îmi amintesc, sigur că da... spuse Lucia. Dar cum poate să dispară strîmtoarea de la Brîna Iadului?

– Prin avalanșă, Lucia. Așa poate să dispară și așa cred că a dispărut. Strîmtoarea a fost acoperită de avalanșă...

– Și eu cred asta... oftă Ursu. Cred că strîmtoarea a fost acoperită de avalanșă. Nimeni nu mai poate să urce și nimeni nu mai poate să coboare. Totul a devenit prăpastie și

lunecuș.

– Dar noi unde sîntem? tresări Maria. Unde? În ce cabană, pe ce munte? N-am urcat pe urmele celor care au coborît de la o cabană și care au urcat la o cabană? Nu s-a coborît din pustiu și nici nu s-a urcat spre pustiu... Unde am ajuns? Pe alt munte? La altă cabană?

– E un mister! spuse Ionel. Pe muntele pe care ar trebui să fim se află o singură cabană: Izvoarele. Asta se cheamă Coștila. Ce s-a întimplat? De unde au coborît cei trei cabanieri?... Dacă am pierdut undeva poteca și am urcat spre Coștila? Cînd am plecat de la bordei... oare am luat-o pe drumul cel bun?

Victor era derutat. Se uită la Ursu. Nici vlăjganul nu prea se simțea în apele lui.

– Vă mai amintiți miracolul? se auzi vocea înnorată a Mariei. Tunelul acela fantastic în care nu pătrundea nici o undă de vijelie... Dacă este un fel de subspațiu sau de anti-spațiu în care guvernează alte legi și alte dimensiuni? Dacă tunelul acela ne-a dus în altă parte? Nu vă mai amintiți? Cum se putea, cu atîta vijelie în jur, cu atîta sete de crimă în jur, să urcăm ca în vis? Nici nu simțeam că urcăm. Parcă ne trăgea cineva, parcă zburam... Mi se ridicau umerii. Chiar am vrut să vă spun că simt cum mi se ridică umerii și tot corpul...

– Aiurea... îi sfîșie frățiorul cel cîrn visul. Eu, odată, după un urcuș urît, am lepădat doar un rucsac din spate și am simțit că zbor, pe cuvîntul meu. Zău, parcă mă ridica nu știu cine spre cer... Dar după atîta vijelie!... Crezi că eu n-am închis ochii, acolo, în tunel, și nu mi-am închipuit că zbor? Mai ales că-mi amintisem de povestea cu rucsacul...

– Dar tunelul? se întristă Maria. Am trecut toți prin el. Toți ne-am crucit. De ce să nu fie un subspațiu, sau un super-spațiu care ne-a schimbat direcția? Dar spectacolele pe care le-am văzut?... Și minunea aceea dinainte de avalanșă? Cum s-a eliberat dintr-o dată tot cerul? Și liniștea aceea? Și universul acela de cristal...?

– E frumos... spuse Lucia. În amintire va fi foarte frumos. Maria, dacă vom mai avea amintiri... Dar Victor are dreptate. Sîntem în afara lumii și mă îngrozesc... Nu de ceea ce se va întimpla cu noi... Poate că vom dezlega misterul... Ci de ceea ce se va crede în lume că s-a întimplat cu noi...

Ursu își izbi cu propriul pumn genunchiul, fără să-și dea seama, și lovitura era cumplită.

– Fir-ar să fie! spuse el. Unde dracu' e cabana aia Izvoarele? Acolo este și telefon și de toate... Vă mai amintiți? Aia trei care ne-au nenorocit pe noi... că din cauza lor sîntem acum în închisoarea asta... au spus că i-a chemat cineva la miezul nopții la telefon...

– Și coloșii! își aminti Dan. Și ei au chemat cabana Izvoarele la telefon, seara tîrziu. Dacă ei i-au făcut pe aia trei să coboare? Înseamnă că din cauza lor ne-am nenorocit noi. Din cauza coloșilor!

– Asta ar fi culmea! spuse Ionel. Să nu pățim și noi ca Scott. Să nu murim la cițiva pași de depozitul de alimente și de stația de salvare, adică de cabană...

– E foarte greu să ne orientăm, asta e! își mărturisî Ursu gîndul. N-avem nici o potecă, nimic. Poate că e mai puțin de un kilometru pînă la cabană, poate chiar mai puțin de jumătate de kilometru. Dar încotro s-o căutăm pe vijelie?

– Da... aprobă Victor. Sîntem ca un punct în mijlocul unui cerc. Cabana aceea cu viață și cu de toate se află undeva pe circumferință. Vă dați seama? Cum tragem raza pînă la ea? Cum găsim direcția razei? Dacă n-ar fi viscolul ăsta, ni s-ar părea totul un joc foarte nostim...

– Dacă n-ar fi viscolul, se întristă Tic, ne-ar mai ajuta și neghiobul ăsta de Țombi.

– Și dacă n-ar fi și lupii... se înfioră Maria. Dacă s-au aciuat și pe-aici... ? Oare am scăpat de toți?

– Brrrrr! îngheță Tic. De la zbor și vis ai ajuns la dihăniile astea... Brrrr! Zău că o să mă fac vînător, Ursule.

– Din ce în ce mai rău! izbucni invalidul. Și mai sînt și eu pe capul vostru... Lăsați, lăsați morala... Știu că trebuie să mă salvați și că totul e de la sine înțeles, dar sînt înfuriat, și cred că am și eu voie să mă înfurii o dată... Mai aveți vreo drăcie din aia amară... că iar începe să mă doară. Huo!

Infirmierele erau la căpătiul lui Dan. Îl îndopau cu medicamente.

– Sînt singurul care mai înghite ceva, spuse Dan, după ce dădu pe gît, o dată cu medicamentul, un pahar întreg de apă de zăpadă, topită la godin. E caldă, atît...

Ursu se întoarse la căldură după ce trecuse prin celelalte încăperi ale cabanei pentru a cerceta de la ferestre împrejurimile.

– Viscol și iar viscol! anunță el. Mai sînt și zăbrele la cîteva geamuri. Nu se vede nimic. Oare ce-a fost cu ăștia? Un geam are zăbrele, altul nu: Cum vine asta?

– Foarte simplu! îl ajută Lucia. La început fiecare încăpere a avut numai un geam. Cu zăbrele. Mai tîrziu s-a mai făcut un geam. Și noii proprietari, sau ce-or fi fost, nu au mai pus zăbrele. Li s-o fi părut demodat.

– Mai bine puneau niște cîrnați în loc de zăbrele, spuse Tic. Sau niște șunci...

– Sau o roată de cașcaval, îl completează Dan. Sau niște miere de albine și o supă cu aburi... Pe mine mă puteți scuza. Cred că sînt în stare de delir...

– Asta e o mișelie! țipă Lucia. Fiecare să-și trăiască singur foamea. Să nu-i mai stîrnească și pe ceilalți! Mai bine spune ce e cu magazia aia din fața casei!

– Din păcate, nu e magazie, răspunse Ursu. E un cub de piatră găurit ca un șvaițer și acoperit de zăpadă. Păcat că șvaițerul ăsta foarte ciudat nu e veritabil. Mă întreb la ce-o fi folosit aici, în fața cabanei? Fir-ar să fie!...

Simțiseră toți nevoia să vorbească, să pâlăvrăgească și să se audă, să se sature de vorbe de toate zilele, de glume, de tînguiri, de întrebări, de duioșii, de nimicuri, de prostii. Voiau să scape de amintirea urletelor și gemetelor și șuieturilor rele cu care-i îndopase

vijelia. Fiecare jurase, în trecerea sa prin infernul sonor, să repete de zeci de ori cele mai banale cuvinte, ca să le învețe a doua oară, ca să se obișnuiască iarăși cu vocea omenească. Și iată că se întâlneau cu cele mai banale și mai răspândite și mai scumpe cuvinte din viața omului.

— Stați puțin... spuse Victor cu un ton ciudat. Eu cred că ne-am prostit... Sau am vrut s-o facem pe proștii? De ce să ne considerăm noi, Coștila lui Tic, un centru într-un cerc? Dacă ar fi așa, am avea aici telefon și de toate, cum spunea Ursu. Adică am fi noi cabana... Ia să punem altfel problema! Cabana Izvoarele e centrul cercului și noi sîntem undeva pe circumferință! Nu e mai firesc așa?

— Și asta cu ce schimbă situația noastră? întrebă Dan.

— O schimbă, Dan... interveni Lucia. În loc să graviteze circumferința în jurul nostru, gravităm noi pe circumferință în jurul unui centru, adică al cabanei Izvoarele. Bravo, Victor!

— Învățați-mă și pe mine, se rugă Tic.

— Hai să traducem, Ticușor, o problemă foarte simplă. Noi atîrnăm de o cabană adevărată. E obligatoriu. Pentru că în această casă pustie, nelocuită, găsim mobilier de cabană. De vreme ce găsim mobilier de cabană, iar camerele sînt pustii, înseamnă că sîntem sucursala unei cabane care e locuită numai în cazuri speciale, de pildă cînd e mare aglomerație. Vara... Poate și iarna uneori... Sînt unsprezece paturi, dar puteau să fie și douăzeci. Și probabil c-au fost...

— Poftim! spuse Maria. Eu sînt mai generoasă. Eu ofer chiar treizeci. Ce se întîmplă cu asta?

— Se întîmplă ceva foarte simplu! răspunse Victor. Graviția are anumite legi. La o distanță prea mare de centrul de atracție nu mai gravitezi în jurul aceluia centru... Înțelegi? Nu mai primești paturi de la el, nu mai obligi oamenii din paturi, după ce se scoală, bineînțeles, să se ducă la centru să ia masa. Devii tu singur centru cu paturi și bucătărie. Dacă această Coștilă a lui Tic gravitează, ceea ce e clar, în jurul unei cabane, acea cabană nu poate fi decît Izvoarele, și nu poate fi decît foarte aproape! Dacă punem la socoteală reperul einsteinian de sus, de deasupra noastră, stîlpul metalic, eu aș avea curajul să afirm că adevăratul centru de graviție al acestei zone, cabana Izvoarele, se află la mai puțin de două sute de metri de Coștila noastră. Poate chiar la mai puțin de o sută de metri.

— Ai putea să-mi spui ce s-a întîmplat cu tine? întrebă Lucia.

— Ce s-a întîmplat cu noi toți, Lucia? zîmbi Victor. Cu atîtea elemente în jurul nostru, cu aceste salte, cu godinul acesta intact, cu burlane, și mai ales cu pustietatea asta care urlă la cer, cum de ne-am gîndit la subspații și erezii?

— Eu aș fi preferat subspațiul sau extraspațiul! se încăpățîină Maria. E mai frumos.

— E mai frumos, Maria... o imploră Dan. Dar nu duce direct și sigur la șuncă și cîrnați... cum duce teoria asta banală a graviției victoriene. Zău...

— Numai să găsim pe cineva la cabană... spuse Lucia.

— Nu cred că este obligatoriu... se învioră Ionel. Totul e să găsim cabana. Ușă de fier să aibă și tot răzbim prin ea, chiar dacă ar trebui să mă prefac în dinamită.

— Acum pot să vă spun și eu că mor de foame, mărturisi Tic.

CAPITOLUL IX

1

La cabana "Izvoarele", în sufrageria caldă și aerisită, era pe terminate ospățul de prînz. O roată uriașă de cașcaval fusese atacată cu un cuțit lung de bucătărie care-i aminti imediat lui Ion Petric pierderea Silviei. Se mîncase totuși cu zgîrcenie.

— Domnule, ești sigur că s-a închis drumul? întrebă a zecea oară Liviu Iordan. Nu se poate, domnule, să rămînem aici pînă în primăvară.

— Mi s-a mai întîmplat o dată, acum zece ani... răspunse cabanierul. Și am răbdat, ba chiar m-am simțit bine... Singur, fără să dai socoteală nimănui, fără să fii la cheremul cuiva... Dar dacă țineți cu orice preț, putem să chemăm heliicopterul... De-atunci ne-am mai modernizat...

— N-avem nevoie de nici un heliicopter. Scurt!

— Tot va trebui să-l chemăm, se încăpățîină cabanierul. Heliicopterul sau un avion sanitar... Trebuie să ne parașuteze alimente. Ce avem în magazie nu ne ajunge mai mult de o lună... Pentru mine ar fi fost prea destul... dar cine știa că or să mai fie doi oaspeți... Și încă niște uriași...

— Nu trebuie să chemăm nici un avion! se încruntă Liviu Iordan. Ce o să explici dumneata? De ce nu-ți ajung alimentele? Știi ce se întîmplă în cazuri din ăstea? Toată lumea, toate ziarele vor întreba cine mai e la cabană... Or eu nu am nevoie de publicitate, domnule. Ca să fie clar!

— Eu v-am spus că nu ne ajung alimentele, se spală pe miini cabanierul. O să mă rugați să chem avionul. Numai cu vin și cu coniac n-o să putem trăi...

— Mai termină, domnule, cu avioanele ăstea, se înfurie Liviu Iordan. Pînă să le chemăm, trebuie să reparăm telefonul. S-a rupt sîrma chiar aici, sus...

Cabanierul nu păru deloc surprins:

— Am știut eu că ați tăiat-o. Am și simțit cînd, că stăteam cu telefonul la ureche.

— Cum s-ar spune, bănuiai ceva... Îl amenință amical Ion Petric. Dar să știi că am

tăiat-o tot la furie. Nici nu știam ce facem. Am tăiat-o ca să stricăm ceva; eram otrăviți de vijelie.

— Asta n-o mai cred, rîse cabanierul. Ați tăiat-o ca să nu pot eu să dau alarma dacă se întîmplă ceva aici... După asta am dibuit că nu trebuie să mă bucur de sosirea dumneavoastră. Mai ales că venea după chemarea celorlalți la telefon. Prea se innodau toate...

Liviu Iordan nu era mulțumit. Părea cufundat în gînduri și mereu nega ceva, cu gesturi repetate, înverșunate.

— De ce nu se rupea? întrebă, subjugat de amintirea scenei demente, Ion Petric. De ce nu s-a rupt cînd am tras cu bățul în ea? Am tras pînă mi s-au umflat mîinile. Dacă nu scoteam pumnalul, nici dracu n-o mai tăia.

Cabanierul tresări brusc. Parcă se dădea o luptă în el, parcă voia să se opună unei presimțiri sinistre:

— Unde ai tăiat dumneata sîrma?

— Cum unde? se miră Ion Petric. Păi n-ai spus că ne-ai văzut? N-ai spus că ne-ai urmărit din pod și de la fereastră?

— Eu știam că ați tăiat-o în spatele casei, aici, la legătură. Nu cred că v-ați apucat s-o tăiați chiar acolo, la stîlp?

— De ce nu, domnule? Chiar acolo am tăiat-o...

Cabanierul se ridicase de la masă. Era galben ca ceara și se simțea cît de tare se stăpînește. Părea gata să facă o explozie dintr-o clipă în alta.

— Ce s-a întîmplat, domnule? întrebă Liviu Iordan. Iar vechiul dumental traumatism?

Dacă nu l-ar fi apucat groaza trădătoare! Nu mai putea să dea înapoi. Liviu Iordan i-ar fi smuls pînă la urmă mărturisirea. Era singurul lucru la care nu s-ar fi așteptat.

— Sîntem nenorociți... șopti el. Absolut nenorociți! Legătura telefonică nu se mai poate reface. Ați tăiat firul chiar deasupra prăpastiei. Cine zboară dincolo, pe malul celălalt, la o sută de metri, ca să-l aducă înapoi?

— N-o să-l aducă nimeni, domnule... îi răspunse Liviu Iordan nepăsător. Vom rămîne fără telefon. Ei și?

— Am spus că nu ne ajung alimentele nici o lună de zile. Cine ne aprovizionează? Cum cerem alimente?

Liviu Iordan se uită disprețuitor spre cabanier:

— Lasă odată dracului alimentele! O să facem rații mai mici, o să ne organizăm, nu fi imbecil!

— Dumneata ești imbecil! explodă cabanierul. Un dobitoc, un nebun!

Liviu Iordan își duse mîna sub pulover. Dar cabanierul nici nu se sinchisi de gestul lui.

— Trage, domnule! Trage! În gură să tragi! Dumneata ești cel tare pentru că ai arma. Și eu oricum voi fi sacrificat. N-o să mori dumneata de foame pentru mine. Cînd o să vezi că se duc alimentele, în mine o să tragi primul, ca să scapi de o gură. Trage odată. În gură să tragi. Că tot n-o să am ce să mai fac cu ea. Idioților!

Explozia nefardată îl impresionează pe Liviu Iordan. Nici nu scoase pistolul. Se uită cu privire înțelegătoare la cabanier.

— Da, domnule... își aplecă el capul. Ai toate motivele să crezi că se va întîmpla așa... Pentru că eu sînt cel înarmat și pentru că eu comand. Oricine ar fi fost în situația dumental ar fi gîndit la fel... Da, domnule! Mi-ai plăcut. Știi să mori și ăsta e un lucru frumos. Dar nu știi altceva, domnule. Un amănunt nu știi. Nu cunoști un om. Nu mă cunoști pe mine... Eu sînt altfel. Dacă va fi să murim de foame, vom muri toți, domnule. Poate că eu voi muri înaintea dumental. Am spus că știu să plătesc. Și eu nu pot să te condamn, nevinovat, la moarte prin inaniție, sau prin glonte... Dar asta e o teorie, domnule, un principiu. Nu m-am chinuit douăzeci și trei de ani ca să mor de foame...

— Și totuși vom muri de foame... spuse cabanierul.

— Nu, domnule... Vom trăi. Cu ce avem și cu ce vom avea. Vom mîncea zăpadă, dacă va fi nevoie, ne vom mîncea bocancii, hainele, vom trăi din vin, din ramuri de brad... Nu se moare de foame atît de ușor, în ziua de azi...

— Am mai trăit, tot aici, în cabana asta, o urgie. V-am spus. Am avut mai multe alimente decît acum... Mi-am mîncat și ciînele, m-am hrănit cu vin și țuică, și era mai multă băutură decît acum... și cînd m-au găsit primele echipe de alpiniști, aproape mort, nu mîncasem de zece zile nimic, pentru că nu mai aveam ce... Mi-am ros și bocancii... Trei luni... Nouăzeci de zile.

Ion Petric era cutremurat de cele ce auzise și mai ales de tonul de nepăsare din vocea cabanierului. Parcă povestea întîmplarea altcuiva. Liviu Iordan nega mereu din cap:

— Nu, domnule! Nu vom muri de foame. E stupid să ne gîndim la asta. Dar vom trece din momentul ăsta la rații minime. La gram. Numai ca să ne ținem zilele. Și cine nu le respectă... Atunci, da! Atunci ne vom îmbogăți rațiile, eu și cel dintre voi care va rezista ispitelor. Pentru că într-un astfel de caz nu încap iertare și înțelegere. Execuție pe loc! Vom suferi toți!

— Și totuși vom muri de foame... spuse cu același glas obosit și indiferent cabanierul. Vă jur...

— Poate că se vor alarma cei de jos... își dădu cu părerea Ion Petric. Cînd vor vedea că nu răspunde nimeni la telefon.

— Nu se va alarma nimeni... Înainte de a coborî cei pe care i-ați chemat, am vorbit cu ei chiar despre urgie. Le-am spus că de astă dată o înfrunt și că o să rezist. Le-am spus că abia o aștept ca să mă odihnesc o iarnă întreagă. Le-am jurat că dacă se abate urgia voi tăia firele telefonului... Și n-am glumit, și ei știu că n-am glumit... Nimeni n-o să se intereseze de

cabana asta... o să vedeți... Vom muri de foame... Zăpada o să ne acopere... Nici n-o să mai putem ieși din casă. Dar nici n-o să avem de ce. Ne vor păzi lupii... Poate că o să mîncăm carne de lup... dacă n-or să mînce ei carne de om... Acum zece ani îi priveam de la geam. Treizeci și patru erau... N-aveau pe unde să coboare în vale și se adunaseră în jurul cabanei... Știți ciți au rămas din ei pînă cînd am mai putut să mă ridic la geam și să mă uit? Șase... Șase din treizeci și patru... Întîi la o zi, mai tîrziu la două zile, apoi la trei zile săreau asupra unuia dintre ei și-l sfîșiau. Iar cînd au venit alpiștii n-au mai găsit decît patru. Noroc că au avut arme la ei... De foame o să murim...

Tinguirile cabanierului începeau să-l enerveze pe Liviu Iordan. Se răsti la el:

– Deocamdată trăim, domnule. Taci! Gata! M-am săturat! Trecem la rații. Cine nu le respectă, moare imediat. Și ca să nu moară, dintr-o eroare, vom duce toate alimentele în magazie, și băutura, și vom încuia magazia cu trei lacăte. Fiecare va avea cheia unui lacăt. Numai toți trei, împreună, vom putea să descuiem magazia și să scoatem alimente. Ne vom lua în fiecare dimineață rația. Și vom scăpa de tentații. Ai trei lacăte?

Erau mai multe lacăte noi și fiecare avea cîte două chei. Le aleseră pe cele mai sigure. Cheile de rezervă le azviriliră aiurea în zăpadă. Nu se duseră cu miinile goale spre magazie. Mai întîi dădură jos din rafturi toate alimentele: cutii de conserve, zahăr, ciocolată, salam, biscuiți, bomboane, sticle cu diferite băuturi, covrigi, alune. Le încărcară cu grijă în coșuri, ca să nu se spargă sau să se rupă ceva.

– Ce tot spuneai, domnule, că o să murim de foame? arătă Liviu Iordan spre coșurile încărcate. Păi numai aici cîte provizii avem!...

– O să vezi dumneata peste două săptămîni... cînd o să ajungem numai la zahăr și la cașcaval, sau peste o lună de zile, cînd o să ajungem numai la bomboane sau la alune... dacă o să mai ajungem...

Magazia era lipită de spatele cabanei, o construcție greoaie, făcută numai din bolovani sudați cu mortar. Se intra în ea numai prin interiorul cabanei, iar aerisirea se făcea prin două ferestruici pătrate, cu latura cam de jumătate de metru, fiecare zăbreilită cu drugi de fier și apărată cu plase de sîrmă. Interiorul ei îl cam dezamăgi pe Liviu Iordan. Rafturile erau aproape goale, doar cîteva cutii de conserve și niște săculeți cu făină, alături de borcane cu murături și tuburi de cicoare. Pe o grindă erau agățate două șunci, un șir de cîrnați și trei plase cu cartofi.

– Mai e niște ceapă și usturoi și o mulțime de morcovi acolo, în nisip, arătă cabanierul spre un ungher al magaziei. Morcovi o să roadem...

Se întoarseră cam abătuți în sufragerie, mai ales Ion Petric, care se așteptase la un adevărat depozit de alimente. Numai bucatele de pe masa lor de prînz uitaseră să le încarce și să le transporte.

– Cunoști istoria cabanei ăsteia? întrebă Liviu Iordan.

– Din fir în păr... răspunse cabanierul. Nu există cabană în munții ăștia pe care să n-o cunosc pînă la ultimul secret.

– Și de ce te-ai întors dumneata tocmai la asta? Mi se pare, dar de fapt ai spus și dumneata, că e prima cabană la care ai revenit.

Paul Bălan știa că ar fi o negliobie să mai tîgăduiască:

– Pentru că e singura cabană din părțile ăstea care are o pivniță dublă. Cele mai multe nici n-au pivniță... Mi-am spus și eu: și pivniță și magazie și pivniță dublă... cam ciudat!

– N-ai avut timp prima dată s-o cercetezi?

– Am avut destul timp, răspunse cabanierul. Mai ales că m-a prins urgia singur. Dar pînă anul trecut n-am știut că are pivniță dublă.

Liviu Iordan tresări. Era un amănunt la care nu s-ar fi așteptat. Dar oare ajungea un singur amănunt? Și cum se integra el în acel testament foarte concis: Iulie și Cabană?

– Ai coborît pînă acum în cea de-a doua pivniță?

– N-am avut cînd... Și nici nu știu pe unde se coboară. Nu eram prea grăbit. Am o întregă iarnă înainte.

– Da... înțelese Liviu Iordan. Vom începe cercetarea metodic, dacă vom găsi de cuviință să căutăm aici. Domnule... Înainte de a căuta trebuie să gîndești: unde să cauți? Cum să cauți?

– Ce să cauți? îl completă Ion Petric,

– Dar lucrul cel mai important este să te gîndești, domnule, să nu te repezi la întimplare. Să te gîndești cu anii, dacă e nevoie. Să cauți idei și să le potrivești unei situații. Să stai cu ochii închiși o lună de zile, aici, în cabana asta, și pe urmă să te duci într-un loc și să spui: aici e taina. Și taina să fie chiar acolo...

Iarăși vorbea cu pasiune și iarăși cei doi îi simțiră forța și hotărîrea.

– Numai că s-ar putea să nu fie nici o legătură între taină și cabana asta... continuă el. Pentru că cheile nu se potrivesc, domnule. În iulie s-a întîmplat istoria aceea mare... și la o cabană s-a consumat ultimul act... dar asta e prea... ca o clanță, domnule, nu e o cheie... E prea banal. Nu e o taină! Nu se combină cum ar trebui, cum le-aș fi dorit... De ce să-mi transmită cu atîta înverșunare și vehemență ceva ce știam? Ceva care nu mă lămurește deloc... Sau n-ați înțeles dumneavoastră bine ceea ce v-a spus el, sau încă n-am dat eu peste combinația cea bună... *Cabană și iulie. Iulie și cabană!* Ce poate fi, domnule?

Se lăsă o clipă de tăcere, dar tot Liviu Iordan părea cel mai grăbit, cel mai preocupat:

– Nu înțeleg ceva... Da... Dumneata spuneai că știi ceva despre cabana asta. Cine a construit-o, domnule? Cine a fost proprietarul ei? Cine s-a perindat pe aici? Cine a avut interese aici? Cum putem noi să aflăm?

– Prea multe nu știu, răspunse cabanierul. Știu ceea ce cunosc și alții... Povești în jurul ei există destule... Se zice că a ridicat-o un mare industriaș pentru fiica sau pentru

nora lui... Sînt numai zvonuri... Dar a fost a unui om mare din București... Asta sigur... Dacă vă interesează numele...

– Și pe urmă? întrebă Liviu Iordan.

– Pe urmă... cam la vreo zece ani și mai bine... adică pînă la război și primul an după război, a fost a unei bănci mari din București... Dacă vă interesează numele...

– Și pe urmă?

– Pe urmă... ca toate cabanele. Cîțiva ani a rămas pentru salariații băncii, pe urmă, ca toate celelalte, pentru toți turiștii...

– Încă nu știu ce înseamnă, încă nu știu ce combinație trebuie să dea cele două cuvinte, medita Liviu Iordan. Dar abia acum încep să cred și să mă conving că aici, în cabana asta, se află taina...

În clipa aceea se auziră bătăi puternice în ușa cabanei.

2

Liviu Iordan își duse fulgerător mîna sub pulover. Privirile îi luceau ca oțelul și-l ținteau pe cabanier...

– Cine e, domnule? întrebă el cu același șuier rău și amenințător în voce. De ce n-ai spus, domnule?

– Să mă trăsnească Dumnezeu! începu să se jure cabanierul. Eu singur am rămas aici, iar altcineva n-a venit înaintea dumneavoastră. Ați fi găsit urme dacă ar fi venit cineva și s-ar fi ascuns. Iar pe vijelie nu poate să urce nimeni; încă nu s-a pomenit o asemenea ispravă... Să nu fi fost o părere.

Dar nu fusese o părere. Pentru că bocăniturile se întetiră: nu se mai ciocănea cu mîna, ci se izbea cu virful bocancului. Și parcă se deosebeau două sunete simultane.

Cei trei nu se mișcaseră de la locurile lor, atît de năucii erau. Cînd Iordan îi făcu semn lui Petric să dispară, se auzi ușa de la intrare deschizîndu-se, adică se auzi închizîndu-se zgomotos, zdrăngănind și bubuind, pesemne împinsă de vijelie.

– De ce n-ai încuiat ușa, imbecilule? mai avu vreme să scrișnească Liviu Iordan în direcția cabanierului.

– Păi cine s-a gîndit c-o să avem oaspeți? răspunse Petric în locul celui insultat.

Cu aceste cuvinte fură întîmpinați la cabana Izvoarele cei doi cireșari care porniseră de pe un oarecare punct al unei circumferințe spre un centru gravitațional... Ursu și Victor.

Surpriza era mare pentru ambele părți, cu oarecare deosebire: tabăra Coștilei era uimită, cea a Izvoarelor de-a dreptul stupefiată.

– Cum ați ajuns aici? întrebă cabanierul, uitîndu-se la cei doi cireșari ca la două arătări căzute din cer.

– Asta ne întrebăm și noi... zîmbi Victor. Am crezut tot timpul că poteca nu poate duce decît în iad.

– Nu cumva vreți să spuneți că ați urcat pe vijelie? întrebă din ce în ce mai neîncredător cabanierul. Păi unde v-a prins vijelia? Veneați spre Izvoarele?

– Nu... răspunse Ursu. Nici nu ne-am gîndit să urcăm spre Izvoarele. Mergeam ca tot omul de la *Poienița* la Mitiș, dar spre seară, mai încoace de Furcile Moșului, ne-a prins vijelia. Și-am căutat refugiu la o stîină părăsită, după Șaua Mare, într-un bordei nenorocit.

– Dar cine v-a învățat așa de bine locurile? Că dacă porneați pe vijelie spre oraș sau spre Mitiș, nu mai erați la ora asta în viață...

– Poate că nici nu mai sîntem... zîmbi din nou Victor. Cabanierul de la *Poienița* ne-a învățat. Și tot el ne-a spus să profităm de primul răsărit de soare al vijeliei, de prima ei dimineață, cînd se mai domolesc stihiile, și să căutăm un adăpost ca lumea, o cabană, sau cam așa ceva...

– Nu se poate! spuse cabanierul. Aristide v-a dat o asemenea povață? Nu se poate! Asta ar fi fost mai rău decît să vă spună să vă tăiați gîtul. Nu-i moarte mai sigură decît să pornești la drum o dată cu primul răsărit de soare al vijeliei. Atunci ajunge ea la turbare, la culmea turbării... Asta nu putea să v-o spună Aristide!

– Am înțeles noi pe dos... se retrase Victor.

– Să nu vă fi pus cineva gînd rău, își dădu cabanierul cu presupusul. Dar nu Aristide, asta în nici un caz... Altcineva...

Atunci interveni în discuție și Liviu Iordan:

– E inutil, domnule... i se adresă mai întîi cabanierului. De vreme ce dumnealor au ajuns aici, înseamnă că au fost învățați bine sau au avut inspirație bună. În doi se urcă întotdeauna mai ușor...

– Dar nu urcușul contează aici! îndrăzni cabanierul să-l contrazică. Toată nenorocirea și răutatea e în vijelie. Poate să fie drum ca-n palmă și te zdrobește ca pe-o coajă de ou... Ați făcut o ispravă nemaipomenită! Numai că...

– Numai că... nu sîntem numai noi doi! spuse Ursu. Sîntem exact șapte, și dacă-l adăugăm și pe Țombi, cățelul...

Cabanierul căută un reazem în sobă, într-atîta îl cuprinsese amețeala. Șapte persoane! Nu două, nu patru... Încă nouă persoane...! Zece în total... Dumnezeu!

Chiar și Liviu Iordan tresări cînd auzi cifra și parcă deveni incredul. Numai Ion Petric se strîmba ștrengărește la el:

– Adică vreți să spuneți că ați urcat toți cei șapte de la *Poienița*... Și cele două fete...

Asta e glumă!

– Toți cei șapte... admise Ursu cu un oftat în voce.

– Și ceilalți unde-s? întrebă cabanierul.

– Dincolo, la Coștila... răspunse Victor. Avem și un rănit printre noi: o fractură a gambei...

– Unde e Coștila? Pînă la Coștila sînt...

– Mai puțin de o sută de metri... îl întrerupse Ursu pe cabanier. Acolo am poposit, adică am căzut acolo, și am plecat în recunoaștere ca să găsim o cabană adevărată.

– Ați nimerit la Izvorașul, aici, în vale? se interesă cabanierul. Păi cum ați deschis ușa?

Liviu Iordan se uită cu milă la cabanier:

– Asta te preocupă pe dumneata? Cum se deschide ușa unui adăpost? După ce răzbesc prin iad îi întreb cum au sărit pirliazul... Mai bine aranjează-ți tejgheaua. Ca să fie clar!

Cabanierul înțelese că trebuie să-și țină gura și mai înțelese asta și Petric. Dar și cei doi cireșari simțiseră în vorbele lui Iordan un ordin subînțeles.

– Cred că se găsește o cameră cu mai multe paturi, trecu Victor la atac. Ne-ar trebui una cu vreo opt... cu șapte nu prea se obișnuiește...

– Nici cu opt, în anumite situații... îl avertiză Liviu Iordan. Și nici cu patru... Și nici cu douăsprezece. Bineînțeles, numai în anumite situații.

– N-am știut că toată cabana e ocupată... glumi Victor. Am fi ales alta... mai pustie și mai ospitalieră.

– Eu credeam că v-ați instalat în ea, ripostă imediat Liviu Iordan. Credeam că ați venit într-o vizită de curtoazie...

– Păi de ce să nu stea aici?! se miră Ion Petric. Sînt atîtea camere libere...

– Știi dumneata foarte bine pentru ce! îl fulgeră Liviu Iordan. Știi de ce ești aici! Știi ce dispoziții sînt! Du-te sus și controlează aparatul!

– Care aparat? întrebă Ion Petric ca un nătîng.

– Cel mic! îi făcu semn de "șterge-o" Liviu Iordan. Cel cu antenă dublă. Tot nu e clar? Ion Petric se supuse cu greu, parcă ezitînd, alungării sale atît de evidente, în ciuda unui camuflaj abil. Dar nimeni nu auzi pașii lui bocnînd pe trepte.

– E o situație specială... părea că se scuză Liviu Iordan. Cabana trebuie să rămînă așa cum este. E o asemenea situație, că explicațiile sînt imposibile și chiar primejdioase. Altceva nu pot să vă spun și nici nu ar fi bine pentru dumneavoastră să știți. Principalul e că ați găsit adăpost.

Victor începu să se scarpine în cap:

– Dacă spuneți dumneavoastră că e o situație specială... probabil că este... Dar și la noi, acolo, la sucursală, e o situație destul de specială.

– Ați găsit-o ocupată? simulă mirare Liviu Iordan.

– Nu! spuse Victor cu un început de zîmbet în colțul buzelor. Înseamnă că nu vă interesează gestiunea cabanei și că nu e o stare generală de inventar... Alta trebuie să fie cauza situației speciale din zona dumneavoastră... La noi cauza e tocmai pustietatea... Adică, în afară de cîteva paturi de fier, și de cîteva saltele, și de cîteva scaune de fier, și de cîteva mese de fier nu se mai găsește nimic altceva. Adică mai este și un spălător, dar altceva nu mai este. Nici măcar o surcea. Nici măcar un fir de la o pătură. Nici măcar o cutie goală de conserve... Deși la intrare, deasupra ușii, ne-a primit o urare optimistă: Bine ați venit!

Liviu Iordan clătină din cap...

– După cîte înțeleg eu, ați avea nevoie cam de următoarele obiecte: șapte pături, adică paisprezece pături, șapte cearșafuri, adică paisprezece cearșafuri, șapte prosoape, adică...

– Adică prosoape avem... spuse Ursu.

– Nu-i nimic... se dovedi foarte generos Liviu Iordan. Ca să fie tot paisprezece. Să zicem două fețe de mese...

– Mai bine ceva peste fețele de mese... zîmbi Ursu.

– Bine, bine, înțelese Liviu Iordan. Deci șapte tacîmuri complete: cu pahare, cu solnițe... Mă rog, complete...

– Mai avem și noi niște ustensile pentru transportul alimentelor de la masă la gură, zîmbi iarăși Ursu.

– Cu atît mai bine, aprobă celălalt, fără să i se miște un mușchi de pe față. Și probabil ați avea nevoie de cîteva brațe de lemne...

– Mai bine zis de lemne! spuse Victor înfricoșat de semiprecizia primejdioasă a rației.

– Sînt destule lemne? întrebă Liviu Iordan spre cabanier. S-a auzit?

– Sînt destule! răspunse cabanierul. Dacă s-ar putea preschimba în altceva...

– Încă n-am ajuns la comentarii! îi atrase atenția Liviu Iordan. O întrebare precisă, un răspuns precis! E clar?

– Lemne sînt... Pentru că sînt libere camerele din cabană... adăugă Paul Bălan. Ca să se priceapă de ce unele chestii pot fi și unele nu vor mai fi. E clar?

Liviu Iordan se încruntă doar, auzînd comentariul îndărătnic al cabanierului, dar întrebarea de la sfîrșit îi aprinse scînteii în priviri.

– Domnule! Mi se pare că trebuie să faci ordine în magazie și în pivniță. Lasă tejgheaua... Așa... Cred că vă puteți instala bine pentru un timp... cu ceea ce vi se va da...

– Da! făcu politicoș Victor. Dar știți... Mai avem nevoie de ceva, tot atît de important ca lemnele. Tot pentru combustie, pentru combustia internă a fiecăruia...

– Din păcate, la capitolul ăsta sîntem neputincioși, ridică din umeri Liviu Iordan. Nu vă putem oferi nimic...

– Poftim!? tresări Ursu. Dar aici nu sîntem la cabana Izvoarele? Și cabana nu trebuie să-și hrănească oaspeții?

– V-am spus care este situația, spuse calm și ferm lunganul cu figură mică, de copil. N-a sosit la cabană transportul de alimente... și după cum, probabil, vă imaginați, nu poate să mai sosească... pînă în primăvară... Altă situație specială...

Victor devenise dintr-o dată bănuitor și atent:

– Dar asta nu înseamnă, de fapt, un fel de condamnare la moarte? Ce să facem cu lemnele? Bine, scuzați... cu lemnele avem ce face... Dar cu tacimurile ce să facem?... Nu e cam crudă farsa dumneavoastră?

– Domnule, ești în eroare. Nu e farsă...

– Dar dumneavoastră cit timp rămîneți aici? întrebă Victor aproape zăpăcit, neînțelegînd bine ce se întîmplă.

– Domnule, nu am obiceiul să primesc întrebări în anumite situații... răspunse Liviu Iordan cu subînțeles. Iar anumite întrebări ne le primesc în nici o situație.

Era un ton ferm, neclintit, care trăda o energie și o hotărîre de oțel. Iar figura omului rămînea imobilă, chiar atunci cînd accentua exagerat unele cuvinte.

– Nu am fost nepoliticoși, interveni Ursu. Omul nu se miră cu gura închisă sau vorbind în gînd. Mai ales cînd nu e singur... N-am mîncat de multă vreme și am venit la *cabană* să cumpărăm alimente... De fapt, am venit să locuim aici, dar pentru că dumneavoastră spuneți că e o situație specială...

Cei doi tineri priveau ostentativ bucatele de pe masa la care prinziseră locatarii cabanei-centru. O roată de cașcaval abia atinsă, o pîine uriașă din care se tăia un sfert, un salam cît brațul unui copil, tot cam pe un sfert amputat. Și cutiile goale de conserve, și sticlele pe care Ursu izbutise să descifreze: Fetească Neagră de Urlați.

– Asta e tot ce avem! răspunse Li viu Iordan privirilor celor doi. Și bineînțeles că vom ceda... să zicem jumătate. Dar nu cred că o să ajungă nici pentru o zi...

– Și dumneavoastră o să vă ajungă restul pînă la primăvară? nu se mai putu abține Victor.

Liviu Iordan cumpăni un moment situația;

– Înțeleg... Da... Domnule, aș putea să te dau afară...

– Sintem împreună... îl întrerupse Ursu.

Liviu Iordan cumpăni un moment situația.

– Da. Aș putea să vă dau afară pe amîndoi, dar înțeleg că sînteți într-o situație disperată, înțeleg că sînteți flămînzi, și că toate cuvintele vă trec prin burtă. Asta e una. A doua: foarte rar, numai în momente capitale, cînd e vorba literalmente de viață sau moarte, îmi schimb părerile și-mi retrag hotărîrile...

– Vă înțeleg și eu, începînd din momentul ăsta, răspunse Victor. Tot ce este în jurul dumneavoastră nu există în afara dumneavoastră, ci în raport cu dumneavoastră... Adică: adevărul sau eroarea este ceea ce credeți sau ceea ce hotărîți dumneavoastră... Bineînțeles în momentele esențiale, adică în singurele momente care contează în viață...

– Cred că e chiar așa! acceptă Liviu Iordan. Ai înțeles foarte clar. Stai, domnule! Știu ce vrei să spui. Vrei să spui că așa începe, sau așa supraviețuiește tirania...

– Sau așa sfinșește... adăugă Victor. Ca să fie ciclul complet. Eu am căutat să fiu politicos...

– Asta mă interesează destul de puțin; e ceva insignifiant pentru mine. Dumneata ai căutat altceva și ai obținut. Ai căutat o adevărîță. Da, domnule! Ești un tînăr inteligent... Dacă nu mulțumești, înseamnă că te simți jignit. Nici asta nu mă interesează... Altceva?

– Cred că știți în ce situație ne aflăm... începu Ursu.

– Nu mai e nevoie! îl opri Liviu Iordan. Veți primi ceea ce vi s-a promis. Altceva nu este... Nu înțelegeți?! *Nu este!*

– Înțeleg! se infurie Ursu. Înțeleg și ceea ce vreți sau nu vreți să se înțeleagă. Și să nu vă închipuți dumneavoastră că ați reușit să ne impresionați. Cu voce, cu gesturi, cu autoritate... Astea-s bune pentru alții. Ce vreți să ne arătați? Că ați ocupat cabana? Că sînteți nu știu cine? E inuman ce se întîmplă aici. Asta e!...

Liviu Iordan nu părea deloc ofensat sau atins:

– Puteți să găsiți orice calificativ, spuse el. Atîta vreme cît nu se transformă în acțiune, pur și simplu nu mă interesează. Și eu pot să spun despre o carte sau despre un autor orice-mi trece prin cap. Ei și! Prietenul dumitale a sesizat foarte bine...

– Da... interveni Victor. Dar a explica nu înseamnă a accepta. Țasta e totuși un adevăr în afara dumneavoastră.

– Deocamdată nu-l simt, răspunse foarte calm Liviu Iordan. Încă nu a intrat în relații cu mine acest adevăr. Dar cred că ar trebui să ne grăbim. Nu vă puteți plînge că n-ați fost primiți cu destul interes. Sînteți prea tineri pentru convorbiri definitive, și cu toate acestea... Îmi mențin părerile favorabile. Și ca să fiți pe deplin edificați, nu mi-am făcut nici o părere proastă despre dumneavoastră. Dimpotrivă... Îmi dau perfect seama în ce situație vă aflați și asta pentru mine înseamnă întotdeauna a *scuza*. Ca să fie foarte clar! Dar să nu uitați totodată că acțiunea naște contraacțiune. Prompt și dur! Deci!

Ultimul cuvînt fusese rostit ca o poruncă: "Luați ce vi s-a dat, înțelegeți ce vi s-a spus", cam acestea erau semnificațiile voite ale cuvîntului.

Și Ursu și Victor erau nesiguri și neliniștiți. Omul impusese anumite lucruri, ca niște adevăruri definitive, și părea greu de clintit din convingerile lui. Și parcă împrăștiat prin fermitate și forța lui o undă de fascinație. Dar dincolo se aflau prietenii bolnavi și flămînzi care nu puteau să înțeleagă și să accepte situațiile speciale și nu aveau cum să simtă puterea cvasihipnotică a omului cu fața mică, de copil.

– Și pentru o convorbire telefonică urgentă sînt necesare explicații? întrebă Ursu, apropiindu-se de telefon.

– Da! răspuse Liviu Iordan după ce ezitase o clipă. Ezitarea îl surprinse pe Victor și se străduia să înțeleagă

cauza ei. Dar părea de neînțeles. De ce erau necesare explicații, în situația în care se aflau, pentru a obține o convorbire telefonică? Explicațiile erau atât de firești și de subînțelese. Cum să nu se telefoneze pentru a se anunța...

Dar Ursu începuse să dea explicațiile:

– Nu știe nimeni unde sîntem, spuse el. Aveam cu totul altă direcție cînd am plecat de la *Poienița*. E de la sine înțeles că vrem să ne anunțăm părinții, ca să nu-și inchipuie nu știu ce...

– Nu știe absolut nimeni că ați urcat spre Izvoarele?

– Absolut nimeni! spuse Ursu. Dar nu vrem numai să-i anunțăm pe cei de-acasă. Vrem să facem și ceea ce n-ați făcut dumneavoastră... Adică să cerem ajutor.

În clipa aceea Victor găsi cauza ezitării lui Liviu Iordan și simți un fior rece pe șira spinării. Dar izbuti să se domine. Și mai ales izbuti să-și ascundă emoția care voia să-i altereze vocea:

– Lasă, Ursule... Legătura telefonică e tăiată.

Și pentru prima dată de la începutul convorbirii, pe figura lui Liviu Iordan se ivi o tresărire care se prelungi într-o cută de nemulțumire.

– De unde știi dumneata că legătura e întreruptă? întrebă el, cu aceeași voce impasibilă.

– N-am spus că e întreruptă, preciza Victor. Am spus că e tăiată... Ceea ce presupune o intenție, nu un accident...

– Domnule! se încorda Liviu Iordan. Raționamentul e desăvîrșit. E cutremurător, domnule! Știu de la ce ai pornit. De la o ezitare... Și cu toate acestea, domnule, desființarea legăturii telefonice se datorează unui accident!

Victor negă. Era convins că nu greșește. Nu putea să se gîndească la otrava nebuniei dinaintea furtunii.

– Sau poate că e o simplă întîmplare concluzia dumitale, continuă Liviu Iordan. Poate că n-a existat raționamentul. De ce am ezitat, domnule?

Victor ezită la rîndul lui, tot o ezitare de o clipă:

– Din aceeași cauză care m-a făcut pe mine să ezit, răspuse el. Ca să se afle mai multe. Ca să aflați care este situația noastră reală, în cazul dumneavoastră. Ca să știți dacă se cunoaște soarta noastră... Ca să aveți cît mai multe atuuri în mînă.

– Și dumneata de ce-ai ezitat?

– Exact pentru acest lucru! răspuse Victor. Ca să aud această întrebare. Ca să aud o întrebare, nu un raționament, ca să vă aud pe dumneavoastră întrebîndu-mă de ce am ezitat...

Liviu Iordan căzu pe gînduri, apoi spuse cu o voce care șoptea:

– Vrei să spui... dar se opri cu intenție.

– Da... îl continuă Victor. Vreau să spun că am aflat și eu ceva despre dumneavoastră. Nu vă puteți impune întotdeauna adevărurile, chiar cele proprii. Aveți și momente de nesiguranță și... probabil că știți: orice cantitate din infinit este egală cu infinitul...

De cîteva minute, cabanierul era martorul mut și vizibil al convorbirii dintre Liviu Iordan și cei doi cireșari. Simțind o pauză rece în convorbire, interveni cu ceea ce-l frămînta pe el:

– V-am pus la o parte așternuturi, tacîmuri și cealalte, anunță el. Lemne puteți să luați din spatele cabanei, de lîngă magazie, cîte vreți... Sînt acolo pentru doi ani... tot acolo o să găsiți și o sanie, adică o ladă pe tîlpici, ca să faceți mai ușor transportul.

Cabanierul părea binevoitor și prietenos, dar cînd ajunsese la împărțirea alimentelor, deveni viclean și avar. Împărți totul, tot ce se afla pe masă, pe din două, dar la fiecare aliment folosi cîntarul și la fiecare cîntărire folosi vicleşuguri.

– Asta-i tot ce avem... se tînguia el întruna. Și băuturile s-au terminat. De-aceea s-au dus ceilalți la oraș. Ca să aducă provizii...

– Dacă mai găsim ceva, împărțim, îi asigură Iordan.

– De unde? Unde să găsim? se răstea la cer cabanierul.

3

Erau vreo optzeci de metri de la cabana-centru la sucursală, de la Izvoarele la Coștila, cum începuseră să fie denumite. Optzeci de metri cu nămeți cît casa, cu vijelie necurmată, cu obstacole sub care se ghiceau bolovani sau jnepeni. Și trebuia făcută pîrtie pentru sanie. Cei patru băieți valizi munciră pe rupte, aproape un ceas, pînă izbutiră să taie în zăpada îndopată o pîrtie ca vai de lume. Primul transport de lemne fu mai greu.

Pe urmă pîrtia se mai adînci, se mai lărgi, și ca nu cumva să fie nevoiți s-o mai facă o dată, umplură sania de șase ori cu cele mai bune lemne care se aflau în spatele cabanei. Numai butucei unul și unul, aleși pe sprînceană, îndesați într-o sanie care nu mai avea fund. Tot antreul Coștili era plin de lemne, aranjate în grămezi și grămăjoare, după mărime și calitate.

Abia după aceea sună clopoțelul neuzit care vestea prima masă a zilei. Din cașcaval, salam, muștar, ceapă, ceai, zahăr, fasole verde de conservă, cicoare cu ghiotura și piine, fetele izbutiră să pregătească un adevărat festin. Din fiecare cîte puțin, e adevărat, dar cu atîta artă tăiat, și mai ales piine în felioare și bucățele prăjite, și feliuțe de salam tăiate în patru, și năsturei de cașcaval, și boabe și păstăi de fasole, răspîndite în farfurii pe toată suprafața lor... oh! nu mai părea puțin. Părea mult, pentru că se mînca încet, rar, fără

vorbe, parcă se oficia o rugăciune a gesturilor și a atitudinilor. Dacă n-ar fi fost totul atât de bine drămuț și împărțit, dacă nu s-ar fi calculat rațiile cele mai exacte și mai estetice, n-ar mai fi rămas nimic din proviziile sărace aduse de la nerudele bogate. Dar pregătite, prezentate și mai ales mâncate după ritualul impus de cele două gospodine, proviziile parcă nici nu fuseseră atinse. Mai rămăneau pentru cel puțin încă două mese foarte estetice. Festinul se încheie cu un ceai foarte generos în apă de cea mai bună calitate.

Apoi începu revolta. Prima izbucnire avea forma cu păr scurt și blond a Luciei.

— E o mișelie! își încleștă ea pumnii. Eu dacă aș fi fost în locul vostru...

— Mai bine că n-ai fost! spuse Ursu, care de când ieșise din cabană fără alimente era mereu încruntat și neliniștit.

— De fapt, care este situația noastră reală? se trezi Maria. Avem vreo șansă ca să supraviețuim?

— Dacă am scăpat noi din bordei... Își aminti frățiorul. Pină când terminați voi cu filozofia, o să termin și eu cu ceva...

— Stai, Ticușor, numai o secundă, îl rugă Victor. Ca să afli și tu cum era să ne ucidă cabanierul de la *Poienița*... Ai știut, și voi ați știut, că perioada cea mai cumplită a vijeliei este chiar în primele ore ale primului răsărit de soare?...

— Cum!? sări Ionel ca ars. Vrei să spui că...

— Da... confirmă Ursu. Așa au zis ăia din palat, că nu e timp mai rău și mai turbat într-o vijelie decât atunci când îi răsare soarele, când primește binecuvântarea răsăritului... Dacă scăpăm, trebuie să ne răfuim cu cabanierul de la...

— Stați un moment! îi rugă Ionel.

— Nu prea avem unde să fugim, îl lămurii Dan. Eu nici nu pot să fug... Cum ai reușit tu să înțelegi așa anapoda?... Dacă am fi murit?... Dacă unul dintre noi și-ar fi rupt ceva?

Ionel se apropie de patul invalidului:

— Eu sînt călăul, mărturisii el cu tristețe cumplită în priviri. Mi-a fost teamă că ne va prinde somnul și înghețul în bordei și mi-a venit în minte... adică am scornit povestea cu răsăritul soarelui care îmblinzește vijelia... Dacă v-aș fi spus că am citit undeva, nu m-ați fi crezut... Așa că...

— Așa că... trebuie să-ți mulțumim toți! îl împunse Dan cu degetul. Poate că am fi scăpat oricum, că nu ne lăsam noi pe colții lupilor, dar oricum ne-ai activat... ne-ai făcut să ne fie teamă că vom pierde clipa cea mai prielnică...

— Ești un scirbos! îl strîmbă Maria pe Dan. De ce nu recunoști adevărul? Dacă nu ne era teamă că o să pierdem clipa cea mai prielnică, am fi rămas în bordei, așteptînd să plece lupii. N-am mai fi născocit planuri de salvare imediată și poate că nici Victor nu s-ar fi gândit la "*Zidul Speranței și Răzbunării*". Ați uitat cum adormisem acolo... Două ore dacă mai întîrziam, tot muntele se prăvălea peste noi...

Îi uni pe toți același tremur, aceeași imagine. Dacă Ionel nu i-ar fi grăbit cu născocirea lui, cu "*Răsăritul Speranței*", ar fi așteptat în bordei nu plecarea lupilor și viața, ci urgia, lespezile gigantice de milioane de tone ale mormîntului de zăpadă.

Dar cireșarul erou își ascunse capul între umeri și spuse de undeva, din spatele apărătoarei cu codițe:

— Da... Și ce dac-am ajuns aici? Mi se pare că tot peste niște lupi am dat. Iar în bordei, dacă ne-ar fi ocolit avalanșa, n-am fi murit de foame? Am mutat mormîntul mai aproape de cer...

Ursu și Victor povestiră în toate amănunțele strania convorbire de la Izvoarele.

— Hopa! se auzi vocea lui Dan. Acum chiar că-mi pare rău de nătărăul ăsta de picior. Am impresia că ne aflăm în preajma unui mister formidabil...

— Eu cred că e ceva mai simplu! reveni Lucia. Ce spunea Ionel cu lupii, asta e. Ția sînt hotărîți să ne lase să murim de foame. Dacă nu i-ați fi găsit cu bucatele pe masă, ne-am fi supt degetele...

— Oare nu găsim ceva asemănător cu planctonul oceanic în imensitatea asta albă? întrebă Ionel. Nu se poate să nu fie nutritivă. E prea multă... Și prea seamănă cu zahărul, cu laptele și cu făina.

— Mai degrabă lemnele, spuse Ursu. Cel puțin cu ele se mai hrănește cite cineva... Tu ce crezi?

Toți se uitară la Victor și-l ghiciră îngîndurat.

— Sînt două întrebări, răspunse el, și nu știu cum se leagă, sau dacă trebuie să se lege între ele, măcar prin răspunsuri: Ce se întîmplă la cabană? și: Cum putem scăpa de foame? Două întrebări arbori, de care atîrnă întrebările crengi. Cine poate ști ce crenguță oarecare poate duce la adevăr?... Cei doi coloși n-au venit întîmplător la Izvoarele. De aici trebuie să plecăm, și de la ce știm despre ei... Dar dintr-o dată răsare o altă întrebare... Foamea noastră se datorează coloșilor? Fir-ar să fie!

— Ce vină au ei? întrebă Maria. De unde au știut ei că va fi vijelie și că vom fi noi aici?

— Sigur că da! întări Dan. Și dacă sînt puțintel mai rudimentari, e de înțeles poziția lor. De ce să moară zece oameni de foame, cînd pot să moară numai șapte?

— Aiurea! răsări Tic de undeva. Toți sînt grași și au de unde să slăbească. L-am văzut și pe celălalt pe care nu-l cunoșteam. Are niște fălci, parcă i le-a umflat Ursu.

Victor nu luă în seamă gluma lui Tic. Îl preocupau ca o obsesie cuvintele lui Dan: De ce să moară zece oameni de foame, cînd pot să moară numai șapte?

— Nu știu, Dan... răspunse el. E o întrebare îngrozitoare. Pentru că există și un drept al primului venit, aici... totuși nu e întrebarea fundamentală. Nu! Bine c-am scăpat de groaza asta! Alta e întrebarea și cu asta se termină toate sau mai bine zis încep toate. Cum de nu m-am gândit pînă acum?... De ce zece oameni au ajuns în situația să moară de foame?...

Asta e întrebarea cheie, de aici trebuie să pornim.

– Și vrei să tragem la răspundere vijelia? întrebă Lucia. Sau ne întoarcem la vechiul nostru blestem? La întâlnirea cu cei trei, la povestea cu prăpastia...

– Aoleu! făcu Dan. Uitasem. Ce dracu' le-a venit celor trei să se certe la marginea prăpastiei?... Dacă ăla mai mic a fost împins în prăpastie...

– Chiar bolnav cum ești, nu pot să te las să aiurezi întruna! îl luă Lucia la rost. Eu am vrut să fiu ironică...

– Și tu crezi că eu am vrut să fiu serios?! se miră Dan. Poftim! Mai rupe-mi o dată piciorul! Știu eu de ce... Și mai știe cineva... Acuma chiar aiurez, altfel se supără Maria...

– Poate am putea să fim și noi o dată serioși, se rugă Ionel. Victor a spus ceva foarte... De astă dată se zborși Tic:

– De ce zici că nu sintem serioși, și cum vine asta că vrei să fim și noi o dată serioși? Dacă am fi ca tine sau ca Lucia n-am mai fi cireșari. Așa că...

– Gata! interveni Victor. Hai mai bine să ne gândim la întrebarea cheie. De ce zece oameni au ajuns în situația să moară de foame?

– Dar nu zece oameni vor muri de foame, Victor... parcă se ruga Maria. Numai șapte sînt condamnați la moarte...

– De ce din zece oameni, șapte trebuie să moară de foame? rectifică Victor întrebarea pe care o considera cheie.

– Pentru că ălalți trei sînt niște lupi! răspunse imediat Lucia. Pentru că sînt niște mișei.

– Asta cade! se opuse Victor. Cade pentru că apare întrebarea îngrozitoare a lui Dan: De ce să moară zece, cînd pot să moară numai șapte?... Trebuie să găsim răspunsul real. Și unul singur: Pentru că nu ne ajută nimeni! Nimeni de dincolo, din lume. Din atîția prieteni pe care-i avem, nimeni nu...

– Cum poți să vorbești așa? îl fulgeră Lucia. Cum să ne ajute dacă nu știi ce e cu noi? Aaaa! Vrei să spui că din cauza distrugerii firului nu putem să ne adresăm lumii!?

– Aici e misterul! se răzvrăți Victor. Firul a fost tăiat. Asta e sigur. Mi-a spus-o în față. Într-un anumit fel, care nu mai poate fi pus la îndoială. A folosit chiar cuvinte mari. Și cu toate acestea a fost un accident? Ori îl tai, ori se rupe...

– E atît de importantă întrebarea? se auzi vocea lui Ursu. Nu ajunge faptul că nu există nici o legătură cu lumea?

– E foarte importantă! se încăpățîna Victor. E îngrozitoare! Dacă a fost tăiat temporar? Dacă a fost tăiat cu premeditare? Dacă a fost tăiat din farsă?... Atît se poate spune: că a fost tăiat înainte de vijelie. Atît! Dar numai cînd vom găsi întrebarea cea adevărată, adică răspunsul cel adevărat, numai atunci vom ști cu cel fel de oameni ne-am întîlnit aici, pe munte. Numai atunci vom ști... Stai! Stați! Parcă încep să înțeleg! Firul a fost tăiat. Și totuși întreruperea legăturii se datorează unui accident. Așa ne-a spus uriașul ăla cu mutră de copil. Cum se împacă aceste două elemente? Cînd se pot împăca? Fir-ar să fie! De ce a spus așa?... Da! Am găsit! Cînd spui, de pildă, despre o carte: "Am distrus cartea aceea. Totuși a ars din întîmplare". Cînd ai vrut s-o distrugi și te-ai pomenit cu ea arzînd... Poate că ai aruncat-o singur în foc fără să-ți dai seama. Și vîzînd-o arzînd, ți-ai amintit că ai vrut s-o distrugi... Numai atunci poți să spui: totuși a ars din întîmplare!... Prin urmare, întreruperea legăturii telefonice era premeditată! Și cine se gîndește la o asemenea faptă, înseamnă că se ferește de lume, și cine se ferește de lume, înseamnă... Dar mai bine să rămînem la întrebarea: Cine se ferește de lume?... Acum vă dați seama?... Noi facem parte din lume, noi, cireșarii... Tare mi-e teamă că nu sîntem condamnați la moarte prin foame, așa cum s-ar putea înțelege și justifica rudimentar prin întrebarea lui Dan: De ce să moară zece, cînd pot să moară numai șapte? Mi-e teamă că nu sîntem condamnați la moarte prin foame... ci sîntem pur și simplu condamnați la moarte!

– Oare nu exagerăm? se îngrozi Lucia. De ce să fim condamnați la moarte? Cine ce are cu noi? De ce?

– Pentru că facem parte din lume... răspunse Victor. Și pentru că întîmplarea ne-a adus aici.

– Da! se întristă Ursu. Așa e. Am simțit și eu. Nu pot să-mi dau seama cum și de ce... Dar am simțit că e o condamnare și o execuție rece, calmă, fără tresăriri. Probabil că ni se va și spune într-o zi.

– De ce într-o zi? întrebă Dan. De ce nu imediat?

– Nimeni nu se grăbește, răspunse Victor. Sîntem în cea mai sigură închisoare. Orice încercare de evadare înseamnă moartea... dar și supunerea înseamnă tot moartea. Iată cum mișcarea și repausul se identifică.

– Eu cred că sîntem încă sub impresia atîtor urgii, zise Maria. De ce să nu fie totul o farsă? Sau niște întîmplări pe care starea noastră și amintirile noastre foarte recente le îmbracă în culori întunecate...

– Eu cred că Victor are dreptate, reveni Ursu. Nu vedeți ce se întîmplă în preajma noastră? Trei oameni ocupă o întregă cabană. Au distrus legătura telefonică. Au ascuns proviziile. Sînt înarmați. I-am zărit unuia pistolul sub pulover, și a vrut anume să i se vadă... Știți care e tot norocul nostru? Că am simțit întrebarea cea grea și i-am găsit imediat răspunsul. Și de aceea trebuie să fim mereu în gardă... Nimeni nu se va grăbi. Și eu cred asta...

– Dar eu sînt grăbit! spuse Tic. Eu nu vreau să mor de foame. Eu sînt convins că în magazia din spatele cabanei se află șuncă și cașcaval și mi-am făcut un plan...

Erau toți trei la aceeași masă. Petric și Bălan își trădau prin gesturi neterminate și priviri întrerupte neliniștea și nehotărârea. Iordan rămânea impasibil, absent, numai pumnii îi scăpărau fără încetare. De cîtuva timp stătea cu ochii închiși și cu nările dilatate, parcă așteptînd o mișcare, un sunet.

— Asta ne mai trebuia! Începu să-și verse năduful cabanierul. De ce au căzut pe capul nostru?

— Șapte inși... murmură ca pentru sine Ion Petric. Adică — cinci băieți și două fete. Pssst!...

— Închipuți-vă că n-ar fi! le răspunse Liviu Iordan. Și nici nu sint! Pentru mine au încetat să mai existe... Au murit înainte de a muri de tot. Sint morți, gata! Lăsați-i acolo și nu vă mai gîndiți la ei. Gata!

— Nici la fete? se aprinse Ion Petric la față. Sint vii și nu pot să nu mă gîndesc la ele. Sint la doi pași de noi, domnule. Și în chestia asta nu dau înapoi! Ca să fie clar! Așa cum ne înveți dumneata...

Și cabanierul aștepta ca pe ghimpi hotărîrea lui Liviu Iordan. Se uita spre el, rugător, ca un cîine.

— Înțeleg totul... spuse el privindu-i și măsurîndu-i fără ură pe cei doi. Vă înțeleg pentru că și eu simt. Scurt și clar! Dar toate la timpul lor, și timpul îl fixez eu. Dacă se sare numai cu un minut peste ceea ce fixez eu, trag jos, sub burtă. Sau în gură... Mai întii trebuie să găsim ceea ce căutăm!

— Și dacă nu găsim? se congestionă Ion Petric. Și dacă ceea ce căutăm nu se găsește aici? De ce să le lăsăm?

Liviu Iordan își ascunse sclipirea de oțel îndărătul pleoapelor obosite. Vorbi rar și încet, cu ochii închiși, cu un glas fără accent:

— Domnule!... Îmi dau seama că ești flămînd. De aceea am rămas cu mîna dreaptă pe masă. Înțelegi, domnule? Te frige ceva și strigi: "Au!" Asta s-a întîmplat. Te-a fript ceva, domnule, *te-a fript*, pentru că s-a terminat. Gata! Crezi că numai dumneata arzi?...

De-aceea înțeleg și stau cu mîna dreaptă pe masă. Ca să fie clar... Iar acum trebuie să-ți arăt de ce ești dobitoc. Fiindcă ceea ce căutăm e de o mie și de un milion de ori mai important decît fleacurile ăstea cu codițe. Și fiindcă este o lege, domnule: cine aleargă după doi iepuri, sau după un iepure și o iepuriță, nu prinde nimic... și dacă nu prinde nimic, dacă nu prinde mai întii iepurile, în mod sigur va prinde un glonte sub burtă! Și fiindcă ospățul e mult mai vesel cînd nu mai ai pe cap altă grijă decît grija lui. Și e și mai sălbatic dacă flămîndul e mai flămînd... Poți să pui de pe acum la o parte vin pentru ospăț. Pune vin și uită de el... ca să uit și eu că dumneata adineauri n-ai uitat. Gata! Vă învăț să fiți civilizați și înțelepți, asta se întîmplă acum. Ca să fie foarte clar!

— Domnule, numai să dea Dum...

Liviu Iordan, se ridică în picioare, se apropie de scaunul pe care stătea Ion Petric și oțelul din privirile lui întilni parcă o groapă în privirile celui alt:

— Te-ai fript o dată și ai strigat: "Au!" Știi de ce nu trag în clipa asta...

Dar înainte de a-și termina fraza, îl izbi năprasnic pe celălalt, îl izbi cu muchia palmei pe ceafă, de-a lungul unei cicatrice adînci și mereu congestionate. Petric se rostogoli pînă în mijlocul încăperii.

— Știi de ce nu trag, imbecilule? continuă Liviu Iordan. Pentru că s-ar putea să mai am nevoie de dumneata. Poate chiar pentru a păzi iepurițele ălea... Te mai frige?

— Nu... răspunse Petric, ridicîndu-se de pe podea. A trecut. Nu știu nici eu ce s-a întîmplat...

Parcă-și cerea iertare, și chiar își cerea.

— Da, domnule. De aceea n-am tras. Fiindcă trebuie mai întii să încerc să te trezesc. Dar să știi că ai fost la un pas de moarte, la un centimetru, domnule. O singură silabă dacă scoteai...

— Nu... că m-am trezit, îl asigură celălalt, frecîndu-se cu mîna la ceafă. Năprasnic ai mai izbit, domnule!

Paul Bălan privea toată scena ca hipnotizat. Lovitura aceea cumplită parcă o primise și el. Îi trecuseră ca sub vrajă toate arsurile. Și se uita și el la Liviu Iordan, oferindu-i aceleași priviri care cereau iertare.

— Dacă ai fi lovit cu un box, domnule, spuse el ca prostit, i-ai fi spart capul, i-ai fi fracturat baza craniului...

— V-am spus... Își plimbă Liviu Iordan privirile de la unul la altul. Fiecare lucru la timpul lui. Cine sare peste timp piere și pierde. Și mi-e teamă să nu piară el și să pierd eu. Cred că ai simțit și dumneata lovitura...

Într-adevăr, cabanierul își dusese mîna la ceafă și se freca; parcă fusese el cel lovit. Răspunse ca și Ion Petric, acceptînd supunere totală. Parcă-și plecau amîndoi umerii în fața unui idol.

— Domnule! Începu cabanierul să-i folosească și expresiile. Mergem. Fără să crîcnim. Ești tare, domnule, și mai ales știi cînd și cum să lovești. Sint clipe cînd omul simte nevoia să aibă lingă el pe cineva ca dumneata. Dar vrem să știm și noi unde mergem și ce ne așteaptă la capătul drumului. Numai unul cu ochii deschiși nu cred că mai ajunge... Mai mulți ochi văd mai multe lucruri...

– Nu-i vorba de ochi și nu din cauza ochilor... răspunse Liviu Iordan. Tainele nu se descoperă cu ochii, v-am mai spus. Dar pentru că au apărut și muribunzii din vale, pentru că s-au mai ivit niște neprevăzute, pentru că... În sfârșit... pentru că am căpătat convingerea că nu vor mai fi răzmerițe...

Dar se auziră iarăși bocănituri puternice în ușă. Zornăiau toate geamurile cabanei, atât de tare se lovea în ușă.

– Ei sau alții?! tresări Liviu Iordan.

Erau ei, dar nu aceiași, adică unul fusese înlocuit. Victor era însoțit de Ionel, nu de Ursu. Cabanierul se văzu nevoit să coboare drugul de siguranță și să tragă zăvorul interior. Cei doi cireșari pătrunseră în sufragerie, pe urmele cabanierului, întirziind însă o clipă pentru a-și curăți bocancii de zăpadă.

– V-ați gândit că e ora cinei, îi întâmpină superior Liviu Iordan, și că o să ne găsiți cu masa plină de bucate... Ați greșit de două ori. Încă n-am mâncat și nici alte provizii nu avem, așa cum v-am mai spus mai înainte.

– Ar fi fost bine să vă găsim la masă... îi răspunse Victor pe jumătate fisticit, pe jumătate vesel. Poate mai ciuguleam ceva de la dumneavoastră. Dar n-am venit pentru asta... Am venit să mai împrumutăm niște lucruri. Ne-ar trebui încă două saltele și... dacă se mai poate... câteva pături...

– Saltele! se miră cabanierul. Pentru ce? Nu vă ajung cele care sînt acolo? Au mai sosit și alți oaspeți?

– Nuuuu... spuse Ionel. Am rămas singuri. Dar avem un invalid care are nevoie de o saltea în plus ca să-i stea mai bine piciorul. Dacă nu-l ține ridicat, nu i se face circulația...

– Bine... Înțeleg... simți totuși ceva neclar cabanierul, în ciuda vorbelor rostite. N-ați găsit acolo unsprezece saltele? Unsprezece paturi, patru mese și șapte scaune?

– Am găsit unsprezece saltele, răspunse Victor. Dar patru dintre ele s-au transformat în căldură, mai demult, cînd nu știam că există un depozit de lemne în apropiere...

– Cum!? se repezi cabanierul. Și gestiunea? Și inventarul?... Cum puteți să ardeți bunurile statului?

– Mi se pare că și lemnele sînt bunurile statului, încercă Victor să-l calmeze. Și ard mai cu folos decît saltelele... N-aveți nici o grijă, că vi le plătim.

– Cum o să le plătiți? își pierdu firea cabanierul. Cînd o să le plătiți? Adică...

Spusese prea mult. Liviu Iordan interveni după ce trecuse momentul, alungîndu-l cu un gest de dispreț pe cabanier...

– Vă trebuie două saltele... spuse el parcă recitînd o frază celebră. Dacă vi se vor da din cele care se găsesc pe paturi și nu din stocul care se află în magazie?

Era o întrebare cu capcane, cu mai multe capcane. Nu se putea ca oaspeții cei naivi să nu rătăcească măcar printr-una. Ionel părea consternat, iar Victor scăpă o tresărire veselă, pe care și-o ascunse însă imediat printr-o încruntare:

– Cum vreți dumneavoastră... De oriunde ar fi, numai saltele să fie. Ni le aduceți dumneavoastră?

Era o întrebare care parcă încerca să provoace. Cabanierul voia să se zborșească la ei, dar Liviu Iordan îl calmă cu un singur gest. Apoi se adresă căutătorilor de saltele:

– Nu e prea politicos să cereți asemenea servicii unor oameni mai în vîrstă... dar vă înțeleg. Sînteți într-o situație aproape disperată... prietenul invalid vă așteaptă, nu vă mai trec toate cuvintele prin minte... Le veți lua singuri, de sus, din camera ultimă, de pe paturile care vă plac... Numai să le așterneți la loc, înainte de a părăsi camera. Condu-i dumneata...

Cabanierul parcă înțelese semnul misterios pe care i-l făcuse Liviu Iordan pe furiș. Porni înaintea tinerilor. Trebuia să-i țină sus cu vorba. Așa i se poruncise.

– Crezi că au venit pentru saltele? întrebă Ion Petric după ce nu se mai auzi zgomotul celor care urcau scara.

– Nu știu... răspunse Iordan. Adică nu cred. De ce au schimbat echipa? De ce n-au venit tot cei dinainte?... Aha! înțeleg. Iau măsuri de prudență. L-au lăsat pe cel mai puternic dintre ei acolo, să apere fetele... Prin urmare au venit cu un scop foarte precis aici. Nu pentru saltele. N-au nevoie de saltele pentru ca piciorul invalidului să stea ridicat. E o nerozie... Oare au crezut că le vom deschide magazia?... Nu sînt chiar atât de neghiobi, deși... Nu! Au venit ca să vadă cum e orînduirea aici, cum sînt împărțite camerele, au venit să pregătească un anume lucru. Probabil o spargere la alimente. De aceea ne-au provocat cu întrebarea...

– Eu credeam că vor să fie politicoși... că nu vor să pară indiscreți, spuse Ion Petric. Cam acesta a fost tonul ăluia mai deștept...

– Nu domnule. Au zvîrlit o nadă complicată, ca să poată prinde cu una simplă. Ei au discutat cu mine, nu cu voi. S-au gândit că voi alege instantaneu direcția cea mai complicată a întrebării. Și m-am prefăcut că o aleg... Vezi?... De cîtă vreme trebuiau să fie jos... Hai, domnule, sus! Să mergem și noi. Să-i lăsăm singuri un moment, că asta vor. Pentru asta au venit. Pentru a pregăti ceva. Să-i lăsăm singuri într-o cameră și să-i pîndim... Înțelegeți?... Dumneata îl vei scoate pentru două minute pe cabanier din dormitor. Vei simula o ceartă la ușa închisă a dormitorului. O chestie în care să-i injuri și pe ei, în așa fel ca să te audă. O să pară o ceartă autentică... Să spui cam așa: "Mama lor de șnapani! Au venit aici cu o șmecherie. Vezi să nu te ducă, bă nene!" Cam așa să-i spui, auzi? Eu o să-i pîndesc prin geamul de sticlă al celeilalte uși...

– Și dacă nu se vede? întrebă Ion Petric.

– Se vede, nu se vede, nu interesează, răspunse aproape infuriat Liviu Iordan. Eu nu știu ce aveți voi pe umeri... Nu înțelegeți, domnule, că vor să fie măcar un minut singuri, și că

e bine să fie singuri? Dacă au venit cu un scop, vor lăsa urme, domnule. Și urmele se pot găsi dacă te gîndești că există! Acum e clar, domnule? Hai, șterge-o!

Dar nu plecă numai Ion Petric. Urcă și Liviu Iordan scara. Era în papuci și nu făcea nici un zgomot. Primul merse drept înainte pe coridorul dormitoarelor. Liviu Iordan deschise o ușă, la dreapta, o ușă care nu scîrția, pentru că fusese unsă nu de multă vreme. Din dormitorul cel mic trecu în alt dormitor mai mare, care comunica, în fund, cu un alt dormitor și mai mare, printr-o ușă, jumătate lemn, jumătate geamuri. Din fericire, geamurile erau astupate cu hîrtie albastră și hîrtia fusese lipită din încăperea în care se afla el. Desprînse ușor cu degetul marginea hîrtiei și îi văzu pe toți cei patru în mijlocul camerei. Rideau ca după un banc bun.

— Hai, domnule, să aprinzi lampa în camera noastră! se auzi vocea lui Ion Petric. A intrat șeful înăuntru. Într-un minut ești înapoi și n-are ce să ți se fure de-aici... Mă scuzați dumneavoastră, dar știți cum sînt aștia care au gestiuni...

"Perfect! își spuse Liviu Iordan. În rol de neghiob e desăvirșit. Numai acum să nu facă vreo boacănă..."

Tinerii rămaseră singuri. Îi vedea prin mica deschizătură albastră. Îi văzu cum se uită ca niște copoi în toate părțile, chiar și spre ușa cu geamuri, în spatele căreia se afla el, apoi unul din ei dispăru din raza vederilor. Celălalt, puțintel mai slăbuț și parcă mai speriat, încremenise într-o poziție oblică, de om în stare de alarmă. De pe coridor se auzeau cuvinte înăbușite:

— ...Mama lor de șnapani! Au venit aici ca să șterpelească vreo chestie. Bă nene, vezi să nu te ducă. Atenție la pături și la cearșafuri, că altceva nu au ce să ia... Și fă-te, bă nene, că nu observi nimic...

Liviu Iordan îl văzu pe cel mai înalt revenind la locul pe care-l părăsise și frecîndu-și mîinile ca după o ispravă grozavă. Nu-i trebuia mai mult. Ieși pe coridor, apoi coborî scările și se așeză, mulțumit, la masa pe care-o părăsise cu cîteva minute mai înainte. Avea dreptul să bea chiar un pahar cu vin.

Așa îl găsiră cei patru cînd se întoarseră în sufragerie toți încărcăți de poveri:

— Le-am dat mai multe pături, părea că se scuză cabanierul. Am primit și garanție, așa că totul e în regulă...

— Ați fost deosebit de amabil, îi mulțumi Ionel.

— Și foarte încrezător... adăugă Liviu Iordan. V-a lăsat singuri în dormitor...

— Dar dumneavoastră de unde știți? se interesă Victor. N-ați rămas tot timpul aici?

Parcă, parcă era un accent de provocare în vocea tinărului. Sau o undă de mirare și surpriză?

— Ați avut chiar atît de mare nevoie de saltelele astea? întrebă brusc Liviu Iordan pe un ton foarte ciudat.

Victor se opri chiar în ușa sufrageriei. Ionel îl precedase. Era și el curios ce va răspunde Victor.

— Da... Am avut mare nevoie... răspunse cireșarul. Și vă mulțumim pentru amabilitate și pentru celelalte.

Liviu Iordan clătină din cap, dar gestul lui aducea cu o nedumerire, cu o întrebare:

— Va să zică *ați avut nevoie...*? Vrei să fii tare, domnule.

2

Cabanierul trase zăvorul, apoi potrivi un drug uriaș de fier în două scoabe, de-a lungul ușii, ca o ultimă pavază împotriva nechemăților. După ce se întoarse, controla și geamurile sufrageriei. Toate erau închise și zăvorite.

Liviu Iordan îi urmărea indiferent mișcările.

— Aici controlezi dumneata? întrebă el într-o doară. Tot nu-ți dai seama pentru ce au venit?

— Ba cred că da, răspunse cabanierul. Au scos o hartă cît un cearșaf și m-au rugat să-le arăt potecile de coborîre. Ziceau că din curiozitate vor să cunoască regiunea, dar eu îmi închipui ce le trece prin cap. Vor s-o șteargă, măcar unul din ei, și să ceară ajutor... Elicopterul... Au și făcut apropouri...

— Și dumneata ce le-ai spus?

— Le-am spus ce e adevărat: că nu e nici un drum, nici o potecă, că a fost odată unul pe la Vadul Lupilor, o punte care unea malurile unei prăpăstii, dar la ultima avalanșă s-a dus și puntea și s-au dus și malurile... Era o căscătură de vreo patru metri, peste care trecea puntea, dar s-au surpat malurile și a ajuns la vreo douăzeci de metri deschiderea prăpăstiei, dacă nu și mai bine. Brrrr! Numai cînd îți amintești ce e acolo te apucă groaza. Le-am spus ce e adevărat... de... mai bine să stea aici cu fetele lîngă noi...

— Și dumneata crezi că pentru asta au venit? îl persiflă Liviu Iordan. Știau ei mai bine decît dumneata că nu e nici o posibilitate de scăpare din închisoarea asta. Ne-au și spus-o aici, sau poate le-am spus-o noi, ceea ce totuna face: înseamnă că nu pentru asta au venit...

— Nici eu nu cred, intră celălalt în vorbă. Țsta a fost un pretext. Nu i-ai simțit dumneata, nene...

— N-ați auzit cum ne-am despărțit? întrebă Liviu Iordan. Printr-o întrebare și un răspuns. Dar amîndouă la trecut. I-am întrebat dacă *au avut* nevoie de saltele, nu dacă *au* nevoie. Și deșteptul lor mi-a răspuns tot la trecut: *Am avut*". Și n-a răspuns intîmplător. Am vorbit ca într-un limbaj cifrat. Numai că se crede prea tare. A răspuns arogant, domnule! A recunoscut, într-un moment de înfumurare, că saltelele au fost un simplu pretext. Că odată

plecați de-aici cu ele în mină, au încetat să mai aibă nevoie de ele. Nu mi-a răspuns întimplător...

— Eu cred că iar învățăm niște posibilități, îndrăzni Ion Petric să-l contrazică. Iar complicați lucrurile... Ce puteau să facă acolo sus, în dormitor...

— Un singur lucru... răspunse Liviu Iordan cu un oarecare dispreț în toată atitudinea lui. Unul singur: au venit să pregătească o spargere. N-au venit pentru altceva. Aș fi în stare să merg la a-mi pune capul sub tăietor, că au venit pentru asta. Domnule! Dacă nu găsesc urmele sau semnele unei asemenea pregătiri, îmi zbor creierii aici, în fața voastră. Vă jur!

Era unul în sufragerie care se ruga să nu se adeverească presupunerea lui Iordan și să audă împușcătura eliberatoare. Nu avea nici o îndoială, și tonul vocii lui Iordan era o cheazășie mai sigură decât o semnătură că jurământul nu va fi călcat.

— V-am spus că mai întâi trebuie să gîndești un lucru, continuă Liviu Iordan. Vă voi trimite exact la urmele pregătirii. Dumneata, domnule Petric, du-te sus, în dormitorul în care ați căutat saltelele, du-te și cercetează geamul camerei. Vă dau cuvîntul meu de onoare că n-am văzut nimic. Du-te și spune ce ai găsit acolo. Eu pun pistolul pe masă și trag piedica. Ca să fie clar.

Ion Petric se întoarse după două minute. Se apropie de masă fără să spună un cuvînt. Toți cei trei coloși erau galbeni, dar cel mai nepăsător părea Iordan. Își puse pistolul la loc sub pulover chiar în clipa cînd Petric aruncă pe masă un capăt de sfoară, lung de vreo doi metri.

— L-am găsit legat de zăvorul interior al ferestrei... Începu el să-și dea raportul. Dar atîrna în interior. Amîndouă geamurile erau închise, dar descuiate, cu zăvoarele trase în sus. Dacă nu-mi spuneai dumneata să mă uit la geamuri, n-aș fi găsit capătul de sfoară...

— Da, domnule, răsufle Iordan ușurat. Ați trecut printr-o primejdie cumplită... Mi-aș fi descărcat arma în tîmplă... dar mai întâi vă trimiteam cîte un glonte: dumitale sub burtă... iar dumitale în gură...

Cei doi se făcură și mai livizi. Încercară să îngîne ceva, dar nu izbutiră.

— Toți răspundem... se auzi vocea lui Iordan. Ori toți, ori nici unul. Ar fi fost caraghios să dispar dintr-un nimic. Dar să nu vă speriați. Eram mai sigur de pregătirea spargerii decât de existența mea. De aceea aș fi suprimat-o! Ori toți, ori nici unul! Și dacă am ajuns la asta, înseamnă că a sosit timpul să dau și ultima carte pe față: cartea cea mare...

Ceilalți doi își reveniseră din spaimă. Dar înainte de a asculta destăinuirea șefului, își umplură paharele cu coniac. Liviu Iordan refuză să i se toarne. Nu voia să i se altereze cu nici un dram luciditatea, mai ales cînd urma să-și reverse năduful unei vieți întregi.

— Da... Trebuie să știți totul, absolut totul. Voi amîna un singur amănunt. Acela nu poate fi destăinuit... acum. Numai după ce se vor termina toate și totul... Dar e un amănunt care nu are nici o importanță pentru treburile și mișcările care ne așteaptă imediat... Da... Povestea începe de mult. Poate că începe cu mine. Eram doi frați, eu mai mic cu doi ani. Semănăm ca două picături de apă. Parcă am fi fost gemeni. Mai ales între patru și șapte ani, cînd absolut nimeni nu putea să ne deosebească. Și părinților le jucam renghiuri. Dar după ce eu am împlinit șapte ani și el nouă, am început să ne deosebim. Îi întrecusem în înălțime și lui i se spunea George mărunțelul. După zece sau doisprezece ani, eu ajunsesem la un metru nouăzeci, el la un metru șizeci. Din cauza înălțimii și a proporțiilor, din cauza unghiurilor diferite din care eram priviți, nu mai semănăm aproape deloc, nici frați nu mai păream, dar dacă ne ascundeam după un paravan sau ne acopeream cu o pătură, lăsîndu-ne numai capetele afară, iarăși deveneam ca doi frați gemeni, și iarăși nimeni nu ne putea deosebi. Cîte farse nu le-am făcut prietenilor... și mai ales prietenelor!

— Acum îmi dau seama, îl întrerupse Ion Petric, de ce mi s-a părut mereu ceva ciudat în înfățișarea dumitale.

— Și mie! interveni celălalt. Mai ales atunci cînd ți-ai scos ochelarii, am simțit că mă fulgeră și mă trăsnește fără zgomote drept în moalele capului... dar nu simțeam pricina...

— Asta înseamnă că știi să te prefaci bine! descoperi- Liviu Iordan. Da... Eu eram un leneș, așa credea toată lumea și așa mi se spunea. Dar mie îmi plăcea să mă gîndesc. Grozav îmi plăcea. Citeam cîte o carte și aproape la fiecare frază mă opream. Dacă, de pildă, citeam: "Și era. cald în seara aceea", închideam cartea și începeam să mă gîndesc. Fel de fel de gînduri. Dacă era cald însemna că era vorba de o seară de vară, altminteri ar fi spus: și era frumos... Dar pentru că spunea "și era cald", începea să mă obsedeze și-ul. Oare voia să arate o așteptare sau o surpriză? Ceva trist sau ceva plăcut? Tot felul de gînduri, că niciodată nu puteam să citesc o carte pînă la capăt. Și pe urmă am dat de cifre, și am început tot felul de combinații, dar nu erau atît de frumoase ca vorbele. Am început, cu timpul, să găsesc sensuri absolut noi, și uneori foarte ciudate, în cele mai banale fraze. Ce să mai lungesc vorba? Mă simțeam foarte bogat... George era altfel. Era harnic, muncitor, energic, plin de voință. Dar era îngrozitor de trist. Mereu. Niciodată nu l-am văzut vesel. Și asta din cauza înălțimii. Dacă n-aș fi fost eu fratele lui, pesemne că nici nu și-ar fi dat seama că e mărunțel. Dar și-a dus toată copilăria lîngă mine și întotdeauna auzea rîsete și ironii. Se războia cu toți cumplit, domnule, se bătea pînă cădea jos și cea mai mare groază a lui era să-i sar eu în ajutor. De cîteva ori a vrut să se omoare pentru că am sărit să-l apăr. Nu s-a prefăcut. A vrut pur și simplu să se omoare. Și mi-a și spus că dacă-i mai sar în ajutor se împușcă. Tata era plutonier major și aveam o mulțime de arme în casă. Ceilalți băieți din mahala parcă aflaseră toate astea și săreau la el numai cînd eram împreună. Prin ce dureri am trecut cînd vedeam cum îl bat pînă îl umplu de singe... și eu nu puteam să fac nici o mișcare... cred că vă puteți inchipui... Din cauza asta mie mi se spunea *Lungulașul*. Într-un cuvînt, nimeni n-avea curajul să sară la mine la bătaie: mai ales după ce am zdrelit cîțiva. Nu îndrăznea unul să mă provoace. Și toată ura și răzbunarea lor se revărsau asupra

lui frate-meu. Îl băteau în fața mea pînă începeam să mă izbesc cu capul de caldarim.

– Cumplit, domnule... răsuflă ca dintr-un vulcan cabanierul. Nici eu nu știu ce-aș fi făcut...

– Dumneata... Dumneata ți-ai fi omorît fratele, pentru că te-ar fi subjugat faptele. Eu trebuia să-l gîndesc, domnule, ca să-l înțeleg. Altminteri s-ar fi omorît... Eu am rămas în orașelul nostru de lingă graniță... el a fugit în București să se ascundă, să scape de teroarea celor din oraș, și m-a pus să jur că n-o să-l caut niciodată. Nu l-am căutat niciodată. Dar mai bine de doi ani de zile m-am răzbunat. Pentru asta am trăit în orașelul ăla prăpădit doi ani, după ce am terminat liceul. Ca să mă răzbun. I-am bătut pe toți cei care ne-au batjocorit, i-am bătut crunt. Am rămas și după ce orașelul a fost cedat altei țări, tot pentru asta. Ca să mă răzbun pe toată tinerețea. Nu mi-a scăpat nici unul și fiecăruia voiam să-i las un semn. Sau îi sfărîmăm nasul... asta am făcut-o cu cei mai mulți... sau îi rupeam bărbia, sau îi scoteam dinții din gură. La început am făcut-o cu scîrbă și numai din răzbunare, dar cu vremea am început să învăț să bat, a început să-mi placă bătaia, a început să-mi placă să lovesc. Cînd îi vedeam cum se tăvălesc și cum se roagă și cum vor să mă plătească, mă apuca disprețul, dar și un fel de mîndrie pentru puterea mea. Ajunsesem teroarea orașului. Pe trotuarul pe care mergeam eu nu mai mergea altcineva. Dacă ieșeam seara în grădina publică, fugeau toți pe alei și căutau toate porțile de ieșire. Pentru că îmi plăcea să bat, nu mă mai gîndeam la răzbunări... Pesemne că de multă vreme toți cei care ne batjocoriseră își luaseră răsplata. Băteam pe oricine întîlneam, oricine-ar fi fost, mai ales dacă era și voinic, sau dacă se asocia cu alții... Să nu vă închipuiți că n-am luat și eu bătaie. Cumplită! De vreo trei ori nimeni n-a crezut că voi mai scăpa. Și sicriu mi se făcuse. Am fost dus bucăți la spital, cules pe fâraș, cum se zice. Dar asta nu făcea decît să mă întărite... Într-o noapte m-au atacat cinci. Undeva pe un pod. Voiau să mă arunce în apă, adică în rîpă, peste bolovani. Dacă ar fi izbutit, nu mai eram astăzi aici. Erau toți zdraveni, am și recunoscut vreo doi... Din fericire pentru mine, prima lovitură de ciomag nu mi-a atins capul, cum au țintit ei, adică unul din ei, ci umărul. M-am ferit, așa din instinct. Ne-am bătut crunt. Dar după ce am izbutit să-l arunc pe al doilea peste pod, în mormîntul care mi se pregătise, ceilalți au luat-o la goană. Trei secunde să mai fi rămas, mă făceau ferfeniță. Nu mai puteam nici eu. Ei fugeau și eu cădeam ca o cirpă. M-am tîrît undeva, m-am dat de-a rostogolul în rîpă, apoi în apă și cînd m-am trezit mi s-a părut că ăia pe care-i aruncasem eu muriseră. Nu știu, nici pînă în ziua de astăzi n-am aflat dacă au murit sau nu. Am fugit din oraș, cum am putut, mai mult tîrîndu-mă; era noapte și nu prea era voie să se circule, așa că nu m-a întîlnit nimeni. Și m-am oprit la vreo doi kilometri afară din oraș, la un cantonier căruia îi făcusem un bine, îl scăpasem de la bătaie la un iarmaroc. El m-a pus pe picioare. Dar de fapt eram mai mult obosit decît rănit. Am plecat în zori și am trecut granița înot. Și direct la armată am ajuns... Și pe urmă pe front... și pe urmă în spital... și din spital în spital, am ajuns și-n București. Nu știam nimic despre frate-meu, absolut nimic. Pînă s-a repezit într-o zi o femeiușcă la mine, eram lungit în pat, îmi petreceam convalescența într-un spital de la marginea Bucureștiului, s-a repezit să mă mîngîie și chiar am lăsat-o, că era frumușică. Pînă ce am auzit-o spunîndu-mi:

"Ah! Dragă George, să nu-mi dai nici o știre... Cum ai putut să te superi pentru o..."

N-am mai aflat pentru ce s-a supărat cu George. Am azvîrlit-o de lingă mine, adică am împins-o, dar ea nu se aștepta și a căzut. Mă rog... Mi-am cerut scuze și i-am spus că nu mă cheamă George și abia atunci și-a dat și ea seama că pe George îl întîlnise ultima dată cu vreo lună în urmă și că se întorsese de mai bine de un an de pe front. Nu i-am spus nimic. Nici cum mă cheamă. Nici măcar m-am întrebat-o ce e cu frate-meu. I-am spus răstit să mă lase în pace.,

– După atîția ani de zile să nu vrei să-ți revezi fratele! se miră cabanierul.

– Da, domnule! După atîția ani. Pentru că-i jurasem. Îi jurasem că nu-l voi căuta niciodată și eu de pe-atunci eram obișnuit să-mi țin jurămintele. Știam că e undeva în orașul cel mare, poate chiar la cîțiva pași de mine, dar n-am vrut să mă interesez și n-am vrut să știu nimic. Și așa fi avut nevoie de multe. Mai ales că urma să mă eliberez și n-aveam nici un rost, nici o cunoștință, părinții muriseră, rude nu prea aveam, în oraș nu mă mai puteam întoarce. În afară de altele, îmi era teamă că m-ar fi zdrobit oamenii... îmi petreceam vremea în grădina spitalului fumînd și gîndindu-mă. Începeam să mă gîndesc ca în copilărie. Desfăceam frazele cele mai banale și le căutam tot felul de sensuri care altor oameni le scăpau. Mulți rămîneau uluiți și incremeniți cînd le spuneam ce am simțit eu că se ascunde îndărătul unei vorbe oarecare scăpată de ei. Unii chiar îmi prinseseră frica. Doctorii îmi spuneau Platonius... Și deodată m-am pomenit cu frate-meu în grădină. Muiera îi povestise întîmplarea... și ea a fost prima care a murit, pentru că era singura care știa cît de bine semănăm amîndoi într-o anumită poziție... Da! A venit frate-meu. Mi-a făcut rost de o cameră mobilată în oraș, undeva într-un cartier periferic. Ne întîlneam la două zile o dată și duminica prin parcuri și grădini, sau la o halbă de bere, ca să punem la cale lovitură. El era șeful pazei secrete la una din cele mai mari bănci din București, în felul ei cea mai mare bancă din țară. Așa...

– Uite, nici pînă în ziua de azi n-am știut asta... Îl întrerupse Paul Bălan. Am văzut eu că ordonă unor paznici și am crezut că e un tip de la poliție, ceva mare. Eu căzusem ca musca în lapte, și dacă nu mă aducea în fața lui...

– A fost o întîmplare, pesemne... îl opri Liviu Iordan. Dacă nu erai dumneata, era altul. Cred că avea mulți oameni în rezervă, pentru că gîndea de mulți ani lovitură... Domnule, cred că nu s-a organizat de cînd e lumea o lovitură mai perfectă și mai bine pusă la punct ca a noastră... Pentru că l-am ajutat și eu, și cu idei, poate cu cele mai importante idei, și l-am ajutat și direct, domnule... Deci ne întîlneam regulat să discutăm lovitură. Niciodată în

același loc și întotdeauna unul din noi sosea mai înainte, adică eu soseam mai înainte, ca să văd dacă el nu e cumva urmărit. Dar mai întâi a trebuit să scape de muierușca aceea care mă văzuse la spital. Nu știu cum. Nu mi-a spus și nu l-am întrebat. Așa era între noi înțelegerea. Să spunem ceea ce credem că trebuie spus. Și să nu se întrebe... Domnule, devenise foarte crud. N-am văzut om mai fără milă ca el. Cumplit. Pe cei pe care îi ajuta, îi ajuta cu scop, ca să se folosească de ei, așa cum a făcut cu dumneata și cu dumneata... Deci ne întâlneam regulat ca să discutăm lovitura... Dar mai întâi trebuie să vă spun câteva cuvinte despre *caseta albastră*. Nu știu decât ce mi-a scăpat el, am adunat povestea din vorbele pe care le-am prins în zbor de la el... Caseta albastră era un seif special în care nimeni nu știa ce se află. Numai directorul general al băncii și câțiva oameni fără nume din afara băncii. Altcineva nimeni. Era ținută ca orișicare altă casă de valori, dar întotdeauna când se umbla la ea, se luau măsuri speciale de pază. Numai directorul general umbla acolo, și când el cobora în depozit, frate-meu era anunțat să pregătească pază suplimentară. La început nu l-a interesat ce se întâmplă în depozit. Pe urmă a început să ia seama... Dar valoarea *casetei albastre* eu am descoperit-o, prin calcule. Așa cum, prin calcule, un matematician francez a descoperit una din planetele sistemului nostru solar... Da... El voia să dea o lovitură, dar nu știa ce anume să ia: aur? Devize? Bijuterii? Și atunci l-am pus să-mi povestească ce se întâmplă în depozit, și i-am cerut să-mi scotească frecvența directorului general în depozit... Directorul general nu putea să coboare decât pentru valori cu totul excepționale. Mi-a socotit frecvența și-am ajuns la un rezultat fals. Directorul general controla, la fiecare coborire în depozit, un seif în care se aflau valorile unui oarecare industriaș și niște lingouri de aur ale altui bogătaș. Era prea banal. Controlul directorului era o farsă, un simulacru pentru a ascunde ceva excepțional. Un secret sau o mare valoare. La început n-a vrut să mă creadă. Dar n-a trebuit decât să-i deschid ochii, mai ales că de la o vreme directorul general cobora aproape în fiecare zi în depozit. Și întotdeauna se prefăcea că inspectează depozitele cele mai banale. De fapt, deschidea și puneă cite ceva într-o oarecare casetă, nu prea mare, cam cât o mașină de scris de birou, nu semi-portabilă, cum s-a scris nu știu unde; deschidea caseta pe furiș și puneă ceva acolo. Pesemne un obiect mic, un obiect care încăpea în buzunar. Dar înainte de a cobori în depozit, directorul chema paza secretă și cerea, mereu, cite doi agenți. Mereu alții, pînă se termina rotația. De câteva ori, și-a amintit frate-meu, directorul a coborât cu cite o persoană străină, necunoscută, deghizată ca să nu fie cunoscută, de cele mai multe ori purtînd ochelari negri și mustăți. Dar nu era întotdeauna aceeași, asta a observat frate-meu după înălțimea persoanelor care-l însoțeau pe director. Numai deghizamentul era același, stereotip. Cum știa că sînt alte persoane? După înălțime. Cred că n-a fost om pe lume care să poată ghici ca el înălțimea altuia. Nu la centimetru, cred că la milimetru o ghicea...

— Înțeleg... dădu Petric din cap. Era obsedat de înălțimea lui și se simțea mereu...

Adică îi intrase în instinct...

— Asta nu mai interesează... Deci a văzut și alte persoane însoțindu-l pe director în depozit. Prefăcîndu-se că se interesează de alte valori, dar de fapt umblînd la caseta albastră. Și după ce umblau, sau înainte de a umbla, se retrăgeau într-un colț al depozitului și vorbeau. Cîte o jumătate de oră, ba chiar și cite un ceas. I-am spus să facă orice ca să asculte ce se vorbește acolo. Și o dată a reușit. Nici nu mi-a spus cum, nici nu l-am întrebat. Dar, cînd a sosit la întîlnire în Parcul Carol, era transfigurat. Domnule, parcă mîncase diamante, așa îi strălucea fața.

"Ai avut dreptate, a început el să-mi spună. Va fi cea mai mare lovitură care s-a dat vreodată în țara asta și poate în lume... Nu știu ce e în caseta aceea... Dar e ceva mai însemnat și mai valoros decât tot depozitul băncii. Poate că nici nu e aur, sau poate că sînt cele mai scumpe bijuterii din lume, sau poate că sînt acte pentru care s-ar plăti averi nemaipomenite... Nu știu. Dar probabil că sînt de toate acolo. Pentru că i-am auzit vorbind și despre valoarea caratului la anumite diamante în America, dar și despre acte care ar putea să însemne ruina sau gloria unor personaje din țară și din străinătate, căderi de guverne și nu mai știu ce... Țala cu ochelari a spus cu gura lui: «Săptămîna viitoare îți voi aduce celălalt fragment. Trebuie și el pus în siguranță. Tot în caseta albastră. Dacă facem rost și de al treilea fragment, timp de douăzeci de ani avem în mînă bagheta industriei de...» N-am înțeles cuvîntul. Și l-am auzit și pe director, parcă lăudîndu-se: «Numai cu ce avem în compartimentul al cincilea al casetei albastre se poate cumpăra jumătate din plaja de la...» Iar n-am auzit... Dar nu era vorba de plaja de la Mamaia, pentru că individul cu ochelari și-a amintit de-o aventură mai veche cu o contesă din Estramadura și de nu știu ce prinț pe care l-a cunoscut acolo... Și de la prinț au ajuns la un document din caseta albastră pentru care un anumit guvern, sau un anumit suveran ar oferi o flotă întregă"... Cam așa mi-a vorbit frate-meu și în sinea mea eram mulțumit. Eu descoperisem *caseta albastră*: caseta puterii și bogăției unor personaje care circulau numai deghizate și în Rollsuri. Dar cine știe ce mai conținea caseta! Pentru că frate-meu a mai surprins, cu altă ocazie, citeva fraze în care era vorba despre necesitatea de a se ascunde în cel mai sigur loc, un loc care să nu bată la ochi "această valoare inimaginabilă", care nu se afla depozitată la Banca Națională, numai pentru că acolo era căutată cu înverșunare de tot felul de personaje sus-puse, deși se prefăceau că se interesează de altceva. Numai cinci persoane știau unde se află *caseta albastră*, dar despre conținutul ei de fericire și teroare știau mult mai multe, mai ales cele de vază. "O voi depozita eu foarte bine, mi-a spus frate-meu. Dar mai întâi trebuie să învăț ceva zidărie." Mai tirziu, peste vreo lună, mi-a spus că a terminat și ascunzișul. Era foarte satisfăcut.

— Și n-a spus nici un cuvînt despre ascunziș? sări imediat cabanierul.

— Absolut nici unul. Mi-am închipuit că trebuie să fie un ascunziș grozav, pentru că

era foarte mulțumit. Iradia de bucurie, ca atunci când mi s-a părut că înghițise diamante,

– N-ai încercat să întrebi, din curiozitate...? păru foarte mirat Ion Petric.

– Ba da... răspunse cam jenat Liviu Iordan. Probabil că a fost prima întrebare după nu știu câți ani, mulți, mulți ani... S-a supărat cumplit. Nu din cauza întrebării, mai mult din cauză că am călcat principiul. M-am scuzat, așa cum era adevărat, spunându-i că aveam ideea unor ascunzători sigure, cu neputință de dibuit. I-am vorbit și despre o scorbură sau despre o fîntînă părăsită, și a început să ridă de mine. "Nu avem nevoie de ascunzături pentru o noapte, mi-a zis el. De ascunzături pentru opt generații sau măcar pentru cîteva decenii. Ce? a continuat el. Tu crezi că vom putea exploata imediat valoarea *cutiei albastre*? Mai întii trebuie să se liniștească timpurile, să vedem toate tainele ei, și abia pe urmă să începem marea valorificare... Poate că o oferim unui singur personaj sau unei puteri, poate că o valorificăm succesiv și parțial..." Mi-am dat seama că mai aflase cîte ceva despre *cutia albastră*, dar nu l-am mai întrebat ce anume. Mi-a mai spus să nu am nici o grijă despre ascunziș. Altul mai sigur și mai ingenios nu se putea găsi. Visam amindoi *cutia albastră*, el îmi mai scăpa cîte o vorbă despre valoarea ei, despre anumite secrete excepționale pe care le ascunde, și despre valori fantastice, care nu cred că v-ar putea interesa, pe dumneata și pe dumneata... În orice caz, în *cutia albastră* se găseau și se găsesc valori de toate zilele cu care omul poate să-și ferească zilele, dar mai mult ca niște ornamente sau ca niște indicații false pentru priviri și controale indiscrete. *Cutia albastră* era împărțită în compartimente secrete și în compartimente de suprafață. Fiecare valoare era contrafăcută, așa cum peste un Tizian sau peste un Rembrandt ai picta nu știu ce lucru frumos pentru a înșela privirile și a feri tabloul, adevărata lui valoare, de toate primejdiile. Iată ce mai aflase despre *caseta albastră*... Dar toate erau niște visuri, pentru că scoaterea casetei din depozitul băncii, ca și scoaterea oricărei alte valori, era practic imposibilă... Și deodată apare iarăși frate-meu ca după un ospăț cu diamante. "Gata! îmi spuse el. *Caseta albastră* e a noastră!" Și mi-a spus că în urma bombardamentelor și a altor primejdii depozitul băncii, dar în primul rînd *caseta albastră*, vor fi dispersate într-un loc necunoscut. El bănuia că în străinătate, dar nu sînt sigur. În orice caz, convoiul trebuia să ajungă la prima gară după Chitila, la Buftea, și abia acolo urma să fie imbarcat în vagoane speciale. "Ori dăm lovitură în cîmp, dar pentru asta ne trebuie forțe imense, ori o dăm în oraș, cu oameni puțini și cu multă surpriză", spuse el. Am ales cea de-a doua idee. Și tot planul loviturii, tot planul atacului l-am făcut eu. La secundă, la cronometru. I-am arătat planul și era foarte mulțumit. Nu erau necesari decît cinci oameni. Doi trebuiau să atace în față și trei în spate. Și mai trebuiau doi șoferi, cu mașinile gata să pornească, instalați undeva pe străzile laterale... Ei nu trebuiau să știe nimic despre lovitură. Absolut nimic...

– Noi eram! spuse Ion Petric. Va să zică la asta am participat noi, la lovitură asta!

– Tot la asta m-am gîndit și eu, mărturisi Paul Bălan, dar după ce am citit ziarele, la Bolintin. Cîte nădușeli m-au apucat fără să-mi treacă măcar o dată prin minte ce lovitură am dat! Vorba vine, că n-am dat-o eu. Dar cine știe care din noi a transportat *caseta albastră*?!

– Asta a fost! reluă Liviu Iordan firul povestirii. Numai că dumneata ai trădat consemnul. Te-ai apucat să citești ziarele... În sfîrșit... El s-a ocupat de tot. Cum a aflat despre planul dispersării, cum a început organizarea atacului. A făcut rost de cei cinci, adică cei patru oameni care trebuiau să atace convoiul, pentru că și el lua parte la atac... Numai un lucru uitasem, dar n-a uitat el: cine va deschide *caseta albastră*? Numai un mare specialist putea să izbutească treaba asta, probabil unul singur în țară: perechea Negrupop. Și ca să facă economie de oameni, i-a transformat și pe ei în atacanți. Prin ce metode a reușit să-i atragă, nu știu. Nu mi-a vorbit despre nimeni altcineva decît despre perechea Negrupop, o să înțelegeți mai tîrziu de ce... Despre altcineva nu mi-a vorbit și asta a fost singura lui eroare. Dar era atît de sigur că va reuși atacul! Și de altfel i-a reușit... A aflat toate amănunțele despre dispersare și despre mersul convoiului. Nu direct, pentru că era bolnav, ci prin alte mijloace, care singure ar putea constitui un roman... El era bolnav în pat, foarte bolnav, o intoxicație cumplită, în fiecare zi avea cîte o criză, și în fiecare zi veneau alți medici la căpătiul lui. Mai ales în seara dinaintea atacului și în dimineața atacului a avut două crize îngrozitoare. Erau o mulțime de oameni la căpătiul lui. Paznici, funcționari, numai oameni de la bancă. Mereu erau cîte doi, trei, parcă ar fi făcut cu schimbul. Gemea și cerea din cînd în cînd cîte un medicament sau un pahar de apă, și iar gemea și voia să dea a înțelege că fusese otrăvit. La ora atacului erau vreo trei funcționari de la bancă în camera lui. Pe toți trei i-a prins acolo ora atacului. El s-a înspăimîntat cel mai tare cînd a auzit vestea. A și spus "Negrupop" și a vrut să sară din pat, dar l-au ținut ceilalți. De sărit n-ar fi sărit nici în ruptul capului, pentru că era prea înalt și n-ar mai fi semănat deloc cu cel pe care-l interpreta în pat.

– Mi-am închipuit că erai dumneata! spuse cabanierul. Acum mi-am închipuit. Deci dumneata îi asigurai ăsta, cum se zice, chestia asta judecătorească...

– Alibiul! îl ajută Liviu Iordan. Da! Eu aveam rolul alibiului și l-am interpretat bine... Atacul știți cum s-a dat. Doi indivizi au oprit camioneta cu o mașină furată din fața ambasadei italiene, iar alți trei, frate-meu și Negrupop, au atacat în spate, unde se afla *caseta albastră*... De atunci nu l-am mai văzut decît la spital. Nu știu unde s-a deschis *caseta albastră*, nu știu nici dacă s-a deschis. Știu doar că a plecat spre munte. Eu trebuia să aștept perechea Negrupop la Cîmpina și s-o arunc din tren. El urma să-i lichideze pe ceilalți. Așa ne înțelesesem dinainte. Trebuia să ne întîlnim a doua zi după atac, la ora douăsprezece și jumătate, în Grădina Icoanei...

– După ce ne lichida și pe noi...! spuse Paul Bălan. De asta ne-a chemat în fața gării, la oră de bombardament, ca să nu se audă cînd va trage în noi... Tot nu l-ar fi văzut nimeni,

că erau pustii toate străzile. Cumplit, domnule!

– Nu se poate! se împotrivi Ion Petric mai mult de formă. Cum să ne lichideze, așa, fără să fim vinovați...?

Liviu Iordan făcu un gest de neputință:

– Asta era situația... Nimeni nu trebuia să afle despre lovitură. Nu trebuia să știe nimeni cine e autorul loviturii... Și cel mai sigur lucru era să-i facă pe toți să tacă pentru totdeauna. Jumătăți de măsuri nu ajungeau...

– Dar eu eram nevinovat, domnule. Nu știam nimic și nici măcar nu citisem ziarul, ca dumnealui...

Gîndul că fusese la doi pași de moarte îl teroriza pe Ion Petric. Sudoarea îi umpluse fruntea, iar masa tremura de zguduirile pe care le făceau picioarele lui.

– Și dumneata... pe Negrupop? întrebă Paul Bălan, îngrozit și el de răceala cu care fuseseră sau trebuiau să fie executați toți martorii crimei.

Liviu Iordan răspunse mai întii prin același gest de neputință, desfăcîndu-și brațele.

– Era hotărît totul, domnule... spuse el. Nici n-a fost nevoie să-i arunc din tren. Au sărit singuri. Îi chemasem pe platformă printr-un gest discret. Eram cu ochelari... și cu șapcă pe cap. Am scos pistolul și i-am somat să se predea. "Comisarul Vasiliu! le-am spus. Va să zică voi ați atacat convoiul..." Atît le-am spus și au sărit din tren. Comisarul Vasiliu era celebru prin cruzimea lui, era spaima pегrei. La cel mai mic gest, trăgea, dar de cele mai multe ori trăgea fără să observe vreun gest. Și toți pungașii știau asta. Cînd auzea unul de comisarul Vasiliu, știa că s-a curățat. Singura șansă a celor doi spărgători era să scape sărînd din tren. Am știut că se va întîmpla așa cînd voi rosti numele comisarului Vasiliu și mai ales parola: "Voi ați atacat convoiul!" Numai comisarul Vasiliu putea să-i dibuie atît de iute pe agresori... Am fost nevoit să trag semnalul de alarmă ca să văd ce s-a întîmplat cu ei. Dacă unul din ei scăpa?... Căzuseră amîndoi sub roțile trenului. Nimic nu se mai cunoștea din ei... Fantastic a fost altceva: comisarul Vasiliu era în tren! Luase urma lor. Cum? Asta a rămas o enigmă pentru mine... L-am auzit cînd s-a legitimat în fața personalului ceferist care se adunase la locul accidentului. L-am auzit apoi, mă pierdusem și eu prin mulțimea de gură-cască, șoptind un cuvînt pe care numai eu l-am sesizat: Negrupop!... Asta e povestea *casetei albastre*. Cam roșie povestea acestei *casete albastre*...

– Cam roșie... aprobă printr-un oftat cabanierul. Și putea să fie și mai roșie...

– Oare nu s-a răzbunat vreo forță de sus? se cutremură Ion Petric. Prea mulți au pierit...

Pînă atunci, Liviu Iordan povestise, transformat parcă în alt om care își amintește niște întîmplări nici prea triste, nici prea vesele. Rareori, în cursul povestirii, vocea lui trădase un sentiment propriu, de spaimă sau duioșie, de regret sau de ură. Fusese vocea unui elev care citește corect, cu intonațiile învățate de la profesor, o lecție din manual. Și deodată redeveni acel Liviu Iordan cu mișcări rare, cu priviri sigure, mereu treaz, mereu în alarmă, cu un aer vag de superioritate și ironie pe față, redeveni omul care trebuie să ajungă la țintă.

– Da, domnule! spuse el. Aceasta e povestea. Au trecut douăzeci și trei de ani și abia începe... *Cutia albastră*... Undeva se află *cutia albastră*. În testamentul pe care mi l-a lăsat prin dumneata și prin dumneata se află cheia... Dumitale ți-a șoptit cuvîntul: *cabană*. Iar dumitale ți-a șoptit cuvîntul: *iulie*. Lovitura s-a dat în *iulie*. Știm. Toată lumea știe. Iar *cutia albastră*, sau conținutul ei, se află undeva la o *cabană*.

– Dar dacă a vrut să spună altceva, sau dacă aiura...? întrebă iarăși Ion Petric.

– Nu, domnule! răspunse sec Liviu Iordan. Au fost ultimele cuvinte pe care le-a rostit. Ți-am simțit că e pe moarte, altminteri n-ar fi suflat nimic. Și-a închipuit că voi da peste dumneata și peste dumneata și că, împreunînd cuvintele rostite, voi închea cheia. A fost ultima măsură de prevedere pe care o putea lua. A fost o idee genială... Dar nu și-a închipuit că fiecare va ajunge la alt spital. Din cauza echipelor de salvare, am pierdut douăzeci și trei de ani pînă v-am găsit și am aflat testamentul pe care vi l-a lăsat. A fost singurul lucru care nu i-a trecut prin minte. Dar cui putea să-i treacă prin cap, mai ales în starea în care se afla el, că echipele de salvare ar putea să transporte pe fiecare din cei trei răniți la alt spital...? *Iulie* și *Cabană*...! Ce semnificație pot să aibă cuvintele astea? Fără îndoială că la o cabană s-a ascuns *cutia albastră*. Fără îndoială că în iulie s-a ascuns. Dar asta nu e o cheie...

– Sigur, sigur la o cabană? întrebă Ion Petric.

– Absolut sigur! Nu mai încapă nici o îndoială, am spus o dată. A învățat zidărie ca să poată construi singur ascunzișul. Iar în perioada cînd mi-a spus că pregătește ascunzișul, a fost plecat. Și mi-a spus că se duce undeva spre munte, abia acum îmi amintesc... Și mai e ceva, foarte important... deși poate că ar fi. fost mai bine să nu știți și asta... Nu, nu e vorba de amănuntul acela esențial pe care-l veți afla la sfîrșit... E vorba chiar de cabana aceasta... Înainte de război și în timpul războiului, deci și în timpul loviturii, a aparținut chiar băncii la care era depozitată *casetă albastră*. Era cabana băncii, el o cunoștea foarte bine și probabil că era aici ca la el acasă... Șeful pazei secrete...

– Dacă ne-am interesa, s-ar putea să aflăm că în acel iulie a murit, prin accident, îngrijitorul cabanei acestea... insinuă Paul Bălan.

– Nu mai este nevoie, dacă te gîndești că prin acest amănunt ne-am întări convingerea că aici s-a ascuns *cutia albastră*, răspunse nepăsător Liviu Iordan. E foarte posibil să se fi întîmplat ceea ce spui dumneata. Dar nu mai avem nevoie de un amănunt în plus. Asta el *Cutia albastră* se află undeva aici!

– Dacă se află în cabană, o găsim! se răsti către pereți Ion Petric. Nu se poate! O vom găsi! Fir-ar să fie de cutie!

— Și dacă se află în apropierea cabanei? Dacă se află în zona cabanei? întrebă Paul Bălan.

Liviu Iordan se ridică subit în picioare. Părea transfigurat, îi tremurau pleoapele și buzele.

— Da! spuse el. Am complicat stupid lucrurile! Nici nu se putea o cheie mai simplă și mai sigură! Nu! Ascunzișul nu se află în jurul cabanei, nu se află în munți sau în pădure. E stupid! Pentru asta nu trebuia să înveți zidărie. Și cum ar putea să fie lăsată o asemenea valoare pe seama hazardului?! S-o scoată la iveală orice furtună, orice întâmplare... El nu putea să gândească așa cum ar fi gândit un simplu spărgător. Absolut sigur. Sînt convins că a ascuns cutia într-un loc elegant, sînt convins că a făcut o adevărată operă estetică din ascunziș. Pentru a sparge ceva nu trebuie să înveți zidărie... Mi s-a lăsat o cheie foarte simplă și clară: *În iulie am fost la cabană!* Asta e cheia definitivă! *În iulie*, ca să știu că e vorba de lovitura din iulie, așa cum o numisem... și la *cabană*, ca să știu că s-a ascuns totul la casa de munte a băncii! Asta e tot secretul! *Cutia albastră* se află aici, în această cabană! Nu în altă parte! Aici! E cel mai clar testament care mi se putea lăsa! De aceea putem spune că sîntem posesorii *cutiei albastre!* Deocamdată atît! Mai tîrziu vă voi destăinui și ultimul amănunt... Dar mai întîi să găsim *cutia albastră!* Și nu se poate să n-o găsim!

— Dacă e aici, și în mod sigur e aici, spuse cabanierul impresionat de pasiunea cu care vorbise Liviu Iordan, nu se poate să n-o găsim! Mă gîndesc la cea de-a doua pivniță...

— Da, domnule! Vom face planul întregii cabane și-l vom gîndi, și vom gîndi mai ales ascunzătoarea, ideea ascunzătoarei. Vom proceda prin eliminare. Sînt locuri în care nu pot fi ascunse obiecte de felul *cutiei albastre*. În sobe, care se dărîmă și se refac. Sobele nu ne interesează. Și nici zonele în care nu sînt posibile lucrări de zidărie, de pildă în birne sau în tot ce e parte lemnoasă. Sau în obiectele mobile, cum ar fi paturi, scaune, mobile, lucruri deteriorabile. Trebuie să căutăm un ascunziș care să reziste cîtorva decenii de uzură. Iată deci și ideea lucrărilor și zonelor imobile. Dintr-o dată, înainte de a începe căutarea, înainte de a avea planul cabanei, am redus imens de multe zone... Nu vom mai orbecăi, ci vom căuta să mergem la sigur!

Îl ascultară amîndoi hipnotizați. Simțeau puteri și energii și hotărîri urcînd în ei.

— Numai să rezistăm pînă la primăvară! se rugă cabanierul. Dacă am avea ce mîncă... Dar...

— Spune, domnule! îl invită Liviu Iordan. Bănuiesc ce vrei să spui! Ai dosit undeva alimente...

Celălalt rămase năucit. Simți același șuvoi rece și cutremurător care-l zguduise în clipele cînd crezuse că va fi acuzat de moartea lui George Iordan.

— Da... nu putu el să suporte oțelul scăpărător din privirile lui Liviu Iordan. Uitasem... De fapt, nici nu știam... Pentru că sînt proprietate personală... Sînt ale celor doi frați și ale femeii... și sînt încuiate într-o ladă, în pivniță. Un sac cu făină și... mi se pare, jumătate de porc afumat... Vreo șaizeci de kilograme de carne, că era un porc uriaș, ca un vițel...

— Șaizeci de kilograme! îl privi cu dispreț Liviu Iordan. Știi greutatea, știi și cum arăta porcul... dar nu știai că sînt depozitate în pivniță...

— Poate din respect pentru proprietatea altuia, găsi cabanierul altă scuză.

Liviu Iordan rîse de-a binelea și tăinuitorul se simți în sfîrșit în apele lui. Lui Ion Petric i se înroșiseră și fălcile și chelia lucioasă.

— Dacă e bucurie generală, aș vrea și eu...

— Știu, domnule, ce vrei să spui. Te gîndești iar la fetele de dincolo... O să grăbim treburile, domnule. O să facem ospăț unic, domnule. De asta puteți fi siguri. Un ospăț cum nu s-a mai pomenit. Atunci vă voi destăinui și ultimul amănunt! Dar pînă atunci, trebuie să găsim *cutia albastră*... și, înainte de asta, s-ar părea că am avea dreptul să luăm masa de seară! Puteți să aduceți ceva mai multă mîncare...

Petric și Bălan porniră la iuțea spre magazie. Dar fură opriți înainte de a ajunge la ușa care ducea spre dependințele cabanei.

— Ați uitat un amănunt esențial! rîse Liviu Iordan. Ați uitat să luați cheia mea. Și fără ea, nu puteți să deschideți magazia. Prindeți-o!

Se ridicase și Liviu Iordan de la masă. Fața i se luminase. Începu să se plimbe prin sufragerie, parcă pe o alee, fără să se grăbească. Din cînd în cînd îl pufnea rîsul. Alteori scăpa și murmure, și exclamații. Unul din murmure deveni deodată voce:

— Da, domnule! Imbeciliil!... Amănuntul esențial. La sfîrșit îl vor auzi. Va fi un singur cuvînt: Gatal... Unul în gură, altul sub burtă... Amănuntul esențial...

Apoi din nou începu să se plimbe, așteptînd fără interes sosirea celorlalți.

Cabanierul se dovedi, de astă dată, foarte generos. Aduse o pîine cît roata carului, tot șirul de cîrnați, un cașcaval neînceput, tot felul de cutii de conserve și o șuncă de toată frumusețea. Mai poposiră pe masă și cîteva sticle de vin. Banchetul era pe cale să înceapă. Dar parcă se auzise un pocnet ușor în ușa care ducea spre dormitoare. Toți ciuliră urechile. Cîteva secunde, nimic. Apoi o trosnitură, sus, pe coridorul dormitoarelor.

— Ssssst! făcu Liviu Iordan. S-ar putea să fi intrat.

— Domnule! Să-i luăm ostateci. Și facem schimb cu fetele. Îi eliberăm dacă ne dau fetele pentru cîteva zile.

— Ssssst! Imbecilule! Fetele le putem lua oricînd și oricum... Poate că a fost vîntul...

Dar nu fusese vîntul. Se auzi un zgomot distinct de ușă care se închide. Apoi un altul de ușă care se deschide, scîrțînd.

— E ușa de la camera dumneavoastră! anunță în șoaptă cabanierul. Precis. Îi cunosc scîrțîitul dintr-o mie.

Liviu Iordan făcu un semnal mut de atac. Porniră toți în vîrful picioarelor, lăsîndu-se

conduși de cabanier. Când ajunseră la ușa care dădea spre scara interioară, cel din ariergardă își scoase de sub pulover pistolul. Apoi traseră ușa după ei și o zăvoriră pe dinafară, ca să întîrzie la nevoie fuga spărgătorilor.

Dar mai exista un zăvor geamăn și în interior. Înainte de a se trage acel zăvor, ușa se crăpă de o palmă pentru a face loc de trecere unui cățel cu urechi inteligente și cu întrebări în priviri. Deși, graba era o problemă vitală, mogildeața care ieșise de sub tejghea, dintr-o ladă întoarsă cu fundul în sus, își pierdu o secundă pentru a strînge foarte ceremonios laba cățelului, care acționase cu o precizie extraordinară, așa cum fusese învățat, la cel dintîi semnal pe care i-l dăduse zeul lui drag: o pocnitură în lemnul tejghelei.

Apoi Tic trase zăvorul pe dinăuntru și mai pierdu o clipă în fața mesei încărcate.

— Doamne! Cum aș putea să fac să iau totul?!

Își scoase iute cureaua și o puse pe masă, apoi găuri piinea drept la mijloc cu primul obiect mai lung pe care-l zări în fața ochilor: Cleștele de sobă. Trecu prin tunelul făcut în piine cureaua, îi încheie catarama și-și agăță noul obiect de gît ca o tobă. Cîrnații îi azvirli spre Țombi.

— Să nu cumva să... pierzi vreunul...

Dar Țombi făcu o mutră atît de ofensată, încît bravul cireșar își țuguie buzele în semn de sărut. Echipat astfel, fugi spre ușă. Deschise repede ușa de la tindă și o lăsă căscată. Cu ușa de la intrare avu mai mult de furcă. Scoase drugul din scoabele strîmte și mai trebui să tragă vreo două zăvoare. Se întoarse iarăși în sufragerie, mereu cu toba bălăbănindu-se, înșfacă șunca cea frumoasă, cașcavalul pe care mai întîi trebui să-l găurească și să-l sfredelească pentru a-l pune pe mină ca o brățară, și își umplu brațele cu cutiile de conserve. Ba mai tîri după el, legată cu o sfoară, tot de gît, o sticlă de Fetească Neagră. Încărcat astfel, că abia se putea mișca, porni pe calea pe care tot el și-o deschisese. Parcă auzea tropote de pași pe scară.

Chiar se opri o secundă, contrariat, în ușa antreului. Așa de repede să se fi dezmeticit ăia? Ba nu! Cotiseră, la începutul scării, spre dependențe. În sfîrșit, spărgătorul nesătul ajunsese la ușa care-i asigura libertatea și viața. O deschise și porni cu cățelul lui drag spre casa din vale, unde șase prieteni sufereau tortura foamei. Și deodată îngheță. Auzi o bubuitură care-i zdruncină spatele. Și Țombi se sperie.

Oare a tras cineva?... "Uffff! Ce prost mai sînt! își reveni puștiul. Asta n-a fost bubuitură de pistol, ci de tun. Știu eu ce s-a întîmplat! S-a închis ușa cabanei!"

Într-adevăr, cu o bubuitură năprasnică se închisese ușa cabanei. Pină și în fundul pivniței, unde se aflau cei trei căutători de borfași, se auzise cumplita bubuitură.

— Asta ce-a fost? se sperie Ion Petric. Parcă s-a tras cu tunul! Oare n-au dinamită sau arme la ei?

Liviu Iordan nu-i răspunse nimic, nici măcar nu-i aruncă o privire. Ultimele evenimente, zgomotele de sus și căutarea, îl nelinișteau. Rămase nemișcat cîteva secunde, obligîndu-i și pe ceilalți să stea locului, apoi porni spre sufragerie. Dar fu nevoit să se oprească o dată cu ceilalți. Ușa era zăvorîtă de dincolo.

Se opintiră toți trei, adunîndu-și toate puterile, ca să scoată ușa din țîțîni. Și abia reușiră să evite, în ultima clipă, o prăbușire rea, o dată cu ușa.

Petric și Bălan începură să gesticuleze și să urle ca niște apucați. Alergau la uși, la ferestre, trăgeau zăvoarele, căutau în sobă, sub mese, sub tejghea. Numai Liviu Iordan incremenise undeva, în mijlocul sufrageriei. Nu vedea și nu auzea nimic. Se gîndea la o singură frază, la un răspuns pe care-l primise cu cîteva ore mai înainte: *Am avut mare nevoie... Am avut!*

— Ne-au luat absolut toate alimentele! îl trezi vocea îngrozită a cabanierului. Tot ce-am adus din magazie. Probabil că ne-au invadat toți șapte, și invalidul...

— Lasă, domnule, fleacurile ăstea... îi răspunse cu un calm uluitor Liviu Iordan. Asta mai contează acum! După ce ai găsit un porc întreg în pivniță...

— Numai jumătate... se grăbi să precizeze manipulatorul balanței. Ne-au luat și-o sticlă de vin. Oare-au avut și complici?

Ion Petric se infuriase groaznic. Era congestionat tot. Chelia lucioasă părea o sfeclă smălțuită.

— Eu zic să mergem după ei! își strînsese el pumnii și începu să-i scapere, așa cum făcea uneori Liviu Iordan. Mergem și aranjăm totul încă din noaptea asta...

— Domnule! Imbecil să nu fii! Dispariția alimentelor e un fleac, domnule, o aiureală. Le-aș da și tot porcul, dacă aș ști că n-au stat aici în timp ce noi discutăm despre *cutia albastră*. Le-aș da tot ce avem aici, și mi-aș mînca bocancii, și după ce s-ar termina, mi-aș roade piciorul... Nu mai contează alimentele! Ca să fie foarte clar!

— Au fost aici? Au stat aici? se îngrozi cabanierul.

— Unul dintre ei în orice caz! răspunse Liviu Iordan. Cel care le-a dat drumul. Cel mic, pesemne. Deci ni s-a declarat război!

CAPITOLUL XI

Ursu îl așteptase pe Tic pe la jumătatea drumului. Era îngrijorat, înghețat și deodată văzu ceva ca o minge înaintînd prin vijelie. Se repezi înaintea arătării în formă de sferă, pentru că era precedată de o alta, mică și lunguiață, urmată de un șarpe nesfîrșit.

– Ticușor! se încălzi subit vlăjganul.
– Ursule! Te rog din tot sufletul. Te rog așa cum nu te-am rugat vreodată... Du-te înainte, du-te singur, și repede, și nu le spune nimic. Intră și fă-te îngrijorat. Te rog...
– Dar cu ce te-ai îmbrăcat? întrebă Ursu, orbit de vijelie sau poate numai prefăcându-se orbit. Nu vrei să te ajut și eu? Dacă nu... uite, plec.
Îi vorbise la ureche, și parcă simțea un miros foarte neobișnuit. Parcă de un veac nu-l mai simțise.

– Te rog, Ursule... Hai, du-te!
Putea Ursu să nu-l asculte pe cireșarul la care ținea mai mult decît la lumina ochilor? Plecă imediat și încă într-o goană care-l uimi pînă și pe Țombi.

Bineînțeles că Tic nu intră în cabană imediat. Își aranjă mai întîi obiectele cu care era încărcat, în așa fel ca să pară umflat sau cărăușul unei întregi orchestre lăutărești. Ursu lăsase ușa crăpată. O deschise încet. Mai întîi trecu Țombi, apoi încăpu cu mare greutate și el. Apoi începu să pășească în virful picioarelor prin antreu... dar ușa cabanei bubui ca o canonadă.

Toți cireșarii erau în prag. Ba și Dan, în spatele lui Ursu. Se întîmplase ceva, pentru că Ursu aprinsese și cea de-a doua lampă, luată de la cabana-centru, și-i mărise flacăra așa de tare, că părea un reflector. Și toată lumina celor două lămpi cădea pe el, probabil tot pentru că le aranjase Ursu într-un fel anumit. Și toți îl priveau cu ochi holbați, se cruceau și iar îl priveau, și se frecau la ochi, iar cuvintele le amuțiseră pe buze.

– Asta nu-i nimic! se răsti foarte vesel cireșarul. O să vedeți voi mai tîrziu!
– Nesuferitul! se auzi glasul cel mai drag. Ce-ai făcut acolo? I-ai cucerit? I-ai adormit?
Abia atunci se strecură printre picioarele lui Tic politicianul Țombi. Dar nu se opri, ci merse, merse înainte pentru a i se putea admira isprava. Tîra după el vreo zece metri de cîrnați.

– Eu cred că suferim de sugestie colectivă, se resemna Lucia. Spun și eu cum spunea cel din Kon-Tiki cînd i s-a arătat peștele necunoscut: Așa ceva nu poate să existe... Zău, Ticușorule...

În clipa aceea, Ticușor scăpă jos tot ceea ce ținuse în brațe. Rămase numai cu sticla, agățată de umăr ca o goarnă, cu pîinea care-i atîrna ca o tobă și cu cașcavalul ca o armonică neobișnuită. Oare-i mai spusese vreodată Lucia: *Ticușorule?* Trebuia neapărat să recitească romanele cireșarilor, ca să vadă...

– Răspunde, Ticușor! îl soma Victor. Ți s-au dat toate acestea sau le-ai luat? E cea mai importantă problemă. Zău că-ți facem pe urmă triumful.

– Le-am luat! I-am încuiat sus și le-am luat totul. Au mai rămas două sticle cu vin. Am pus mîna și pe o cutie de chibrituri, fiindcă stătea degeaba pe masă.

– Înseamnă că e foarte grav, Ticușor... spuse Victor.

– Foarte, Victor. Foarte, foarte grav! încuviință teribilul spărgător.

2

Tic își depănase fantastica lui povestire pe întuneric absolut. Lămpile se stinseseră, după ce geamurile fără zăbrele fuseseră baricadate și ușa de la intrare zăvorîtă și, de asemenea, baricadată cu paturi, mese și scaune de fier. Focul abia mocnea în godin. Lemnele se puneau rar, camuflîndu-se fiecare rază. În preajma fiecăruia se aflau lemne, butuci mai mari sau mai mici, care la primul semnal se puteau preface în proiectile.

Relatarea lui Tic îi ținu pe toți cu sufletul la gură și îi duse iarăși într-un univers de spaime și neliniști, într-un univers amenințat de groază și teroare.

Se lăsă tăcere în încăperea întunecoasă și ca întotdeauna în clipele cele mai grele, în clipele decisive, așteptau cuvintele aceluia care trebuia să devină imediat conducătorul lor.

– Doamne! exclamă Maria. Iarăși, iarăși groaza. De jur împrejur numai groază... Și această teroare albă!

– Nu, Maria! se auzi vocea lui Victor. Începînd din momentul acesta, vijelia devine cel mai prețios aliat al nostru. Nu înțelegi? Cine poate sta în vijelie măcar un minut, pentru a pîndi o mișcare de-a noastră, o imprudență, ceva de care ar putea să profite criminalii de dincolo? Vijelia îi împiedică și, cu cît va fi mai tare, cu atît va fi mai bine pentru noi... Și nu e numai asta. Nu-și pot face ascunzișuri și nu pot să atace prin surprindere. Întotdeauna le vom vedea urmele... Vijelia e numai în avantajul nostru.

– Și crezi că ei nu știu asta? spuse Lucia. Crezi că nu vor căuta alte mijloace?

– Nu, Lucia. Deocamdată nu... Cred că ne vor lăsa în pace. Bineînțeles că vom fi foarte prudenți... Dar cred că ne vor lăsa în pace... adică ne vor lăsa să murim... Pentru că sîntem condamnați la moarte... În raport cu ei... și chiar de către ei. Mai devreme sau mai tîrziu. Prin foamete, prin îngheț... Din clipa aceasta nu ne mai putem bizui decît pe ce avem aici: pe alimentele pe care ni le-a adus bravul nostru Ticușor și pe lemnele pe care le avem... Dar și alimentele se vor termina odată... și se vor termina și lemnele... Deci, în fața lor, noi sîntem condamnați la moarte. Cale de scăpare nu e... Numai dacă apare cineva din văzduh... Abia atunci vom fi în primejdie directă, abia atunci ne vor ataca... Dar, fiindcă nimeni nu știe că am rătăcit prin părțile astea... pînă se va trezi cineva, va trece timp și...

– Nu e absolut nici o cale de scăpare? se îngrozi Maria. Nu putem să fugim pe undeva? Nu e o trecătoare, o pîrtie secretă, un tunel, orice?

– Știți foarte bine că nu... răspunse Victor. Am căutat să-l tragem de limbă pe cabanierul de aici, care cunoaște cel mai bine drumurile și situația, mai ales că l-a prins o avalanșă tot la cabana asta... Și zău că era interesat să scape de noi... ca să nu ne dea din alimentele lor... Și atunci cînd noi discutăm cu el despre hartă, știau că nu știm absolut

nimic din tainele lor. Deci n-avea nici un motiv să ne mintă... Și ne-a spus că nu e nici o cale de ieșire, nici o potecă, nici un drum, nici măcar pentru alpiniști. A fost unul, cu zece ani în urmă, care trecea peste o prăpastie, la Vadul Lupilor mi se pare... Brrrr! Iar lupii!... Dar l-a distrus avalanșa. Din prăpastia de vreo patru, cinci metri, peste care era aruncată o punte, s-a făcut o prăpastie de peste douăzeci de metri și, zicea el, oblică și cu margini de gheață. Deci n-avem nici o scăpare, decît hazardul... rezistența noastră și slăbiciunea lor, dar aici mă îndoiesc, pentru că șeful lor e foarte sigur și cu un sînge rece nemaipomenit... deși numai din siguranță și superîncredere în el în raport cu noi am putut să-l cambriolăm și să-i aflăm extraordinara taină... Rezistența noastră, erorile lor... și hazardul ne pot salva din situația în care sintem acum...

– Numai să nu comitem și noi erori... se auzi vocea invalidului. Trebuie să fim de-o prudență... Mă gîndesc mai ales la Maria și la Lucia...

– O să vedem noi... spuse Ursu.

– Au cel puțin un pistol... aminti Victor. Dacă ajung să tragă în noi... Vă inchipuiți ce ar însemna să fie unul din noi rănit sau... Uf! Trebuie să luăm imediat cîteva măsuri! Mai întii să mutăm dormitorul în cealaltă aripă...

– Ne vor ghici după coș, după fum... descoperi Ionel.

– Nu... Își aminti Ursu. Tu nu știi, Ionel. Am dezvăpezit eu coșul. E unul singur, pentru toate cele trei sau patru sobe, că se mai poate pune una și în spălător. Lui Victor i-am spus, adică el mi-a spus mie...

– Mutăm camera acolo... reveni Victor. Cred că la asta nu se vor gîndi. Și primul atac, chiar înarmat, va fi fără urmări.

– Bun! spuse Dan. Am găsit și eu ceva! Avem cu ce baricada geamurile! În așa fel ca să nu se poată trage prin ele. Ia ghiciți!

– Cu suprafețele meselor! spuse Tio. Dar tu m-ai făcut să mă gîndesc la ele, se dovedi foarte generos aducătorul șuncilor și cutiilor de conserve.

– Mai sînt și-n spălător niște tăblii, își aminti Lucia. Le putem transforma tot în baricade. Prin urmare, nu se poate trage prin geamuri.

– Gata! Deocamdată ajunge! hotări Victor. Mutăm dormitorul și întreg sediul cireșarilor în aripa cealaltă. Dar mai întii, pînă se răcește godinul, facem baricade. Ce zici, Ursule? Putem să aprindem lampa, cu flacără mică? Să știm pe ce lume sîntem. Ar fi prea mare coincidența să vină tocmai acum în recunoaștere... Dar nu cred. Imposibil! Sînt prea siguri pe ei...

– Putem, răspunse Ursu. O să fac eu o mică recunoaștere, împreună cu Țombi...

– Atunci o fac eu! sări Tic. Eu și Țombi...

– Zău, Ticușorul! se rugă Ursu la rîndul lui. Prea multă glorie vrei. Te rog din tot sufletul...

– Uffff! făcu băiatul cel blond, încălzit de duioșie.

Ursu nu ieși imediat. Se postă la una din ferestre și așteptă cîteva minute. Se obișnuie cu viscolul de-afară și putea să deosebească orice siluetă pe fondul alb al vînzolelii. Nu trecuse nimeni, prin urmare putea să iasă. Mai întii îi dădu drumul lui Țombi, apoi reveni în cameră, pentru o clipă, și luă ceva de pe patul lui. Îl chemă pe Tic să facă de gardă la fereastra la care stătuse el mai înainte, apoi conveni cu ceilalți să aprindă lampa, cu flacără mică, chiar în clipa cînd va ieși pe ușă.

Deschise încet crăpătura, după ce-l învăță pe Tic să pună drugul de siguranță. Țombi îl salută cu coada, nu cu capul care trebuia să rămînă de veghe. Apoi ieși și Ursu. Tic îl zări de la geam, îl văzu înaintînd cîteva pași prin zăpadă, apoi nu-l mai zări. Subit. Parcă l-ar fi înghițit pămîntul. Dar pentru că Țombi înainta liniștit prin zăpadă, puștiul nu-și făcu nici o grijă.

Ursu sacrificase totuși un cearșaf. Îl sparse la mijloc, apoi și-l trase pe gît ca pe o foaie de cort. Peste glugă își legă o batistă albă. Nu se mai putea distinge din zăpadă. Simți și pumnalul în buzunar și prinse parcă mai mult curaj. Dacă se va ivi o situație excepțională, va arunca pumnalul... pentru că din apropiere nu i se putea întîmpla nimic. Numai de la distanță, cu pistolul, putea fi doborît. Oh! Dacă l-ar ataca vreunul de aproape! Merse pe poteca aproape acoperită iarăși de zăpadă, înfruntînd vijelia. Țombi, dresat, era mereu înaintea lui cu cîteva metri. La cabană se vedeau lumini. Două camere erau luminate, sus. Dar cu nămeții uriași din jurul clădirii nu exista sus. Ursu se opri un moment undeva în fața cabanei; rămase nemișcat, cu privirile încordate. Apoi își începu ascensiunea pe nămeți. Încet, încet, pînă ajunse în dreptul primei ferestre luminate. Se uită înăuntru și zări... o cameră goală. Un instinct fulgerător îi comandă mișcarea următoare: se aruncă în zăpadă ca un nebun, chiar în clipa cînd auzi pocnetul, o clipită, o sutime de secundă mai înainte. Și chiar în cădere își calculă mișcarea următoare. Adică își prelungi căderea printr-un dublu salt rostogolit care-l scoase din raza ferestrei ucigașe. Încă două salturi și ajunse pe pîrtie, în deplină siguranță, dar la picioarele lui se tînguia un Țombi foarte neliniștit.

– Am fost un neghiob, Țombișor, începu Ursu să se spovedească. Am căzut în cursă. Au luminat o fereastră falsă, ca să tragă de după una sigură. Noroc că m-a fulgerat camera aceea goală. Nu știu cum dracu s-au aprins așa de repede gîndurile. "Dacă-i goală, e o cursă", așa mi-am zis. Și m-am trîntit.

Cam aceleași cuvinte i le spuse Ursu, cîteva minute mai tîrziu, lui Victor, pe șoptite, în noul dormitor care începea să se încălzească.

– Îmi vine să te string de gît! îi răspunse Victor tot în șoaptă. Nu-ți dai seama că tu ești toată puterea noastră? Fără tine ar fi fost toți trei aici. Brrr! Jură-mi că nu mai faci o imprudență ca asta... Dacă măcar mi-ai fi spus mie, sau lui Ionel, ți-am fi atras atenția asupra

ferestrei... Fir-ar să fie! Și mai am o teamă... Știi ce s-ar putea întâmpla? Ar putea să creadă că e cel mai bun moment psihologic pentru atac. Tu ce crezi?

– Eu știu... răspunse Ursu cam stîmjenit. Cred că așa se va întâmpla, dar mi-e teamă că nu-mi dai voie să-i aștept afară...

Victor știa, simțea mai bine zis, că de afară s-ar fi apărât cel mai eficace. Dar era și un risc, care putea să se transforme într-o catastrofă.

– Zău, Victor... șarjă Ursu cînd îi simți ezitarea. Ți-l aduc aici... adică de ce să-l aduc, că n-avem cu ce să-l hrănim, dar pistolul în orice caz ți-l aduc, și jumătate din mîna lui dacă aveți nevoie... Ah! Ce l-aș mai trăsni... Tu înțelegeți că a vrut să mă împuște? A tras ca să mă omoare. Ai văzut gaura în cearșaf? Zău că mi-a răzuit pielea de pe umăr. Lasă-mă!

– Nu! răspunse Victor scurt și Ursu înțelese că partida e pierdută. E nu știu cît la sută risc să tragă iarăși în tine. Și chiar dacă ar fi un milion, tot nu te-aș lăsa. Gata! S-a încheiat!

Ursu se retrase în dormitor. Ceilalți orbecăiau prin întuneric. Făceau paturile, își aranjau noua locuință.

Și deodată se auzi un zgomot asurzitor în camera pe care o părăsiseră de jumătate de oră. Ursu alergă ca un fulger la fereastra lui de veghe. Și văzu trei umbre îndepărtîndu-se grăbite pe pîrtie. După o secundă dispărură în vînzoleala albă.

– Acum să mă lași... îi șopti iarăși lui Victor. Acum ar fi contramomentul psihologic.

– Dacă mai insiști, se enervă Victor, voi fi nevoit să mă sfătuiesc cu Lucia.

Era dureros, era neloial că-l amenințase astfel pe Ursu, dar trebuia neapărat să-i rețeze elanurile care puteau să-i coste pe toți viața. Fără Ursu... Dar Victor nu mai avu putere să se gîndească mai departe. Se cutremură și simți cum îl gîtuie cineva.

Atacul celor trei fusese mișelesc. Aruncaseră prin fereastra nebaricadată trei sticle pline cu benzină.

– Doamne! spuse Maria. La asta nu ne-am gîndit. Au vrut să ne dea foc. Și dacă nu erai tu, Victor, cred că am fi ars ca niște paie...

– Își răzbună frații din bordei! spuse Dan.

3

Cei trei erau sus, în camera cabanierului. Își mutaseră acolo locuința și sediul.

Camera era ca un turn și mai ales ziua se putea transforma într-un post de observație ideal.

– N-a luat foc! N-au luat foc! spuse cabanierul. Și am aruncat fiecare în altă direcție. Dumneata ziceai că nu există să nu se aprindă... cum vine asta?

– Dacă vreți neapărat să-i prăjiți sau să-i faceți să iasă din birlog, atunci veți reuși mîine... Dacă mai aveți benzină, aveți toate șansele...

– Adică dumneata nu vrei să vii? înțelese Ion Petric.

– Pe mine nu mă interesează, domnule. E prea barbar, și prea inestetic... și ca să fiu sincer: absolut inutil! V-am spus că sînt condamnați la moarte oricum. Vreți neapărat să moară imediat? Parcă aveți alte intenții cu domnișoarele de acolo. Să vedeți cît de frumos vor ieși cînd vor intra în conflict cu stomacul... Ca niște mironosițe vor bate la ușa noastră...

– Dar adineauri de ce n-am reușit să-i aprindem sau să-i scoatem din casă?

– Fiindcă s-au mișcat foarte repede, răspunse Liviu Iordan, aproape cu admirație în voce. Trebuie să avem și un pic de sportivitate, cînd situația ne avantajează, bineînțeles. Au mutat dormitorul, domnule, asta au făcut. L-au mutat în aripa cealaltă. Noi am aruncat benzină într-o cameră pustie și probabil răcită. Foarte repede s-au mișcat. Și încep să mai cred ceva... Ia spune, domnule Bălan! Ce fel de paturi și mese au acolo la... cum îi ziceți? Mi se pare Izvorașul?

– Paturi de metal, cu somiere și mese tot de metal, de tip vechi, mese grele...

– Mese de cabană, înțelese Liviu Iordan. Cred că nu mai e nevoie să atacăm.

Suprafețele de metal ale meselor s-au și transformat în baricade la ora asta... E inutil să ne pierdem vremea cu ei... Gata! Să nu riscăm să ne atingă vreun butuc după ceafă...

– Cum, domnule? se revoltă cabanierul. Adică...

– Ce adică? se umplu iarăși cu dispreț vocea lui Iordan. Aveți mare poftă să spargeți? Duceți-vă! Numai să nu vă întoarceți cu capul spart... Nu e foarte clar?... Nu se înțelege? Ce avem noi cu ei? Să-i lăsăm să moară în pace... De atacat, nu vor ataca în nici un caz!

– Dar ăla îmbrăcat în alb care s-a urcat pe acoperiș? întrebă Ion Petric. Ți-a venit?

– Ți-a venit în recunoaștere și a căzut în cursă ca un neghiob. Îmi vine să cred că a făcut-o de capul lui... Oare l-am atins sau nu? A căzut înainte sau după ce am tras? Asta e! S-ar putea să-l fi rănit... Dacă nu... am pierdut un glonte... și la ora asta gloanțele au asemenea valoare, că pot fi depozitate în *cutia albastră*. Asta e adevărul. Ca să fie foarte clar...

– Da, domnule! recunosc cabanierul. Fără pistol nu știu ce-am face...

– Ar trebui să-i gîtuim...

– De ce nu înțelegeți odată că nu mai avem nimic cu ei? se înfurie Liviu Iordan de-a binelea. Numai imbecilități aud, și asta nu se mai poate suporta! Sîntem inatacabili! Scurt! Sîntem stăpîni pe situație! Clar! Avem cea mai reductibilă armă! Clar! Nu pot să scape ca să devină primejdioși pentru noi! Clar! Atunci de ce ne lamentăm?... Cînd vor sosi în fața ușii noastre, fiindcă în altă parte nu au unde să se ducă, vom vedea ce e de făcut. Pînă atunci, trebuie să ne ocupăm exclusiv de *cutia albastră*. Și asta nu mai e, începînd de acum, o simplă părere. Ca să fie clar!

4

Cireșarii făceau de gardă cu schimbul. Cineva venise cu ideea ca fetele să fie scutite... pentru a regreta, zece secunde mai târziu, amarnic. Niciodată Lucia și Maria nu fuseseră mai furioase și mai agresive.

Făceau de gardă cu schimbul, dar oare cine se odihnea și dormea cu adevărat? Poate că așteptau pentru câteva minute, dar îi atacau fără încetare gânduri și spaime, iar minutele de somn erau minute de coșmar. Mai bine rămăneau cu ochii deschiși, mai bine sușoteau unii cu alții, sau se lăsau furați de gânduri, de care puteau să se apere cu alte gânduri mai limpezi, când primele se întunecau și începeau să scormonească inima.

Visau o *cutie albastră* din care, ca în basm, ieșeau de sub capacul ei cele mai îngrozitoare lighioane de pe fața pământului, sau cele mai gingașe și mai scumpe frumuseți ale lumii. Oare ce era această *cutie albastră*? Ce se ascundea în pînțele ei, în compartimentele ei fantastice? Imaginea unei cutii albastre pline de taine și necunoscut îi ducea cu fantezia spre lumi stranii, totuși îi odihnea, îi ferea de teroarea care colcăia în jurul lor. Uitau că sînt condamnați la moarte, că mai devreme sau mai târziu vor trebui să părăsească adăpostul, destul de sigur încă, pentru a căuta undeva în lume lemne și hrană. Și atunci... *Cutia albastră* le atrăgea gândurile ca un magnet și-i ferea de tortura groazei de mai târziu.

Numai Victor nu putea, sau nu voia, să se gîndească la calmantul efemer. Povestea *cutiei albastre*, povestea cutiei roșii, povestea cutiei însîngerate îl ațîțase cumplit în cursul povestirii, îl ispiteau tainele cutiei, și tainele dispariției tainei, era o istorie fantastică, plină de drame și tragedii omenești, era o poveste de groază, era o poveste care nu se terminase, care poate că abia începea, și acest gînd îl trezise și-i descoperise situația precară în care se aflau. Cum vor putea părăsi închisoarea? Cum vor putea transmite un mesaj lumii bune? Ce se va întîmpla cînd vijelia va înceta?... Poate că nu vor fi atacați, dar asta nu însemna salvarea lor. Își prelungeau agonia. Și cînd puterile îi vor părăsi, atunci vor apărea și ceilalți... Poate că pînă atunci cei de dincolo nici nu se vor sinchisi. Își vor căuta liniștiți taina, așteptînd semnele de moarte din tabăra cireșarilor... Dar dacă vor descoperi mai devreme *cutia albastră*? Oare ce se va întîmpla?... Același lucru. Singurii care nu se vor grăbi, singurii în favoarea cărora timpul lucra neîncetat erau cei de dincolo... Victor tresărea mereu, se cutremura... Numai hazardul putea să-i salveze... O întîmplare binefăcătoare, o întîmplare prietenoasă, un dar din văzduh... Era cumplit! Se aflau într-o închisoare și sentința fusese dată. O sentință fără drept de apel, o sentință crudă, sigură, neîndurătoare! Erau în închisoare. Își petreceau agonia într-o închisoare uriașă, care le răpea pînă și dreptul de a evada.

Apăruseră zorii. Ca și la primii zori ai vijeliei, se aflau tot într-o închisoare și tot pîndiți de lupi... Dacă le-ar putea întinde și acestor lupi o capcană definitivă... Dar erau înarmați, cu o armă teribilă, și probabil că primul glonte îl vor trage asupra lui Ursu... Îl și trăsuseră. Și tot asupra lui vor trage a doua oară... Și pe urmă...

– Bună dimineața! se auzi vocea lui Dan. Oare nu-i putem atrage și pe lupii ăștia încoace?

Auzindu-l pe Dan, parcă refăcîndu-i gîndul, Victor se simți fulgerat de o idee năprasnică, de o idee de groază. Dacă hazardul va fi de partea celorlalți? în loc să le întirzie agonia, hazardul ar putea să le grăbească agonia, să le-o transforme în execuție imediată. Era numai o idee, ideea răutății hazardului, ideea răzbunării hazardului... Și Victor simți nevoia să i se împotrivescă dur, cu toate forțele pe care le avea. Cum ar putea hazardul să fie împotriva lor, să poarte nu semnul plusului eliberator, ci semnul minusului amenințător? Cum?

Era o simplă idee care-l obliga însă pe conducătorul cireșarilor să scormonească, să caute, să întrebe, să afle, să simtă cum ar putea să-i persecute și să-i amenințe hazardul pentru ca să nu-i prindă nepregătiți.

Era ideea care urma să-l ducă pe Victor, după un raționament chinuitor, la îngrozitoarea descoperire.

Toți îl văzură neliniștit, chinuit, într-o stare cum rareori îl mai văzuseră. Încetaseră glumele, chiar și discuțiile, chiar și șoaptele. Era o atmosferă de tensiune rea, cu mii de cîrlige nevăzute care înțepau și loveau numai înăuntru.

– Doamne! îl auziră și-i simțiră durere și groază în exclamație. Ar fi prea nedrept! De ce?

Toți se uitau la el, dar nimeni n-avea curajul să-l întrebe ceva. Parcă dîndu-și seama că-i molipsește și pe ceilalți cu starea lui, făcu un groaznic efort ca să se domine.

– Nu se vede nici o mișcare? îl întrebă el pe Ursu.

Vlăjganul tocmai se întorcea din camera cu miros de benzină care avea vedere spre cabana cealaltă. Îi cedase locul de veghe lui Ionel, printr-o înțelegere tacită, pentru că-i venea rîndul lui Victor. Dar nici unul nu voia să-l tulbure.

– Nici o mișcare... răspunse Ursu cam abătut. Sînt atît de siguri de ei și pe ei, încît nu încercă și nu vor încerca nimic. Înțelegi de ce sînt atît de siguri? Adică...

– Nu sînt siguri de ei... se revoltă Victor. Sînt siguri de noi, Ursule. Asta e! Și-au dat seama că drumul nostru duce obligatoriu într-o singură direcție: iadul... moartea...

– Las-că și al lor va duce acolo! se auzi vocea lui Dan. Am mai întîlnit și alți lupi...

– Au arme, Dan... se înfioră Ursu. Pot să tragă de la zece, de la douăzeci, de la patruzeci de metri în noi și să ne doboare. Asta e nenorocirea.

– Aiurea! apăru Tic cu o mutră cam răvășită. N-o s-o scoată nici ei la capăt cu un sfert de porc și cu jumătate de sac de făină...

– Adică ai vrea să mai dai o lovitură... Înțelese Maria.

— Nu, Ticușor! hotărî Victor. Acolo nu mai ai ce căuta. Orice s-ar întîmpla, Ticușor. Va trebui să ne juri că nu vei ieși din cabana asta fără să ne spui.

Puștiul se lipise de Maria și tremură o clipă lingă ea, molipsind-o. Dar tot el se întoarce spre soră-sa ca s-o liniștească și s-o încurajeze:

— Nu-ți fie frică! O să vezi tu ce le fac... Găsesc eu niște metode și de la distanță... Las-că...

— Pînă atunci, Ticușor, aș avea nevoie de altceva... îl rugă Victor. Trebuie să te urci pe umerii lui Ursu!

— Bravo! îl felicita invalidul pe Victor. E ca și cum ai spune în tramvai: "Scuzați, domnișoară, luați piciorul dumneavoastră delicat de sub bocancul meu cu ținte!" îi ceri voie lui Tic să se urce pe umerii lui Ursu!

Gluma lui Dan nu izbuti să-l înveselească pe Victor. Era la fel de abătut. Nici măcar un zîmbet de circumstanță nu se ivi pe fața lui.

— De ce să mă urc, Victor? întrebă Tic. Adică unde să ne aranjăm în piramidă?

— În antreu, răspunse Victor. Mi-e teamă, Ticușor. Mi-e teamă că urarea aceea de "BINE AȚI VENIT!" trebuie scrisă altfel: "RĂU AȚI VENIT"... Haideti...

Se adunaseră toți în antreu, chiar și Ionel, care putea să-și continue veghea, privind printr-un geamlîc lateral spre cabana dușmană, chiar și Dan care-și făcuse cirje din două bețe de schi. Nu era numai curiozitate, era și o presimțire rea în sufletele lor. Accentele din glasul lui Victor și figura lui din ce în ce mai întunecată nu promiteau nimic bun.

— Uite despre ce e vorba, Ticușor, începu Victor să-l dăscălească. Cu BINE AȚI VENIT și cu data 1900 nu avem nici un conflict. Literele ălea mari, în relief, nu pot să dea decît urarea pe care ai descifrat-o tu. BI E AȚ ENIT. Nu pot să lipsească decît: din primul cuvînt litera N, din al doilea litera I, iar din al treilea litera V. E limpede ca lumina zilei. Au căzut trei litere în aproape trei sferturi de secol. Nu le-a pus nimeni la loc, așa că urarea a rămas știrbă... cu data iar n-avem nici o problemă... Dar cu ultimul cuvînt nu mă împac deloc, Ticușor. Nu știu de ce cred că ideea ta nu merge. COSTILA. Uită-te mai bine la litere. Întîi e un C, apoi un spațiu liber, apoi un S, iar cu spațiu liber după el, parcă puțintel mai mare. Pe urmă un I, tot cu spațiu liber, un L cu spațiu liber și la sfîrșit un A. Cam așa ar ieși: C S I L A. După ideea ta, ar trebui să transcriem cam așa cuvîntul, liniioarele vor ține locul literelor sau spațiilor goale de după litere: C-S-x-I-L-A... De aceea primul cuvînt care sare în ochi e COSTILA. Mai ales că și muntele se află pe undeva prin apropiere. Ei, știi care e problema, Ticușor? Mie mi se pare că între S și I, adică între S-x-I, spațiul e mai mic, nu mai mare.

— Și dacă ar fi așa, ce s-ar întîmpla? întrebă puștiul.

— Nu pot să-ți răspund înainte de a controla, Ticușor. N-are nici un rost. Mai întîi să vedem cine are dreptate... Tic se înălță pe umerii lui Ursu și abia ajunse cu mîinile sub literele care constituiau cuvîntul presupus COSTILA.

— Ce trebuie să fac? se uită el spre Victor.

— Trebuie să masori din ochi sau cu o bucată de sfoară, dacă ai la tine, distanța dintre literele C și S, sau dintre literele I și L, sau L și A și s-o compari cu distanța dintre literele S și x, sau x și I. Cred că înțelegi, Ticușor. X-ul ține locul literei pe care tu o crezi T, din cuvîntul tău: COSTILA.

Tic nu măsură nici din ochi, nici cu sfoara, ci pur și simplu cu degetele. Făcu o mutră cam înțepată cînd îi răspunse lui Victor:

— E o diferență foarte mică... doar de cîteva degete. Adică distanța dintre S și x, ca și distanța dintre x și I sînt puțintel mai mici, cu două degete, decît distanțele dintre celelalte litere... Vrei să-ți măsoar și distanțele dintre literele astea mari de deasupra? BI E AȚ ENIT? Sînt exact cît brațul meu și se pot măsura mai ușor.

— Nu e nevoie! răspunse Victor sec. La literele mari nu e nici o eroare. Poți să cobori.

Tic coborî cu o figură bosumflată:

— Adică tu vrei să zici că n-am descifrat bine decît urarea de sus: BINE AȚI VENIT? Literele de jos nu alcătuiesc cuvîntul COȘTILA?

— Stai! Să încercăm să ne reprezentăm distanțele, după măsurătoarea pe care ai făcut-o. Mi se pare că literele s-ar distanța cam așa: după C spațiu liber, apoi S, după S spațiu liber, apoi iar spațiu liber, pe urmă I cu spațiu liber, apoi L cu spațiu liber, apoi A. Deci cam așa: C-S---I-L-A. Ia spune,

Ticușor. Nu e mai corectă reprezentarea asta?

— Exact așa! se miră puștiul. Dar de unde știi? Și se schimbă ceva?

— Știi ce se schimbă? își trecu Victor prietenii în revistă. Se schimbă întreg cuvîntul. Primul spațiu liber de după S ar trebui să facă legătura cu litera X, acel T al lui Tic, dar atunci înseamnă că nu mai rămîne spațiu liber între X și I. Și atunci nu iese simetria, se sfărîmă legea după care au fost fixate literele. Înțelegeți?

— E foarte încilcit... ridică Dan din umeri. Teoria lui Tic era mai simplă: COSTILA și gata! După teoria ta, parcă ar veni așa: C gol, S gol, gol, I gol, L gol, A. Cam ce ar vrea să însemne asta? Ce lipsește?

— Lipsește spațiul liber dintre X și I, răspunse Victor. Nu înțelegeți că litera T în cuvîntul COSTILA nu încapе acolo?

— Ba mie mi se pare că e prea mare spațiul! sări Lucia.

— Tocmai din cauza asta nu încapе, se încapățîna Victor. Sinteți pradă unei iluzii optice, provocată de Tic prin găsirea cuvîntului COSTILA. Dacă vă fixați asupra imaginii exacte: C-S-I-L-A... fără să vă gîndiți la COSTILA, o să descoperiți că literele de mai sus nu formează un singur cuvînt, ci două cuvinte. C gol, S gol, X gol, apoi spațiul de despărțire dintre două cuvinte: un singur gol, apoi celălalt cuvînt: I gol, L gol, A. Deci două cuvinte:

primul format din patru litere, al doilea din cinci litere.

– Extraordinar! exclamă Maria. E chiar așa! Spațiile goale ale lui Tic nu sînt spații goale dintre litere, ci litere căzute! Extraordinar! Cum de ți-a venit în minte?

Dar răspunse Ionel în locul lui Victor:

– E absolut exact și e un rezultat matematic, nu o teorie. Cele zece locuri din spațiu nu pot fi matematic explicate și înțelese decît prin două cuvinte cărora le-au căzut literele. Bravo, Victor!

– Dacă am mai găsi jocuri din acestea, spuse Dan, ca să treacă mai interesant timpul... pînă murim de foame!

– E foarte grav! se cutremură Victor. Din cauza jocului ăștia s-ar putea să nu mai murim de foame... ci de o moarte mai rapidă și mai violentă...

Ceva din vocea lui Victor îi făcu pe toți să tresară și să se reîntîlnească fulgerător cu spaime vechi.

– Poate că ai vrut să faci o glumă... se rugă Ionel.

– Din păcate, nu! răspunse Victor. S-ar putea să greșesc... nu știu, dar aș dori tare mult să greșesc... Nu în ceea ce privește transformarea cuvîntului lui Tic în două cuvinte de cîte patru și cinci litere. Nu! Aici e lege, e matematică precisă, cum a spus și Ionel. S-ar putea să greșesc în interpretarea celor două cuvinte... Primul, de patru litere, se impune aproape de la prima privire. Mai ales dacă-l legăm de cuvintele uriașe de deasupra: BINE AȚI VENIT, după care urmează un *la mic dedesubt*... Deci: BINE AȚI VENIT la CASA... Mi se pare cuvîntul cel mai firesc. Apoi urmează spațiul gol care nu înlocuiește o literă, cum credea Tic, ci separă primul cuvînt de cel de al doilea: I, literă căzută, L, literă căzută, A, literă finală. Fără îndoială că e vorba de numele casei, al vilei în care ne aflăm, construită după cum se știe în 1900. Era mai mică, pesemne că i se punea casă. BINE AȚI VENIT la CASA I gol L gol A. Un cuvînt din cinci litere cu aceste jaloane sigure... Dacă n-ar fi fost povestea *cutiei albastre*, poate că nu aș fi căutat să interpretez într-un anumit fel cuvîntul. Vă mai amintiți, din povestirea lui Tic, de testamentul lăsat de fratele lui Liviu Iordan prin cei doi șoferi? Unuia i-a șoptit: iulie. Celuilalt: cabană. Adică unuia i-a șoptit: *Cabana*, celuilalt: *Iulia*. *Cabana Iulia*. Cabana asta în care stăm noi e *Casa Iulia*. Eu cred că acesta este testamentul lui George Iordan: *Cabana Iulia*, care e totuna cu Casa Iulia. Aici este ascunsă *cutia albastră*, nu la Izvoarele.

– Doamne! se îngrozi Maria o dată cu ceilalți. Doamne! Poate că nu-și vor da seama. Poate că nu vor afla...

– Mă gîndeam la o întîmplare bună... mărturisi Victor cu glasul încărcat de tristețe. Mă gîndeam că întîmplarea ne va veni în ajutor... Ufff! Bine că mi-a trecut prin minte și ideea întîmplării rele... Situația s-a schimbat... Tu ce zici, Ursule?

Vlăjganul era mai neliniștit decît Victor. Își strîngea neputincios pumnii și se plimba fără întrerupere prin încăpere, zguduind podeaua:

– Zic prost! răspunse prompt vlăjganul. Zic foarte prost! Dacă mi s-ar da voie să ajung dincolo... aș face, aș zice și aș crede mult mai bine... Asta e! Acum nu mai putem aștepta cu miinile în sîn. Aia precis vor tăbări pe noi... Și eu cred că trebuie să le-o luăm înainte. E singura noastră șansă!

– Mai este o șansă! aproape că țipă Lucia. Mai este șansa despre care vorbea Maria. Poate că n-o să-și dea seama. Dacă pînă acum n-au descoperit cabana, de ce să fim atît de siguri că o vor descoperi de acum înainte?

– Asta nu e o șansă, Lucia! îi răspunse Victor. Asta e o rugămintă, o dorință, o rugăciune. Pe asta nu ne putem bizui nici o clipă. Iar tu, Ursule...

– Știu, se retrase imediat vlăjganul. Am spus și eu o rugăciune. Nu voi părăsi cabana fără să vă anunț.

– Trebuie să luăm cîteva măsuri, printre care și interdicția de a se părăsi cabana. Aici nu încapă nici o excepție. Trebuie să ne așteptăm la orice atac și să fim gata să-l preîntîmpinăm. De aceea veghea și pînda trebuie dublate... Un mic avantaj, foarte foarte mic, avem. Lor nu le poate trece prin cap că am aflat ascunzișul *cutiei albastre*. De aceea vor crede că ne atacă prin surprindere. Îi vom lăsa să se apropie, în așa fel ca să putem scoate măcar unul din luptă... Dar mai întii: atenție!

În sfîrșit, Ursu se mai înviorase. Tic era însă pe jăratice:

– Unde poate să fie aici, în pustiul ăsta, *cutia albastră*?

5

Toată noaptea căutaseră. Prin toate încăperile. Ciocăniseră pereții, bocăniseră în lespezile de piatră, în plafoane, în toate excrescențele sau în scobiturile care puteau să adăpostească un obiect asemănător *cutiei albastre*. Ca să aibă o idee cît mai precisă și mai vie despre mărimea obiectului, Liviu Iordan alese din vraful de lemne un butuc paralelipipedic "absolut identic ca dimensiuni". De multe ori îl cărau cu ei, îl potriveau deasupra lespezilor de piatră sau în anumite colțuri ale zidurilor, își imaginau perimetre, apoi ciocăneau și iar ciocăneau. Nici în dependențe nu găsiseră nimic. Erau prea plate, prea netede, prea banale, prea lipsite de fantezie.

– Ar trebui să dărîmăm toată cabana să găsim cutia... spuse Ion Petric. Poate că tocmai în locurile astea comune a fost ascunsă și zidită...

– Domnule! El n-a dărîmat-o ca să ascundă cutia. Trebuie să ne transpunem în situația lui, trebuie să gîndim, domnule, ascunzătoarea. Și o scoatem într-un minut...

Se făcuse ziuă de-a binelea. Ei tot căutau. Intraseră în pivniță, în prima privniță.

– În pivniță nu are nimeni voie să intre... Își începu scuzele Paul Bălan. Numai cei doi

frați Barbu și muierea. Eu n-am intrat decât de vreo șase, șapte ori, întovărășind pe unul sau pe altul. Dar am observat unde ascund cheia...

Pivnița nu era prea adâncă. Toți trei trebuiau să meargă aplecați pentru a nu-i atinge plafonul. Dar nu se întindea decât pe jumătate din suprafața cabanei. Avea câteva rafturi pline cu tot felul de alimente, nu numai cu două jumătăți de porc și cu mai mulți saci de făină de griu. Se mai vedeau movile întregi de cartofi și de zarzavaturi, totul orinduit cu multă grijă și chiverniseală.

— Când am intrat eu ultima dată, își continuă scuzele cabanierul, nu era mai nimic. Nici nu știu când s-a adus cealaltă jumătate de porc și sacii...

Liviu Iordan nu-l auzea. Privea pereții pivniței și căuta ascunzișuri posibile. Era dezamăgit.

— Unde e, domnule, cea de-a doua pivniță? întrebă el.

— Asta n-o știu! Să mă trăsnească Dumnezeu. Numai am aflat că este o a doua pivniță, dar nu știu unde. Trebuie să căutăm un chepeng.

Liviu Iordan lovi cu piciorul în podea. Era stîncă, nimic altceva, stîncă naturală.

— Nu chepeng trebuie să căutăm, domnule, spuse el. Ci o ușă. O ușă simplă ca toate ușile. Cea de-a doua pivniță trebuie să fie în continuarea ăsteia. Acum e clar?

O găsi Ion Petric chiar în spatele rafturilor. Era mascată de sacii de coniac. Vinuri fără etichete, cu dopurile învelite în catran. În fiecare compartiment se afla o tăbliță pe care scria soiul vinului și vechimea. Cel mai "tînăr" avea 25 de ani. Dar în afară de rafturi și sticle nu se mai vedea nimic. Aduseră și o a doua lampă și se făcu lumină ca ziua în pivnița de atîta vreme necolindată. Sticle, sticle, sticle... Rafturile nu aveau fund de scîndură, ci se sprijineau direct pe stîncă.

— N-avem ce face, domnule! spuse Iordan cu vădită părere de rău. Trebuie să mai sacrific un glonte. Dar mai rămîn...

Potrivi țeva pistolului chiar în deschizătura în care intra zăvorul și trase. Lacătul se deschise ca un cercel. Paul Bălan trecu primul pragul noii încăperi. El ducea lampa. Nici unul nu se aștepta să găsească bogățiile de acolo și era un mister cum rămăseseră neatins. Numai rafturi, de-a lungul pereților, și în rafturi sticle cu vin și coniac. Vinuri fără etichete, cu dopurile învelite în catran. În fiecare compartiment se afla o tăbliță pe care scria soiul vinului și vechimea. Cel mai "tînăr" avea 25 de ani. Dar în afară de rafturi și sticle nu se mai vedea nimic. Aduseră și o a doua lampă și se făcu lumină ca ziua în pivnița de atîta vreme necolindată. Sticle, sticle, sticle... Rafturile nu aveau fund de scîndură, ci se sprijineau direct pe stîncă.

— Aici nu poate să fie nici o ascunzătoare... spuse cabanierul. Oare ce e cu misterul sticlelor ăstea? Auzi, domnule! Să stea aici sute de sticle, ce sute? Mii de sticle...

— Termină, domnule, cu prostiile! îl fulgeră Liviu Iordan. Lasă dracului sticlele! Acum ai găsit altă obsesie? Mai bine mină-ți creierii spre alte gînduri!

Fiecare era înarmat cu cîte un baston pentru a putea răscoli și ciocăni de la distanță. Dar toate strădaniile lor păreau zadarnice. Dacă n-ar fi fost strălucirea uneia din lămpi, nimeni n-ar fi zărit reflexul metalic dintre două rafturi. Bastonul lui Liviu Iordan atinse suprafața metalică și apoi ciocăni. Era chiar metal. În sfîrșit, îl văzură și ceilalți doi cu fruntea plină de sudoare. Pipăi îndelung ascunzișul dintre rafturi, își lăsă mîinile în jos, rămase o clipă incremenit, apoi cu o mișcare de fulger scoase obiectul ascuns acolo. Era o cutie de tutun, lunguiață și plată, care scăpase ca prin minune ruginei. Altceva nu mai găsiră nici în cea de-a doua pivniță.

Se întoarseră în sufragerie cam pleoștiți. Liviu Iordan ducea cutia și o ținea cu două degete, ca pe-o lighioană spurcată. Ceilalți doi aveau brațele încărcate cu sticle de vin. Din fiecare soi luaseră cîte o mostră.

Cu un gest plictisit, Liviu Iordan răsturnă cutia pe masă. Și căzură din ea numai ilustrate, fotografii și cărți poștale.

— Ar fi trebuit s-o arunc pe foc, spuse el. Ar fi trebuit s-o arunc fără s-o deschid...

— Și dacă se află vreun semnal acolo? întrebă Ion Petric. Dacă e vreun indiciu?

— Domnule! Eu nu mă las pe seama hazardului! răspunse Liviu Iordan. Și mai ales urăsc prostia. Pivnița s-a închis probabil în primul an de război și închisă a rămas pînă în ziua de azi. Cum s-a putut întîmpla asta? Nu mă interesează! Scurt. Important este altceva: nici el n-a intrat în pivniță, deci nu putea să ascundă acolo *cutia albastră*.

Se auzeau zgomotele unor pași care coborau în grabă scara interioară.

— Oare ce-o mai fi găsit dobitocul ăla? întrebă Liviu Iordan, fără să caute să-și ascundă dezgustul.

Cabanierul, întors dintr-o scurtă recunoaștere, părea lovit de dambă.

— Nu mai înțeleg nimic... reuși el să bilbiie. Știți ce fac ăia? După ce am tras în ei... după ce am aruncat cu sticlele de benzină... știți ce fac? își fac un om de zăpadă. Un uriaș!

Nici de astă dată Liviu Iordan nu-l auzi. Privea la întîmplare ilustratele și fotografiile.

— Dacă n-aș avea altceva de făcut, începu el, aș încerca să refac povestea de dragoste a unor imbecili. Numai *"săruturi și sărutări cu miile și jurăminte..."* "Auzi, domnule! *"Ca stîncă pe care-am urcat să fie dragostea noastră. Semeață și veșnică și cu fruntea în curatul cerurilor..."* Și după o lună: *"De ce nu-mi mai scrii, iubito, nețărîmuritul meu amor?..."* Oare e adevărat ce se spune despre tine și Biri? Nu se poate! Mă sinucid... Pînă atunci te sărut de mii de ori, ah! știi tu, iubito". Domnule! Cumplit de imbecili mai sînt oamenii!

— Oare ce s-o fi ales de capul lor? întrebă Petric, uitîndu-se cu jînd la una din sticlele pe care le luase din raftul: Tămîioasă Tohani -1940.

— Când s-a ridicat cabana asta în care sîntem noi? întrebă brusc Liviu Iordan. Cabana Izvoarele...

— În 1931... răspunse cabanierul. Atunci i-a luat locul celeilalte din vale: Izvoarașului... Au terminat omul de zăpadă!

Un pocnet ca de pistol răsună deodată în sufragerie. Liviu Iordan lovise cu degetele

făcute pumn în masă. Lovi a doua oară. Și mai năprasnic. Era un miracol cum de nu i se zdrobiseră degetele. Ceilalți îl priveau îngroziți.

— Ia vino încoace, domnule! Îl chemă pe cabanier. Vino și privește fotografia asta, în care un imbecil îi jură unei imbecile amor veșnic. Vino, dobitocule!

Cabanierul se supuse fără să cricnească. Înainta spre Liviu Iordan ca un om împins de o forță supranaturală. Toată fața îi era apă și i se îngălbenise ca lămiia. Se uită la fotografia pe care i-o întindea Liviu Iordan.

— Ce cabană e asta? șuieră vocea celui care-l chemase.

— Cabana asta din fotografie? tremură vocea lui Paul Bălan. Păi nu se vede? E Izvorașul. Singurul acoperiș...

— Izvorașul?! îl întrerupse Liviu Iordan. Atunci de ce scrie, domnule, pe spatele fotografiei: "Amintire de la cabana Iulia"? De ce scrie, domnule, cabana Iulia...?

— Habar n-am... ridică din umeri parcă mai ușurat Bălan. I s-o fi spus vreodată Iulia. Noi așa am apucat-o: Izvorașul...

— Iar ai scăpat de la moarte, domnule! șuieră Liviu Iordan. Auzi, domnule? Cabana Iulia...

— De ce, domnule? întrebă uluit Paul Bălan. Nu înțeleg. Pentru că n-am știut numele vechi al unei cabane?

Liviu Iordan se ridică în picioare. Avea numai oțel în ochi. Dar și gesturile iradiu ceva metalic:

— Domnule! Ce cuvânt ți-a șoptit George Iordan înainte de a muri? Acolo, sub bombe...

— *Cabană...* se retrase cițiva pași înapoi Paul Bălan.

— Și dumitale? se întoarse brusc înspre Ion Petric.

— *Iulie...* Atît mi-a șoptit. Nici o silabă în plus...

— Și dacă se împreunează cuvintele astea două... rosti ca transfigurat Liviu Iordan. Ce se întimplă? Din cuvîntul *cabana* și din cuvîntul *Iulia* ce iese, domnule, dacă le unim? Trebuie să vă învăț ca la școală?

— *Cabana Iulia!* șoptiră amîndoi în același timp.

— Acum înțelegeți? explodă Liviu Iordan. *Cabana Iulia*. Țsta a fost testamentul lui. Un testament sigur, limpede, două cuvinte care, împreunate, dau marea cheie! *Cabana Iulia!* Acolo e *cutia albastră!*

— Dar e imposibil! se trezi Paul Bălan. Cunosc cabana aia cum îmi cunosc palma.

Aproape întotdeauna e goală. Doar cîteva paturi de fier. Trei camere și un spălător.

Spălătorul s-a făcut acum vreo zece, doisprezece ani. În el nu se putea ascunde. Un antreu, două dormitoare și între ele o sufragerie. Și mai era afară o bucătărie de birne, care s-a dărîmat de mult... Unde se putea ascunde *cutia albastră* acolo...?

— Chiar dacă ai spune că e o singură cameră acolo și tot nu m-ar interesa ce crezi dumneata, se înfierbîntă Liviu Iordan. Eu cred ce spune el. Și el spune foarte clar că acolo, la *cabana Iulia* s-a ascuns *cutia albastră!* Alțeva nu mă mai interesează. Acolo vom căuta și o vom găsi!

— Așteptăm pînă aia... făcu semn de prăbușire Ion Petric. Că eu nu mai am curajul să propun nimic ca să nu credeți...

— Ți-a venit și dumitale timpul! îi azvirli parcă un os Liviu Iordan. Nu așteptăm nimic! Trebuie să ajungem la cabană. Adică trebuie să luăm cabana. Nu vreau ca hazardul să-mi încurce socotelile. Cu cît sîntem mai repede acolo, cu atît mai bine... Mai ales acum, cînd ei nici nu se gîndesc că-i vom ataca...

— De aceea au făcut omul de zăpadă, spuse cabanierul. Se cred feriți de orice primejdie și se apucă de joacă.

— Omul de zăpadă... reflectă Liviu Iordan de la geam. L-au făcut din joacă! Nu mai e vremea calului troian...

6

Omul de zăpadă nu fusese ridicat din joacă, ci avea un rol foarte important în planul de apărare a Casei Iulia, în care trăiau cireșarii. Mai ales că vijelia se domolise, ninsoarea aproape încetase, iar gerul mușca mai blînd. Era un om gigantic, de peste doi metri și gros ca un halterofil de categorie grea, de două ori cît Ursu. Avea o mîină îndoită în care ținea ceva ce semăna cu un baston, iar pe cap o cipilică făcută din cîteva batiste colorate, umplute probabil tot cu zăpadă. Se înălța ca o statuie la cițiva metri de geamul prin care fuseseră aruncate sticlele cu benzină. Era un paznic de nădejde al cireșarilor.

Reîntorși în locuința încălzită, după isprava lor care unea utilul cu esteticul, încercară să se mai gîndească și la alțeva, dar în ciuda ofensivei abile a lui Dan și a Luciei, care complotaseră împreună un plan al digresiunilor, nu izbutiră alțeva decît să revină la amara și prea adevărata obsesie. Se făceau comentarii foarte iscusite, dar încheiate mereu cu ofuri și rugăciuni, despre posibilitățile de a scăpa din groaznica închisoare. Erau comentarii în mers, pentru că de fapt se amenajau locuri de atac și apărare, se întăreau baricadele, mai ales în dormitorul încălzit, care nu mai lăsa nici o fisură la geamuri, nici măcar pentru razele unui soare cald atît de dorit. Citadela de dormit devenise, după expresia lui Dan, inexpugnabilă. Și lemnele fuseseră mutate tot în dormitor. Cireșarii se temeau cel mai tare de un nou atac cu benzină, de aceea puseseră la adăpost, în dormitor sau în spălător, tot ceea ce era obiect de lemn. Din fericire, toate camerele aveau podele de piatră. Primejdia unui incendiu nu era atît de amenințătoare.

Fiecare loc de atac sau de apărare era aprovizionat din belșug cu proiectile ocazionale, adică mai ales lemne. Undeva exista și o armă teribilă, cu tragere lungă, o praștie ca o cata-

pultă, făcută din benzile de cauciuc ale unui rucsac, care fusese abia cu câteva zile în urmă mîndria cireșarilor, unic în toată zona concursurilor de schi. Era arma secretă care trebuia să lovească precis și necruțător. Și se mai amenajaseră și alte redute, în locuri tainice, în afara cabanei, care trebuiau ocupate la anumite semnale de alarmă.

Abia după ce totul fu gata, cireșarii acceptară un moment de odihnă, ba chiar și câteva imbucături.

— Oare de ce nu ne atacă? întrebă cu naivitate Maria. Numai pentru că nu știu că aici se află ascunsă *cutia albastră!*

— Ar mai fi și altceva... îi răspuse Victor. Dar cred că în primul rînd din cauza asta: n-au descoperit încă ascunzișul cutiei. Îl caută acolo. Nu știu că Iulia e numele cabanei noastre.

— Eu am tras peste tot cu ochiul, spuse Tic. Și nu văd unde ar putea fi *cutia albastră*. Poate numai sub una din lespezile astea care pardosesc camerele...

— Eu chiar am căutat în toată legea, mărturisii Dan. M-am dus șontic, șontic în fiecare încăpere. Am bătut cu bețele în aproape toate lespezile. Nimic. De fapt, nu știu ce am vrut să aud. Dacă s-a scos o lespede, s-a ascuns în adîncitură cutia și apoi s-a pus lespede la loc, cum poate să sune decît ca alelalte sub care nu e nici o cutie?... În pereți nu văd unde... Înseamnă că numai sub vreo lespede... Știți cîte sînt? Le-am numărat cît ați făcut voi paznicul de zăpadă... Ia ghiciți! Vă spun eu: două sute șaptezeci și două. Ca să vedeți că nici eu nu mi-am pierdut timpul degeaba. Și din astea două sute șaptezeci și două, o sută nouăzeci și cinci sînt îndeajuns de mari ca să poată fi ascunsă sub ele *cutia albastră*. Și din astea aproape două sute, vreo optzeci au dimensiuni regulate, ca niște cuburi sau paralelipiede. Și din astea optzeci simetrice, vreo cincizeci sînt de cremene...

— Ești mare! îl felicita Ionel. Și din astea cincizeci, cam unde crezi tu că ar fi ascunsă *cutia albastră?*

— Sînt vreo optsprezece mai curioase și mai ispititoare, răspuse foarte serios Dan. La astea n-am mai putut să fac nici o reducere. Optsprezece în cap, cu poziții foarte bune și chiar discrete. Pe urmă...

— Poftim?! se sperie Tic care vedea cum descresc șansele ca să devină el marele descoperitor al neasemuitei cutii. Nu cumva ai cercetat și pereții?

— Numai doi prezintă interes și emit niște sunete ciudate... Își continuă Dan năucitoarea ofensivă. Iar în ceea ce privește plafonul... Lasă, Ticușor! Tu ai adus cîrnați și șuncă și cașcaval, îți ajunge... Așa... Plafonul nu e interesant decît în camera cu benzină și în antreu, deasupra urării de BINE AȚI VENIT. Deasupra urării am bătut eu cu un băț de schi, așa că mai rămîne porțiunea de lingă gaura burlanului din camera cu benzină. Deci: optsprezece lespezi, doi pereți și un plafon. Dacă găsiți în altă parte *cutia albastră* puteți să scoateți tot ce e într-însa și să mă băgați pe mine în loc.

— Ai vrea tu! îl atinse Tic. Acolo capeți lucru...

— Sau mucegai, îl completă Dan. Dacă or fi și nu știu ce documente pe-acolo? Tu ce crezi, Victor?

— Cred c-ai făcut o eliminare foarte bună, dar încă nu prea severă. Ar trebui să elimini rînd pe rînd toate elementele care ți-au mai rămas. Să rămînă pustiul!

— Adică tu crezi că nu se află aici la noi *cutia albastră!* se miră Dan. Doar tu singur ai demonstrat...

— Știi ce trebuie să facem noi? spuse Victor. Să le întindem tot felul de capcane ca să-și irosească gloanțele. Cred că de aceea întîrzie să atace... Au o singură armă și o singură încărcătură. Dacă am putea să-i facem să tragă cît mai multe gloanțe, dar numai în vînt!... Iar despre *cutia albastră*...

— Vin! se auzi vocea lui Ursu care era de veghe. Toți trei... Au bastoane... Fiecare are un baston... Ce facem?

Victor ezită o singură clipă:

— Planul unu! Tic și Ursu. Gata!

Tic părăsi imediat dormitorul. Se auzeau și pașii lui Ursu, apoi o ușă, ușa de-afară, deschizîndu-se. După două secunde sosi și Victor la ușă. Trase ambele zăvoare și puse drugul de siguranță. Planul numărul unu prevedea ca numai Victor, Ursu și Tic să participe la apărarea directă și imediată. Victor în antreu ca supraveghetor și conducător al întregii operații, Tic și Ursu în anumite locuri, fiecare cu o misiune secretă. Ceilalți erau obligați, pînă la semnalul special al lui Victor, să rămînă în dormitor. Acolo erau feriți de orice primejdii și de orice surprize.

Victor privea din antreu printr-o crăpătură, invizibilă de afară, înaintarea celor trei coloși.

Se opriseră cam la jumătatea distanței dintre cele două cabane. Priveau în toate părțile, chiar și în spate, dar parcă nu mai îndrăzneau să înainteze.

— De acolo, spuse Victor, cu voce înceată, neauzită, glonte ucide. Uh! Dacă nu s-ar mișca înainte de semnal...

Începa să regrete că optase pentru planul unu, cel mai riscant, dar și cel mai eficace, cel care transforma într-o clipă apărarea în atac.

Îl văzu pe Liviu Iordan scoțînd pistolul din buzunar și încărcîndu-l. Gest ostentativ. Se bănuiește pîndit, poate de aceea s-a și oprit și vrea să impresioneze. Dar asta mai înseamnă ceva: în mod sigur n-au decît o singură armă. De aceea și-o etalează atît de evident... Cei trei începură iarăși să înainteze. "Uh! tremură Victor. Să nu se grăbească Tic și Ursu. Uhhhh!"

După ce se opriseră pentru câteva minute la jumătatea pîrtiei care lega cele două cabane, Liviu Iordan îi îndemnă pe ceilalți doi să treacă înaintea lui și să-și reia înaintarea.

– Lăsați-mi spațiu să trag! spuse el. Și fiți atenți ca o sută de draci. Orice glonte e mai scump decât averea unui oraș. Și acum, hai!

Porniră, dar după zece metri se opriră din nou, la semnalul lui Petric. Erau în apropierea unui bolovan.

– Să nu ne fi întins vreo capcană, vreo groapă... avertiză Petric. Țștia n-au cu ce altceva să se apere...

Vorbeau în șoaptă și se uitau fiecare în altă direcție. Petric la stînga, Bălan la dreapta, Liviu Iordan înaintea. Pentru a observa la timp orice mișcare suspectă.

– Imposibil să nu fi ieșit unul sau doi afară, pentru a avea mai multă libertate de mișcare... Altfel nu pot para atacul. Oare să-și închipuie că avem mai multe arme?

Nu se vedea de nicăieri nici o mișcare. Vijelia se transformase într-un vînt obișnuit. Parcă totul înghețase și incremenise. De la vreo douăzeci și cinci de metri, omul de zăpadă uriaș îi privea cu ochi de cărbune și parcă-i invita să se apropie.

– Fiți atenți la omul de zăpadă! le șopti Liviu Iordan. Să nu fie cineva în spatele lui... Deși ar însemna o sinucidere... Nu! Mai bine uitați-vă numai în dreapta și-n stînga... Lăsați-mi mie omul de zăpadă! Hai! încă zece metri. Ni se mărește raza vizuală. Și ochii în patru"...

Mai înaintară zece metri. Parcă ar fi călcat pe jar, deși mersul încet și opririle le înghețaseră picioarele. Aveau bastoane groase în mînă, bastoane cu care se putea omori un lup, iar în buzunare tot felul de greutateți de fier și plumb care se puteau oricînd transforma în proiectile. Petric și Bălan înaintau pe aceeași linie, cam la un pas distanță, lateral unul de altul. Iordan era ferit de trupurile lor, oferindu-i-se în același timp și o deschidere destul de largă pentru a putea trage nestînjinit cu pistolul.

Mai făcură o haltă la zece metri de omul de zăpadă. Rămaseră nemișcați, fiecare cercetîndu-și zona, fiecare cu mîna încordată pe baston. Și Liviu Iordan avea un baston. În mîna stîngă.

Nu se auzea de nicăieri nici un sunet, nici măcar șuieratul vîntului nu se mai auzea. Și nici o mișcare nu se vedea, nici măcar o pasăre nu zbura în văzduh.

Liviu Iordan privea țintă omul de zăpadă, îi privea mîna indoită și bățul care-i atîrna parcă în mînă. Chiar lîngă băț, ca o ață, se zărea un luciu metalic. Liviu Iordan își îndreptă încet, insesizabil, țeava pistolului spre burta omului de zăpadă. Degetul arătător atinse ca un abur trăgaciul. Privea lucirea metalică de lîngă bățul omului de zăpadă, vedea cum se deplasează încet, încet spre dreapta, transformîndu-se în lama unui cuțit. Nu, nu era o iluzie. Luase și un punct de reper: distanța dintre muchia lucitoare și băț. La început fusesse de un centimetru. Se mărise la aproape cinci centimetri. Nu era o iluzie. Le făcu celorlalți semn cu vîrfurile bastonului și țeava pistolului: să înainteze. Încet, încet: doi, trei pași. Din nou se opriră. Erau la vreo șapte metri de omul de zăpadă. Ceilalți nu-l vedeau. Își cercetau zonele lor. Dar Liviu Iordan nu-l slăbea din ochi, și țeava pistolului fixa tot burta lui. Lama cuțitului nu se mai depărtase. În schimb se ridicase, cu aproape zece centimetri, îi urmărise mișcarea, se ridicase parcă pentru a lua poziție de atac.

Și deodată lama cuțitului se mișcă violent. În aceeași clipă Iordan trase două focuri în burta omului de zăpadă. În aceeași clipă, Petric azvîrli bastonul tot în omul de zăpadă care ridicase brusc bățul. Tot în aceeași clipă un butuc uriaș se abătuse asupra celor trei agresori și tot în aceeași clipă un proiectil mic, dar cumplit de dureros izbi pe unul din agresori în coșul pieptului. Numai Liviu Iordan scăpase cu o simplă zgîrietură. Butucul îi atinsese fruntea. Dar același butuc îl lovisese pe cabanier în unghiul dintre umăr și gît, prăbușindu-l în zăpadă. Și în aceeași clipă încetă totul. Doar omul de zăpadă începu să se prăbușească lent, lent ca o parașută.

Liviu Iordan, cu pistolul încă fumegînd, se retrase cîțiva pași tîrînd cu mîna stîngă corpul lui Petric. Cabanierul se rostogolea, singur, scrișnind din dinți și gemînd în șoaptă, parcă ferindu-se să nu fie descoperit acolo, pe pîrtie. Petric își reveni. Fusesse o lovitură năprasnică în plexul solar. Probabil cu o piatră sau cu o bucată de fier. Cabanierul se umpluse de sînge. Dar și pe fața lui Liviu Iordan se prelingea o șuviță roșie.

– Înapoi! porunci Liviu Iordan. Atît, deocamdată. Voi luați-o înainte. Cît mai repede. Eu vă acopăr retragerea.

Ceilalți găsiră puteri să se tîrască mai iute spre adăpostul sigur și cald. Liviu Iordan se retrăgea cu spatele, fără să-și lase arma din mînă, privind mereu spre ceea ce mai rămăsese din omul de zăpadă: o movilă informă de sub care nu mișca nimic. Doar după ce ajunse la jumătatea drumului dintre cele două cabane își iuți pasul.

Îi prinse pe cei doi tocmai cînd se chinuiau să intre pe ușă. Îi ajută să se ridice, să pășească în antreu, apoi zăvorî singur ușa cabanei. Nu scoase nici o vorbă tot timpul cît îl pansa pe cabanier. Găsise tot ceea ce îi trebuia în lădița cu medicamente și trebăluise cu îndemînare de medic. După ce termină cu Bălan și cercetă locul loviturii pe care o primise Petric chiar în plex, respingînd cu un gest de nepăsare și dezinteres pata vineție, își aplică un plasture pe zgîrietură de pe frunte. Pumnii începuseră să-i scapere, iar maxilarele păreau că mestecă plumb.

– Cam așa-i rezultatul atacului... începu el. O rană mai gravă, dar nu foarte, și alte două extrem de superficiale... Țșta e rezultatul *bun* al atacului. Pentru că mai este un rezultat *rău*, aproape o catastrofă.

– N-ai împușcat decât unul? întrebă Ion Petric.

– Nu, domnule! se crispa Liviu Iordan. Am pierdut două gloanțe! Asta e catastrofa. Două gloanțe!

– Cum, domnule? se înspăimîntă cabanierul. Nu i-ai nimerit? N-ai nimerit nici unul? Ai tras de două ori....

Liviu Iordan nu răspunde imediat. Începu să se plimbe de-a lungul și de-a latul sufrageriei. Cîteva minute numai. Cînd se așează la masă, fața lui, întreaga lui atitudine exprimau un calm și o nepăsare care îngrozeau.

– Domnule, eu sînt de vină! Eu răspund... Am pierdut două gloanțe... și cu celelalte două: patru. Mi-au mai rămas deci cinci gloanțe... Nu mai pot să mai pierd nici a mia parte dintr-un glonte. Omul de zăpadă a fost o bațjocură, domnule. O fantomă pe care o mișca de după fereastră cineva. Au lucrat foarte ingenios. Mi-au dat răgazul să iau și puncte de reper ca să nu-mi închipui cumva că totul e o iluzie optică. Dar nu puncte de reper groțești... asta a fost toată ingeniozitatea, ci abia sesizabile, ca să mă prind ca un imbecil. Și am tras de două ori ca să fiu sigur... Domnule, numai unul dacă e împușcat sau rănit, ei au pierdut partida! Sau dacă i se întîmplă ceva unuia singur, vor pierde partida. Vor veni singuri și vor face mătănii în fața noastră. Și fetele, toți! Jur, domnule!

Vorbea cu un calm otrăvitor. Ceilalți erau iar fascinați. Uitaseră rănile și rușinea infringerii.

– Vom mai da un atac după-masă, probabil, vom vedea noi. Și măcar unuia dintre ei i se va întîmpla ceva. Eu singur voi ataca!

8

În tabăra cireșarilor era bucurie. În sfîrșit. Și oare cine putea să fie cel mai bucuros, cel mai invidiat, mai ales de către Dan, cel mai aplaudat? Cine altul decît puștiul cel drag, cu păr de aur, și cu nasul chiar mai sus puțintel decît în momentele lui de toate zilele, pentru că, de... Îi mai plăcea și lui să-și dea din cînd în cînd aere. Cîrnul ridica mereu două degete, parcă ar fi cerut cuvîntul. Le ridica, apoi se uita în ochii fiecăruia:

– Două! Două gloanțe! Le-au tras cu o precizie cumplită exact în burta omului de zăpadă! Păcat că n-am putut să văd cum se mișcă pumnalul... dar simțeam că merge bine totul, după ochii lui... Cum l-am mai dus!... Și pe ăllalt l-am făcut cnocaut. Ați văzut? Dar și Ursu l-a ochit, fiuuuuu! cum mai zbură butucul!

– Taci, nesuferitule! îl lua Maria la rost din cînd în cînd. Prea te lauzi, de parcă numai gura ar fi de tine. Nu-i a bună lauda asta prea multă...

– Las-că știi eu cam ce e în sufletul tău... Îi răspundea frățiorul. Nu mai poți de bucurie...

– Uffffi Doamne! se înduioșa negricioasa pînă la lacrimi. Ești un nesuferit. Nici nu vreau să te mai văd...

Ursu, în schimb, era posomorît. Nu-i izbutise lovitura. Și numai din cauză că voise să-i izbească pe amîndoi. Dacă și-ar fi ales o singură țintă, unul din ei era scos din luptă pentru mult timp. Dar voise să doboare doi odată... Asta era...

Nici Victor nu era tare bucuros. Îi era teamă să nu se repete atacul. Dacă nici unul din ei nu fusese rănit grav, atunci se vor pomeni cu un atac furibund. Vor sări asupra cabanei cu tot ce aveau la ei, cu toate armele posibile. De aceea, cînd toți păreau a fi în culmea bucuriei, decretă stare de alarmă generală. Atît de autoritară era vocea lui, încît amuțiră toți într-o clipă.

– Pază la ferestre! spuse el. Și să discutăm măsurile pentru la noapte! Precis vom fi atacați!

– Nu avem nevoie să-i mai așteptăm înăuntru! trecu Ursu la atac. Eu cred că am putea să-i respingem chiar lingă cabana lor. Ne căutăm posturi de pîndă, bune și sigure. Nu mai e frig...

– E o prostie! sări Lucia. Și dacă nu-l lovești? Dacă tragi pe alături sau îl rănești ușor? Nu te ucide imediat?

– Nu-mi mai scapă a doua oară! scrișni vlăjganul. În moalele capului îi ating.

Și Victor era de părerea Luciei:

– Nu cedez, Ursule! Atîta vreme cît mai au gloanțe în pistol, nu accept să fie atacați decît de la distanță sau să se riposteze din locuri sigure la agresiunile lor. Cum am făcut la primul atac. Ne-a reușit totul!... Gîndește-te ce înseamnă să ai o armă de foc. Îl lovești, îl dobori, dar nu trebuie să-i mai rămînă decît un dram de putere și luciditate și te ucide... Întîi să facem totul, să folosim toate vicleniile ca să le lichidăm gloanțele! Asta e!...

– Vine! se auzi vocea lui Dan, care era de gardă la postul de observație. Unul singur. Cel cu pistolul!

Parcă trecu un curent electric prin toți. Numai Ursu se uita la Victor cerșind voie. Conducătorul cireșarilor se prefăcu că nu-l vede. Victor dădu un semnal de așteptare. Agresorul era singur. Nu putea să încerce, singur, asaltul cabanei.

Dar dacă era o cursă? Dacă ăllalți veneau prin ochiuri pentru a cădea în spatele cabanei? Victor îl chemă pe Ursu ca să se sfătuiască, în antreu. Imediat sosi și Tic.

– Oare nu vor să ne înconjoare? întrebă Victor.

– E același lucru, îi răspunde Ursu în șoaptă. Ca să ne atace cu oarecare șansă, tot prin fața noastră trebuie să treacă. Eu totuși aș crăpa ușa... poate se aventurează și-i putem sări în spate... Ce zici?

Și pentru că Victor nu răspunde nimic, Ursu crăpă ușa.

Agresorul se apropiase la vreo zece metri de cabană. Avea pistolul în mînă, cu degetul pe trăgaci. Era un pistol mare, cu țeava lungă, un Parabellum, o armă rea. Rămase nemișcat și cu privirile fixate spre o fereastră. Spre fereastra de unde se manipulasă omul de zăpadă.

Tic vru să spună ceva, dar Victor îl opri. Și șoaptele puteau să trădeze.

Liviu Iordan mai înainte doi pași. Deveni și mai prudent, și mai încordat, gata să sară

ca un leopard. Și tot spre fereastra care-l batjocorise privea. Mina parcă-i tremura pe pistol.

"Oare nu-și dă seama că este văzut și urmărit? se gândi Victor. Cum de poate fi atât de sigur? Și mai ales ce anume urmărește? Parcă ar vrea să se răzbune orbește. Oare nu a înnebunit? Singur... Pentru ce?"

Liviu Iordan mai înainte un singur pas. Pistolul parcă i se ridicase o dată cu mâna.

"Doamne! se îngrozi Victor. Să nu fie cineva la fereastra aceea! Și nici nu mai am cum să dau semnalul..."

Liviu Iordan ținti spre fereastră și trase. Bubuitura răscoli toate ecourile. Imediat după ce trase se lăsă fulgerător, parcă pentru a se feri de o lovitură. Dar se ridică la fel de fulgerător, țintind cu pistolul spre aceeași fereastră. Însă nu mai trase. Se întoarse și își băgă pistolul în buzunar. Dar arma îi alunecă pe alături. Nu-și dădu seama. Continuă să se retragă și abia când ajunsese la vreo zece metri de locul unde-i căzuse arma, se întoarse iarăși și din nou privi spre fereastră. Tresări ca și cum ar fi văzut ceva și își duse din nou mâna spre pistol. Tresări și mai violent, pentru că nu-și mai găsi pistolul în buzunar. Se uită înapoi cu ochii holbați de spaimă. Și zări pistolul, în zăpadă, la vreo zece metri înaintea lui.

Avu numai o secundă de ezitare. Se lansă în goană spre pistol, în aceeași clipă în care se lansase și Tic. Dar puștiul avea mai puțin de fugit și era și mai iute. Ajunse înaintea lui Liviu Iordan la pistol.

Victor și Ursu îl văzură cum ridică pistolul de jos. Liviu Iordan se oprise la vreo cinci metri de armă. Privirile lui și ale lui Tic se întâlniră. Amândouă luceau de bucuria triumfului.

Dar deodată puștiul îngheță. Auzi vocea lui Liviu Iordan șuierătoare, șoptită:

– Poți să-l și iei de jos. E o bucată de lemn. Pistolul e în mâna mea. Și dacă nu vii spre mine, imediat îți găuresc scăfirlia. De la cinci metri nu pot să greșesc. Hai! Unu...

Tic se apropie cu pistolul de lemn în mână spre Liviu Iordan. Se lăsă luat de umăr.

Țeava pistolului lui Iordan cădea perpendicular pe creștetul puștiului. Ca să fie văzută de toți.

Și o văzură toți. Mai întâi Victor și Ursu. Vlăjganul sări ca un arc, dar Victor îl apucă și-l strînse de picior cu toată puterea pe care-o avea.

– Stai, Ursule! îi șopti el. Îl ucizi. Ța nu glumește.

Ursu închise ochii și înțelese. Se lăsă în genunchi alături de Victor. Era moale, fără un pic de vlagă. Dar tremura și simțea că se sufocă și-de pe buze i se prelingeau șuvițe de sînge.

Era și Maria în spatele lor. Nu scoase nici un cuvînt. Dar din ochi îi curgeau întruna lacrimi. Era și Lucia. Și ea plîngea. Victor oftă greu, apoi spuse:

– Poate că ne cer numai *cutia albastră* în schimbul lui. Va trebui să le-o dăm...

CAPITOLUL XII

1

Tiberiu își dăduse întâlnire cu Atena la Răsdeal. Voiau să se plimbe singuri și necunoscuți pe străzile orașelului, să ia masa de prînz la cabana de pe ghebul Cioaca, apoi să coboare în parc pentru jumătate de oră, să intre la cinema și să se întoarcă acasă cu trenul de șapte seara, care-i lăsa la o distanță de șase minute pe unul de celălalt. Pînă la cabană, planul lor merse ca pe roate. Dar la cabană li se înfundă. Erau foarte mulți sportivi care-i cunoșteau și mai ales erau mulți prichindei din toate orașele văii, care, din nefericire, asistaseră la concursul interșcolar de schi. Tiberiu devenise de multă vreme, de vreo două zile, idolul lor absolut, iar Atena, visul și bucuria lor caldă din clipele de vis. Se pomeniră înconjurați de prichindei și se văzură nevoiți să susțină o discuție interminabilă... ah! cum mai fugea filmul!... despre toate amănuntele unei vacanțe ideale. Pentru că li se cerea părerea despre mărcile de schiuri, despre calitatea betelor cu zgardă roșie, despre bocancii cu șanțuri neterminate, despre culoarea cea mai favorabilă slalomului... la ciorapii exteriori, despre ultimele performanțe ale schiorilor francezi și despre șansele lor la Olimpiada albă. Și bineînțeles și despre pregătirea amîndurora în vederea viitoarei Olimpiade albe din Japonia. Și dacă un idol nu știe să stea pe soclu, mai ales în asemenea situații... Dar și Atena și Tiberiu, la început cam speriați și cam ostili, deveniră cu timpul fermecători, mai ales că în clootul și pasiunea discuției se întrebau din priviri sau din vorbe, își atingeau întîmplător miinile, ba uneori și le țineau una într-alta secunde întregi. Și-și spuneau, printre sau deasupra vorbelor cu care răspundeau prichindeilor, atîtea și atîtea înțelesuri înfiorate!

Și așa cum se întîmplă întotdeauna într-o discuție, se lăsă deodată și momentul de tăcere, acel moment inexplicabil despre care un mare scriitor francez, bineînțeles prin unul din eroii săi, spunea că apare întotdeauna la ora x și douăzeci de minute, sau la ora x fără douăzeci de minute.

– E abia șase fără douăzeci! se miră unul dintre prichindei după ce se uită la ceas. Miine, pot să jur, vin și la noi cireșarii... Cu trenul de șapte seara...

Tiberiu și Atena tresăriră. Da! Cireșarii le promisese că îi vor vizita! Oare nu-i căutau chiar în clipele acelea în orașele lor? Amîndoi se albiră la față.

– Au fost cireșarii pe la voi? izbuti să îngîne Tiberiu. Cînd au plecat?

– Dar de ce ne întrebi cînd au plecat? se interesă unul oacheș, cu ochii numai neastîmpăr.

– Pentru că dacă ar fi cireșarii în orașelul vostru, răspunse Atena în locul lui Tiberiu, n-ați mai fi voi în momentul ăsta aici, la cabană.

După atâtea declarații de dragoste, prichindeii nu mai puteau să dea înapoi. Nu spuseră nimic, doar își căutară niște zimbete care, din păcate, nu li se potriveau deloc: erau false. Ei, dar momentul trecu. Unul mai politicoș își aduse aminte că uitaseră să răspundă la o întrebare frumoasă și isteată.

– Încă n-au sosit. Dar îi așteptăm din zi în zi. Am luat toate măsurile. De la doi kilometri vom fi informați prin băiatul unui cantonier, care e și el în legătură cu băiatul unui șef de gară, care și ăsta are legătură cu băiatul unui alt cantonier de la Mitiș. În clipa când s-au urcat în tren răsună la comandantul nostru semnalul de alarmă...

– Și de unde știți voi că au poposit cireșarii la Mitiș? întrebă Tiberiu cu un ton în care se putea ghici suspiciune.

Prichindeii se priviră la început speriați și întrebători, apoi fiecare plecă ochii în pământ, pentru că fiecare voia să răspundă... adică să trădeze un secret grozav. Și juraseră...

– Ne-a spus Petrișor Bogdan... se auzi vocea primului trădător simpatic. El e din Mitiș și știe precis...

– Aiurea! interveni hazardul prin persoana unui pici, cu un an mai mic decât ceilalți, adică neluat în seamă și deci neîncrezător. Aiurea! Ța se laudă mereu. Las-că știu eu...

Piciului însă nu i se mai putea trăda nici un secret. De aceea se lăsă o clipă de tăcere în care ceilalți prichindeii se înțeleseseră prin unde nevăzute să nu scape o iotă mai mult. Doar unul din ei privi spre Tiberiu și își luă inima în dinți:

– Pe cuvântul nostru că nu mințim... Ne-a spus Petrișor. Și nu numai că ne-a spus, că l-am suspectat și noi. Pe cuvântul nostru că ne-a dovedit. Cireșarii au stat chiar la el!

– Când? întrebă emoționată Atena.

– Alaltăseară și ieri dimineață... răspunse un altul. Și mai mult nu vă putem spune.

– Sigur, sigur? se interesă iarăși Tiberiu.

– N-am spus pe cuvântul meu, reveni cel care-și luase inima în dinți. Am spus pe cuvântul nostru... Zău! Pe cuvântul nostru că ne-a dovedit la toți șase!

Cinci prichindeii ridicară imediat mâinile în sus, ca niște conjurați, pentru a susține spusele șefului lor.

Atena și Tiberiu mai avură o brumă de prezență de spirit sau de bun-simț pentru a păstra aparențele. Se prefăcură speriați, își amintiră că au uitat să cumpere ceva, aoleu! și dacă va fi coadă vor pierde trenul... deși parcă stăteau pe arcuri și ar fi fost în stare să sară pe geam și să se dea de-a rostogolul pînă la gară, în vale.

Norocul îi ajută. Un personal întirziat tocmai pleca din gară în momentul când ajunseră pe peron. Săriră în el, adică Tiberiu o ajută pe Atena să sară pe scară și ea acceptă, fără să-și dea seama, și uitînd că e campioană la sărituri. În sfîrșit... Se ghemuiră pe un culoar cam gol, dar aveau noroc și aici. Din cînd în cînd mai trecea cite cineva spre vagonul restaurant, sau dinspre vagonul restaurant, obligîndu-i să facă loc, adică să se subțieze și să se strîngă, nevinovați și îmbujorați, unul în altul. Nici unul nu mai regreta parcul, cinematograful, filmul grozav, dar aveau numai vorbe de laudă și admirație pentru prichindeii care-i ținuseră sus pe Cioaca și care, fără să știe, le organizaseră toate spaimele și bucuriile prin care treceau.

Coborîră mai întîi în orașelul lui Tiberiu și alergară amîndoi, într-un suflet, pe strada mare, spre locuința lui. Nu le mai păsa dacă-i vede cineva. Din păcate, cireșarii nu sosiseră. Întorcîndu-se spre gară, se interesară despre cireșarii la unul din puștii care se fandoseau pe stradă. Dar puștii nu numai că le răspunse printr-o afirmație, dar se și laudă că Tic îi lăsase o amintire. Într-adevăr, pe o foaie de hîrtie se vedeau cîteva cuvinte: "*Amintire de la Tic*".

– E scrisul lui! atîta mai avu vreme Atena să spună, pentru că Tiberiu o și smuci cu brutalitate.

Se auzea sirena unei locomotive. Trenul de șapte. Se urcară în el tot în ultima clipă. Cireșarii îi așteptau de bună seamă în orașelul Atenei. Dar nici acolo nu-i găsiră. Nicăieri. La nici o cabană. Și îi cuprinse pe amîndoi o dezamăgire ucigătoare. Cireșarii nu-și respectaseră promisiunea. Nu-i vizitaseră...

2

Tic, cireșarul care lăsase atîtea amintiri prichindeilor din toate orașelele celor două văi, stătea în mijlocul sufrageriei de la Izvoarele. Era legat de mîini și de picioare nu cu brutalitate, ci cu artă. Putea să-și miște și mîinile și picioarele, cîteva centimetri, în orice direcție. Și mai era legat de un scaun uriaș, lăsîndu-i-se și cu această legătură un joc de cîteva centimetri. Dar aceasta era toată libertatea lui. Cîteva centimetri. Legăturile erau imposibil de forțat. Nu se putea scăpa din ele decât cu ajutorul cuiva. Singur, imposibil. Cel mult putea să se prăvălească o dată cu scaunul, să provoace prăbușirea scaunului, dar asta ar fi însemnat o sinucidere. S-ar fi izbit cu capul de podeaua de piatră, dacă ar fi căzut din față, și cine știe ce i s-ar fi întimplat dacă ar fi provocat prăbușirea în spate. Acestea erau gîndurile care treceau prin mintea ciufulicului, pentru că era teribil de ciufulit. N-avea nici o scăpare.

– Să n-ai nici o teamă... se adresă Liviu Iordan cabanierului. Cînd te-am legat pe dumneata, ți-am lăsat intenționat o șansă de scăpare, ca să nu îngheți. Dumnealui nu are nici una.

Tic își dădea seama că într-adevăr nu are nici o șansă. Jocul de cîteva centimetri parcă

nu făcea altceva decât să-i amintească mereu că e legat bine, că e legat și că e în miinile dușmanilor.

Petric și Bălan stăteau tot timpul la pîndă. Nu se dezlipeau de ferestre. Pină ce Liviu Iordan nu se mai putu stăpîni:

– E crunt, domnule, să ai de-a face cu neghiobi! spuse ca pentru sine, apoi vocea i se înăspri: Degeaba stați acolo, de pomană... Puteți să lăsați și ușile și ferestrele deschise, puteți să scrieți mare, pe o placardă, LIBER – DESCHIS. Nimeni nu va îndrăzni să intre atîta vreme cît nevolnicul ăsta e legat lîngă mine, iar pistolul se află în mîna mea. Nu înțelegeți? Orice mișcare s-ar face din partea cealaltă, orice încercare... gata! Nevolnicul ăsta mic s-a dus. Și ălalți, de dincolo, își inchipuie că nu glumesc.

– Aiurea... spuse Tic, deși cuvintele gangsterului cu pistol îi frecau încă șira spinării pe dinăuntru. Aiurea... Ția sînt atît de fricoși!... Parcă-i interesează pe ei ce mi se întîmplă mie... ei să scape, mai ales lunganul ăla laș, care nu vrea nici un moment să sară la bătaie.

– Te înțeleg, nenisorule... Îl luă Liviu Iordan în zeflema. Te simt eu. Ai vrea să ne adormi, să ne amețești, vrei să faci pe șmecherul cu noi... V-am prins pe toți... Vă am în vîrfurile degetelor... Numai prin viclenii vă apărați, pentru că puterea e de partea noastră, de partea mea... M-ați făcut să pierd două gloanțe cu omul vostru troian, două gloanțe care fac mai mult decât diamantele de mărimea lor... Dar nu le-am pierdut în zadar. V-am descoperit puterea: viclenia.

– Noi îi spunem iscusință și ingeniozitate... Îl întrerupse prizonierul ciufulit.

– Da, domnule! îl privi Iordan cu mai mult interes. Puteți să-i spuneți cum vreți. Eu îi zic șiretenie, viclenie... Și dacă am văzut că asta e arma voastră, m-am conformat... Să știi de la mine ceva... E o lege, o convenție nescrisă între oameni... Cel șiret îl duce pe omul de rînd pentru că acesta nu se gîndește că semenul lui ar putea să-l înșele. Cel foarte viclean îl duce pe cel viclean pentru că acesta cade în greșeala omului de rînd: nu crede că altul ar putea să-l înșele... De aceea ați căzut voi în capcana mea... Nu v-ați închipuit că sînt mai viclean decît voi și că o să vă pregătesc o capcană și mai cumplită... De aceea, nenisorule, am sacrificat și un. glonte, deși poate că n-ar fi fost nevoie. Am rămas cu patru gloanțe, am sacrificat un diamant de cartuș, pentru că știam că voi știți în ce situație ne aflăm cu armele, știam că voi știți cît preț are pentru noi un glonte.

– Asta de unde-o mai știati? se interesă din pură curiozitate puștiul.

– Dintr-o chestie care se numește gîndire... Îi răspunse Liviu Iordan. Erați prea inteligenți ca să nu vă întrebați, după spargerea pe care ați dat-o și după ce ați aflat niște secrete cumplite: de ce nu vă atacăm? V-ați întrebat: de ce nu ne atacă? Dacă am fi tăbărit toți trei cu pistoalele și cu încărcături de rezervă asupra voastră, ați fi rezistat mai mult de cinci minute? Nici pomeneală... Faptul că v-am condamnat la moarte prin ger și foamete nu însemna altceva decît că nu sîntem bine înarmați... Asta s-a întîmplat. M-am gîndit la felul cum *trebuia* voi să gîndiți. Dacă nu aș fi tras și dacă în aceeași secundă nu m-aș fi prefăcut că mă apăr, aplecîndu-mă, de fapt, pentru a substitui pistolul, și a vă da apoi impresia și certitudinea că am rămas cu același pistol în mînă, ar mai fi alergat unul dintre voi să-l ia din zăpadă? Dacă n-aș fi tras cu același pistol pe care apoi l-am scăpat, poate că s-ar fi bînuuit o capcană. De aceea trebuia să sacrific un cartuș. Știi cum spune francezul?

– *Au voleur, un voleur et demi...* răspunse Tic uluit de abilitatea cu care Liviu Iordan își pregătise capcana.

– Exact! Trebuia să vă năucesc, să vă fascinez, să fiu în ultimă instanță mai viclean decît voi. Și totul s-a întîmplat exact așa cum am prevăzut... Unul din voi trebuia să cadă în cursă și a căzut cel mai interesant. Poate că era și mai bine dacă ar fi căzut o fată... Negricioasa aia cu codițe...

– Aiurea, spuse Tic, deși voia să aibă jar în mîini și să i-l toarne ăluia. Soră-mea e o fricoasă fără pereche...

– Pofitim!? sări Liviu Iordan de pe scaun chiar în clipa cînd Tic înțelese ce groaznică gafă a făcut. Va să zică e și surioara dumitale acolo! Hopa!

– E soră vitregă... e soră de caritate... începu Tic să se bilbiie, aproape să plîngă. Las-că...

– Era tot ce trebuia să mai știu! își reluă locul pe scaun Liviu Iordan. Toți o să ajungeți aici, în genunchi o să vă tîrîți. Întii sora dumitale și după ea ceilalți...

Nu soarta lui, ci soarta nesuferitei sfîșia inima lui Tic. Imaginile pe care și le închipuia și în care o vedea pe Maria terorizată, cu fața. Brrrrr! Era o groază, un iad.

– Și dacă vă dăm *cutia albastră*? spuse ciufuliciul în ultimul moment al groazei sale din imaginație, în care mai putea să-și păstreze ceva omenesc în voce.

– Și asta mai voiam să știu! țîșni ca o goarnă de triumf glasul lui Liviu Iordan. Voiam să știu dacă ați aflat despre *cutia albastră*... dar eram sigur de asta... pentru că individul care a dat drumul celorlalți cînd s-a făcut spargerea a rămas tot timpul în sufragerie și a auzit o discuție foarte secretă... despre *cutia albastră*... Dar nu-mi închipuiam că ați aflat locul în care se află cutia... Acum mi-ai spus... De unde dracu' știți că acolo la voi a fost ascunsă cutia?... Numai dacă ați găsit scrisă pe undeva denumirea veche al cabanei... Numai atunci ați putut să faceți o relație între testamentul verbal lăsat de frate-meu... și denumirea cabanei voastre... Da! Mi-am închipuit, sau trebuia să-mi închipui mai devreme. Nu sînteți deloc proști... Numai că ați dat peste cineva care vă întrece, așa cum întrece muntele ăsta colinele din jur...

Raționamentul lui Liviu Iordan îi impresionase pe Tic, dar lauda de la urmă îl cam necăjea și-l cam ațîța.

– Dar să știți că un anumit lucru nu l-ați ghicit. Na! Eu singur am făcut spargerea. Eu singur am cărat totul...

– Nu, domnule! Asta e o minciună. Nu ai făcut spargerea singur. Poate că ai stat singur ascuns aici, poate că ai cărat sau ai scos singur alimentele, dar asta e altceva. Ai avut complici, sus, complici care ne-au scos pe noi de aici...

– Ei bine, dacă vreți să știți...

Dar spre fericirea vieții lui și a altor altora, bravul cireșar se opri în ultima clipă. Doamne! Ce era să spună!

– Spune, domnule! Sau vrei să te ajut eu?... Cine a deschis geamurile? Cine le-a deschis cu sfoara? Cine a intrat sus în camera mea?... Degeaba îți ascunzi complicele... Nu ești la tribunal... Aceeași pedeapsă o va primi și el, aceeași soartă o va avea, cu sau fără martori... Toți veți avea aceeași soartă!

– Chiar dacă vă dăm *cutia albastră*? insistă, terorizat, ciufuliciul. Chiar dacă v-o aducem aici neatinsă?

– Nu, domnule! Nu veți putea găsi voi *cutia albastră*. Nu aveți minte pentru ascunzișul ei... Și nu aveți, poate, nici mijloace, domnule...

– Și dacă unul dintre noi o va găsi? întrebă Tic. Dacă va închide ochii și va spune, după un ceas: "Uite! Acolo, sub a opta lespede din dreapta, e *cutia albastră*. Săpați!" Dacă unul dintre noi va face așa?

Liviu Iordan îl ascultă aproape năucit. Dar își reveni:

– Asta nu se poate!... Nu poate nimeni să gândească așa, pentru că nu știe că așa trebuie să gândească! Numai hazardul ar putea să vă ajute s-o găsiți.

– Și dacă hazardul ne va ajuta? continuă Tic.

– Atunci vom face schimbul, domnule. Mi se va aduce *cutia albastră*, pe cuvânt de onoare. Îți voi da drumul dumitale, conform cuvântului de onoare, și-i voi lua ostatici pe cei care mi-o vor aduce. Nu-i voi împușca pentru că îmi trebuie gloanțele. Îi voi ucide altfel. Până îți va veni din nou rîndul...

3

Era jale mare în Casa Iulia, în casa care-i primise pe cireșari cu optimistul BI E AȚ ENIT. Urarea știrbă de bun venit îi persecutase teribil pe tineri. Numai necazuri, și spaime, și neliniști, și teroare, iar acum lovitura cea mai mișelescă: răpirea celui mai drag dintre ei.

– Ne-a hipnotizat! se înfioră Lucia. Cum de nu a bănuit nimeni nici o primejdie? Cum de n-am presimțit capcana?

– Pentru că toată atitudinea și mai ales gestul lui de a veni singur, cu pistolul în mână, spre noi, erau ale unui halucinat... Uh! Dacă n-ar fi tras cu pistolul! Asta m-a indus în eroare, mărturisi Victor în continuare. Asta m-a făcut să cred că a înnebunit. Cum să-și irosească gloanțele? Nu mi-am închipuit nici o clipă că a substituit pistolul. Mai ales când l-am văzut că descoperă pistolul pierdut și aleargă după el... Dacă nu mi-o lua Tic înainte... Am sărit aproape în aceeași clipă cu el... Dar el a fost mai iute...

– Eu sînt de vină! bodogăni Ursu. Eu! Eu trebuia să sar primul. Și chiar dacă ar fi avut pistolul adevărat și ar fi tras toate gloanțele în mine, tot l-aș fi gătit...

– În tine ar fi tras! răspunse Victor. Nu știu dacă ar fi tras toate gloanțele, dar sînt sigur că ar fi tras... Iar pe mine cred că m-ar fi luat ostatic. Dar pe tine, nu! Dacă scăpa de tine, ne lua pe toți!

– Eu tot nu-l las! se încăpățîină Ursu. Tot voi pune mîna pe el. Chiar dacă o să aibă o mitralieră în mînă...

– Și Tic? întrebă Dan. Ce facem? Cum îl scoatem de acolo? N-o să-l lăsăm în mîinile lor...

– Deocamdată lui Tic nu i se poate întîmpla nimic! spuse Victor. Pe Tic îl țin ca ostatic. Pînă nu intrăm sau nu intrăm noi în tratative, cu ei, nu i se poate întîmpla nimic lui Ticușor.

– Daa... îngînă Maria. Spui tu așa...

– Nu! interveni Ionel. Nu spunem așa, ci e chiar așa. Vor încerca probabil un schimb. Precis. Vor cere cutia în schimbul eliberării lui...

– Numai să fie așa... oftă Maria.

– Numai să fie așa... repetă Victor. Dacă află că ești și tu aici, atunci vor fi și mai răi, și mai siguri. Să nu ceară în schimb pe altcineva dintre noi... Unul sau mai mulți... Dacă fac un asemenea schimb, oricum va fi și cutia în mîinile lor...

Toți simțeau ghearele groazei scormonindu-le pînă în măruntaie. Cine nu se va duce dîncolo dacă lupii de-acolo vor propune un schimb? Cine nu se va duce ca să-l scape pe Tic?

– Poate că nu le vine gîndul ăsta, spuse Ursu. Poate că sînt înnebuniți de cutie și se gîndesc numai la cutie...

Victor clătîină încet din cap...

– El probabil că nu se gîndește decît la cutie. Altceva îl interesează cît negru sub unghie. Dar sînt ceilalți, Ursule, brutele acelea cu ochii în flăcări. Și chiar el. Siguranța lui, siguranța vieții lui e în mîinile noastre. Știm prea multe despre el ca să ne lase în viață... Singurul lucru pe care l-ar putea face ar fi acela de a ne lăsa condamnați la foame sau la îngheț. Adică tot la moarte. Dar sînt ceilalți pe care-i simt cum caută otravă.

– Niciodată n-am fost într-o asemenea situație, spuse invalidul. Dacă aș putea să fac ceva... Să mă duc eu în locul lui Ticușor. Tot nu mai sînt bun la nimic...

– Ba ai fost foarte bun, încercă Victor să-l consoleze, cînd te-ai apucat să calculezi ascunzișurile posibile ale *cutiei albastre*. Nu înțelegi că singurul atu care ne-ar mai putea îmbunătăți situația ar fi să găsim *cutia albastră*? Și tu ai făcut foarte mult pentru asta. Toată suita ta de eliminări e o capodoperă, Dan. Numai de la ea putem să plecăm la teribila

idee a ascunzișului propriu-zis...

– Cuvînt de ordine! se trezi imediat Lucia. Toată lumea să înceapă să caute cutia, adică ascunzișul *cutiei albastre*.

– Oare nu ni se poate întîmpla nimic? întrebă Ionel. Să nu fim luați prin surprindere, să nu pierdem totul...

– Deocamdată nu ni se poate întîmpla nimic, răspunse Victor. Cei de dincolo sînt prea stăpîni pe situație, cred că își fac un plan de acțiune și așteaptă inițiativele noastre.

– Adică de ce crezi că așteaptă inițiativele noastre? întrebă Maria. De ce nu încep ei tratativele?

– Ți-am spus numai o părere, continuă Victor. Poate că vor începe ei tratativele... Dar s-ar putea să le aștepte de la noi... dacă Tic le va spune ceva despre *cutia albastră*. De bunăvoie sau de nevoie... Trebuie să ne așteptăm la orice, să fim în gardă tot timpul... Dar primejdie imediată nu cred că va fi.

Tinerii începuseră căutările. Dan le conducea. Aprinseră ambele lămpi, cu flacără mică, și căutau după indicațiile pe care le dădea invalidul. Numai Victor rămăsese nemișcat, la fereastra care avea vedere spre cabana Izvoarele. Veghea și se gîndea, era concentrat la intensitate supremă, gîndea cu atîta furie, încît uneori simțea cum nu mai poate, cum îi pier toate gîndurile. Auzea zgomotele făcute de ceilalți, dar toate se integrău într-o partitură sonoră fără nici o identitate. Gîndurile îl fulgerău, i se întretăiau ca un roi de fulgere, trebuia să gîndească într-o oră pentru toate orele cumplite ale lumii.

– Am ajuns aici... Îl trezi vocea lui Dan. Ne-am oprit asupra citorva lespezi, vreo șase... Și a mai rămas plafonul din sufragerie... și o porțiune dintr-un perete... De fapt numai lespezile selecționate devin interesante. Restul e mai mult din conștiințiozitate. Ca să nu lăsăm nimic necercetat... Și ar mai fi ceva. Asta mă chinuie cel mai rău, Victor. E un bloc uriaș în fața cabanei. Parcă ar fi fost o fundație sau așa ceva. Dacă pe vremea cînd s-a ascuns cutia, blocul făcea parte din cabană? Nu ar fi bine să se ducă Ursu să-l miroasă puțintel?

Victor încuviință, clătînd capul. Ursu era în spatele lui. Înțelese răspunsul lui Victor și ieși, precaut, afară. Abia atunci se apropie Țombi de picioarele lui Victor și începu să schelălăie încet, parcă rugîndu-se să fie luat și el în seamă. Victor se aplecă și începu să-l mîngîie blînd și cățelul stătea nemișcat, cu trupul încordat ca o săgeată, parcă pentru a-și arăta toată energia și puterea.

Ursu se întoarse după vreun sfert de oră. Victor îl urmărise prin geam tot timpul.

Întărirea lui acolo, la bolovan, îl cam punea pe gînduri. Oare ce era cu șvaițerul acela?

– E un bolovan foarte ciudat... își dădu el raportul. E plin de scobituri, ca un copac scorburos. Unele mici, că abia încap pumnul, altele prin care ar încăpea și Tic, dacă nu și Ionel. Dar nu mi se pare că a fost o fundație, ci mai degrabă o stîncă adusă sau găsită la locul acela și ținută ca ornament. Trebuie să fie foarte interesant vara, cu verdeață în jur...

– De asta mi-a fost teamă! spuse Dan cu un accent de triumf în glas. Tu nu crezi că acolo ar putea să fie ascunzișul?

– Mă gîndesc mai departe pe firul eliminării tale... Îi răspunse Victor. Va să zică, am rămas la șase lespezi și la bolovanul-curiozitate de-afară. Trebuie s-o găsim...

– Numai să fi fost ascunsă aici, se rugă Ursu.

– Aici a fost ascunsă... spuse Victor aproape în șoaptă.

– Cum poți fi atît de sigur! îl fixă Dan cu neîncredere. Numai dacă ai ști unde se află cutia...

– Cred că știu... răspunse tot în șoaptă Victor. Tu m-ai ajutat cu eliminările tale și cu chinul tău de a căuta. Nu ți-a rămas nimic necercetat. Și am făcut ultima eliminare, Dan... Din clipa asta avem un atu în mînă... Dacă am putea să-l folosim... Oare cum să-i convingem că ei nu vor găsi niciodată cutia?

– E chiar atît de bine ascunsă?! se miră Dan.

– N-o vor găsi niciodată, Dan. Așa cum tu nu puteai s-o găsești. Pentru că și ei, ca și tine, pleacă de la o premisă falsă. Și cu premisa aceasta, cutia nu poate fi găsită decît printr-o pură întîmplare... Cum aș putea să-i conving că n-o vor găsi?

Discuția fusese auzită și de ceilalți, dar nimeni nu îndrăzni vreun comentariu. Îl cunoșteau toți pe Victor și știau că are nevoie de liniște în asemenea clipe. Doar Maria se lipi de el și-i căută mîna. Iar la picioare, ca și cum ar fi presimțit ceva bun, Țombi începuse să se miște, gudurîndu-se.

– Din păcate, nu putem fi siguri pe nimic! reîncepu Victor. Dacă Tic nu l-ar fi auzit pe Iordan, singur, cînd își condamna la moarte complicității, poate că am fi sperat... Dar așa, nu trebuie să avem încredere în nimic, în nici o promisiune. E prea viclean, prea inteligent, într-un fel e un geniu... Numai capcana pe care ne-a întins-o și în care a căzut Tic... Nu! Trebuie să luăm toate măsurile... Nu trebuie să ne bazăm numai pe ideea schimbului: *cutia albastră*, contra Tic. Chiar dacă îl voi convinge că n-o va descoperi... Nu! Trebuie să atacăm din două... ba nu, din trei direcții...

Victor era iarăși cel dintotdeauna în momentul cheie. Dar era cel mai mare greu prin care trecuseră cireșarii vreodată. Niciodată primejdia nu fusese atît de cumplită, atît de groaznică. Victor părea în transă. Nu mai vorbea. Gîndea cu ochii închiși. Apoi îi ceru lui Ursu, cu voce calmă, harta. Și o chemă pe Maria alături ca s-o studieze împreună. Apoi îi spuse lui Ionel să se pregătească pentru a porni împreună, la tratative, dincolo.

de meditație și concentrare, iar Tic era legat de același scaun uriaș și făcea aceleași mișcări regulate, reduse și chinuitoare, pentru a nu-i amorti membrele. La altă masă, parcă în fața aceleiași sticle de vin, stăteau ceilalți: Petric și Bălan.

– Să nu puneți la cale vreo prostie, îi avertiză Liviu Iordan. Veți rămâne sub teroarea mea pînă cînd voi vrea eu. Auziți? Să nu încercați nici o răzvrătire, nici o nesupunere. Chiar dacă voi rămîne cu un singur glonte în pistol și tot veți trăi sub teroare, pentru că nici linul dintre voi nu va ști cui îi este destinat. Cine îl va primi? Dumneata? Sau dumneata? De aceea vă avertizez. Ca să fie clar!

Cei doi se sculară de la masă. Nici nu le trecea prin gînd să se răzvrătească. Liviu Iordan îi hipnotizase, îi fascinasă pe amîndoi. Aveau o groază cumplită de el, mai ales cînd tăcea nemișcat, cînd îl simțeau că gîndește. Se duseră amîndoi la fereastra care dădea spre cabana Iulia, parcă pentru a anunța că se observă o mișcare. Cabanierul anunță primul:

– Vin... Sînt doi... Și parcă duc un băț cu o batistă albă în vîrf. Da, da. Au un băț cu o batistă albă.

Liviu Iordan tresări. Tic îl urmărea cu ochi de drac. Voia să-i surprindă orice mișcare, orice gest, orice clipire a pleoapelor. Îl văzu tresărînd, aproape uimit, aproape neîncrîzător. Dar numai după cîteva secunde fața i se destinse, transformîndu-se în aceeași mască impasibilă.

– Luați-! porunci el celor doi. Duceți-l sus imediat. Nu vreau să le facă vreun gest, vreun semn, chiar din ochi. Unul să-l păzească, să stea lîngă el cu cuțitul pregătît. Dacă aude semnalul convenit, să-i taie imediat beregata. Celălalt să rămînă lîngă ușa scării interioare ca să prelungească semnalul dacă va fi nevoie. Gata!

Cei doi coloși îl transportară pe sus, cu tot cu scaun, pe prizonier. Cabanierul se întoarse chiar în clipa cînd începuse să se bată în ușă. Liviu Iordan îi făcu semn să rămînă lîngă ușa scării. Se duse el să deschidă.

Așa cum își închipuise, vlăjganul rămăsese iarăși de pază la cabana Iulia. Erau cei doi care fuseseră ultima dată cînd pregătiseră cambriolajul: Victor și Ionel. Le deschise ușa și o dată cu ei se strecură în antreu și un cățel zgribulit și speriat.

– Dumnealui rămîne aici! arătă Liviu Iordan spre cățel.

Apoi le indică scurt cu mîna, fără cuvinte, ușa sufrageriei. Zăvorî ușa, fără să mai pună drugul de siguranță, amenință ciinele zgribulit printr-o încruntătură din ochi, apoi pătrunse în sufragerie. Cireșarii se opriseră undeva în mijloc.

– E un act de mare curaj din partea voastră că ați venit aici! îi luă în primire Liviu Iordan. Dacă vă sechestrăm și pe voi? La asta nu v-ați gîndit? Credeți că întotdeauna și toi respectă, în timp de război, consemnele de onoare? Dacă vă reținem și pe voi sau dacă vă ucidem, ni se ușurează misiunea... Pe ce vă bazați tot curajul?

– Pe un amănunt de mare importanță pe care vi-l vom spune la momentul potrivit! răspunse Victor foarte calm.

– Nu e nevoie să mi-l spuneți. Îl bănuiesc. Ați aflat că în cabana în care stați se află *cutia albastră*. Am aflat și noi că ați aflat taina asta. Dintr-o mică eroare sau indiscreție a mezinului vostru, fratele uneia dintre fetele de la cabană, a celei negricioase, mi se pare...

Liviu Iordan voia să-și arate întreaga putere și Victor simți în același timp cu Ionel furnici de gheață pe spate.

– După cum vedeți, continuă Liviu Iordan, surpriza voastră nu mai este surpriză, atuul vostru e o mică eroare... Prin urmare, ați venit să vă predați.

De acolo, de lîngă ușă, cabanierul nu putea să nu-și exprime întreaga admirație. Dar văzu privirile de oțel ale lui Liviu Iordan fulgerîndu-l. Își duse mîna la gură, ca o babă.

– Am venit pentru tratative, spuse foarte calm Victor. În nici un caz ca să ne predăm. Și în nici un caz gîndindu-ne că una dintre părți va respecta codul onoarei...

– Domnule... începu nepăsător parcă Liviu Iordan, astea sînt vorbe. Oricît de frumoase și oricît de demne ar fi, se transformă dintr-o dată în apă de ploaie atunci cînd se ridică un pumn de fier sau un simplu pistol, chiar dacă mai are numai patru cartușe. Apă de ploaie, domnule. Nici nu trebuie să trag. Pot să pun pe unul să-l ucidă pe celălalt, pentru a-și salva viața, și pe urmă să-l ucid și pe el pentru că a fost atît de crud și și-a ucis prietenul. Nu fac joc de cuvinte, domnule! Ca să fie clar! Situația voastră adevărată e asta: ați venit să vă predați!

– Poate că mai este un atu! ripostă Victor. Un atu mai puternic, mai important. Cred că vă închipuiți la ce mă gîndesc.

Liviu Iordan deveni dintr-o dată neliniștit, dar pe fața lui încă nu se produse schimbarea. Numai pumnii îi scăpărau. Își dădea seama că nu-și va putea ascunde tulburarea. De aceea își puse ochelarii, numai pentru o clipă. Descoperise imediat că făcuse sau că era să facă o primă eroare: își trăda starea de neliniște în fața unor prizonieri.

– Știam că nu veți rămîne nepăsător! îl ațîță Victor.

– Nu se poate, domnule! aproape răcni Liviu Iordan, dar iarăși izbuti să se domolească. Ați venit aici cu o născocire și cu intenția de a pregăti o nouă spargere cu un obiectiv mai mare.

– Vă înțeleg... îi spuse Victor cu compătimire în voce. Ați dorit și ați visat și ați vrut să faceți totul cu propriile dumneavoastră mîini pînă la ultimul act, pînă la ultima scenă. Și tocmai la sfîrșit, sînteți scos de pe scenă, pentru ca altul să rostească replica finală, apoteoza...

Era fantastic! Cabanierul abia aștepta să se tragă cu pistolul asupra tănărului care provoca. Și în loc de aceasta, Liviu Iordan se așeză pe scaun, complet stăpîn pe sine.

– Mi-ai spus prea mult, domnule... încuviință el. Să sperăm că nu mi-ai spus foarte mult, domnule... Da... Nu puteai să vorbești astfel în fața mea, dacă nu ai fi găsit *cutia*

albastră. Nici un om de pe lume nu ar fi avut acest curaj. Nu pentru că i-ar fi fost frică de viața lui, ci pentru că i-ar fi fost frică de viața altuia, nevinovat.

Liviu Iordan arătă cu degetul spre plafon, spre etaj, unde Victor și Ionel înțeleseseră că se află Tic, supravegheat.

– Prin urmare, ați găsit *cutia albastră*... Ar trebui să vă felicitați... Și chiar o fac... Da! Meritați felicitații. Probabil că se află într-un ascunziș extraordinar...

Dar nici unul din cei doi nu răspunse. Ionel pentru că nu știa. Victor din alte motive.

– Nu, domnule... Să nu vă fie teamă că vă trădați... Sinteți naivi... Nu se trădează printr-o tresărire un ascunziș care a dăinuit un sfert de secol. Nu, domnule... Și cam ce tratative ați vrea să încheiați?

– Vă dăm *cutia albastră* în schimbul eliberării prietenului nostru, spuse Ionel cu vocea tremurându-i de emoție.

– Nu e scump, domnule... răspunse Liviu Iordan după o foarte scurtă pauză. N-ar fi fost scump... în alte împrejurări. Ați fi meritat poate mai mult. *Cutia albastră* valorează de o mie și de un milion de ori mai mult decât spărgătorul vostru...

– E un punct de vedere... spuse Victor politicoasă.

– Nu de un punct de vedere, accentuă Liviu Iordan. Se pare că ai uitat discuția noastră anterioară, cam cifrată spre final. Nu e un punct de vedere. E un adevăr. Ai uitat, domnule, că adevărurile există în raport cu mine? Eu le impun! Cum vă închipuiți, în condițiile date, că mă puteți invita la tratative? Încep să-mi schimb părerea despre inteligența voastră...

– Cred că faceți o eroare... spuse Victor. Nu ați ascultat pînă la capăt argumentul cu care ne prezentăm la tratative. Nu vă oferim numai *cutia albastră*. Vă oferim unica posibilitate de a intra în posesia *cutiei albastre*. Dumneavoastră n-o veți găsi niciodată!

– E un punct de vedere... zîmbi superior Liviu Iordan.

– Nu e un punct de vedere, răspunse Victor. E un adevăr care există în afara dumneavoastră, de astă dată. Un adevăr definitiv!

– Cum, domnule? se înfurie Liviu Iordan. Dumneata îți închipui că nu voi fi în stare să gădesc *cutia albastră*?

– Absolut niciodată! îi răspunse foarte calm Victor. Pentru că tot raționamentul dumneavoastră se bazează pe o premisă falsă. Din cauza construcției dumneavoastră. Nu sinteți maleabil ca să puteți descoperi altă premisă și alt raționament. Sinteți ca un puț de petrol din care nu poate ieși altceva decât petrol. Cu sistemul dumneavoastră de a raționa nu veți descoperi niciodată *cutia albastră*! Nu înțelegeți că trebuie să descoperiți o altă idee despre premisă? Asta în afara subiectului. *Deci nu veți putea niciodată să descoperiți cutia albastră, ascunzișul cutiei albastre. Îmi pot pune viața!*

Nu numai Liviu Iordan, dar și ceilalți care se aflau în cameră rămaseră uluiți și de vorbele lui Victor, dar mai ales de tonul pasionat, vibrant, aproape suprauman cu care le rostise.

– M-ai impresionat, domnule! recunosc Liviu Iordan. Dar îmi vine foarte greu să te cred... M-ai impresionat și pînă acum un singur om m-a impresionat în viața mea: cel care a ascuns cutia. Dar emoțiile trec, trec foarte repede, uneori cu un simplu drog, domnule. Eu nici nu am nevoie să caut droguri. Le posed la centură, în tocul ăsta de piele în care se află un pistol cu patru cartușe ucigătoare... Dumneata ai mizat pe o dispută a inteligenței loiale, domnule, a unei inteligențe de onoare, domnule. Iar eu mizez pe o inteligență de război! O inteligență susținută de armă. Aici ai greșit dumneata!

– N-am greșit! răspunse Victor.

– Ai greșit, domnule. Să spunem că ai dreptate și *încep să cred că ai dreptate*. Nu voi putea să gădesc cutia. Eu nu voi putea s-o gădesc. Dar ai uitat un singur lucru, domnule. *Că voi ați găsit-o. Înțelegeți, domnule?*

– Nu înțeleg, răspunse Victor.

– Scurt! se ridică Liviu Iordan în picioare. Vă voi face prizonieri. Vă voi duce legați în fața cabanei Iulia. Și acolo, în fața cabanei, vă voi tortura. Pînă cînd cel mai slab... sau cea mai slabă dintre voi va începe să țipe. Poate chiar sora celui care stă sus cu cuțitul la beregată. Va țipa și va spune unde se află cutia. Și după ce va spune, nu vă voi mai tortura. Vă voi ucide! Asta ai uitat, domnule. Inteligența de război.

– Nu! răspunse Victor cu un calm care teroriza. Nimeni nu cunoaște ascunzișul cutiei. Numai eu. Nu l-am spus și nu-l voi spune nimănui. Acesta a fost atuul meu. Și acesta rămîne atuul meu și al nostru, al tuturor. Vă dau cutia dacă eliberați prizonierul. Altminteri puteți să faceți un măcel, dar cutia n-o veți avea. Cred că vă dați seama că nu voi scoate un cuvînt...

Liviu Iordan devenise livid. Răspunse fără vlagă:

– Să aminăm tratativele pînă miine dimineată...

5

Prizonierul fusese coborît din nou, cu tot cu scaun, în sufragerie. Își reluaseră toți locurile. Liviu Iordan singur la o masă, cu un pahar de coniac în față, ceilalți despărțiți parcă de aceeași sticlă de vin.

Prizonierului nu i se dăduse nimic, nici de mîncat, nici de băut. Nimeni nu se uita la el, dar nici el nu se uita la nimeni. Din cînd în cînd se foia în legături și ciocănea cu degetele în lemnul scaunului. Ușile și ferestrele fuseseră toate zăvorite, baricadate și controlate. Nici o muscă nu putea să pătrundă în cabană. Tăcerea era apăsătoare și nimeni nu îndrăznea s-o spargă.

– Nu se poate, domnule! se răzvrăti într-un tîrziu Liviu Iordan. Am avut o simplă clipă

de amețeală, de slăbiciune... Nu trebuia să cedezi! Nu înțelegi? I-am avut în mână și le-am dat drumul! Ba chiar eu am propus amânarea tratativelor! De ce, domnule, de ce?

Se uita spre cabanier, dar cabanierul îi răspunse cu o privire înfricoșată și supusă. Vorbe n-avea curajul să rostească.

— Nu se poate, domnule! se îndărătnici Liviu Iordan. Umblu de un sfert de secol după o taină, fac adevărate minuni ca să ajung la ea, și chiar la mal să mă înec? M-a sugestionat, asta s-a întâmplat! M-a făcut să cred că nu pot, prin raționament normal, să găsesc ascunzișul. M-a sugestionat! Și eu nu pot să renunț la *cutia albastră*. De aceea am cedat. Mi-a fost teamă că voi pierde *cutia albastră*. Nu mă interesează măcelul, nu mă interesează prizonierul, mă interesează un singur lucru: *cutia albastră!* Pe asta a mizat el. M-a simțit și m-a prins!

Abia atunci îndrăzni cabanierul să-l întrerupă:

— Dar ce poți face cu *cutia albastră*... dacă, dacă... dacă n-o aveți... Dacă ei scapă...

Era tocmai întrebarea care-i venise în minte cireșarului și pe care o ura cu toată ființa.

— Asta e, domnule! recunosc Liviu Iordan. Nu se poate ajunge și nu se poate folosi *cutia albastră* fără măcel. La asta nu m-am gândit... Dar dacă-i măcelăresc fără s-o găsesc? Domnule, ăla m-a hipnotizat! Și acum mai am în minte teama că n-o voi găsi... Cum s-ar putea să n-o găsesc? Să fie el singurul om din lume care să poată găsi ascunzișul *cutiei albastre*, și încă fără să caute, pentru că altfel l-ar fi aflat și ceilalți? Aici e clar. N-a spus nimănui nici un cuvânt... Să fie el singurul...?

Parcă din altă lume se auzi vocea lui Tic:

— V-am spus că numai el poate să găsească ascunzișul *cutiei albastre*. V-am spus și cum va face... Va închide ochii și va începe să se gândească...

— Taci! se răsti Liviu Iordan care simțea că începe să-și iasă din fire. Știu singur cum se procedează... Domnule, e cumplit! A băgat frica în mine... Dar dacă a folosit și el o inteligență de război?!... Dacă nu cunoaște nici un ascunziș și a vrut numai să scape de aici ca să ia măsuri de apărare... Domnule, m-a hipnotizat, m-a sugestionat... Știe sau nu știe...?

— Poate că ar mai fi o soluție... spuse Ion Petric cu o voce cam timidă. Să dați prizonierul pentru cutie... Ca să scăpați de obsesie... Și pe urmă aranjăm noi... tot sînt condamnați la moarte prin ger sau foame... Nu se schimbă cu nimic situația...

— Ba da, domnule! se enervă Liviu Iordan. Înseamnă că am fost înfrânt... Cum spunea ăla, ultima replică, replica de triumf, o va rosti altcineva.

— Dacă va fi ultima lui replică? interveni iarăși Ion Petric. Tot trebuia să facem ceva ca să ajungem la *cutia albastră*. Am pus mâna pe individul ăsta mic și ni se aduce cutia plocon...

— Da, domnule... admise Liviu Iordan. E și ăsta un raționament de război... Vom face schimbul și-l vom lua prizonier pe cel care va aduce cutia... Și vom începe iarăși teroarea... Numai să nu-l aleagă pe invalid, sau pe cine știe, care nu i-ar îngrozi prea tare când vom începe să-l torturăm în fața cabanei... Vreau să iasă toți de acolo! Toți domnule. Și fetele! Da! Asta vom face. Vom primi schimbul. Și vom pregăti atacul. Ca în vechime, domnule. Vom face berbeci și vom, izbi în geamuri, și vom face torțe pe care le vom arunca înăuntru. Vor ieși toți, toți, aprinși și umiliți. Miine dimineață vom pregăti armele pentru atac... La câteva minute după schimb, îl vom porni... Gata!

Trecuse de miezul nopții. Tic fu ridicat cu tot cu tron și dus în camera unde dormea Liviu Iordan, singur. Acolo fu așezat scaunul, în mijlocul camerei. Liviu Iordan controlă toate zăvoarele și incuietorele geamului, unicul geam al camerei. Dar nu rămase înăuntru. Se așează pe un fotoliu, luat din camera cabanierului, în fața ușii deschise, cu privirile spre prizonier. Și ceilalți doi își aduseră câte un fotoliu, postîndu-se unul în fața ușii care dădea spre dormitoare, altul la capătul scării. Nimeni, absolut nimeni nu putea să pătrundă în coridor, spre camera prizonierului, fără să treacă mai întâi prin fața celor doi coloși și apoi prin fața lui Liviu Iordan. La capetele coridorului agățară câte o lampă, cu flacără mică. O altă lampă fu agățată în camera prizonierului, chiar deasupra lui, dar tot cu flacără mică. Tot etajul cabanei, dar mai ales coridorul și camera prizonierului deveniseră un joc de umbre și lumini.

Primele ore de după miezul nopții trecură fără să se întâmple nimic. Paznicii, cu armele lîngă ei, moțâiau în fotolii. Moțâia și Liviu Iordan. Urechile lor obosite începuseră să se obișnuiască, încetul cu încetul, cu zgomotele provocate de vînt, de furtună, cu scîrțitul și zdrăngănitul ușilor și ferestrelor împinse de vijelia care parcă se trezise după miezul nopții. Era ora somnului dulce și ațipiseră toți. Abia atunci începu să înainteze pe scări și pe coridor umbra fără suflare și fără zgomot, umbra care primise prin pocnituri de degete toate semnalele și tot planul temerar al prizonierului.

Umbra se furișă pe lîngă primul fotoliu, cel din fața scării, apoi și pe lîngă cel din fața camerei cu lumină săracă. Umbra ajunsese lîngă scaunul prizonierului și acolo deveni Țombi. Adică își frecă mai întâi botișorul de miinile stăpînului, apoi își începu munca și chinul. Rodea, rodea ca un castor, ca o armată de castori, mereu cu privirile spre fotoliul în care sforăia încet o matahală în papuci.

Tic nu se mișcă nici o clipă. Îi era teamă să nu scîrție scaunul, îl încercase și știa că scîrție. Își lăsa legăturile roase de colții cățelului. Doar cînd simți cum îi cad sforile de la picioare, își ridică genunchii, dar scaunul scîrții și în fotoliu se produse o mișcare. Țombi alunecă sub pat, trăgînd după el toate legăturile roase, iar Tic rămase nemișcat. Probabil că Liviu Iordan deschisese ochii și-l zărise nemișcat pe scaun, iar pe urmă pleoapele îi căzuseră.

Țombi își reluă chinul. Cînd se simți aproape liber, Tic încercă să-l ajute. Iarăși scîrții

scaunul, dar de astă dată în fotoliu nu se mai făcu nici o mișcare. Cireșarul simți că este complet liber. Cum trebuia să acționeze în clipa cea mai grea? încet sau brusc? Se sculă de pe scaun, se duse încet la geam și începu să manevreze deschiderea lui. Trase toate zăvoarele, deschise primul rînd, dar cînd ajunse la al doilea, zgomotul inevitabil se produse. Liviu Iordan tresări, dar în aceeași clipă un vultur se repezi asupra lui, răsturnîndu-l. Cireșarul sărise, și nu căzu în zăpadă, ci în niște brațe vinjoase care nu-l mai lăsară jos, ci îl purtară mult, pînă îl primiră alte brațe mai calde și auzi cuvîntul pe care-l aștepta atîta: "Nesuferitul..."

CAPITOLUL XIII

1

Tiberiu o conduse pe Atena acasă. Stătea la vreo sută de metri de gară. Dar... pentru că totuși Tiberiu pleca mai departe, cu trenul, îl conduse și ea la gară, dar... pentru că nu se cade ca o fată să conducă un băiat... Tiberiu o conduse iarăși acasă, și asta se întimplă de cîteva ori, pînă ce, pe la jumătatea drumului dintre gară și casă, se auzi fluieratul unei locomotive: era ultimul tren al serii. Cei doi se despărțiră brusc, sub un felinar neobișnuit de luminos... printr-o simplă strîngere de mînă, deși așteptau momentul despărțirii cu inimile numai fiori, pentru că își închipuiau că-i va prinde undeva, în întuneric și...

Despărțirea de Tiberiu o întrista pe Atena, pentru că îi amintea ceva la care se gîndise pînă atunci doar în treacăt: promisiunea nerespectată a cireșarilor. Cum au putut să fie capabili de un asemenea gest? îi judecă foarte aspru Atena. Dacă n-ar fi promis... nu s-ar fi întimplat nimic, dar după ce promisesem atît de solemn, după scrisoarea pe care le-o lăsase Lucia, după repromisiunea de la Stînca Șoimului... gestul lor era într-adevăr necireșăresc. Nici nu le va mai scrie ca să-i mustre...

Tocmai gîndea așa, și luase hotărîrea de pe urmă, cînd se auzi strigată de o voce pe care parcă o cunoștea. Era Bili, cel mai sirguincios elev al ei la schi și la pian, care ca întotdeauna la ora aceea înaintată nu dormea. Ehe! De cînd o aștepta Bili ca să se laude! Dar o văzuse plimbîndu-se întruna cu cel mai mare inamic al orașului: cîștigătorul concursului de schi, cel care-l detronase pe Alexandru, și furia lui împotriva lui Tiberiu crescuse teribil.

– Atenaaaa! șopti el de la o fereastră a unei camere mici, probabil a băii sau a cămării, că numai acolo se putea ascunde la ora aceea. Am o surpriză grozavă!

– Aoleu! se prefăcu Atena supărată. Tu erai? Și încă nu te-ai culcat? Mîine nu mai facem coborîrea! Gata!

– Mai bine poimîine nu mai facem pianul... se rugă Bili. Dar dacă ai ști ce surpriză am, cred că m-ai ierta... Am fost obligat să stau pînă la ora asta treaz, pe cuvîntul meu... Știi cine m-a ținut de vorbă și-a rîs ca un nebun de bancurile mele? Tic!

– Care Tic! se încruntă Atena. Cel de sus de pe Galba, care-l imită pe Tic al lui Chiriță?

– Aiurea!... Știi?... Asta e ultima expresie a lui Tic. Nu cu idiotul ăla am stat de vorbă. Chiar cu Tic cireșarul! Na! Și asta-i tot expresia lui.

– La revedere! îi spuse Atena. N-am vreme de glume idioate. Iar mîine facem lecție suplimentară de pian.

– Nu mă crezi? se bosumflă amarnic Bili. Bine! Atunci poftim dovada! Chiar Tic mi-a lăsat-o ca să dovedesc oricui.

Era o hîrtie de caiet pe care scria: "Amintire de la Tic". Era aidoma celeilalte, arătată la Sușteni, era chiar scrisul lui Tic pe ea, scrisul de pe biletul de amenințare. Asta era prea mult! în patru minute de amenințări și promisiuni, Bili rămase fără cuvînt. Adică începu să-i povestească Atenei tot ceea ce se întimplase în mica grotă unde se organizase salvarea lui Dan.

Așa, din senin, Atena se simți cuprinsă de amețală, sau poate că o ataca o presimțire urîtă. Se despărți de Bili după ce-i promise că va suspenda lecția de pian, cea suplimentară, bineînțeles, și ajunse acasă atît de neliniștită, încît tatăl ei, medic, ca și mama ei o priviră foarte îngrijorați. Întrebări precise, răspunsuri nesigure, ocheade între părinți, apoi șoapte: "Pesemne că s-a îndrăgostit... e la prima ei dragoste"... pînă ce fata ceru voie să dea un telefon. Era foarte tîrziu, dar nu puteau să-i refuze rugămîntea... Tiberiu sosise și cînd auzi istorisirea Atenei, probabil că se făcu alb la față, așa îl simțea ea, și îi ceru voie s-o cheme peste jumătate de oră. Părinții îi îngăduiră, dar pentru că ei trebuiau să se scoale foarte devreme, se duseră în dormitor. Pînă să sune telefonul lui Tiberiu, adormiră amîndoi, amintindu-și, înduioșați, că trecuseră și ei prin clipe asemănătoare, dar că nu avuseseră telefon ca să-și spună, de la distanță, "noapte bună" și celelalte. În sfîrșit, se auzi și zbirniitul foarte încet, ca un biziit de muscă, al telefonului. Era Tiberiu. Îl sculase din somn pe prichindelul cu dovadă și aflase exact aceeași poveste pe care o aflase Atena de la Bili. În noaptea aceea linia telefonică dintre Binaia și Sușteni fu foarte solicitată. Cer doi tineri nu puteau să închidă ochii și mereu le veneau alte gînduri și alte presimțiri, din ce în ce mai întunecate. Spre ziuă, amîndoi ajunseseră la convingerea că grupul cireșarilor fusese surprins de vijelie undeva pe la Șaua Mare... dacă nu a izbutit să coboare la Mitiș. Deci primul lucru pe care trebuiau să-l facă amîndoi era să se urce în primul tren spre Mitiș. Dar... după jumătate de oră, Atena veni cu altă idee. Pînă ajung la Mitiș, pînă dau de băiatul acela la care trăsuseră cireșarii, Petrișor Bogdan, pînă își găsesc prietenii, pînă dau alarma... oare nu va fi prea tîrziu? Orice minut contează în asemenea situații. Tiberiu își

dădu imediat acordul și telefonul fiecăruia se puse în funcțiune... pe linie locală. Răspundeau numai părinții sculați pentru treburi, care-și chemau odraslele la telefon când auzeau că e vorba de un concurs special pentru niște titluri extraordinare. Astfel se face că, înainte de a apărea zorii, zeci de tineri schiori de pe toată valea erau în stare de alarmă. Cu parole, cu discreție, cu promisiunea că foarte repede li se va spune cauza. Toți acceptaseră fără să cricnească: Atena și Tiberiu, fiecare în orașul lor, deveniseră, mai ales după concursul de schi de la Poiana, idolii tuturor, ba cei doi campioni se pomeniră chiar cu telefoane de la Alexandru și Costin care voiau cu orice chip să ia parte, sub conducerea lor, la misterioasa acțiune.

Atena se urcă în primul tren spre Mitiș. La Sușteni, încă din mers, sări în vagonul ei Tiberiu. Nici nu mai aveau ce să-și spună. Toată noaptea, la fiecare frază și la fiecare convorbire, în pasiunea argumentației nu-și spusese altfel decât: "Draga mea, dragul meu, scumpa mea, nu se poate! Crede-mă, tu, dragule"... Erau cam îmbujorați, dar pe drum, mai ales în tunel, își găsiră mîinile, își auziră inimile cum bat, apoi închiseră ochii și li se întiniră buzele, dar fără să vrea... Când deschiseră ochii, văzură că nu mai sînt de mult în tunel și mai văzură niște prichindei ițindu-și capetele de după ușa unor compartimente. Noroc că se apropia Mitișul...

Pe Petrișor Bogdan îl găsiră destul de repede. Cine nu-l cunoștea pe prietenul lui Tic, singurul din orașel căruia Tic îi lăsase o amintire semnată.

Cum îl văzură, cei doi înțeleseră că prin metodele obișnuite nu vor scoate nimic de la el. Dar cînd se pomeni în fața lui cu Atena și cu Tiberiu, spuse totul. Aceeși poveste auzită la Binaia și la Sușteni. Mai rămînea de telefonat la Poienița. Nici acolo nu erau cireșarii. Nici în oraș nu poposiseră. Doar o secundă de ezitare, ca înaintea marilor decizii, apoi Atena și Tiberiu hotărîră să dea semnalul de alarmă. În cîteva minute, toți elevii schiori de pe cele două văi porniră în căutarea celor mai buni prieteni ai lor: cireșarii.

2

Nici la Casa Iulia nu se dormi în noaptea aceea. Toți așteptaseră pe Tic și... pe Ursu, care căpătase, în sfîrșit, aprobarea să plece în întîmpinarea lui.

Dar ciufuliciul scăpă pînă la urmă din brațele Mariei și ale celorlalți, ba chiar lovise, în nerăbdarea lui, piciorul lui Dan, care, săracul, își închipuia, din cauza durerilor, că va mai suferi o a doua repunere la loc a oaselor.

— Acum să vă spun totul! Explodă mezinul cireșarilor după ce scăpă definitiv de primejdia strangulării. Ne așteaptă tot iadul de pe lume! Na!

Și se apucă să le povestească tot ceea ce auzise la cabana Izvoarele, tot planul care li se pregătise și care li se pregătea. "Brrrr!" făcea din cînd în cînd ciufuliciul. Dar și ceilalți făceau la fel.

— După evadarea ta ce va fi? spuse Dan. Cred că vor tăbări asupra noastră cu unghiile și cu dinții...

— Uh, dac-ar fi așa! se rugă Ursu. Dar își vor schimba planul, Ticușor... O să vezi tu...

— Și eu cred că și-l vor schimba, spuse Victor. Nu vor turba, din cauza șefului care se stăpînește și știe să stăpînească. Cred că vor pregăti un atac general și total. Vor căuta să ne nimicească. Și din cauza asta cred că nu-l vor da dimineață, ci mai tîrziu, după ce-l vor pune la punct în toate amănuntele. Vor căuta să meargă la sigur, nu la viclenii și hărțuieli.

— Exact așa cred și eu! tremură Ursu. Vor căuta să ne măcelărească, să ne mîntuie. Cu cele patru gloanțe, cu topoare, cu ce vor găsi pe-acolo. Cu torțe și șomoiage înmuiate în benzină...

— Cu sania le vor aduce! spuse Ionel. Va fi un adevărat atac... Brrrr! Ce se va alege de capul nostru? Oare cît timp vom putea rezista?

— Dar dacă nu vor mai ataca? spuse Lucia. Poate nu vor voi să riște nimic și atunci ne vor condamna la moartea de la început: prin îngheț și foamete.

— S-ar putea și asta, Lucia... răspunse Victor. Dar între timp a intervenit un factor nou... Am găsit *cutia albastră* și ei știu c-am găsit-o... Știi de ce cred că vor ataca decisiv? De teamă că am putea să ascundem noi, în alt loc, sau să azvîrlim undeva într-o prăpastie *cutia albastră*... Nu vor lăsa să treacă prea mult timp...

— Cum de-ai fost atît de rău și nu ne-ai spus unde este *cutia albastră*? sări Dan, cu gura, bineînțeles... După ce eu ți-am dat toate ideile...

— Poate că n-am găsit-o, Dan, rise Victor. Poate că e o simplă inteligență de război toată teoria mea. În orice caz nu vă voi spune... Și dacă v-aș fi spus, n-aș fi avut argumentul decisiv, care l-a înfrînt pe Iordan...

— Înțeleg, Victor, spuse Lucia. N-ai vrut să ne spui pentru a avea tu posibilitatea sacrificiului, pentru a te putea sacrifica și a ne salva pe noi... Nu cred că se poate face un gest mai frumos în lume... Dar de ce nu ne *vei spune*?

— Pentru că nu a sosit timpul, Lucia. Pentru că va trebui să plec. Nu putem aștepta aici execuția. Trebuie să încercăm ultima șansă. Știi că de doborît nu-i putem doborî... Trebuie să plec în lume și să cer ajutor. Veți rămîne cu Ursu...

— Unde vrei să pleci? îl opri Lucia. Ești nebun? Nu înțelegi că nu se poate scăpa de pe muntele ăsta înconjurat peste tot cu prăpăstii? Mai mult ne ajuți aici, decât încercînd să te sinucizi. Nu e nici o altă posibilitate decât aceea să rezistăm...

— Asta nu e posibilitate, Lucia. E agonie! Mai devreme sau mai tîrziu vom fi uciși... Trebuie să încercăm chiar și o posibilitate de vis, Lucia, chiar și o dorință... Nu înțelegi?

— Ba da, Victor... șopti ea aproape plîngînd. Dar... nu știu ce va fi... Dacă ni se întîmplă ceva tuturor, parcă e... nu știu... parcă e mai ușor, mai frumos...

— Trebuie să se ducă... se rugă Ursu. Dacă Victor se gîndește la ceva... atunci există posibilități, există șanse... Știi, Victor. .. Eu am vrut să te opresc, cu forța, cînd am auzit că te duci cu Ionel la ăia de dincolo, pentru tratative... Am fost sigur că vă vor face prizonieri. Pe cuvîntul meu, dacă nu mi-a trecut prin minte gîndul că vă vor aduce aici, în fața noastră, la ferestre, și vă vor tortura... Am vrut să te lovesc și să te țin aici cu forța... Dar am știut, nu știu cum să spun, m-a oprit ceva... Am simțit că nu poți să te duci acolo ca să ne faci rău, că porți cu tine o armă teribilă, mai teribilă decît pistolul lui... Și nu m-am înșelat...

Victor era emoționat. Și Tic mai ales, care se lipi pe nesimțite de el. Și ceilalți.

— Pe unde vrei să încerci? întrebă Maria. Pe la Vadul Lupilor? Dar acolo e o prăpastie uriașă, Victor. Nu e nici un loc de trecere. Mai bine ar fi pe poteca pe care am urcat...

— Știu... spuse Victor. Dar acolo există un obstacol îngrozitor: lupii. Cei care au rămas în spatele pavăzei noastre.

— Nu cred! se opuse Maria. Sînt absolut convinsă că au fost îngropați de avalanșă. Nul Lupi nu mai sînt!

— Are dreptate Maria! interveni Ursu. Lupii au fost în mod sigur îngropați de avalanșă. Poate că sînt mai multe șanse pe poteca noastră, adică prin locurile pe unde a fost poteca...

— Eu am altă părere! răsună ferm vocea Mariei. Să încercăm prin ambele locuri! Sînt mai multe șanse de salvare. Sînt mai multe șanse ca unul dintre noi să ajungă undeva. Și de acolo va da alarma. Și pentru salvarea celor de la Casa Iulia și pentru salvarea celui alt.

— Da... acceptă Ursu în șoaptă. E mai bine cum spune Maria. Se dublează șansele de salvare ale fiecăruia... pentru că asta e cel mai important. Nu, Victor? Unul din voi trebuie să scape. Dacă pleacă numai unul singur și are un accident, nimeni nu va ști și accidentul va fi fatal. Dacă pleacă doi...

— Da! spuse și Dan.

Tic răspunse altfel. Se ghemui la pieptul Mariei pentru a-și lua cel mai cald rămas bun pe care și-l luase vreodată de la ea. Ionel răspunse printr-un oftat. Lucia, căutîndu-i mîna.

— Bine... spuse Victor încet, cu vocea gîtuită.

Dar Maria îl scoase imediat din starea de neliniște...

— Tu sari mai bine decît mine, Victor. Ți-am înțeles planul. Vrei să sari peste prăpastie. Dacă ai noroc și pe malul celălalt e zăpadă, nu gheață, și așa cred că va fi... atunci ne vom întilni la Zaruri. Pentru că vei ateriza aproape de Zaruri.

— Va să zică și tu ai studiat harta! descoperi Victor. Bine, Maria! Din fericire, tocmai schiurile noastre au rămas...

— Nu din fericire, Victor, îl lămuri Ursu. Le-am păzit tot timpul ca ochii din cap. Schiurile campionilor!... Ar fi bine să plecați înainte de ivirea zorilor, ca să nu vă observe cei de la Izvoarele, să nu știe că ne-am împușinat forțele...

— Ești sigur că nu sînt lupi pe valea aceea a lupilor? întrebă Victor, parcă fără să fi auzit ceea ce-i spunea Ursu.

— Sînt absolut sigur! răspunse Ursu.

Și Victor scăpă de cumplita obsesie. Își aduseră schiurile din antreu și începură să le ceruiască.

— Și voi cum veți organiza apărarea? întrebă Victor. Dacă vă atacă mai înainte de sosirea ajutoarelor? Cum o să vă apărați?... Nu uita, Ursule! Patru gloanțe!

— Trei gloanțe! preciza Tic. Unul trebuie să-l oprească pentru a-i ține pe ăilalți doi sub teroare. Doamne! Dar cumplit individ mai e! Cum spuneai tu, Victor. În felul lui e un geniu!

— M-am gîndit la o metodă specială de apărare... Începu Ursu. Nu ți-o spun, de teamă că vei sări asupra mea și-mi vei măcina încrederea în ea. Degeaba, Victor... Nu-ți spun nimic. Așa cum nici tu nu ne-ai spus unde ai găsit *cutia albastră* și astfel ai putut să ne salvezi. Nu-ți spun! Atît doar: îți jur, Victor, că nu voi fi doborît! Nu mă vor ucide! Și cred că înțelegi ce înseamnă asta. Dacă eu nu voi fi doborît, nu i se va întîmpla nici unuia dintre noi nimic!

Înainte de a pleca, Victor îl chemă totuși pe Ursu în antreu. Și pentru a-i strînge mîna, dar și pentru altceva.

— Nu știu, Ursule, ce se poate întîmpla... Dacă se vor ivi primejdii cumplite, dacă pentru salvarea oricîruia dintre voi va trebui oferită *cutia albastră*, te vei duce și o vei lua, Ursule... Într-un singur loc se poate afla. Nu știu. Nu m-am uitat nici eu... Dar acolo este.

Și Victor îi șopti, la ureche, locul unde trebuia să se afle *cutia albastră*. Ursu rămase năucit.

— Nu se poate... îngîină el. E fantastic...

— Așa se pare... V-am spus. Pentru că în raționamentul vostru plecați de la o premisă greșită. Gîndește-te la mărimea ei, Ursule. O casetă de fier, nu o casă de fier. O casetă cît o valiză, mai mică decît un violoncel, cît o mașină de scris de birou, înțelege sensul acestei mărimi, Ursule... Gîndește-te la atacul convoiului, la cei care l-au dat, la cei care au fost uciși... Dar asta nu mai are importanță acum; mai tîrziu... dar oare cît de tîrziu va fi?

Peste cîteva minute, încă pe întuneric, Victor și Maria porniră împreună pe colina de deasupra casei. Dar cînd ajunseră în vîrf se despărțiră.

Toate drumurile și potecile munților fuseseră invadate de cei mai tineri și mai buni schiori. Fiecare știa că se întîmplase ceva cireșarilor, că fuseseră surprinși de vijelie, poate chiar surprinși de avalanșă. Două direcții principale fuseseră indicate de cei doi conducători ai echipelor de salvare, Atena și Tiberiu: Șaua Mare cu Brîna Iadului și pîrtia de la Furcile Moșului spre Mitiș, pe lîngă Valea Lupilor. Erau zeci de tineri, pentru care

cireșării se confundau cu visul și idealul lor, zeci de tineri care nu-și închipuiau prieteni mai buni decât cireșării. Gîndul că ar putea să ajungă totuși la timp undeva și să-i salveze parcă le dădea aripi. Tiberiu conducea grupul mare care pătrunsese prin Șaua Mare și urca, poate pentru prima dată în istoria avalanșelor, trecătoarea de la Brîna Iadului. Atena era în fruntea grupului care cerceta prăpăstiile din stînga pîrtiei de coborîre spre Mitiș și care avea ca punct final abisul de la Valea Lupilor.

Și mereu veneau rapoarte din alte locuri, de la alte echipe, care se formaseră spontan auzind despre nenorocirea care se abătuse asupra cireșarilor. Vuiiau munții de energii tinerești, și toate obstacolele erau trecute cu un curaj cum nu se mai pomenise. Deodată sosi vestea că au intrat în acțiunea de salvare și elevii școlii de schi cantonați lângă *Poienița*. Alți zeci de căutători, din toate colțurile țării, toată tinerețea țării străpungea munții și barierele de gheață în căutarea cireșarilor.

Primele echipe conduse de Tiberiu ajunseră la o movilă de zăpadă de după Șaua Mare. Dacă se adăpostiseră acolo prietenii lor? Imediat lopețile și schiurile începură să sape și apărură bordeiul și o duhoare groaznică începu să iasă pe orificiile și crăpăturile lui. Căutătorii înghețară. Nici n-aveau curajul să se uite înăuntru. Era duhoare de hoituri. Mai ales, cînd Tiberiu recunoscuse, proptite în ușa, schiurile cireșarilor... Dar cum se putea așa ceva? Cum puteau să se închidă pe din afară cu propriile schiuri? Deschiseră ușa și așteptară să mai iasă duhoarea. Erau lupi înăuntru. Sfișiați și pe jumătate arși. Tiberiu avu curajul să intre înăuntru și să-i numere: nouăsprezece lupi! Dar nici urmă de cireșari... Nouăsprezece lupi fuseseră atrași acolo de cireșari! Oare cum? Era încă un mister. "Zidul Speranței și Răzbunării" arsese. Doar cele trei schiuri își mai păstrau osatura de metal. Oare nu fuseseră și cireșării înăuntru? Doamne! Dar era imposibil. Lupii fuseseră închiși pe dinafară și nimeni altcineva nu-i putea închide acolo. Numai cireșării... După ce se întăriră cu această convingere, tinerii salvatori porniră mai departe, pe fundul prăpastiei, spre coama de gheață. Și parcă se trezise și vijelia. După un timp tinerii mai găsiră hoiturile cîtorva lupi, dar și un schi cu marca prietenilor lor, și asta iar le încreți carnea. Oare să-i fi atacat pe cireșari și să... Sau schiul era o armă care-i prăvălise pe lupi în prăpastie? Se uitară spre culmile de gheață, și toți căutătorii recunoscură mai tîrziu că Tiberiu văzuse, primul, o siluetă care aluneca, sau poate care cădea de deasupra prăpăstiilor. Maria se prăbușise. Își pierduse un schi într-o prăpastie de gheață. Abia se salvase în ultima clipă. Dar văzuse în vale roiul de schiori. Și se lăsase să alunece, sau pur și simplu se dădea de-a rostogolul ca o minge. Cîte nu învățase în cumplita vijelie! Ca o minge venea la vale...

Grupul Atenei nu întîmpinase mari obstacole, dar nici nu găsise vreo urmă care să-i dea speranță sau să-i insuflă groaza că prin locurile acelea trecuseră cireșării. Nimic. Nici o urmă, nici un semn. Nici un schi. Nici un băț măcar. Grupul ajunsese la Vadul Lupilor, la îngrozitoarea prăpastie de acolo, cînd sosi din urmă vestea — oare prin ce miracol? — că se dăduse de urmele cireșarilor. Veștile curgeau cu duiumul. Cincizeci de lupi fuseseră ucîși de cireșari... Poate nu chiar cincizeci, dar douăzeci și cinci fuseseră numărați de Tiberiu... Apoi, după cîteva minute numai, cea mai fantastică și mai așteptată veste: Unul dintre cireșari fusese găsit viu! Apoi imediat alta: Grupul lui Tiberiu se întîlnise cu Maria cireșarilor! Nu avea decât cîteva zgîrieturi...

Dar chiar cînd sosi ultima veste, Atena zări sus, pe panta de gheață a masivului care se înălța în cealaltă parte a prăpastiei, o siluetă care se mișca... Nu, care aluneca vertiginos pe schiuri, spre prăpastie. Țipătul ei îi făcu pe toți să se uite într-acolo. Era un schior care se lăsase spre prăpastie pe o platformă de gheață, sclipitoare ca oglinda. Atena îi înțelese într-o clipă intenția, dar mai înțelese că aterizarea lui, din direcția în care venea, se va face printre stînci, pe un alunecuş mai dur decât cremenea. Și-și dădu drumul mai la vale, într-o zonă plină de zăpadă. Dacă ar mai avea timp să-i atragă în partea aceea săritura. Se opri acolo și începu să urle și să facă semne disperate. Imediat o imitară și ceilalți. Corul de urlete ajunse probabil la urechea schiorului, pentru că îl văzură schimbînd direcția în ultima clipă. Săritura îi reuși și ateriza la cîteva metri de Atena. Și bucuria lui era atît de mare, dar și bucuria ei, încît se pomeniră unul în brațele celui alt. Și era bineînțeles și un fotograf printre salvatori, care după ce immortalizase fantastica săritură a lui Victor, immortalizase și scena îmbrățișării dintre Victor și Atena. Noroc că printre martori era și Tiberiu, care tocmai atunci sosise, împreună cu întreg grupul lui, dar mai ales împreună cu Maria.

Și fără prea multe cuvinte, fără nici o explicație, la semnalul lui Victor se lansară toți, ca niște năluci, spre Mitiș.

Și poposiră chiar la casa lui Petrișor, prima casă cu telefon care le ieși în cale. Maria rămase cu ceilalți afară. Și ca să nu-l stînjenească pe Victor, porni într-o plimbare fără țintă cu cei mai buni prieteni ai ei de pe meleagurile acelea: Tiberiu, Atena și toți ceilalți care îi urmau, sau îi înconjurau. Și erau mulți... Victor ceru Bucureștiul și legătura i se dădu aproape instantaneu. Pentru că Petrișor avusese grijă să spună nu numai instituția care era chemată, ci și numele celui care cheamă. Și după numele lui Victor mai adăugase el un cuvînt.

Trei sferturi de oră mai tîrziu se auzi deasupra stațiunii bîzîitul unui elicopter. Undeva ateriza. Iar schiorii salvatori se dovediră destul de bine crescuți ca să nu dea buzna la locul aterizării.

Victor și Maria izbutiră să scape din insula vie, după ce împărțiră tot felul de promisiuni, una din ele însă sfîntă: tot ceea ce li se întîmplase în fantastica lor aventură va fi cunoscut de fiecare. Știau ei cui să se adreseze pentru asta. Mai ales că zăriseră coborînd din elicopter un bărbat cu zîmbet cam ciudat, cu fața lunguiață și bărbia pătrată, ba avea și capul gol, parcă anume pentru a i se vedea părul, odată blond, rărît, și foarte rar spre

creștet. Avea alura unui bărbat puternic, bine clădit, spre deosebire de cel de lângă el, mai scund și mai în vîrstă, cu o figură obosită, teribil de obosită, parcă nu dormise de multe nopți. Cel pe care-l cunoșteau veni lângă ei pentru a-l prezenta pe bărbatul mai în vîrstă cu figura foarte obosită:

– Doctorul Alexandru Tudor... Victor... Maria...

Cei doi cireșari tresăriră. Mai ales Victor:

– Chiar dumneavoastră? Doctorul Alexandru Tudor? Atunci înseamnă că această *cutie albastră* e ceva foarte important.

– Nu foarte, dragul meu Victor, spuse cealaltă voce. Nu există calificativ. Dar mai bine să urcăm în elicopter.

4

Atacul începu mai devreme. Un atac calculat, decisiv. Veneau cu sania după ei. Și sania era încărcată cu tot felul de proiectile. Druși uriași de fier care puteau să pătrundă prin orice obstacol de tablă sau care puteau să dărîme orice obstacol, dacă erau împinși, cu putere, butuci de lemn care trebuiau să spargă toate geamurile, cocoloașe de carton și smoolă bîgate în petrol, care trebuiau să ardă mocnit, sticle cu benzină și torțe care trebuiau aruncate prin geamurile sparte.

Liviu Iordan, cu pistolul în mînă, proteja înaintarea cărăușilor. Sania fu oprită la vreo zece metri în fața antreului. Se pregăteau să atace lateral, pentru a avea în raza vederii toate ușile și ferestrele prin care se putea evada.

Toți cireșarii priveau prin crăpături înaintarea convoiului de atac. Tic nu se mai duse la catapultă ca să-i întîmpine de la distanță cu proiectile fără prea mare efect. Deși Ursu era foarte calm, foarte liniștit, toți simțiră cum îi cotropește groaza, spaima. Abia după ce sania se opri în fața antreului, Ursu spuse în șoaptă:

– Voi să rămîneți înăuntru orice s-ar întîmpla. Nu ieșiți decît dacă vă chem eu. Altminteri nu! Înțelegeți? Orice s-ar întîmpla, nu aveți voie să ieșiți afară din cabană. Dacă nu sînt sigur că se va întîmpla așa, nu cred că-mi va reuși planul...

– Ba da! Rămînem înăuntru! își uniră toți șoaptele.

Grupul de la Izvoarele se pregătea de atac. Liviu Iordan, ferit de sanie și de trupurile celor doi coloși, supraveghea cu pistolul în mînă intrarea cabanei. Parcă aștepta ceva. Și văzu un băț cu o batistă în vîrf strecurîndu-se afară prin deschizătura ușii. Le spuse celorlalți să se dea la o parte și făcu un gest de invitație, de mîna stîngă. Ursu ieși. În clipa cînd ieși afară, dădu drumul bățului și ridică mîinile sus.

– Lipește-le de creștet! porunci Liviu Iordan. Și să nu faci mai mult de trei pași. Spune ce vrei!

– Vă dăm *cutia albastră* dacă ne lăsați în pace... spuse Ursu cu vocea tremurîndă și cu priviri speriate.

– Mai întîi spune de ce ai ieșit dumneata afară cu vestea asta? întrebă foarte atent Liviu Iordan.

– Știam că primul care iese este cel mai periclitat. Am tras la sorți. Și sorții au căzut pe mine...

– Da... Asta e o posibilitate... Dar mai întîi vreau să te asigur că sorții te-au favorizat. Pe dumneata te voiam primul. Trebuie să vă predați toți. Iar *cutia albastră* o voi lua eu după ce veți ieși toți, cu mîinile pe creștet, din cabană. Îmi vei spune unde e și o voi lua eu. Anunță-i să iasă afară...

– Le voi spune... se supuse Ursu. Dar *cutia albastră* nu e înăuntru. E afară... Dar nu v-o putem oferi fără nici un...

– Asta o hotărîsc eu, nu dumneata! îl întrerupse Liviu Iordan cu dispreț. Dumneata vei pieri chiar aici, în fața ușii.

– Numai eu și celălalt cunoaștem locul unde e ascunsă *cutia albastră*, spuse Ursu. Și nici celălalt nu va spune. Așa că ne veți măcelări fără să dați de *cutia albastră*...

Din nou o mască de dispreț și superioritate se suprapuse pe fața lui Liviu Iordan:

– Aici ați greșit... Ați destăinuit, fără să vă dați seama, *ideea* ascunzîșului. Hm. Dacă ascunzîșul e afară, nu poate fi decît bolovanul ăsta ciudat.

Și arătă sigur de el cu țeava pistolului spre bolovanul găurit în zeci de locuri, ca un fagure de miere, ca un șvaițer.

Atunci se petrecu acel miracol pe care nimeni nu-l va putea dezlega. Erau aproape șapte metri între Ursu și Liviu Iordan. Ursu nu avea nevoie decît de fracțiunea de secundă în care țeava pistolului va fi îndreptată în altă parte, ca și atenția celui cu arma. Sări ca din arc, ca din catapultă, ca un proiectil. Iar în timpul fantasticului salt, își schimbă direcția printr-o smucitură neverosimilă. Glontecele trecu pe lângă el. Ateriză la mai puțin de un metru de Liviu Iordan, dar mîna lui se prelungi în săgeată și lovi mîna care ținea pistolul. Arma zbură cîțiva metri în aer. Ca un cangur, Ursu porni într-un nou salt. Luă arma de jos și o aruncă departe peste prăpastie. Se întoarse apoi spre cei trei coloși care încă nu-și reveniseră din miracol. O ură sălbatică se citea pe fața lui.

– Acum să vă văd! Poate că mai vreți ceea ce voiți...

Nu mai avură vreme să-și ia arme din sanie. Ursu poposi ca un bolid în mijlocul lor. Și începu o bătaie cumplită, în care se trăsnea, nu se lovea. Era un vîlmășag de trupuri acolo, o încălceală. Ursu voia să fie lovit ca să-i crească furia, ca să-și ierte cîndva că izbise cu atîta violență și ură. Zece să fi fost acolo, zece să fi fost, nu trei, și i-ar fi sfărîmat pe toți. Auzea cum trosnesc și simțea cum se rup oasele la fiecare lovitură de pumn pe care-o dădea. Se lupta pe viață și pe moarte acolo. Toți știau și toți își mai găseau puteri și rezistențe. Nimeni

nu mai auzea și nu mai vedea nimic. Se băgau toți ca nebunii în încâlceala albă. Și pocneau maxilare, și pocneau oase, și se auzeau gemete infundate și icnituri. Și Ursu se băga ca să simtă lovituri grele, să simtă că i se rup și lui oasele. Și pumnii lui loveau scurt, dar ca niște ciocane, în maxilare și-n pomeți, în nas și-n gură, peste dinți. Era un pumn de plumb, care zdrelea și zdrebea. Scurt. Din orice poziție. Și numai la față, ca să rămână urme și amintiri pentru toată viața. Dacă i-ar fi lovit în alte locuri, de mult se termina lupta. Dar trăgea numai la față, unde durea și unde rămăneau urme. Scurt și năprasnic. Ca un ciocan de oțel. Până când simți o mină zgâlțindu-i umărul. Cine putea să fie? Cei trei coloși gemeau în zăpadă sub el.

Era Victor. Și Ursu, beat, îl îmbrățișă, minjindu-l cu singe. Scutură din cap și se trezi într-o clipă:

– Nu e singele meu, Victor. I-am zdrobit. I-am sfărîmat.

Cei trei încercau să se ridice din zăpadă. Erau zdreliți toți trei, nu puteau. Nu-i țineau genunchii. Îi ajutară alții. Cei care veniseră cu Victor și cu Maria în elicopter. Nici unul nu scosese arma. Tirau niște zdrențe în urma lor.

– Trebuia să-i bat... se scuză el în fața bărbatului solid, cu păr rar și cu zîmbet ciudat. Vă rog să mă iertați, dar dacă ați ști ce gînduri aveau cu noi!

– Vom ști imediat... îi zîmbi bărbatul cu păr rar și începu să spele fața lui Ursu cu zăpadă. Te-am urmărit și noi de multă vreme. Am văzut cum căutai pumnii lor. Se va ști și asta.

Se adunară toți în Casa Iulia. Toți cireșarii. Ursu abia era zgîriat și parcă atunci se sculase din somn, atît de odihnit părea. Și împreună cu ei erau și cei doi bărbați care coborîseră primii din elicopter: prietenul lor și doctorul Alexandru Tudor.

– Ei, Victor! sări de undeva cireșarul cu părul de aur și cu nasul cîrn. Acum poți să ne spui și nouă unde e ascunsă *cutia albastră*. Dar să le urăm mai întii oaspeților noștri: BI E AȚ ENIT la Casa Iulia!

Victor se simțea stingherit:

– Nu a fost deloc complicat. Mai întii m-a frapat că la atacul convoiului au participat doi spărgători renumiți care pe urmă au fost ucși...

– Cuplul Negrupop... părea că-și amintește doctorul Tudor. S-a crezut tot timpul că a fost accident sau sinucidere.

– Și una și alta, spuse Victor. Eu am căutat să creez o altă *cutie albastră*, nu aceea care era căutată de Liviu Iordan, o altă imagine a *cutiei albaste*, mult mai adevărată, nu aceea care-l fascina pe Liviu Iordan. Era o casetă. O cutie mică. Nu puteau să se ascundă acolo valori grele: lingouri de aur sau de platină, sau cine știe ce pachete cu acțiuni fabuloase greu de manipulat. M-am gîndit la conținutul *cutiei albaste*... pentru că la atac au participat și doi spărgători. Pentru ce? Ca să deschidă *cutia albastră*. După aceea și pentru aceea au murit. Nu m-am mai gîndit la *cutia albastră*, ci la conținutul *cutiei albaste*, care putea fi ascuns mult mai ușor și mai ales fragmentar. Nu într-un singur loc, ci în mai multe locuri. Și unde sînt în casa asta mai multe locuri, aranjate simetric, locuri făcute de un zidar, în care puteau fi ascunse fragmentele care constituiau cutia *mea* albastră? Unde, Ticușor? Într-o singură zonă. În antreu. În literele mari care ne-au urat: BI E AȚ ENIT. De ce lipsesc cîteva? Ca să dea senzația vechimii și autenticității. N-au căzut literele acelea. Nici n-au fost puse vreodată. Împreună cu data, dădeau un fel de sigiliu în timp ascunzișului. Cred că acolo se află *cutia albastră*...

– V-aș ruga ceva... se auzi vocea doctorului Alexandru Tudor. Și eu cred că acolo se află *cutia albastră*. Raționamentul e strălucit, așa cum i se potrivește lui Victor. Dar n-ar fi bine să se vorbească despre cei care au găsit *cutia albastră*. Sînt mulți oameni la noi și în alte părți, care, auzind că s-a găsit *cutia albastră*, ar fi capabili să se răzbune groaznic pe cei care au descoperit-o. Nici voi nu trebuie să știți ce se află acolo. E absolut tulburător... De aceea ar fi bine să-l rugați pe cel care vă povestește isprăvile să nu pomenească niciodată numele orașelului vostru... Și atunci nu vă va găsi nimeni. Sînt atîția tineri care vi se aseamănă în țara asta! Mi se pare că unii dintre ei vă și așteaptă jos, la Mitiș.

Cui îi fusese teamă o clipă că isprava asta nu va fi cunoscută?

Sfîrșit